

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAZARLIKÇI SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

karanlık harmoni

LAURA THALASSA

asıl

şeytan

anlaşmada

gizli

Karanlık Harmoni

Özgün Adı: **Dark Harmony (The Bargainer #3)**

Laura Thalassa

Çeviren : Aydan Yalçın
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Merve Mumcu
Son Okuma : Derya Sevim
Kapak Tasarım : Dayna Watson, Yonderworldly
Sayfa Tasarım : Şeyma Kırbaş
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Türü : Fantastik
Kitap No : 2489

1. Baskı: Şubat 2023
ISBN: 978-625-448-990-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

© DARK HARMONY by Laura Thalassa, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

karanlık harmoni

LAURA THALASSA

PAZARLIKÇI
SERİSİ

III

Çeviren: Aydan Yalçın

Hayal kurmayı bilenlere...
Sihrinizi kaybetmeyin.

“Yıldızlar, kapayın gözlerinizi!
Hiçbir ışık sızmasın,
İçimdeki derin, karanlık isteklere.”*

—William Shakespeare, *Macbeth*

* William Shakespeare, *Macbeth*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Sebahattin Eyüboğlu
(ç.n.)

BÖLÜM 1

DES'LE BİRLİKTE FLORA KRALLIĞI'NDAN dönmemizden bu yana, bende farklı bir şeyler var mı diye ellinci kez ellerime baktım. Değişmişlerdi.

Artık ölümsüzlerdi.

Avucumu kalbime bastırdım. Altında sürekli bir gümlenme yerine başka bir şey hissediyordum. Sihirli ve gizemli bir şey.

Daha önce orada olmayan bir şey.

Des'le aramızdaki bağ, dokunuşumun altında ikinci bir kalp gibi küt küt atıyordu. İkimiz, nihayet büyülü bir şekilde birbirimize bağlanmıştık.

Ona utangaç bir bakış attım.

Geniş bir taş oturağın üzerinde oturmuş, sırtını da arkaımızda kayalıklar boyunca yükselen sütunlardan birine yaslamıştı. Gece Krallığı'na ait, süzülen altı adadan biri olan başkent Somnia'nın en alçak balkonlarından birindeydik.

“Sana hâlâ kızgınlım, biliyorsun,” dedim ama sesim hiç de öyle çıkmıyordu.

Pazarlıkçı'nın gözleri kapalıydı. Başını da geriye doğru, sütuna yaslamıştı.

“Biliyorum.”

Karanlık gecede, dünyanın kıyısında oturuşunu izledim. Akşam rüzgârında uçuşan periciklerin neşeli kahkahalarını uzaktan duyabiliyordum.

“Bana sonsuza dek yaşamak isteyip istemediğimi asla sormadın.” Sesim *sonsuz* kelimesini söylerken boğuk çıkmıştı.

Teknik olarak *sonsuza dek* yaşamayacaktım ama en az o kadar uzun sürecekti. Des'in bana içirdiği leylak şarabı sayesinde artık önümde –en az– dört yüz yıllık sapasağlam bir hayat uzanıyordu.

Öleceğim zaman geldiğinde dünya ne durumda olacaktı? Ötedünya nasıl olacaktı?

Peri ömrünün ne kadar uzun olduğuyla ilgili Temper'la konuşmamız gerekiyordu.

Pazarlıkçı'nın gözleri açıldı, ışıltılı gümüşü bakışları hem ürkütücü hem de peri gibiydi.

Bana hafifçe gülümsedi ama bu neşeli bir gülümseme değildi. “Melek, o sırada ölmek üzere olduğunu unuttun sanırım.”

Ölüyordum ve Des beni bırakmak istememişti.

Bana elini uzatınca büyüü beni ona doğru çekti. Hızla yanına doğru kayarken kaşlarım çatıldı.

Des dudaklarıma dokundu. “Söyle bana, Callie,” dedi, sesi ballı şarap gibiydi. Eli belime indi. “Benimle birkaç on yıldan daha fazlasını geçirmek istemez miydin?”

Elbette isterdim. Bu gereksiz bir soruydu.

Ben yalnızca kendi kaderimi belirleme şansımın elimden alınmasına kızgındım. Ve artık gelecek sonsuz bir şekilde önümde uzanıyordu.

Des dövme kolunu havaya kaldırdı. Parlak mavi bir duman, gecenin karanlığında toplanıp katılaşıp Pazarlıkçı'nın eline doğru inmeye başladı. Avucuna ulaştığında ışıldayan bir kordon halini aldı. Bunu daha önce de görmüştüm; eğirilmiş ay ışığıydı.

Pazarlıkçı onu elinde şekillendirdi; bu esrarengiz madde yalnızca bir kordon değildi. Des her bir ayrıntısı kolyeye benzeyene dek üzerinde çalıştı.

Bu doğaüstü mücevheri boynuma doğru kaldırınca gözlerimi kapattım.

“Bu adil değil,” dedim, o, kolyenin klipsini takarken. Yine de ellerim kolyeye uzandı. “O tatlı peri numaralarından birini yaparak seni affetmemi sağlayamazsın.”

Ama yapıyordu, yapmıştı ve yapmaya da devam edecekti. Bu küçük, hoş numaraları onu pek çok kez affetmemi sağlamıştı.

Pazarlıkçı yerinde dönerek bacaklarını iki yanıma attı. Beni kendine çekip kalçalarımı uyluklarının arasına iyice yerleştirdi. “Benim tatlı peri numaralarım senin benimle ilgili en sevdiğin şey,” dedi ve konuşurken dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Bakışları dudaklarıma kaydı. “Numaralarım ve si...”

“Des.”

Tenime doğru güldü, nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken

diken etti. Yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. “Seni bir kez kaybettim, Melek,” dedi, “ve o yedi yıl beni neredeyse öldürüyordu. Bir kez daha kaybetmeye niyetim yok.”

Bu anıyla midem buruldu. Şimdi bile yokluğunun verdiği acıyı hissedebiliyordum; bu, asla iyileşmeyecek bir yaraydı.

Des bir elini kalbime bastırdı. “Ayrıca, buna değmez mi?”

Bu dediği şeyin ne olduğunu açıklamasına gerek yoktu.

Avucunun altında Des’in varlığının sıcaklığını hissedebiliyordum; yalnızca tenimde değil, tüm benliğimde. Solgun ay ışığı tarafından öpülüyordum, yıldızlar ve karanlık gece tenimin altına yerleşiyordu sanki. Bunun hiçbir mantıklı yanı yoktu, biliyordum ama öyle geliyordu.

Hatta büyüsünün bir tınısı bile vardı. Hafif bir melodi, ulaşabileceğimin de ötesinde alçak bir nota. Bu bana, Peel Akademisi’ndeyken akşam olduğunda Des’in geleceğini bildiğim zamanlarda hissettiğim o nefes kesici heyecanı yeniden yaşıtıyordu.

Biz bir zamanlar, dünyalar ve büyüler tarafından ayrı düşürülmüş ruh eşleriydik. Leylak şarabı sayesinde artık asla ayrılamayacak şekilde bağlanmıştık.

Şarabın başka avantajları da vardı. Artık pençelerimi, pullarımı ve kanatlarımı istediğim zaman ortaya çıkarabiliyor ya da yok edebiliyordum. Ve peri büyüsünü daha önce hiç hissetmediğim şekilde hissedebiliyordum.

Tabii ki dezavantajları da vardı; peri lütuflarının daima dezavantajları olurdu.

Senin için geri geleceğim. Senin hayatın artık benim.

Pazarlıkçı bileğimi yakaladı, çıplak kolumu inceledi.

“Üç yüz yirmi iki iyilik; bir ömre bedel,” diye mırıldandı.

Bakışlarını takip ettim. Koluma bakıp Pazarlıkçı’nın bileziğini orada görememek çok garipti. Tenimin o kısmı geri kalanından daha soluktu ve itiraf etmem gerekirse o boncukların ağırlığı olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum. Neredeyse sekiz yıl boyunca o bileziği takmıştım... Ve bir gecede yok olmuştu.

Bir ömre yetecek kadar çok boncuk vardı ve sonunda bundan daha da fazlası etmişti. Bir hayata bedel olmuştu. O boncuklar beni ölümün eşiğinden döndürmüştü. Des’in büyüğü bunların yaşanacağını önceden biliyor muydu diye merak etmeye başlamıştım. Tüm o iyilik borçları ve onca yıllık bekleyiş, bir gün gelecek zamansız ölümümü engellemek için miydi?

Belki de gerçekten ama gerçekten çok şanslı biriydim.

Gece Kralı’nın gözlerine bakabilmek için bileğimi indirdim. “Kızgınlığımı bir kenara bırakırsak eğer, teşekkür ederim.” Sözlerim biraz alelade çıkmıştı.

Teşekkür ederim, Des’e karşı hissettiğim minneti anlatmak için çok hafif kalıyordu. Çünkü nihayetinde o benim hayatımı kurtarmıştı. *Yeniden*.

Bir kez olsun iyiliğinin karşılığını vermek istedim.

Des kolumu sıkıca tutarak bileğimi dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. “Bu, beni leylak şarabı yüzünden affettiğin anlamına mı geliyor?”

“Şansını zorlama, peri çocuk.”

“Melek, sana kimse söylemedi mi? İstedığimi elde etmemin şansla alakası yok. Ben iyilikler karşılığında anlaşmalar yaparım.”

BÖLÜM 2

“BAKIYORUM DA ARTIK KÖLE DEĞİLSİN.”

Sesle irkildim.

Bu ses.

Onu en son duyduğumda Flora Kraliçesi’nin kutsal korusundaydım ve ölümüne kan kaybediyordum. Ve şimdi aynı ses arkamdan geliyordu.

“Yeniden karşılaştık, büyücü,” dedi Ruh Hırsız.

Canavarın parmak uçlarının bir kadife gibi kolumda gezindiğini hissettim.

“Kanatların gitmiş...” Eğilip kokumu içine çekti. “Ve burnuma gelen bu koku peri büyüğü mü? Yüce Gece Kralı sana leylak şarabı mı verdi yoksa?”

“Şaşırmış gibi davranma sakın,” dedim.

Hırsız, bir peri olabilmem için beni tuzağa düşürüp şarabı içmemi sağlamıştı, böylece üzerimde hâkimiyet kurabilecekti. Çünkü diğer kişilerde işe yarayan büyüğü insan olduğum için bana işlemiyordu.

“Ne söyleyebilirim?” diye cevapladı. “Korkarım, âşık periler korkunç derecede tahmin edilebilir oluyorlar.”

Önüme geçtiğinde Hırsız'a yakından bakabildim.

Rüyalarımın ve ormandaki kısacık karşılaşmamızdan hatırladığım gibiydi. Simsiyah saçlar, kömür karası çekik gözler, dolgun dudaklar ve kaymaktaşı gibi bir ten vardı.

Tanıştığım diğer tüm periler gibi o da çok güzeldi. Neredeyse dayanılmaz bir güzelliği vardı. Bu, şeytanın bu kadar güzel olmaması gerektiğini düşündüğüm ilk an değildi.

Midem buruldu. Yeniden Mara Verdana'nın kutsal korusuna dönmüştüm.

Bu yerden kurtulduğuma yemin edebilirdim.

Uzarlardan ayak seslerinin ve ateş çıtırtılarının hafif melodileri duyuluyordu. Esintinin etkisiyle yayılan odun dumanı, dumanın ardından gelen tatlı bir koku... Ama bu kokunun ne olduğunu bir türlü çözemiyordum.

Ruh Hırsız'ı bir ağaca doğru yürüdü, botları yerdeki dalları ezdi. "Gece Kralı'nı becerdiğin yer burası sanırım."

Gırtlığıma doğru yükselen safrayı hissettim.

Tanrı aşkına. Bizi mi izlemişti?

Bakışları benimkilerle buluştu. "Nereden mi biliyorum?" Yeniden ağacın gövdesine bakındı. Normalde sert olan dış yüzey kaygan bir şeyle kaplıydı. "Benim her yerde gözlerim var."

Hırsız beni izlerken bir elini ıslak ıslak parlayan ağacın gövdesine yerleştirdi. Ağacın gövdesini kaplayan şey her neyse saniyesinde Hırsız'ın eline toplandı, koyu renkli sıvı parmaklarının arasından bileğine doğru aktı.

İşte şimdi o tuhaf kokunun ne olduğunu anlamıştım.

Kan.

Dokunduğu ağaçtan avucuna doğru akıyordu ve şimdi elinin her yerine bulaşmıştı.

Hırsız bana hafifçe gülümsedi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

Yağmurun hafif patırtısını duydum; fakat ağaçların dallarından damlayan şeyin *yağmur* olduğundan artık emin değildim.

Meşe, gözlerimin önünde inleyerek titremeye başladı.

Hırsız beni baştan aşağı süzdü. “Peri sihri sana yakışmış, büyücü. Benimkiyle nasıl bir etkileşim göstereceğini görmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim.”

Etrafımdaki ağaçlar çatırdamaya, ıslak patırtılar koparmaya başladılar.

Bir bir hepsinin gövdesi muz kabuğu gibi ayrıldı. Her birinin içinde bir asker kıvrılmış yatıyordu, hepsi ölü gibi kıpırtısızdı. Bedenlerinden sızan kan yırtık pırtık giysilerinden damlıyordu.

Hırsız’ın yanındaki meşe ikiye ayrıldı ve içinden bronz tenli bir peri çıktı. Hırsız, askerin yanağına dokundu ve bir an için yüzü uyuyan adamın şeklini aldı. Yanılsama geçtiğinde yeniden kendi oluvermişti.

Ürperdim.

“Bir süredir bugünün gelmesini bekliyordum,” dedi dalgın bir halde, hâlâ askere bakıyordu. Elini indirdi ve tüm dikkatini bana verdi. “Söyle bana, büyücü, bir adamı –herhangi bir adamı– kendine âşık edebilir misin? Bir anlığına büyülemeni kastetmiyorum; gerçekten kalplerini kazanabilir misin?”

Tüylerim ürperdi.

Hırsız, askerin yanından ayrıldı ve bana doğru yürüdü. Etrafımızdaki ağaçların çatırdaması ve kanın damlama sesi öyle bir hal aldı ki aklımı kaçırmış olabileceğimi düşünmeye başladım.

Sonra bir anda orman ürpertici bir sessizliğe büründü.

Bilinmeyen bir korkuyla tetiklenen sirenim, uyarı bile vermeden gün yüzüne çıktı. Tenim parlamaya başlayarak karanlık gecede Hırsız'ın yüzünü aydınlattı.

Gözleri büyüleyici bir parlaklığa büründü. “*Evet,*” dedi, neredeyse kendi kendine konuşuyordu, “iddiasına varım ki yapabilirsin.” Aramızdaki mesafeyi kapattı. “Senin yalnızca basit bir köle olduğunu düşündüğüm günleri özlüyorum. Belki de benim olduğunda sana hâlâ bir köleymişsin gibi davranabilirim.” Bileğimi yakaladı. “Tıpkı eski günlerdeki köleler gibi ellerine prangalar, boynuna tasma takarım. İşte o zaman benim *köleleştirilmiş* büyücüm olursun ve benim gibi birini kendine nasıl âşık ediyormuşsun birlikte görürüz.”

Bu bizi tehdit mi ediyor? Bir daha asla onun boyunduruğu altına girmeyeceğiz.

“Umarım bunu başarırsın,” diye devam etti. “Benden çok kendi iyiliğin için. Oyuncaklarıma nazik davranmamakla tanınırım. Mara’ya sor, sana anlatsın.”

Uzun bir süre ona baktım ve pençelerim sivrilmeye başladı; sirenimin saldırıya geçmesine zar zor engel olabiliyordum. Sonra bir anda onu serbest bıraktım.

Serbest kalan elim, neredeyse istemsizce hareket etti. Yüzüne doğru hamle yaptım. Pençelerim yüzüne dört eşit çizik attı.

Kesiklerden anında kan sızmaya başladı.

Hırsız eğlenmiş gibi görünüyordu.

Sonra birdenbire beni az önce gösteri yaptığı ağacın gövdesine doğru fırlattı.

Kanlı gövdeye çarptığımda öfkeli bir bağırta kopardım, göğsüm uyuyan askerin üzerinde, gözlerim adamın kanlı yüzüne bakıyordu. Hırsız arkamdan gelerek beni oraya sıkıştırdı.

“Normalde kadınlarımın uysal olmasından hoşlanırım,” diye fısıldadı kulağıma, “ancak seninle dövüşmekten keyif alıyorum. Seni incitmekten...”

Sözlerinde cinsel bir ima vardı. Kadın askerleri ve onları zorla hamile bırakmasının sonucunda doğan o çocukları hatırladım.

Dişlerimi sıktım, tırnaklarımı ağacın kabuğuna gömdüm.

Asla, dedi sirenim. Öyle bir şey yapmadan önce onu öldürecek ve bunun tadını çıkaracağız.

Rüzgârda bir inilti duydum, ağaç titredi ve dallarındaki yapraklar gözyaşları gibi düşmeye başladı.

Önümdeki askerin gözleri aniden açıldı.

Ah, siktir.

Hırsız kulağıma eğildi, dudakları hassas tenime değiyordu. “Katliamın tadını çıkar. Umarım bundan canlı çıkarsın...”

Çıglıklarla uykumdan uyandım.

Yatakta yerimden sıçradım. Kendime geldiğimde nefesim korkuyla kesik kesik çıkıyordu.

Kraliçenin kutsal korusunda değildim. Çürüyen bir ağaç gövdesine kısıtılmamıştım.

Hırsız'ın pençesinde değildim.

Tepemde asılı loş lambalar, Pazarlıkçı'nın Ötedünya'daki süitini aydınlatıyordu.

Güvendeydim. Şimdilik.

Çıglıklar bilincimi yerine getirmişti.

Sonra yeniden duydum...

Des yatağın ayakucunda duruyordu, pençe uçlu kanatları genişçe açıktı ve bir cehennem meleğini andırır halde başımın üzerinde bir noktaya odaklanmıştı. Bakışlarını takip ettim ama orada hiçbir şey yoktu.

Kalenin duvarları daha fazla çıglıkla sarsılırken Des'in gözleriyle buluştum. Bu seste bir şeyler vardı... Sanki birden fazla kişinin ağzından çıkıyor gibiydi.

Rüyamı hatırladım, erkek askerin gözlerini açışını... Omurgamda buz gibi bir şeyin hareket ettiğini hissettim.

Gece Krallığı'nda uyuyan erkek asker yok, diye kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Doğruydu, Somnia'da hiç uyuyan erkek asker yoktu. Binlerce metre altımızda bir ordu kadar kadın asker uyumaktaydı.

Çıglıklar düşüncelerime sızdı.

En azından kadınlar hâlâ *uyuyorlardı*.

Ama artık uyandıklarına fazlasıyla emindim.

BÖLÜM 3

BİR ANDA TÜM ÇIĞLIKLAR KESİLDİ ve her nasılsa ardından gelen sessizlik daha uğursuz bir hal aldı.

Bu neydi şimdi?

Des ve ben hâlâ birbirimize bakıyorduk. Bir saniye geçti, ardından iki, üç, dört. Korkunç bir sessizlikti.

Belki de hepsi hayalden ibaretti.

Ama sonra çığlık dalgası, patlayan bir fırtına gibi içeri doldu. Önce tek bir haykırış, ardından bir tane, bir tane daha. Çok çok uzaklardan geliyordu.

Pazarlıkçı birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı, sanki bu ses ona derin bir ıstırap veriyordu. Gözlerini açtığı anda, “Seni daha güvenli bir yerde saklamaya ikna etme olasılığım yüzde kaç?” diye sordu ipek gibi bir sesle.

Güvenli bir yerde saklamak mı? Tam olarak ne olacağını sanıyordu?

Çarşafı tekmeleyerek ayaklarımı yataktan sarkıttım.

“Sıfır,” dedim.

Yutkundu. “Seni kaybedemem, Melek.” Bir an için kurnaz Pazarlıkçı’nın acısı net bir şekilde görünür oldu. “Bir daha olmaz.”

Ben sonsuz karanlığa çekilirken Des'in yüzünde oluşan ifade gözümün önünden gitmiyordu.

Beni bırakıp gidemezsin, Callie.

Hâlâ çok tazeydi.

Des'in ifadesi değişti, yüzündeki yumuşaklık sanki az önce orada değilmiş gibi dağıldı.

Siyah, deri dövüş kıyafetleri yanımda belirdi. Onlara baktım, aklım olayı kavramaya çalıştı.

"Antrenmanlarını hatırladın mı?" Des'in ses tonu pek normal gelmiyordu. Alay ediyor ya da dalga geçiyor gibi değildi. Çok çok ciddiye.

Bana bunu sormasının tek bir nedeni olabilirdi.

Gidip biraz kış tekmeleyecektik.

Başımı salladım.

"Güzel." Doğruldu, beni incelerken kaşları çatıldı. "Seni saklayamayacaksam o zaman ben de *zincirlerini salarım*."

Zincirlerimi salmak, sanki ben önüne geçilemez bir güçmüşüm gibi. Bana çok fazla güveniyor gibi görünüyordu.

Adanın derinliklerinden, uyuyan kadınların istirahate bırakıldıkları yerin yakınlarından daha fazla çığlık sesi duyuldu. Zihnimde hâlâ o askerleri, her birinin elinde bir silahla cam tabutların içinde görebiliyordum.

Bir süredir bugünün gelmesini bekliyordum.

Des'in neyden korktuğunu fark edince nefesim kesildi.

Adanın merkezinde yatmakta olan tüm o kadınlar patlamaya hazır bomba gibilerdi.

Bu akşam, Ruh Hırsız fitili ateşlemişti.

Kraliçenin kutsal korusunda değildim. Çürüyen bir ağaç gövdesine kısıtılmamıştım.

Hırsız'ın pençesinde değildim.

Tepemde asılı loş lambalar, Pazarlıkçı'nın Ötedünya'daki süitini aydınlatıyordu.

Güvendeydim. Şimdilik.

Çıglıklar bilincimi yerine getirmişti.

Sonra yeniden duydum...

Des yatağın ayakucunda duruyordu, pençe uçlu kanatları genişçe açıktı ve bir cehennem meleğini andırır halde başımın üzerinde bir noktaya odaklanmıştı. Bakışlarını takip ettim ama orada hiçbir şey yoktu.

Kalenin duvarları daha fazla çıglıkla sarsılırken Des'in gözleriyle buluştum. Bu seste bir şeyler vardı... Sanki birden fazla kişinin ağzından çıkıyor gibiydi.

Rüyamı hatırladım, erkek askerin gözlerini açışını... Omurgamda buz gibi bir şeyin hareket ettiğini hissettim.

Gece Krallığı'nda uyuyan erkek asker yok, diye kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Doğruydum, Somnia'da hiç uyuyan erkek asker yoktu. Binlerce metre altımızda bir ordu kadar kadın asker uyumaktaydı.

Çıglıklar düşüncelerime sızdı.

En azından kadınlar hâlâ *uyuyorlardı*.

Ama artık uyandıklarına fazlasıyla emindim.

“Farkında mısın bilmiyorum,” dedi Des, “Kalemin alt katlarında yatmakta olan o uyuyan askerler artık uyanıklar ve tahtımı devirmek istiyorlar.”

Bunu nereden bildiğini sormadım. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı çünkü Des özünde korktuğum şeyi doğrulamıştı; Karnon’ın tutsak ve istismar ettiği o kadın askerler artık bize düşmandı.

“O kadınlar sivil değiller,” diye devam etti Gece Kralı. “On yıllar –hatta yüz yıllar– boyunca bu krallık için savaştılar. Seni incitmekten çekinmezler, sana ya da bir başkasına merhamet göstermeyeceklerdir. Biriyle karşı karşıya gelersen öldür, sakın onlar için üzülme; seni temin ederim onlar senin için üzülmeyeceklerdir.”

Adrenalin kanımda dolanmaya başlayınca kanatlarım açılma isteğiyle kıpırdanmaya başladı.

Pazarlıkçı benden uzaklaşarak gözlerini kapattı. Sanki dua ediyor gibi başını öne eğdi, içindeki huzursuz enerji dışa yansıyor. Bağımız aracılığıyla sesini işitiyor, tenimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Gölgeler odanın içinde dalgalandı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Des’in büyüğü içinden taşı.

Karanlık odayı kaplayarak bir anda etrafımızı sardı ve kalenin temellerini sarstı. Engin karanlığın içinde bir hiçe dönüşene dek duyularımı kapattı.

Bunu bir kez daha yaşamıştım. Des’in büyüğü en son böyle patladığında Fauna Kralı Karnon ve başka yüzlerce peri ölmüştü.

Kendimi yine böyle bir sona hazırladım.

Ama karanlık yeniden Des'in içine çekildiğinde çılgınlık son bulmadı.

Pazarlıkçı şaşkın bir halde geriye doğru sendeledi.

“Onları... Öldüremiyorum.”

Uyuyan askerleri kastediyordu.

Askerler Gece Krallığı'na ait olmasına rağmen Des'in saldırıyı tek başına yok etmeye hazır olması mı yoksa bunun işe yaramaması mı daha şok ediciydi bilmiyorum. Sahip olduğu gücün farkındaydım. İstese tek başına, hür iradesiyle bütün şehirleri yok edebilirdi.

Bu tür bir büyüye dayanacak kadar güçlü ne olabilirdi?

Gözlerim vücudunu saran silahlara kaydı. Şöyle sormalıydım; Des'in gücünün bile baş edemediği bir şeyi nasıl yenebilirdik?

Çılgınlık geceyi doldurarak nefesimi kesti.

“Çok hızlı hareket ediyorlar,” dedi Des. “Bize doğru geliyorlar.”

Ve biz onlarla çatışmaya hazırдық.

Derin bir nefes aldım. En son bir düşmanla yalnızca birkaç gün önce çarpışmıştım ve sonu hiç iyi bitmemişti.

Bu akşam biraz daha iyi bir iş çıkarmayı umuyordum.

Ellerimi silkerek kapıya yöneldim. Des'in formu titreşti, birden yok olup tam önümde belirdi.

Yoğun bakışları benimkilere kitlendi. “Sana güvendiğimi, saygı duyduğumu ve bunların da ötesinde, seni sevdiğimi biliyorsun. Ama Tanrılara yemin olsun Callie, beni oyuna getirirsen bunun hesabını ödersin.”

*Ey, kıt imanlı.** Bunu yalnızca bir kez yapmıştım, o zaman karşı karşıya kaldığımız düşman en iyi arkadaşım, büyücü Temperance “Temper” Darling’di.

“Seni *oyuna* falan getirmeyeceğim, Des.”

“Ben söyleyeyim de.” İsteksizce yolumdan çekildi ve birlikte odadan çıktık.

Koridorda ilerlerken yer titriyordu. Uzaklardan, yaklaşan bir fırtına gibi uğultular geliyor, hava tiksindirici, iğrenç bir kokunun izlerini taşıyordu.

“Bu koku ne?” diye sordum Des’in peşinden kalede ilerlerken. Yakın çevremizdeki her yer çok sessizdi.

“Karanlık büyü,” dedi Des omzunun üzerinden.

Kaşlarımı kaldırdım. “Büyünün *kokusunu* alabiliyor muyum?”

Bu... Normal değildi.

“Peri büyüsünü,” diye açıklık getirdi Des. “Ve evet, gördüğün üzere alabiliyorsun.”

Pekâlâââ. Sanırım bununla yaşayabilirdim.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Des’in kanatları koruyucu bir şekilde açıldı ancak köşeyi dönen kişiler Des’in kraliyet danışmanlarından bazılarıydı.

“Malaki nerede?” diye sordu Des, generaliyle konuşmak istediği açıktı.

Danışmanlar şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. “Henüz onu görmedik,” dedi içlerinden biri.

“Büyücü’nün odasına bakın,” dedim. Hiç şüphesiz Temper şu an Des’in generalini yatağına zincirlemiş durumdaydı.

* Matta 6:30 (ç.n.)

Perileri seven tek kişi ben değildim.

Pazarlıkçı elini beyaz saçlarından geçirdi. “Somnia’da kaç asker bulunuyor?” diye sordu danışmanlarından birine.

“Sekiz yüz elli. Diğer adalarda da birkaç yüz tane asker bulunuyor. Geri kalanı Borderlands’te ya da izindeler.”

Des çenesini ovuşturdu. Ne düşündüğünü biliyordum: Sayıca azdık. Kalenin altında neredeyse bin tane uyuyan kadın vardı. İntikam peşindeyseler eğer... Bizi ezip geçerlerdi.

“Mümkün olduğunca çok takviye güç çağırın,” diye emretti Des. “Bütün Gece askerlerini saraya gönderin. Uyuyan kadınlar kaleyi ele geçirmeye geliyor. Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Yakınlardaki kemerli pencerelere baktım. Somalia’nın ötesinde kamera flaşı gibi ışıklar yanıp sönüyordu. O ışıkların ardından çığlıklar yükseldi. Çok fazla çığlık.

Danışmanlar başlarıyla selam verip Gece Kralı’nın emirlerini kaledekilere haber vermek için hışımla ayrıldılar.

Adamlarından hiçbirinin onu korumak için geride kalmadığını ya da savaş bitene kadar onu tecrit altına almaya çalışmadığını fark ettim. Periler bu anlamda insanlardan farklıydılar. Ya da savaş nişaneleri ve gölgeleriyle, savaş görmüş Des diğer liderlerden farklıydı.

Pazarlıkçı tekrar koridorda yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, “Hançerlerini hazırla, Melek,” dedi. “Doğrudan kadınların karşısına çıkacağız.”

Titreyen ellerimle hançerlerime uzandım. Des’le kapışmak bir şeydi, gerçek bir savaşa hazırlanmak başka bir şey.

Sirenim benimle bir bütün olunca tenim parladı. Bu deği-

şimle beraber bir saniye önce yokluğunu hissettiğim o tehlikeli özgüvenim yerine geldi. Bıçaklarımı çektim, metalin üzerine kazınmış ayın evreleri parladı. Hançerler avucumda tanıdık bir ağırlık oluşturdu.

Kalenin derinliklerinden bir gümbürtü ve ardından da bir patlama duyuldu. Sonra daha fazla çığlık geldi.

Des'in yardımcıları dışında kimseyi görmemiştik. En çok da bu nedenle, pençelerim sivrildi ve kanatlarım açıldı. Bir grup yırtıcı periyi avlamaya gidiyorduk.

Sarayın koridorlarında ilerleyip ana girişe yaklaştıkça çığlıklar daha da yükselmeye başladı.

Perilerin gezindiği bir koridora döndük.

Birkaç peri bize yol açtı, gözleri çıldırmış gibi, kıyafetleri kan içindeydi.

İçlerinden biri kralı görünce kendinde duraklayacak gücü bulabildi. "Majesteleri," dedi nefes nefese, "lütfen o tarafa gitmeyin... Yollarına çıkan herkesi katlediyorlar."

Pazarlıcı'nın bakışları adamdan koridora kaydı.

"Güvenli bir yere gidin," dedi Des onlara ve bir kez daha ilerlemeye başladı.

Adam bana endişeli bir bakış attıktan sonra hızla oradan ayrıldı.

Des'le birlikte merdivenlere çıkan bir başka koridora yöneldik. Yanımızdan daha fazla peri koşuşturarak geçiyor, çığlıklar gitgide yükseliyordu. Yaklaşıyorlardı.

Hançerlerimi daha sıkı kavradım, gerilen kanatlarım arkamda dalgalandı, apliklerin aydınlığı altında tenim ışıltıyordu.

Merdivenlerden inerken gözlerimizin önünde yavaş yavaş beliren sahneyi görünce kanım dondu. Gözleri cam gibi kanlı bedenler yere saçılmıştı. Merdiven sahanlığının karşısında bir kadın asker savaş baltasını kaldırmış, saray hizmetlilerinden birine doğru yaklaşıyordu. Tıpkı diğer talihsiz periler gibi bu adamı da ikiye bölecekti.

Önümde duran Des gözden kayboldu. Kadın asker tam baltasını indirdiği sırada Des ikisinin arasında belirdi.

Baltayı eliyle yakaladığında çığlığımı bastırdım. Hizmetli Des'in arkasından sıyrılarak kaçtı.

Asker baltasını onun elinden çekerken Gece Kralı gayet rahat bir şekilde dilini şaklattı.

“Saray duvarları içerisinde bir adamı öldürmenin ne kadar ezikçe olduğunu sana kimse söylemedi mi?” Baltasını Des'in elinden kurtarmaya çalışan asker öfkeyle homurdandı. İşe yaramayınca boştaki koluyla Des'e doğru bir yumruk savurdu. Des, darbenin boşluğu bulmasına ve askerin dengesini kaybetmesine yetecek kadar kısa bir süreliğine yok oldu.

Yeniden belirdiğinde askerin göğsüne bir tekme attı, bu darbeye kadının ayakları yerden kesildi. Sert bir şekilde yere düştüğünde ciğerlerinden çıkan nefesi duyabildim. Baltası elinden kayarak birkaç adım arkasına düştü.

“Tüm bu kanı,” dedi Des ona doğru sinsi sinsi ilerlerken. “Zeminden çıkarmak küçük bir büyüye bakar ama ruhlar son damlalara tutunmayı severler. Kimse evine bir hayaletin musallat olmasını istemez.”

Asker, Gece Kralı'na dişlerini gösterdi ve baltasını kap-

mak için geriledi. Des ona yaklaşıarak baltasını eline aldı. Pazarlıkçı gayet doğal bir şekilde kadının bileğine bastı, kemiği mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kırıldı. Asker çığlık attığında sesi acı dolu bir feryattan çok bir hayvanın öfkeli bağırtısı gibiydi. İşin en ürkütücü kısmı; kana o kadar susamıştı ki acısını bile görmezden geliyordu.

Bir başka peri –kıyafetlerine bakılırsa bir soylu– merdiven sahanlığına koştu, peşinde bir kadın asker vardı. Kadın duraklayarak yayını kaldırdı ve bir ok yerleştirdi.

Hiç sanmıyorum tatlım.

Kolumu savurup hançerlerimden birini fırlattım. Tam hedefi bulup ıslak bir ses çıkararak askerin boğazına saplandı.

Siktir, *bu kadar* iyi nişan alacağımı tahmin etmemiştim.

Ve aman Tanrım, ben birini ölümcül şekilde yaralamıştım. Bu düşünce mideme taş gibi oturdu.

Eliyle boğazını tutan kadın geriye doğru sendeledi. Kalbinin her atışıyla yarısından daha fazla kan akıyordu. Bana üvey babamı hatırlatmıştı, atardamarını keserken hissettiğim o tutkuyu.

Askerin acı dolu bir bağırtı koparmasını ya da gözlerinde korku görmeyi –o bedende bunların herhangi birinin olduğuna dair bir işaret– bekledim ama bakışları beni bulduğunda gözlerinin ardında soğukluk ve sakinlik vardı.

Boğazına saplanan hançeri kabzasından tuttuğu gibi çekip çıkardı.

Lanet olsun. Bu benim için çok kanlıydı.

Gözlerimin önünde yarası kapandı.

Gerçek miydi bu? Yani saniyeler önce onun öleceğini

düşünerek dehşete kapılmıştım, evet ama bu kadının artık ölmesi gerekiyordu.

Elinde hançerimle bana doğru gelmeye başladı. Bende kalan son hançeri avucumda sıkıca tuttum, adrenalın kulaklarımnda gümbürdüyordu.

Yolun yarısında durakladı, eli boğazına gitti. Hareketini takip ederken, kanın altında yarasının hâlâ açık olduğunu fark ettim. Neden bilmiyorum ama iyileşme durmuştu.

Bir adım daha atamadı. O daha bir şey yapamadan Des elinde kılıcıyla önünde belirmişti. Tek bir temiz hamleyle kılıcını kadına sapladı.

Des kanlı kılıcını karnından çekerken kadının gözleri genişçe açıldı ve bir an sonra da dizlerinin üzerine çöktü. Askerin cam gibi gözleri tavana bakıyordu, can çekişirken ağzı bir açılıp bir kapandı.

Pazarlıkçı yanında diz çöküp hançerimi elinden aldı. Bir an sonra gözden kaybolarak tam önümde belirdi.

Hançerimi bana verdi. “İyi işti, Melek,” dedi, bana bakarken gözleri parlıyordu.

Ağzım kupkuru olmuştu, gözlerim askere kaydı. Öldürmek konusunda iyi olmak iltifat edilecek bir şey değildi. Yine de sirenim kendiyle gururlanıyordu.

Des çenemi kavrayıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondu; sirenim eşimin dilimde bıraktığı tat ve havadaki kan kokusuyla coşmuştu.

Pazarlıkçı çenemi bıraktığında bakışları bir an için yüzümde gezindi. İsteksizce geri çekilerek bir kez daha sarayın içine, çılgınlıkların geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

Derin bir nefes alıp peşinden gittim.

Vahşice öldürülmüş birkaç perinin yanından geçerek kalenin içinde ilerledik. Savaşçı doğam bu durumdan ne çıkar-
mam gerektiğini bilmiyordu. Bir yanımda dehşete kapılmış ve kusmak üzereydi, diğer yanımda ise nefret ve intikamla doluydu.

Acı çekmelerini sağla. Bunun bedelini ödet onlara, diye fısıldadı sirenim.

Karanlık koridorda bir başka uyuyan askerle karşılaştık, bir bedeninin üzerine eğilmişti. Gözlerimi kısarak şeklini seçmeye çalıştım; sanki bu dehşete tanık olmaya dayanamıyormuş gibi koridor boyunca bütün aplikler sönmüştü.

Asker başını kaldırdı, gözleri bir kedininki gibi parlıyordu.

Yüzü, bıçağı, kabzası ve ellerinin her yeri kıpkırmızı sıvıyla kaplanmıştı.

Altında yatan perinin yaşıyor olmasına imkân yoktu.

Pazarlıkçı elinde kılıçla anında askerin üzerinde belirdi. Temiz, keskin bir darbeye başını gövdesinden kopardı.

Kafa mide bulandırıcı bir küt sesiyle yere düştü ve bir saniye sonra bedeni de ona eşlik etti. İkisinden birden oluk oluk kan akmaya başladı.

Kopuk başa baktım. Gözleri hâlâ kıpraşıyordu. Yüce Tanrım, neden hâlâ gözleri kıpraşıyordu? Ve lanet olsun ki ağzı da nefes almaya çalışırken bir açılıp bir kapanmaya devam ediyordu.

Sirenimin bana baskı yaptığını, görüntü ve kan kokusuyla beraber daha da heyecanlandığımı hissettim.

İstiyorum, diye fısıldadı. *Acı çekmelerini ve güçlerini görmeyi, her birinin canını almayı ve ölümlerinin tadını çıkarmayı istiyorum.*

Bir yanım sirenimin bu gaddarlığını bir zırh gibi giymek istiyordu ama daha baskın diğer yanım ise bu katliamdan en az benim kadar rahatsızdı. Herhangi bir yanımın bu vahşi ölümler yüzünden keyif almasını istemiyordum.

Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaparak sirenimin dizginlerini elimden geldiğince sıkı tuttum.

Kendimi yürümeye zorladım, yerlere yayılan saray sakinlerinin yanından geçtim ve kadının yanına çömeldim. Gözleri kapalı, yüzü gevşemişti, boynu kanlı bir doku yığınydı. Bir de bedeninin *dışında* oluşan kan gölü vardı. Hiçbir insan böylesi bir kan kaybından sağ kurtulamazdı. Ama zaten bu bir insan değildi.

Zar zor aldığı soluklarla beraber göğsünün inip kalktığını gördüm, nefesi kesik kesik ve hırıltılıydı.

Des yanımda diz çöktü ve iki parmağını kadının alnına bastırdı. Havada toplanarak yaralı kadını sarmalayan büyüsünün tadını aldım.

Kadının gözleri kıpraştı ve kesintili bir nefes aldı.

“Ne yaptın?” diye sordum.

Pazarlıkçı ayağa kalktı. “Acısını yok ettim. Kendi büyüsü işin kalanını halleder. Ben şifacı değilim.”

Son dövüştüğüm askeri hatırladım, yarasının kapanmaya başlayıp sonra durduğunu. O askerin büyüsü yarasını iyileştiremediyse eğer bu kadının büyüsü kendini iyileştirebilir miydi?

Hiç sanmıyorum.

Leylak şarabı içtikten sonra ortaya çıkan peri tarafım bir şeyler duyumsadı. Perinin büyüünün bedeninden dışarı süzülüğünü hissettim. Dökülen kanın üzerinde oyalanarak havaya karıştı. Daha sonra duvarlara ve tavana sızdı, artık o kadının değil kalenin büyüü olmuştu.

Des ne demişti?

Ruhlar kalan son kan damlalarına tutunmayı severler.
Bu kadının büyüü ondan uzaklaşmıştı, ruhu da uzaklaşır mıydı?

Onu da hissedebilir miydim?

Bunu öğrenecek kadar uzun süre kalamadım.

Kadını orada bırakıp yeniden sarayın girişine yöneldik. Yaklaştıkça yerdeki cesetler çoğalmaya başladı. Dövüşme sesleri sağır ediciydi. Yalnızca seslerden bile sarayın girişindeki çatışmanın alevlendiğini söyleyebilirdim.

Oraya yönelmek yerine, Des bizi daha aşağılara indirecek bir merdivene götürdü.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Zindanlara.”

“Zindanlar mı? Neden?”

Dövülmüş bronzdan kalın bir kapıya vardık. İçeriden uğultuların geldiğini hissediyordum.

Des bana döndü. “Burada bekle aşkım.”

“Des...”

Ama gitmişti.

BÖLÜM 4

HANÇERLERİMİ ELİME İYİCE yerleştirdikten sonra ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

Önümdeki metal kapıya baktım, arkamdan çarpışma sesleri geliyordu. Adrenalin içimde yankılanırken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Bir dakika geçti. Ve sonra bir dakika daha.

Üst katlardaki çarpışma sesleri sirenimi kışkırtıyor, karanlık doğamı cezbediyordu. Heyecanım karşısında kanatlarım çırpılıp yeniden duruldu. Cildim halen ısıltılı parlıyordu. Kapıdan uzaklaşmaya başladım, içimde savaşa dönmek için bir çekim hissettim. Mantıklı yanım, gangsterler gibi daha fazla kişiyi öldürmekten yana değildi ama burada oturup masum perilerin...

Pazarlıkçı yanıma dönünce düşüncelerim yarıda kesildi. Elinde lekeli bir ahşap kutu tutuyordu.

Bir ona bir kutuya baktım.

Cidden ama, *ne* oluyordu?

Des eğilip kutuya doğru fısıldadı, sanırım bu şey Kadim Büyü'ydü. Duraksadı, dinledi ve sonra yeniden bir şeyler

söyledi. O konuşurken kutudaki büyüünün açığa çıktığını hissettim. Büyü dağıldığında Des konuşmayı kesti.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra kapağı açılmaya başladı.

Kendime engel olamayarak eğilip içine baktım.

İçi... Boştu. Ama tabii ki öyle değildi.

Dibinde fark etmediğim gölgeler kıpırdanmaya başladı. Bunlar Des'in yoğun, duman gibi kıvrımlı gölgelerine benzemiyorlardı. Bu gölge, iki boyutlu, kâğıt inceliğinde hareket eden bir şeydi.

Kemikli, gölge bir el kutunun derinliklerinden uzandı, parmaklar bir bir kenarına tutundu. Kendini dışarı çekerek kutunun yanından kayıp köşesinden zemine damladı.

Nefesim kesildi. Bu yarattığı daha önce Des'in taht odasında görmüştüm.

Bu Bog'du.

Onun, Gece Kralı'na bir çuval dolusu kesik baş hediye etmeyi iyi fikir zanneden bir periyi yediğini görmüştüm.

Eminim herif o kararından çok pişmanlık duymuştu.

"Anlaşmamızı unutma," dedi Des gölge yaratığa.

Anlaşma mı? Yalnızca Pazarlıkçı yanımdan ayrıldığı kısacık sürece böyle bir şey yapabilirdi. Hem de onca şey arasından Bog'la.

"*Evetttt, kralımmm.*"

Yaratık konuşunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Canlı bir kâbusa bakıyordum. Gerçek anlamıyla bir kâbusa. Bog kurbanlarını canlı canlı yiyor ve onları sindirdiği sürede de perilerin en kötü kâbuslarını yaşamalarına sebep oluyordu.

Böylesine korkutucu bir canavar yalnızca Ötedünya'da var olabilirdi.

Ve Des şimdi bu yaratığı serbest bırakmıştı.

Bog hareket etmeye başladı ama sonra durakladı. Beni fark ettiğini hissettiğim an taş kesildim.

Bu, dikkatini çekmek isteyeceğim türden bir yaratık değildi.

Sirenim, *cezbedici bir düşman*, diye fısıldadı çünkü o korku nedir bilmezdi.

Des bir adım önüme geçti, geniş omuzlarıyla Bog'un görüşünü kapattı.

"Aklından geçenleri bir kenara bıraksan iyi edersin," diye hırladı Des. "Gece Kraliçesi'ne bir kez daha bakarsan eğer yoldaşlarının benden neden korktuğunu sana bizzat gösteririm."

Gece Kraliçesi mi?

Ve herkes benim egemenliğim altına girecek...

İçimdeki siren özgür kalmak için *can atıyordu*.

"Anlaştıdın mı," diye tısladı Bog.

Geldiğimiz yöne doğru süzülürken yaratığın şeklini zar zor seçebildim.

Des ve ben merdivenlerden yukarı doğru onu takip ettik. Sarayın ana girişine vardığımızda onlarca peri sırtlarındaki kanatlarını genişçe açmış halde çatışmaktaydı. Bazıları sivildi ama çoğunluğu sarayı eski yoldaşlarından korumak için savaşıyorlardı.

Gözlerim yaldızlı giriş salonuna kaydı. Burası mezbahaya dönmüştü. Her yere cesetler saçılmıştı, çoğu hizmetkâr

olmakla birlikte aralarında soylular ve Des'in danışmanları da vardı; öldürmek için eğitilmemiş kişiler. Cesetlerin arasında Gece askerleri de vardı ancak hangisinin kaleyi savunduğunu, hangisinin kuşatmaya çalıştığını söylemek zordu.

Şok içinde önümdeki kaosa bakakaldım. Bog'un aralarından sürünerek ilerlediğini ve bir bir hain askerleri yuttuğunu gördüm. Hangisinin dost hangisinin düşman olduğunu nasıl ayırt ettiğini bilmiyordum ama sanırım canavarı salmadan önce Des bu detayları ona aktarmıştı.

Kılıçlar çarpışıyor, oklar uçuşuyor, kan her yere fişkırıyordu. Kara büyü havayı doldurmuştu. Kokusunu ve tadını alabiliyor, yağ gibi tenime yapıştığını hissedebiliyordum.

Des beni kendine çekerek dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Kendine dikkat et, aşkım," dedi. Gözleri parlayan tenime kaydığında beni daha sıkı kavradı. Tereddüte düştüğünü hissediyordum. Büyüm ve aramızdaki bağ onu yanımda tutuyordu.

Zırhının altında bir yerde cesaretinden dolayı kendisine verilen üç bronz savaş nişanesi duruyordu. O nişanelerin düşüncesi bile içimi rahatlatıyordu. Ona iyi olacağımı kanıtlayabilmemin bir yolu yoktu.

Tam konuşmak için ağzımı açtığım sırada başımın yanından bir ok vınlayarak geçti.

Saldırı içgüdüleriyle hareket eden Des kılıcını kınından çekti, serbest kalan metal çınladı. Yakın dövüş için hızla döndü, gözleri odayı taradı. Okçuyu bulduğu an ortadan yok olarak beni yalnız bıraktı.

Dünyanın içi boşalmış gibiydi, çığlıklar, kokular, manzaralar.

Zevkini çıkaralım, diye fısıldadı siren. Onlara katılalım. Ortalık kan gölüne dönene dek onlara katılalım.

Bir adım attım, ardından bir tane daha, savaşın çarpık çekimi tarafından sürükleniyordum. Etrafımdaki birkaç perinin gözleri parlayan bedenime ilişti.

Bir kadın asker bana doğru geldi, gözleri parlıyordu ama kılıcını kaldırırken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Silahına baktım, hançerlerim gözüme onunkinin yanında aniden küçük ve işe yaramaz göründü. Hızlı reflekslere sahip, intikam duygularıyla dolu bu kadının dengi olamazdım.

İzin ver bizi öldürmeye çalışsın.

Ama onunla denk olabilecek minik birini tanıyordum...

Normalde sihrimi kullandığımda bile sirenimi kontrol altında tutmaya dikkat ederdim. Şimdiyse kontrolümün yavaş yavaş kayıp gitmesine izin verdim.

Göğsümden sirenimin kahkahasının yükseldiğini hissettim.

Bu eğlenceli olacak.

Asker silahını savurduğu anda hareket ettim, öne doğru eğilerek darbesini savuşturdum. Hareketlerim nehirden çağlayan su gibi akıyordu.

Eğildim ve döndüm, hızlı bir hareketle hançerlerimi karnına sapladım. Bu inanılmaz bir darbeydi, öyle ki bir hafta öncesine kadar bunu yapabileceğimi bile sanmıyordum. Oysa şimdi, leylak şarabının bana uzun bir ömür ve büyüüyü hissetme yeteneği dışında, çeviklik ve hassasiyet gibi başka peri özellikleri de mi verdiğini merak ediyordum.

Bıçağımı yukarı doğru ittim ve geri çekmeden önce etini ve iç organlarını kestim.

Ben geri çekilince asker sendeledi. Ancak açtığım yara onu durdurmaya yetmedi. Bir kez daha bana saldırdı.

İlk darbesini engelledim ama ikinci darbesinden tam olarak kaçınacak kadar hızlı olamadım. Bıçağın deri kıyafetimi deldiğini ve tenimi kestiğini hissettim. Çığlık atıp döndüm ve hançerimi savurdum. Bıçak kadının boğazını kesti.

İşte buuuu. Sirenim katliama hazırды.

Beş saniye öncesine kadar dövüşecek kimse yoktu ama sonra başka bir kadın üzerime geldi, kavisli bıçakları tepemizdeki dev bronz avizenin ışığı altında acımasızca parlıyordu.

Dizlerimi büküp havaya fırladım, kanatlarımın sert çırpınışları beni havalanmaya zorladı. Birkaç metre yükseldikten sonra kanatlarımı katlayıp askerin üzerine atlayarak bıçağımı boğazına sapladım.

Kıvrımlı bıçağı havada kavis çizdi, yere düşmeden önce uç kısmı uyluğuma battı. Acıyla tıslayarak üzerine düştüm.

Titreyen elim bacağıma gitti. Keskin acıya dayanabilmek için dişlerimi sıktım.

Sanırım yürümemi engelleyecek kadar derin bir kesikti.

Perinin üstünden kalkıp ağırlığımı bacağıma verdiğimde neredeyse çığlık atacaktım. Ancak acıyı tamamen hissederek hissetmez sızan kan durdu ve yaram kapanmaya başladı.

Peri sihri işliyordu. Leylak şarabının bir başka etkisi daha.

Yaram iyileştiğinde dövüşe geri döndüm.

Karşıda Malaki ve Temper'ı gördüm, uyuyan askerlerle

çarptıran arkadaşımın yüzünde çılgın bir gülümseme vardı. Çok yukarılarda Des havada çarpışıyor, düşmanları bir bir yere düşüyordu.

Askerler gelmeye devam ediyordu, onlarla dövüşmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.

Kalenin ana girişine ulaştığımda sihrin ve kanın kokusu parfüm gibi havayı kaplamıştı. Bir başka zırh katmanı gibi kana bulanmıştım.

Tek bir ölüm için yıllarca acı çektiğime inanmak zordu. Bu akşam sona erdiğinde –eğer hâlâ hayatta olursam– öldürdüklerimin sayısı çift haneli rakamlara çıkmış olacaktı.

Çatışma avluya taşındı, periler güçlerini kullanırken büyülerinin neden olduğu patlamalar geceyi aydınlatıyordu.

Karşımdaki manzaraya şöyle bir bakıp hançerlerimi kınına soktum. İnsan yanıma kusmamaya çalışıyordu. Etraf cam gibi gözler, deşilmiş cesetlerle doluydu.

Askerler yoldaşlarını öldürüyor, sivilleri katlediyordu. Eskiden uyuyan kadınlar şimdi toplanmış, yanlarında döllelerini de getirmişlerdi.

Artık zamanı geldiğinden, o ürkütücü tabut çocukları tüm masumiyetlerini bir kenara bırakmıştı. Minik bedenleriyle yerdeki perilerin üzerine eğilmiş besleniyorlardı. Gözleri şeytani bir kötülükle parlıyordu.

Anlamlandıramadığım bir delilik.

Des yanıma inerek elimi tuttu. Çok vahşi görünüyordu, deri kıyafetleri kana bulanmış, solgun saçları kanla lekelenmişti. Şu halinin ona bu kadar yakışması rahatsız ediciydi.

“İyi misin?” diye sordu, gözlerinde endişeli bir parıltı, ironik ama perilere özgü bir keyif vardı.

Periler ve onların vahşi kalpleri, diye fısıldadı siren. O da en az bizim kadar bunun keyfini çıkarıyor.

Des'in bakışları dudaklarıma kayd, diğeri eli parlayan tenime uzandı.

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp başımla onayladım. "İyiyim."

Bundan emin olmak için kanatlarımı ortadan kaldırmaya çalıştım. Hemen kaybolmadılar, hem kaybolsalar bile onları gizlemek oldukça zahmetliydi.

Enerji kaybıydı. Gece Kralı, sanki onlar tarafından büyülenmiş gibi hâlâ dudaklarıma bakıyordu.

Etrafımızdaki hava statik elektrikle ağırlaşp kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bunun sebebini öğrenmeye çalışarak çevreme bakındım. Des bakışlarını dudaklarımdan ayırıp etrafımıza göz gezdirdi.

Meşum bir şey geliyordu.

BAM!

Ayaklarımla altındaki zemin titredi, yerdeki enkaz havalandı. Bir an sonra bir kara büyü dalgasının bana çarparak ayaklarımı yerden kestiğini hissettim. Ben yere düşmeden Des beni yakaladı ve aramızda yoğun bir bakışma geçti.

Kalenin diğeri ucundan yeni bir çığlık dalgası koptu.

Yanılmıştım, meşum bir şey gelmiyordu.

Çoktan gelmişti.

Yanımda duran Pazarlıkçı'nın kanatları sırtında belirdi ve tehlikeli bir şekilde genişçe açıldı. "Hemen dönerim, Melek."

Bunu söyledikten sonra kayboldu.

Des!

Hâlâ dokunuşunu üzerimde hissedebiliyordum ama o gitmişti.

Gözlerim sarayın arka kısmına, çığlıkların geldiği yöne kaydı. Des oraya gitmişti.

Kalbim çılgınca çarparken kalenin arkasına doğru koştum. Omuzlarımın ortasında bir baskı hissettim; kanatlarım ortaya çıkmak için çabalıyordu.

Bu hissi görmezden gelerek sarayın etrafından dolanıp kana bulanmış arnavutkaldırımli yola doğru koştum. İleride, ölmüş bir peri çimlerin üzerinde yatıyordu, kolları iki yana açılmış gözleri camlaşmıştı.

Bir gecede kaç hayat son bulmuştu?

Çok fazla. Düşmanlarımıza bizi hafife almalarının bedelini ödeteceğiz.

Periler yanımdan geçiyordu; bazıları havada uçarken diğerleri yürüyordu; hepsi patlamaya neden olan şey her neyse ondan kaçıyor.

Kalenin arkasına döndüğümde aniden durdum. Önümdeki manzara karşısında dizlerim kitlendi.

Yüce Tanrım.

Gece Krallığı'nda bulunan geçidi çevreleyen dairesel girişin önü kalabalıktı. İki kapısı da yok edilmişti. İçinden sıra sıra, kana bulanmış ve gözleri boş bakan askerler çıkıyordu. Hepsi, üzerlerinde Gece Krallığı'nın sembolünü taşıyan üniformalarıyla saraya doğru yürüyordu.

Bunlar uyuyan adamlardı.

Onlarca. Ve her dakika daha fazlası gelmeye devam ediyordu.

Bu görüntü karşısında sersemledim.

Ölecektim.

Bir hiç uğruna ölecektim: Des'i henüz bulmuşken yeniden kaybedecektim. Onsuz acı dolu yedi yıl geçirmiş, Kannon'ı alt etmiş, Yeşil Adam'ın ellerinde neredeyse ölmüş ve leylak şarabı içmiştim. Ama artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu; çünkü bir ordu dolusu ele geçirilmiş asker, Gece Krallığı'nı Ötedünya'dan silmek istiyordu. Ben de yalnızca sıradan bir ölü olacaktım.

Des önümde çok ama çok hareketsiz duruyordu. Yüzünü görmediğim halde çaresizliğini hissettiğime yemin edebilirdim. Yalnızca uyuyan kadınlar saldırıya geçtiğinde bile durum aleyhimizyken, erkekler de eklenince, artık *aşılamaz* olmuşlardı.

Askerler safları dağıtmaya, canlı olan her şeye saldırıya başladı.

Ben de o şeylerden biriydim. Des de. Kalıp savaşmaya karar veren birkaç peri de.

Pazarlıkçı herkese toplanmaları için bağırıp sonra ortadan kayboldu. Uyuyan askerlerin tam ortasında yeniden belirdi ve ardından tekrar gözden kayboldu. Bunu tekrar tekrar yaptı.

Omzunun üzerinden bana baktı, bakışları vahşiydi. Askerler her yandan ona yaklaşıırken, "Saklan Callie!" diye bağırırdı.

Hareket etmek için istek ya da kaçmak için korku duy-

muyordum. Sirenim bile sus pus olmuştu. Artık gerçekleri fısıldamıyordu.

Bunu kazanmamızın imkânı yoktu.

Her birimize birkaç asker düşüyordu ve geçitten daha fazla uyuyan asker gelmeye devam ettikçe onları alt etme ihtimalimiz zayıflıyordu. Bizimle işleri bittiğinde, bir kişi bile sağ kalmayana dek öldürmeye devam edeceklerdi.

Bu bir savaş değildi; bu, katliamdı.

Ve artık buna tanıklık etmek istemiyordum.

“Durun,” diye fısıldadım, sesim savaşın çatışma sesleriyle harmoni oluşturdu. Görüşüm bulandığında gözlerimi kırptırdım. Askerler çoktan parıldayan tenimi fark etmişlerdi; sanki en büyük ve en korkunç tehdit benmişim gibi silahlarını sallayarak bana doğru koştular.

Uyuyan adamlar, sadık askerler ve ayakta kalan son sivillere doğru saldırıya geçip saniyesinde hepsini kılıçtan geçirdi.

“Durun,” diye bağırdım.

Kimse dinlemiyordu. Tabii ki dinlemezlerdi. Yapacak daha önemli şeyleri vardı; hayatta kalmaya çalışmak gibi.

Ama boş veremezdim. Kontrolden çıkmıştım ve sanırım bu benim için iyi bir şeydi.

“DURUN!” diye çığlık attım deli bir kadın gibi.

İnanmazsınız ama dediğimi yaptılar.

Kılıçlar çarpışmayı kesti, periler hareket etmeyi durdurdu; her şey tamamen ve bütünüyle hareketsizleşti.

Boğazıma dokundum.

Yok artık.

En yakınımıdaki Gece perisine baktım, yalnızca birkaç adım ötemdeydi. Adımı sanki bir saldırının tam ortasında donmuş gibi havadaydı, kılıcı elindeydi, yüzü tamamen bana odaklanmıştı. Kıyafetlerinden gelen kötü kokuyu buradan bile alabiliyordum, sanki çöp bidonuna dalıp çıkmış Ölüm'ün kokusuydu.

“Sen,” dedim askeri işaret ederek. Avucumu açtım ve, “Bana kılıcını ver,” diye emrettim.

Peri çözüldü, uyuşmuş bir halde bana doğru yürüdü ve silahını verdi.

Parmaklarım kılıcın kabzasını kavradığında yüzüme şeytani bir gülümseme yayıldı.

Lanet olsun, artık *perileri* etkileyebiliyordum.

Sıkı dur dünya. Callie geri döndü.

BÖLÜM 5

SİKTİR, PERİLERİ ETKİLEYEBİLİYORDUM.

Leylak şarabını içmeden önce böyle bir şey söz konusu değildi. İksirin sihrimin bu yönünü ve tabii ki diğer yönlerini de geliştirmiş olabileceğini fark etmem gerekirdi.

Bakışlarım eşime kaydı. Hayretim ve dehşetim –ve tabii hafifçe keyiflenişim– karşısında o da donup kalmıştı.

“Des!” diye seslendim, sesim gücümle beraber melodik bir hal aldı. “Buraya gel.”

Pazarlıkçı kaybolup anında yanımda belirdi, bir kaş hava-ya kalkmıştı. Gözleri dışında uyuşmuş haldeydi. Gümüşü gözleri şeytani bir heyecanla parlıyordu.

“Seni büyümün etkisinden azat ediyorum,” dedim.

Bu büyüleme olayında hamlaşmış olmalıyım ki ikinci emrimi yerine getiren yalnızca Des olmadı. Az önce kılıcını teslim eden asker de dahil birkaç uyuyan asker yeniden harekete geçmişti.

Hadi ama Callie, çaylak mısın sen...

Des anında askerlerin üzerine atıldı ve daha onlar saldırı şansı bulamadan hepsini kılıcıyla yere serdi.

Onları alt ettikten sonra, Gece Kralı sanki büyüümün etkisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Demek bir siren tarafından etki altına alınmak böyle bir şeymiş,” dedi ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı, “sanki taşaklarımдан yakalanmışım gibi.” Yanıma geldi, sırtışı büyüdü. “Bu etkileme işi korkunç derecede hükmedici. Yine de hoşuma gitti.”

Bu konuşma o kadar uygunsuz ve yersizdi ki melodik bir kahkaha patlattım.

Des’in bakışları parlayan vücudumda gezindi. “Güzel yaratık,” diye mırıldandı. “Daha evvel karşı konulamazdın...” Bir elini uzatıp parmak eklemlerini çenemde gezdirdi. “Şimdiyse seninle ne yapacağımı bilemiyorum.”

Eğilip beni öptü, dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı.

Ağır adım sesleri büyüyü bozdu.

Pazarlıkçı’dan uzaklaşarak geçide doğru döndüm. Daha fazla uyuyan asker gelmeye devam ediyordu.

“Askerler, durun!” dedim, büyüüm yoğun bir şekilde sesi-me yansıdı.

Uyuyan askerler birden durdular, bedenleri geçidin kapısında toplandı.

“Başardın, Melek,” dedi Des askerleri inceleyerek. “Korkulacak birine dönüştün.”

BÖLÜM 6

SONUNDA TÜM PSİKOPAT UYUYAN askerleri ve Somnia'ya zarar vermekte olan tabut çocuklarını etkisiz hale getirmem birkaç saat sürdü.

Görünüşe göre askerler siyasi bir darbeye kalkışmıştı, pardon, *başarısız* bir darbeye.

Etkileme büyüm sağ olsun.

Suçluları toplayıp silahlarını ellerinden aldık ve onları zindanlara kapattık. Şu anda büyüm onları uysallaştırmıştı ancak etkisi bir-iki gün içinde geçtiğinde intikam dolu hallerine geri döneceklerdi.

Des'le birlikte sarayın içinde ilerleyerek zindanlara yö-neldik. Yürürken avuçlarımı açıp açıp kapadım. Biraz ger-gindim ki bu çok saçmaydı. Şu anda yapmak üzere olduğum şey benim fikrimdi sonuçta.

Yanlarından geçtiğimiz periler dönüp bana baktılar. Te-nimin parıltısı geçeli uzun zaman olmuştu, yani bakışlarını çeken şey sirenim değildi.

Sonunda dayanamayarak, “Onlar neye bakıyorlar öyle?” diye sordum Des'e.

Durakladı ve bana baktı, sonra da *onlara*.

“Gerçekten bilmiyor musun?” diye sordu bakışlarını bana çevirip bir kaşını kaldırarak.

Başımı iki yana salladım.

“*Melek*,” dedi, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi, “sen, bir orduyu durduran büyücüsün. İstersen iradelerini kontrol edebilecek güce sahip o insansın. Sana hem saygı duyuyorlar hem de korkuyorlar ki bu bir Gece perisinin sana verebileceği en iyi iltifattır.”

Nihayetinde meraklı bakışları ardımızda bırakıp yalnızca birkaç saat önce, Des’in Bog’u serbest bıraktığında kullandığımız merdivenlerden aşağı indik.

Tanıdık dövme bronz kapının önünde durduk.

Des’in büyüünün dokunuşuyla kapı sarsılarak açıldı ve karanlığın içine doğru ilerleyen uzun bir koridoru gözler önüne serdi. Duvardaki aplikler bile gölgeleri aydınlatmaya yetmemişti.

İçeride silahlı askerler –beyin dağıtma arzusunda olmayanlar– kasvetli bir ruh haliyle koridor boyunca bize eşlik ettiler.

Zindanlara vardığımızda kalenin çok altındaydık. Burada duvarlarının her yönden baskı yaptığını hissediyordum. Bu duygu bana Karnon’ın tutsağı olduğum zamanı hatırlatmıştı; onun yer altındaki sayısız hücrelerinden birine kapatılışımı.

Derin bir nefes aldım. Yaşadığım o deneyimin hayatım boyunca çekeceğim bir klostrofobiye neden olduğuna adım gibi emindim.

Hücre başına onlarca uyuyan asker düşmüştü. Yüzlercesi öldürüldüğü halde kalanlara yetecek kadar yer yoktu.

Hücrelerin yanından geçerken perilerin hâlâ büyümenin etkisinde olduğunu fark ettim. İfadesiz yüzlerle doğrudan karşıya bakıyorlardı.

Gerçek doğalarının mı yoksa içine düştükleri bu uyuşuk halin mi daha ürkütücü olduğuna karar veremiyordum.

Son hücrede tek bir asker kalıyordu.

Hücrenin ortasında hareketsiz halde durmuştu, alev kırmızısı saçları bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Des ve refakatçilerimizle hücrenin önünde durup içerideki kadın periye baktık. Dikkatimizin üzerinde olduğunun farkında bile değildi.

Pazarlıkçı'nın eli enseme indi. Yüzü ifadesizdi ancak küçük planımdan pek hoşlanmadığını söyleyebilirdim. Yine de beni bundan vazgeçirmeye çalışmadı.

Gözlerini benden ayırmadan muhafızlara, "Kapıyı açın," diye emretti.

Kapı açılırken demir parmaklıklar gıcırdadı. İçeriye girerken kızıl saçlı asker bir kere bile dönüp benden tarafa bakmadı.

Sirenimin ortaya çıkmasına izin vermeden önce bir süre kadına baktım.

"Seni büyümden azat ediyorum."

Askerin bana saldırmasını bekledim ama saldırmadı. Uzun süren birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra kızıl saçlı kadının bakışları bana döndü.

Kaslarım gerildi; saldırmasını bekledim. Bunun yerine hücrenin içinde dalgın bakışlarla volta atmaya başladı.

"Adın ne?" diye sordum melodik bir sesle.

“Bir ismim yok,” diye cevapladı.

“Herkesin bir ismi vardır,” diye ısrar ettim.

“Benim yok. Artık yok.”

Hırsız’ın yaptığı diğer şeylere kıyasla adını kaybetmek küçük bir adaletsizlikti ama yine de onun kimliğini oluşturan şey buydu ve Hırsız bunu onun elinden almıştı.

“Eskiden neydi?” diye sordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar ki bir daha hiç konuşmayacağından emindim.

“Mirielle,” dedi sonunda, büyüm cevabı ağzından koparmıştı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Mirielle durakladı ve sonra yavaşça başını evet anlamında salladı. “Sen büyücüsün. Seni incitmeye iznimiz var ama öldüremeyiz. Henüz değil. Seni canlı istiyor.”

Bunu duyunca pençelerim sivrildi. Beni öldürmeye izinleri yok muydu?

Ne kadar sert savaştığımı ve saldırganlarımın ne kadar acımasız olduğunu hatırladım. Hiçbiri kendilerini beni öldürmemek için tutuyor gibi görünmüyordu.

“Kim beni canlı istiyor?” diye sordum, her ne kadar bu lanet sorunun cevabını gayet net bilsem de.

“Efendimiz.”

Siktiğimin Hırsız’ı.

Hücre karardı. Görünen o ki Gece Kralı da bu durumdan pek memnun olmamıştı.

“Peki, bu efendin... Seni uykundan uyandıran kişi mi?”

“Bize seslendi ve biz de karşılık verdik,” dedi hücrenin içinde yürümeye devam ederken.

“Neden yoldaşlarınıza saldırdınız, Mirielle?” diye sordum titreyen bir sesle.

Adının dudaklarımın arasından çıktığını duyunca kaşlarını çattı.

“Bilmiyorum.” Volta atmaya devam ediyordu.

“Ne demek bilmiyorum?” Bu kadının aklının sikildiğinin farkındaydım ama tüm bu katliam için *benim bilmediğim* daha iyi bir açıklaması olduğuna emindim.

“Efendimizin isteğini yerine getirdik,” dedi. “Daha fazlası değil.”

“Efendinizin isteği neydi peki?” diye üsteledim.

“Bilmiyorum,” dedi dalgın bir şekilde.

Hiçbir yere varamıyorduk...

“Seni kim kaçırdı?” diyerek yeniden denedim.

Bu kadar eskiyi hatırlayabilir miydi? Bu kadınların bazıları *yıllardır* uyuyordu.

“Abim,” diye cevapladı rahat bir şekilde ama hâlâ volta atmaya devam ediyordu.

Abisi mi?

Doğru duyduğumu sanmıyordum.

“O neredeyse bir yüzyıldan fazladır ölü,” dedi Des hücrenin diğer ucundan.

Kaşlarım kalktı, eşime bir bakış attım. Bu kadının abisini tanıyor muydu?

Askerin gözleri Pazarlıkçı’ya kayd ve orada kaldı. Sanki hafızasının derinliklerinden bir aşinalık hissetmiş gibi başını yavaşça yana eğdi.

“*Sen,*” dedi. “Bir keresinde bana sahip olmuşun... Uzun zaman önce.”

Ne?

Tenim acıyla parladı. Bakışlarım ikisi arasında gezindi. Bu kadın gerçekten de tahmin ettiğim şeyi mi söylüyordu?

“Benimle sevişmiştin, yıldızların altında...”

Pençelerim uzadı.

Gerçekten de öyleydi.

Hadi midesini deşelim, dedi sirenim. Eğlenceli olur.

Ben daha var olmadan yüzyıllar önce, eşimle yatmış olması muhtemel bir kadını kıskanmak garip bir histi. Artık ondan geriye kabuktan başka bir şey kalmamış, zihni ve bedeni Ruh Hırsızları tarafından kontrol edilen bir kadındı.

Ama yine de kıskançlığın yakıcı sıcaklığını hissediyordum.

Des kollarını göğsünde kavuşturdu, keyifsiz görünüyordu. Bana açıklama yapmaya çalışmadı ki bu iyi bir şeydi –böyle bir şey yapması onu lanet bir suçlu gibi gösterecekti ki beni aldattığı falan yoktu– ama lanet olsun ki üstünkörü de olsa benden af dilemesini istiyordum. Bu yanlış mıydı?

Af dileyecek, diye ısrar etti siren.

Pekâlâ, eğer sirenim af dilemesinin, durumu kabul edilebilir hale getireceğini düşünüyorsa muhtemelen yanılıyordu. Yine de bu, ona hak vermediğim anlamına gelmezdi.

Kendimi önümdeki meseleye odaklanmaya zorladım.

Des, Mirielle’in abisinin yüz yıldan uzun bir süre önce öldüğünden bahsetmişti. Hesaplamam biraz zaman aldı –matematiğim kötüdür– ama sonunda zamanlamanın uyuşmadığını fark ettim. Kadın askerler on yıl kadar önce ortadan kaybolmaya başlamıştı, yüz yıl değil.

“Abin öldüyse eğer seni nasıl kaçırabiliyor?”

Hırsız bana Flora Kraliçesi'nin ormanındayken, *Janus'ın bir ikizi vardı, ölmüş olan bir ikiz, demişti. Janus'la ilk tanıştığı anda aslında sen benimle tanışmıştın.*

Mirielle'in donuk bakışları yere odaklandı. "Bilmiyorum."
Yine aynı sıkıcı cevap.

"Ummuştum ki..." diye başladı Mirielle ama sonra suskunlaştı.

"Benimle rahatça konuşabilirsin," diye emrettim.

Ürkütücü bakışları yavaşça bana döndü. "Burası karanlık. Çok karanlık."

Ensemdeki tüyler ürperdi. "Şu anda Gece Krallığı'nda mısın?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır."

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Bununla neyi kastettin?"

"Burası çok karanlık," diye tekrarladı. "Huzur istiyorum. Neden huzur bulamıyorum?"

"Hırsız'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye üsteledim.

"Onu asla bulamayacaksın."

Herkes bunu söyleyip duruyordu.

"Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Sırlar tutulmak içindir."

Kadının sözleri karşısında Des'in gerildiğini hissettim.

Mirielle'in ağzının köşesi kıvrıldı. "Seni izliyor büyücü, daima seni izliyor. Efendimiz köleler konusunda zevkli biridir."

Sirenim öne çıktı. "Efendine söyle, ben de şeytani sikkeler konusunda zevkli biriyimdir," dedim. Kelimeler ağ-

zımdan melodik bir şekilde çıkmıştı. “Ona söyle gelip beni bulsun. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyorum. Ona kölenin ne demek olduğunu gösterece...”

Sirenimi dizginleyip yeniden kontrolü ele geçirdim. İnce bir çizgide yürüyordum, hem büyümü kullanıyor hem de sirenimi kötü şeyler yapmaktan uzak tutmaya çalışıyordum.

Hücre tekrar karardı ve birden Des yanımızda belirdi. “Sorgulama bitti,” dedi.

Ben daha itiraz edemeden demir kapılar açıldı ve dışarı çekildim. Kapılar kapanırken Mirielle’e bakmak için döndüm.

Son bir soru. “Seni şimdi serbest bırakırsam ne yaparsın?”

Bakışları bana döndü. “Krallığı ele geçiririm.”

BÖLÜM 7

YANIMDA YÜRÜYEN DES'İN SURATINDAN düşen bin parçaydı. Geçtiğimiz koridor varlığıyla gölgelendi.

“Soruşturmama izin vermeliydin,” dedim sonunda. Kötü bir ruh halinde olan tek kişi o değildi sonuçta. Saçlarım kanla keçeleşmişti, birkaç saatlik uykuyla ayaktaydım, çarpışma sonrası eklemlerim pes etmek üzereydi ve *saatler* önce kahve içmiş olmam gerekirdi.

“Şu anda ince bir buz üzerinde yürüyorsun, Callie,” diye hırladı Pazarlıkçı.

Onunla yüz yüze gelebilmek için yan döndüm, sözleri tepemi attırmıştı. “İnce buzda yürüyen *ben* miyim?” dedim, sesim yükselmişti. “Mahkûmu becermiş olan *sensin*.”

Bu konuyu planladığımdan da erken açmıştım.

“İki yüz yıl önce,” dedi Des. “Yattığım her kişi için senden resmi olarak özür dilememi mi bekliyorsun? Çünkü bekliyorsan eğer ben de senden aynı şeyi beklerim.”

“Sen delisin.”

Gece Kralı yanımdan kaybolup önümde belirdi, bedeni önümü kapatarak beni durmaya zorladı.

“Onu kışkırttın,” diye kükredi. “Ruh Hırsızı’nı gelip seni bulması için kışkırttın.” Canı sıkılmış bir halde elini saçından geçirdi, bu hareketi sivri kulaklarını ortaya çıkardı. “Görmüyor musun, Peel Akademisi’ne gittiğin zamanlarda seni pazarlıklarına götürmeyi bırakmamın sebebi de bu kişiydi.”

O zamanlar da bir adamı büyülemiştim... Hem de iro-nik şekilde Ruh Hırsızı hakkında bilgi sahibi olan bir adamı. Adam bilgiyi paylaşmak yerine ölmeye razı gelmişti ama ben yine de onu konuşturmuştum.

Bu anıyı hatırlayınca yeniden utandım. Pazarlıkçı aslında onca zaman içinde hiç değişmediğimi söylüyordu.

Buna *karşı* çıktım. “Ben zaten Hırsız’ın göz hapsindeyim. Ben onu kışkırtmadan o canavarın beni kışkırtmasına izin *vermeyeceğim*.”

Pazarlıkçı’nın yüzündeki bir kas seğirdi. Bir adım yaklaştı. “Bir sır bilmek ister misin, Melek?” diye sordu, sesi alçalmıştı. “Bu akşam erken saatlerde, süitimizde, uyuyan askerleri durdurmaya çalıştım ama işe yaramadı.”

Yatak odasında, bir an için karanlığa karışıp tıpkı Karnon ve adamlarına yaptığı gibi o askerleri de yok edeceğini düşünmüştüm. Ama bunu yapamamıştı.

“Bunun neden işe yaramadığını bilmek ister misin?” diye sordu. Cevap vermemi beklemedi. “Karanlık kendinden olana sadıktır, içinde aynı gücü taşıyan bir periye zarar vermez.”

Sözlerinde ilk kez huzursuzluk hissettim.

“Bu demek oluyor ki, Hırsız benim soyumdan, yani o bir Gece perisi.”

Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Bir Gece perisi mi? Des'in büyüünden etkilenmeyen biri?

Bizim büyüümüze karşı duyarsız değil ama, diye fısıldadı sirenim kışkırtıcı bir sesle.

Gece Kralı yüzümü avuçladı. “Senin için endişelenmekten aklımı kaçırdım,” dedi alçak sesle. “Sanki kaderin çarkları seni Hırsız’a adım adım yaklaştırıyor gibi ve öyle geliyor ki yapabileceğim hiçbir şey bunu engelleyemeyecek. Bu beni *korkutuyor.*”

Des'in korktuğunu itiraf etmesi... Bu sanki çocukken ilk kez bir yetişkinin ağladığını görmeye benziyordu. Güvendiğiniz, ayakları yere sağlam basan insanın aslında öyle biri olmadığını öğrenmek gibi. Dünyanızı sarsacak türden bir şeydi.

“Ben çok üzgünüm... Geçmişte olanları... O şekilde duyduğun için,” dedi boğuk bir sesle.

Sanırım bu bir özürdü.

Bana doğru yaklaştı, dudakları benden bir nefes kadar uzaktı. “Ama itiraf etmeliyim, tepkin beni tahrik etti.” Bu itirafıyla dudaklarını benimkilere bastırdı.

Öpücüğünün yıpranmış sinirlerimi bu kadar hızlı iyileştirmesi çok saçmaydı. Tartışmamızı öpücüğüyle sonlandırmıştı, tadı ve dokunuşu düşüncelerimi tüketiyordu. Korkunç bir gün geçirmiştik ve Ötedünya boka batmıştı, üstüne bir de berbat haldeydim ama şu birkaç saniye boyunca her şey normale dönmüştü sanki.

Şu anda tek istediğim duş, kahve ve yataktı, hatta mümkünse hepsini aynı anda istiyordum. Bana bunun imkânsız olduğunu söylemeyin, Ötedünya’da *imkânsız* diye bir şey yoktu.

Ama istediğimi elde edebilecek miydim?

Tabii ki *hayır*.

Bunun yerine lanet bir yetişkin gibi davrandım ve kışımı saraydaki sıradan odalardan birine atıp boka saran son olaylara anlam vermeye çalıştım.

Kapıdan girdiğimiz anda, “Şuna bakın, rüzgâr buraya ne getirmiş,” diye seslendi yakın arkadaşım, meslektaşım ve bela ortağım Temperance Darling.

Malaki ve birkaç peri yetkiliyle birlikte oturuyordu, ayaklarını önündeki masanın üzerine atmıştı. Gözleri bana kaydı. “Lanet olsun kızım, rüzgâr seni buraya getirmekle kalmamış tarumar da etmiş.”

Onu canlı gördüğüm için hissettiğim rahatlama sözleriyle birlikte bir anda gölgelendi. Temper’a dönmeden önce üzerimdeki kanlı deri kıyafetlere göz attım. Benim aksime Temper beyaz bir tulum giymişti ve kıyafeti kusursuz görünüyordu.

Yanındaki Malaki ciddi duruyordu, yara izi göz bandının altından belirgin bir şekilde görünüyordu. Avuçlarını sıkıp sıkıp açıyordu. Birilerini incitmek istediği izlenimine kapıldım.

Des’i gördüğü anda ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odayı geçti. Arkadaşını kendine doğru çekip sırtına vurdu.

Temper'in yanındaki sandalyeye geçtim. "Bak da öğren," dedim.

Eleştirimi eliyle geçiştirdi. "Kucaklaşmalar pısırlıklar içindir."

Küçük bir kahkaha patlatıp önümdeki kahveden bir yudum aldım.

"Hey, sürtük, o *benimdi*."

"Ayyy," dedim ona sevecen bir bakış atarak, "birileri yiyeceğini mi paylaşamıyor?" Kahveden büyük bir yudum daha aldım.

Temper'in gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, yoksa her içtiğinde yüzüne sıçraması için o kahveyi büyülemek zorunda kalırım," dedi.

Fincanın üzerinden ona gülümsedim. "Dikkatli ol, yoksa Malaki'ye onun hakkındaki gerçek hislerini anlatman için seni büyülemek zorunda kalırım."

Dürüst olmak gerekirse büyümün insanlar üzerinde artık işe *yarayıp yaramadığını* bile bilmiyordum. Ama Temper'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Temper başını iki yana salladı. "Bu çok belden aşağıydı, Callie."

Temperle birlikte sessizliğe gömülüp her ikisi de karşısındakinin omuzlarını kavramış halde ayakta dikilen Des ve Malaki'nin birbirlerini korumak için gerekirse herkesi kılıçtan geçirmekle ilgili yeminler edişini izledik. "Malaki çok abartıyor," dedi Temper. "İkinizin iyi olduğunu saatler önce öğrendik." Omzuyla benimkini dürttü. "Artık perileri büyüleyebildiğini duydum." Yumruğunu bana doğru kaldırdı, ben de kaldırıp onunkine vurdum. "Yürü be kızım."

Des ve Malaki bir süre daha kısık sesle konuştular. Gece Kralı'nın söylediği bir şey Malaki'nin kahkaha atmasına neden oldu ve ardından Malaki'nin söylediği bir şey Des'in gözlerinin bana dönmesini sağladı. Bakışları içimde bir şeyin titremesine yetecek kadar yoğundu.

Arkadaşından uzaklaşıp bana doğru geldi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Eli bacağıma indi ve masada bizi bekleyen danışmanlara tek tek başıyla selam verdi. Danışmanlardan birkaçı bana ve Temper'a meraklı bakışlar attılar. Bu tür toplantılarda –resmi ya da değil– insanların bulunmasına alışkın olduklarından şüpheliydim.

Malaki yerine geçerken Des, “Herkesi hayatta ve sağlıklı görmekten mutluluk duydum,” diye başladı. “Hadi doğru-
dan konuya girelim: Gece Krallığı bu gece kendi halkımız tarafından kuşatıldı. Bu durumla ilgili ne biliyoruz?”

Ve böylece görüşmeler başladı.

Masadakiler zaten bildiğimiz şeyleri yeniden değerlendirdi; bir grup uyuyan asker uzun uykularından uyanmıştı ve her biri öldürme, yaralama ve fethetme arzusuyla hareket ediyordu. Sonra ölüleri ve yaralıları sayıp krallığa verilen zararları not aldık.

“Saldırıya uğrayan yalnızca biz değildik,” dedi danışmanlardan biri. “Diğer üç krallıktan haber aldık, onlara da saldırı düzenlenmiş.”

Rüyam tüm canlılığıyla zihnime geri döndü. Hırsız'ın parçalanarak açılan zehirli meşe ağaçlarının ortasında durduğu o rüya. Artık düş ile gerçeğin arasındaki çizginin nerede olduğunu bilmiyordum.

“Flora Krallığı düştü,” diye devam etti danışman.

Flora Krallığı *düştü* mü?

Bu ifade zihnimde o devasa sedir ağaçlarının yere devrildiğı, toprağın sarayı bütünüyle yuttuğı bir görüntünün belirmesine neden olmuştu. Oysa gerçeğın yanından bile geçmiyordu...

Tüm bir şehir kılıçtan geçirilmiş olabilirdi. Bütün o insanlar... Hepsi ölmüştü.

Böyle bir yıkımı hayal bile edemiyordum. Daha yeni oradaydık. Flora perilerinin yanında dans etmiş, içmiş ve eğlenmişdik. Onların pek sevdiği biri olmayabilirdim ama uyuyan askerlerin başarmak üzere yola çıktıkları ölümcül görevin ne olduğunu bilmek...

“Kaç kişi öldü?” diye sordum.

Oda sessizliğe büründü, danışman çaresiz bir şekilde bana bakarken diğeri başını iki yana salladı.

Çok fazla.

Bütün o uyuyan adamlar karşısında... Krallığın hiç şansı yoktu.

Malaki masanın ortasına bir parşömen fırlattı. “Mara’nın son anda oradan ayrıldığına dair söylentiler duyduk ama aynı şey geri kalan Flora halkı için söylenemez.”

Des elini oynattı ve parşömen ona doğru kaydı. Pazarlıkçı’nın gözleri notların üzerinde gezindi.

“Fauna da aynı şekilde düştü,” diye devam etti Malaki. “Ancak gelen bilgilere göre yalnızca birkaç kişi ölmüş. Uyuyan askerlerin ezebileceğı bir direniş olmamış.”

Hatta istila edebilecekleri bir sarayları bile yoktu. Des hepsini beni Karnon’dan kurtarıırken yok etmişti.

“Gün Krallığı ise şu an için düşmanlarını yenmiş,” diye ekledi.

Bakışlarım önümüzdeki masaya kayd. Üzerine bir Öte-dünya haritası resmedilmişti.

Anakara tamamen fethedilmişti. Ele geçirilmeyen yerler yalnızca gökyüzünde süzülen Gün ve Gece krallıklarıydı.

Temper öne doğru eğildi. “Kral olacak o güzel oğlan onları yenmeyi nasıl başardı?”

Malaki kaşlarını çattı. Belki kuruntu yapıyordum ama sanki Temper’ın Gün Kralı Janus’ın güzel olduğunu düşünmesi generalin canını sıkmıştı. Özellikle de Malaki’nin göz bandı ve yara iziyle Janus gibi güzel *olmadığı* açıkça görülyorken.

Oysa kendi vahşi güzelliğinin ne kadar çekici olduğunun hiç farkında değildi.

Ama şu an, güzelliğin hiçbir zaman Temper için önemli olmadığını ya da asıl endişelenmesi gerekenin Temper’ın başka adamlara bakmasından çok erkeğini ölesiye sevmesi olduğunu Malaki’ye söylemek için doğru bir zaman değildi. Temper ölümüne sadık biriydi.

“Sanırım yakında öğreneceğiz,” dedi Des parmaklarını masaya vurarak. Bakışları bir bir masadakilere kayd. “Fethedilen krallıklar birlik olup bize sırtlarını dönecekler,” dedi kasvetli bir şekilde. “Benim büyüm hepimizi koruyamaz. Başka bir strateji geliştirmemiz gerek. Bu kez geldiklerinde hazır olmak istiyorum.”

Des resmi görevlendirmeleri dağıttıktan sonra danışmanlarına çekilmeleri için izin verdi. Odada yalnızca o, Malaki, Temper ve ben kaldık.

“Ruh Hırsızı’nı yenmek istiyorsak eğer,” dedi Gece Kralı, “gücüne karşı iyi bir savunmadan daha fazlasını yapmamız gerek. Onun gerçekte kim ve ne olduğunu, nerede saklandığını kesinlikle öğrenmemiz gerek.”

“Ya Galleghar’ın peşine düşersek?” dedim.

Galleghar Nyx, ölü olan eski Gece Kralı birden artık ölü olmamaya karar vermişti. Flora Krallığı’nda askerleri ormana çeken kişi oydu ve neredeyse öldüğüm o akşam Galleghar da oradaydı.

“Onu bulursak eğer,” diye devam ettim, “Hırsız’ı da bulabiliriz.”

Temper ayaklarını masadan indirdi. “Kızım, bu küçük planında bir sorun var; biz Galleghar’ın da nerede olduğunu bilmiyoruz. Yani adam dışarıda dolanıp bize pipisini sallayarak onu yakalamamız için yalvarmıyor sonuçta.”

Arkadaşıma şöyle bir baktım. “Asıl işi insanları bulmak olan özel dedektifler olmamız kötü olmuş o zaman.”

Temper homurdandı.

Des ayağa kalkıp ağırlığını masanın üzerine vererek eğildi. Bakışları benimkilerle buluştu, başıyla hafifçe onayladı. “En azından Galleghar’ın yuvasını bir kontrol etmeliyiz.”

Sonra, “Melek,” dedi Des, gümüşü gözleri üzerimde gezindi. “Babamın mezarını ziyaret etmek ister misin?”

Yani iskeletin taşaklarına tekmeyi basabilecek miydim?

“Çok isterim.”

Mezarı ziyarete hemen gitmedik.

Birlikte Gece Kralı'nın süitine döndük.

Bu uzun gecenin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissedebiliyordum.

Des sessizce arkamda belirdi ve deri savaş kıyafetimi çözmeye başladı.

“Üzgünüm,” dedi usulca, bağları gevşetirken. “Bu savaşa şahit olduğun, seni Hırsız'ın hedefi haline getirdiğim ve dün geceye katlanmak zorunda kaldığın için.”

“Bunların hiçbirisi senin suçun değildi,” dedim omzumun üzerinden, kelimeler ağzımdan sakın bir şekilde çıkmıştı.

“Belki...” dedi dalgın bir şekilde.

Alaycılığı bir an için kaybolmuş olan Des'in yaşlı, bilge ve savaş yorgunu gibi hissettiren başka bir yönü ortaya çıkmıştı.

Deri kıyafetimi omuzlarımdan indirip oraya bir öpücük kondurdu.

Yaşanan önemli olaya rağmen bu hareketiyle tüylerim ürperdi. Üstümü çıkarıp ellerini kollarımdan aşağı kaydırды.

Pazarlıkçı'nın elleri bedenimde aşağılara doğru indi. Büyüsü hem benim hem de kendi üzerindeki son kıyafetleri de çıkardı.

“İzin ver seninle ilgileneyim, Melek,” dedi arkamdan.

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Hayatımda olduğu her gün benimle ilgileniyordu zaten. Ama yine de başımla onayladım çünkü şu anda ilgilenilmek kulağa güzel geliyordu. Hem de çok çok güzel.

Tek bir kelime daha etmeden Pazarlıkçı beni kollarına aldı ve yatak odasına taşıdı.

Küvet çoktan ağzına kadar suyla dolmuş, etrafına yıldız gibi parlayan ışıklar serpiştirilmişti. Kemerli pencerelerden içeri yatıştırıcı bir gece esintisi geliyordu.

Des bizi küvetin içine sokup ılık banyo suyunun içine oturdu. Su pembeye dönüşünce nutkum tutuldu. Bu esnada Gece Kralı bana sıkıca sarılmış başımı da göğsüne yaslamıştı.

Neden bilmiyorum ama bu, bütün cesaretin ve meydan okumanın uçup gittiği o andı. Bu gece pek çok kişi ölmüştü, hepsi de bir şekilde kurbandı. Bazılarını ben öldürmüştüm. Bunun kanıtı şu anda banyo suyunun rengini değiştiriyordu.

Gece Kralı değişen ruh halimi fark etmiş olacak ki, “Sorun değil, Callie. Geçti. Yalnızca kanı ve kiri temizleyeceğiz,” dedi.

Gözlerimi kapattım, omuzlarım sarsılmaya başladı. Bu çok, çok, çok aptalcaydı ama Des’in göğsüne doğru ağlamaya başladım.

Yeniden on altı yaşında gibi hissediyordum. On altısında, kalbi kırık ve Pazarlıkçı’nın beni iyileştirmesine muhtaç. Üstelik bu onun görevi bile değilken. Ama yine de o beni *iyileştirmişti*; kırılan her bir parçamı toplayıp bir araya getirmiş, çatlaklarımı yalnızca onun yapabileceği şekilde sevmişti.

Ve sonra yedi yıl geçmiş, artık büyümüştüm. Bütün kırılan taraflarımın gittiğini düşünüyordum ama işte yine buradaydık; ellerimde kan, zihnimde ölen periler ve o siktiğimin Hırsız’ına ait düşünceler vardı.

Alnımı Des'in göğsüne yaslayıp sessizce ağladım. Aklımdan nelerin geçtiğini bilmek için benden bir itiraf duymasına gerek yoktu. Ensemi okşayarak bana sarılmaya devam etti. Kollarının arasında oturdum ve renk değiştiren suyu görmemek için gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Des mırıldanmaya başladı.

Melodiyi hatırlayınca bir an için duraksadım. Eskiden yurt odamda bana bu şarkıyı mırıldanırdı. Bu melodiyle beraber hıçkırıklarımdı. Çünkü Des buradaydı ve her zamanki gibi beni teselli ediyordu, gecenin dehşetinin yasını tutuyor olsam da bu anın tadını çıkardım.

Bir süre daha bana sarılmaya devam etti ve sonra bir banyo lifi alıp sırtımda ve kollarımda gezdirmeye, tenimi ovmaya başladı. Aynı şarkıyı mırıldanmaya devam ederken lifi bileğime indirdi ve her bir parmağımı özenle temizledi.

Titrek bir nefes alıp beni temizleyişini izledim.

“Temizlemek zorunda de...”

“Melek.” Tek bir kelimeyle aciz itirazımı yarıda kesti.

Nefesim düzene girene kadar birkaç dakika geçti. Duyulan tek ses, Des vücudumu ovarken oluşan hafif sıçramalara aitti.

“Bu...” diye başladı Des ve sonra yeniden denedi. “Rüyamda bunu yapıyorduk. Sen kollarımın arasında yeniden sen gibi durana dek dünyanın pisliğini üzerinden temizliyordum.”

“Dur,” dedim sesim çatladı. Kendimi zar zor toparlamıştım ama Des'in sözleri beni yeniden parçalara bölüyordu.

Lifi yüzüme kaldırdı ve çenemi dikleştirdi. “Bu akşam

halkımı kurtardın, Callie. Onları *kurtardın*. Sen orada olmasaydın kim bilir daha kaç kişi ölecekti.”

Hülyalı gözlerine baktım.

“Daha önce o perileri büyülemen kadar güzel ya da korkunç bir şey görmedim ben. Sen doğanın gücüsün.”

Yutkundum. “Artık büyüme karşı bağışıklığın yok.”

Büyümün Des’e neler yapabildiğini birinci elden görmüştüm.

“Bu ihtimalden tatlı bir korku duyuyorum. Cinsel hayatımız on kat daha ilginçleşecek.”

Başına geleceklerden haberi yoktu.

Suya baktım. Pazarlıkçı nasıl bir büyü yapmıştı bilmiyorum ama banyo suyu tertemizdi. Kan izleri artık görünmüyordu.

Des lifi kenara bıraktı ve parmağını altdudağımda gezdirdi. “Bir dileğini söyle,” dedi birdenbire.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü istiyorum.”

Israrcı peri.

Kaşlarımı kaldırdım. “Neye mal olacak?”

Burnuma dokundu. “Ne fesatsın. Keşke bana biraz inancın olsa.”

Kaşlarım daha da kalktı. “Yani bana karşılıksız bir dilek mi vereceksin?”

“Hımm. *Karşılıksız* doğru bir kelime olmaz sanırım.”

Ben de öyle düşünmüştüm.

Saçlarımla oynadı. “Ama ödeme hoşuna gidecek. Bunun sözünü verebilirim.”

Ona ne şüphe.

“Peki. Kahve diliyorum.”

“Dünyada dileyebileceğin onca şey varken bunu mu istiyorsun?” Des açıkça etkilenmemiş görünüyordu.

Gerçekten de bir fincan kahve istiyordum, tamam mı? Ne olmuş yani. Temper’ın kahvesini tırtıklamak yetmemişti.

Başımı sallayarak sözlerini tarttım. “Haklısın, bir kez daha düşündüm de belki de başka bir erkek arkadaş dilemeli...”

Bir fincan kahve havada belirip Des’in eline kondu. “Pekâlâ, bebek siren,” dedi sözümü keserek. “Bu oyunu nasıl oynadığını anladım.” Fincanı elime tutuşturdu.

Ona sııttım, bu hareketiyle beraber az önceki üzüntüm tamamen yok oldu.

“Neden yalnızca tek bir erkek arkadaşın olması gerektiğini sana daha sonra hatırlatmam gerekecek...” diye mırıldandı.

Sırıttım genişledi. Pazarlıkçı üzerime eğilip küçük bir öpücük kopardı. Bu hareketi, gökten nimet gibi inen kahvenin bir kısmının suya dökülmesine neden oldu. Hep olduğu gibi Des’in tadı yine günah ve şeytani düşüncelerle doluydu. Neredeyse kahve yerine onu içmeye kalkışacaktım.

Neredeyse.

Öpücük sona erdiğinde küvetin ucuna yaslanıp dizlerimi göğsüme doğru çektim.

“O şarkı neydi?” diye sordum kahvemden bir yudum alırken.

Des bana sanki öğle yemeğinde beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. “Hangi şarkı?”

“Az önce mırıldandığın?”

Gözleri aşinalıkla parıldadı. “Kayıp Aşkım, Seni Düşlüyorum.”

Fincanımı ısıldayan lambalardan birinin yanına koydum. “Beğendim,” diye itiraf ettim.

Bana usulca gülümsedi. “Sevindim. Ben küçükken annem söylerdi.”

Bu itirafı –karşılıksız verildiği dikkatimden kaçmadı– içimi sızlattı. Des’in kalbinde yalnızca annesine dair bir zaaf vardı. Belki de yüzüncü kez o kadınla tanışmayı diledim.

“Şarkı neyle ilgili?” diye sordum.

Pazarlıkçı’nın ifadesi melankolik bir hal aldı. “Hayatının aşkını kaybetmiş bir adamın geceye dair özlemini anlatıyor çünkü rüyalarında tekrar bir araya geliyorlar.”

Bir an için ikimiz de sustuk.

“Çok boktanmış be,” dedim sonunda.

Tüm bu zaman boyunca beni teselli ettiği şarkı bu muydu? Bu, birinin kâbuslarını uzaklaştırmak için ona hayalet hikâyesi anlatmak gibiydi.

Anlık bir sessizlik yaşandı ve sonra Des’in kahkahası süiti doldurdu. “Evet, Melek, gerçekten de öyle.”

BÖLÜM 8

ETRAFIMA, GÜNEŞİN KAVURDUĞU araziye baktım.

Bu... Beklediğim şey değildi. Yani Galleghar Nyx'in mezarına gelirken neyle karşılaşacağımdan emin değildim ama bunun Gece Krallığı'nda bir yerde, bir mezarlıkta olabileceğini tahmin etmiştim.

Dürüst olmak gerekirse burası da en az bir mezarlık kadar ürkütücü görünüyordu.

Kahve, banyo ve az biraz –peki tamam, uzunca bir– uykudan sonra Des'le beraber babasının mezarını ziyarete gelmiştik.

Ki görünüşe göre mezarı bu çorak yerd.

Gözlerim yeniden manzarayı taradı. Kuru toprak arazi kilometrelerce uzanıyor, tek tük kaya parçaları tarafından kesintiye uğruyordu. Uzaklarda, en az arazinin kendisi kadar çorak görünen uçurumlar yükseliyordu. Rüzgâr saçlarını çekiştirirken ıssız ve sevgiden yoksun bir melodi mırıldanıyordu.

Bu arazide sadelikten de öte bir şeyler vardı... Sanki renkler çekiliyor ve duyular donuklaşıyordu; toprak ruhumu emiyordu.

“Burası neresi?” diye sordum.

Des gözlerini kısarak çevremize bakındı. “Sürgün Topraklar,” dedi. “Flora ve Fauna Krallıklarını ayıran sınır parçası. Sürgün edilen perilerin gönderildiği yer.”

Farkında mıydı bilmem ama benim perilerin sürgün edildiğinden bile haberim yoktu. Peri hükümdarların suçluları öylece ortadan kaldırdığını düşünmüştüm.

Sanırım insan her gün yeni bir şey öğreniyordu.

“Ve sen de babanı buraya gömdün,” dedim, parçaları bir araya getirerek.

Pazarlıkçı araziye baktı, gözleri benimkiyle buluşmadan önce yüzünü sıkıntılı bir ifade kapladı. “Bedenine en fazla bu kadar saygı gösterebilirdim,” dedi.

İtirafı içimin ürpermesine neden oldu. Des bana karşı o kadar iyiydi ki onun ne kadar acımasız biri olabileceğini sık sık unutuyordum.

Buraya gece çöküyordu, Des’le tanıştığımdan beri ilk kez karanlık gözüme hiç hoş gelmedi.

Pazarlıkçı’nın elini tuttum. “Bana babanın gömüldüğü yeri göster.”

Arazide ilerledik, Des beni en büyüğü bir araba boyutunda olan kayalıklara doğru yönlendirdi. Oraya ulaştığımızda elini kaldırdı, ifadesi ciddiydi. Bağımızın derinliklerinde sihrin çekimini fark ettim ve sonra da onu etrafımızda hissettim, kuru havayı doldurdu.

Önümüzdeki devasa kayalar iniltiyle kenara çekildi ve küçük, kabaca kazılmış bir çukuru açığa çıkardı.

Pazarlıkçı bir süre öylece durup zifiri karanlık çukura baktı, yüzü ifadesizdi...

Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Burası?”

“Babamın istirahatgâhı,” dedi Des gözlerini asla yerdeki çukurdan ayırmadan.

Gömülme şekli göz önüne alındığında bu, ölüye ortaparmak göstermekle hemen hemen aynı şeydi; onları öteki dünyaya göndermeden önce son bir kez *siktir* çekmekti.

Öte yandan şerefsiz babasına çok uygundu tabii.

Ben olsam cesedini kurtlara yem ederdim.

“İnan bana, onu gömmek istemedim.” Des derin bir nefes aldı ve bakışlarını çukurdan uzaklaştırdı. Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Galleghar öldükten sonra leşçiller yesin diye bedenini açıkta bıraktım,” dedi, “ama hiçbir yaratık ona dokunmak istemedi. Bu yöntem işe yaramadığında cesedini denize bıraktım, ancak dalgalar onu bana geri getirdi.”

Konuşurken ona baktım, huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Ve bu da içimdeki tedirginlik hissini daha da büyütüyordu.

“Bedenini yakmaya çalıştım.” Altdudağını ovuşturdu. “Ateşe karşı dayanıklıydı. Kalıntılarını buharlaştırmaya çalıştım ama sihrime de direndi.”

Bakışlarım yerdeki çukura döndü, Des’in sözleri karşısında korkmamaya çalışıyordum.

“Bedenleri toprağa dönmeye direnen yalnızca üç çeşit ruh vardır; toprak olamayacak kadar güçlü olanlar, saf olanlar ya da yozlaşmış olanlar.”

Desmond Flynn'ın babasının hangi kategoriye girdiğini tahmin edin bakalım.

“Nihayetinde onu buraya getirdim.” Pazarlıkçı'nın gözleri yeniden çukura kaydı. “Ona böyle bir yer –toprakta bir çukur– vermek bile beni kahrediyordu. O çok çok daha kötüsünü hak ediyordu.”

Duyduğum hikâyelerden yola çıkarak –Galleghar tahtını korumak için tüm vârislerini katletmişti– ona katılmadan edemedim.

Des bir kez daha nefesini verdi ve çukurun kenarına yürüdü. Dizlerinin üzerine çöküp çukurun içine baktı. Sonra tek bir kusursuz hareketle kendini karanlığın içine bıraktı.

Tanrı aşkına, oraya inecektik.

Tabii ki inecektik.

Ama aslında hiç istemiyordum...

Belki yalnızca kenarında dururdum...

“Sakin bana karanlıktan korkmaya başladığını söyleme, Melek,” diye seslendi Des aşağıdan, sesi yankı yapıyordu.

Öff. *Peki.*

Çukura doğru ilerledim ve ucuna oturup ayaklarımı sarkıttım. Ne kadar derin olduğunu görmek için gözlerimi kısarak aşağı baktım.

Gölgelerden iki el ayak bileklerime dolandı ve ani bir hareketle karanlığa doğru çekildim. Ben daha can havliyle çığlık atmadan Des beni yakaladı. Kalbimin küt küt atışını göğsünde hissedebildiğinden emindim.

“Aman Tanrım,” dedim nefes nefese, tenim birkaç saniye gecikmeyle parlamaya başladı, “bunu *neden* yaptın?”

Des karanlığın içinde kahkaha attı. “Oyuna getirmem için fazla kışkırtıcı...” bakışları dudaklarıma kaydı, büyümün etkisine kapılmıştı, “ve karşı konulmazsın.”

Bana doğru eğildi ama beni öpmeden elimle ağzını kapattım.

“I-ıh,” diye uyardım onu büyülü sesimle. “Bu yaptığın-
dan sonra öpücüğü hak etmedin.”

Sözlerimin üzerine hafifçe geri çekildi, gözleri parlıyordu. “Neyi hak ettim o zaman?” diye sordu, ağzının köşesi kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir tokatlamayı, diye fısıldadı sirenim. Hadi onun kendi kendini tokatlamasını sağlayayım. Kötü bir çocuk oldu.

Bu düşünce karşısında neredeyse kahkaha atıyordum.

“Sirenimin gazabından kurtulmayı hak ettin. Kendi kendini tokatlamanı istiyor.”

Bu düşünce karşısında verilecek en uygun tepki dehşete düşmek olurdu.

Pazarlıkçı’nın *uygunsuz* biri olması ne kötüydü.

Yüzü heyecanlı bir şaşkınlıkla doldu. “Edepsiz şey,” diye azarladı. “Hem de burada, babamın mezarında.” Sonra bana kısa bir öpücük verdi. “Belki daha sonra senin ahlaksız düşüncelerini yerine getiririm.” Tenimden yayılan loş ışıktaki bana göz kırptığını fark ettim.

Bu, sirenimi yumuşatmaya yetmişti.

Sonra Des beni bıraktı. “Adımlarına dikkat et,” diye tavsiye verdi. “Manevra yapman gereken tehlikeli bir merdiven var. Belki de en iyisi seni taşımak...”

Ben daha bir şey söyleyemeden ya da yapamadan büyüsü

karnımın etrafına bir duman gibi kıvrıldı. Beni kendine doğru çektğini hissediyordum.

“Bu kahvenin bedeli, değil mi?” dedim sihir etrafımı sararken.

Hem onun bedeliydi hem de Des sirenimi harekete geçirmek için drtmeyi seviyordu. Çünkü tam yatıştığı anda beni yeniden bütünüyle ele geçirmek için içimde baskı yapmaya başlamıştı.

“Sana demenin eğlenceli olacağını söylemiştim,” dedi Des, sesinden güldüğü anlaşılıyordu.

Hah!

“O dileği dilerken aklımdan geçen bu değildi...”

“Bunu n sevişme olarak düşün, bebek siren.”

Ama yine de büyüsü beni çekiştiriyor, her geçen saniye daha da ısrarcı oluyordu.

“Tamam, ama sırtına binmek istiyorum,” dedim.

“demenin şartlarını senin belirlediğini fark etmemiştim,” diye lafını yapıştırdı ustaca ve beni havaya kaldırdı. Kollarına aldığında büyüsü beni serbest bıraktı.

Tanrım, bugün ender günlerinden birindeydi.

Beni sırtına kaydırđı ve kollarımı boynuna doladım, kokusunu içime çekerken saçları yanaklarımı gıdıkladı. Ellerini bacaklarımın altında birleştirdi ve beni yerin dibine inen döner merdivene doğru taşıdı.

Buradaki hava şurup kadar yoğundu, davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için tasarlanmış koruyucu büyüler yüzünden boğucuydu. Toprak byszlikten kupkuruyken altında bu kadar fazla büyü yoğunluğu hissetmek şaşırtıcıydı.

Des, kadim peri dilinde bir şeyler söyledi. Ardından sanki parmaklarını şıklatmış gibi bir ses çıktı ve büyü içeri girmemize izin verdi.

Önümüzde, meşaleler hayat bularak küçük odayı aydınlattı; duvarlar, tavan ve yer sert topraktan başka bir şey değildi. Odanın ortasındaki doğal bir kaya yatağında, kabaca yontulmuş taştan bir lahit duruyordu.

Belki büyü hâlâ havayı yoğunlaştırdığından, belki taştan tabuttan dolayı, ya da sadece toprağın bedenini yok edemediği şeytani adamın mezarı olmasındandı, bilmiyorum ama başım dönmeye başlamıştı. Des beni tutuyor olmasaydı sırtından kayardım.

Des elini lahite doğru kaldırabilmek için beni nazikçe yere indirdi. Büyüsü havayı belli belirsiz yoğunlaştırdı ve sonra taşların birbirine sürtünme sesiyle tabutun üzerindeki kapak kaymaya başladı.

Babamı düşündüğüm zamanlarda hissetmeye alışkın olduğum o eski, tatsız korkuyu şimdi yeniden duyuyordum. Ama beni korkutan şey üvey babam değildi. O taştan kapığın altında yatan ihtimallerdi. Çürüyemeyen bir beden, ölümden dönmüş bir adam.

Kapak yavaşça yere inmeden önce havada süzüldü. Yere indiğinde bir küt sesi yankılandı, etrafında tozlar uçtu.

Durduğum yerde tabutu göremiyordum. Öne doğru ilerledim, Des yanımdaydı.

Galleghar Nyx bir zamanlar burada yatıyor olabilirdi ama artık değil, çünkü...

Lahit boştu.

BÖLÜM 9

BEDENİM KURU TOPRAĞIN ÜZERİNDEKİ ince palete yayılmış halde yıldızlara bakıyordum. Sürgün Topraklar'da gece o kadar berraktı ki yıldızlar tepemizde ışıldıyordu.

Des yanımda sırtını bir kayaya yaslayarak dizini kendine çekmiş bir şeyler düşünüyordu. Kızgın ya da şaşırılmış görünmüyordu... Yalnızca dalıp gitmişti.

Önümdeki ateş çatırdadı. Alevler pembeden soluk yeşile, leylak renginden açık sarıya dönüşüyor, duman pastel tonlarda gece göğüne yükseliyordu. Isı ve ışığın içinde renkler yakalayan bir kaleydoskop gibi görünüyor, ortaya tonlarca sihir çıkarıyordu.

Ateşin bu hali bana nedense Des'in henüz açıklamadığı bir sırmış gibi geliyordu.

"Sence babanın cesedi ne zamandan beri kayıp?" diye sordum.

Des başını iki yana salladı.

"On yıldan fazla olamaz."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ölümünden bu yana geçen iki yüz yılda birçok kez

kontrol ettim,” diye açıkladı. “Toprağın bir gün onu kabul edip etmeyeceğini merak ediyordum. İşin içinde başka bir bok döndüğünü anlamalıydım.”

Dirilen krallar, ele geçirilmiş askerler ve beden değiştiren bir Hırsız. Bunlar kulağa çok saçma geliyordu.

Belki de tüm bunları bir kâğıda yazsam o zaman daha iyi anlayabilirdim.

“Not defterin ve kalemin var mı?” diye sordum Pazarlıkçı’ya.

Cevaben parmaklarını şıklattı, havada bir kalem ve defter belirdi.

Uzanıp aldım ve defteri yere koydum. Kalemin kapağını açıp yazmaya başladım.

Des eğilip ne yazdığımı baktı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, “Ne yazıyorsun?” diye sordu.

Durakladım, gözlerim onunkilere kaydı.

“Zaman çizelgesi.”

“İşte bildiklerimiz: Baban ve Hırsız bir şekilde bağlantılılar,” dedim. “En başından başlayacak olursak, baban, eskiden çok sayıda eşi ve çocuğu olan bir kraldı; muhtemelen çok iyi bir adam değildi ama *eskiden* çocuklarını öldürebilecek bir karakterde de değildi.”

Hikâyeyi bu noktaya kadar doğru anladığımdan emin olmak için duraksadım.

Des başıyla onayladı, biraz eğleniyor gibi görünüyordu.

“Ve bir noktadan sonra,” dedim kalemimi çizelgede aşağı kaydırarak, “tahtını kaybetmekle ilgili bir kehanet duydu ve bunun sonucunda çocuklarını öldürdü.” Bunu not aldım.

“Kalan son erkek evladı olarak sen de onu devirdin,” durup bunları da not aldım, “kısa bir süre sonra da babanın cesedinin çürümediğini fark ettin ve onu bir mezara koydun.” Geçen süreyi göstermek adına uzun bir çizgi çizdim. “On yıldan fazla bir süre öncesine kadar bedeni hâlâ gömülüydü.” Bunu da kâğıda yazdım. “Ama şimdi cesedi yok ve baban gayet canlı görünüyor.”

Tüm bunları yazdıktan sonra kâğıda baktım.

Bu yöntemin tek bir soruyu bile cevaplayabileceğinden emin değildim. Ta ki...

Ruh Hırsız askerleri yaklaşık on yıl önce kaçırmaya başlamıştı, yani Galleghar Nyx’in mezardan çıkmış olabileceği o kayıp zaman diliminde.

Bunların bir bağlantısı olmalıydı.

Gözlerim zaman çizelgesinin en başına kayd, Galleghar Nyx’in duyduğu kehanetten sonra çocuklarını öldürmeye başladığı zamana. Bu, Sürgün Topraklar’da bir taş atımı mesafedeki boş mezarın yanında oturmamıza neden olan her şeyi tetikleyen ilk domino taşıydı.

“Kehanetini sen de duydun mu?” diye sordum.

Des’in ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı. “Zamanla... Eskiyip gitti.”

İşte potansiyel ipucu buradaydı.

Des'in elinde bir içki şişesi belirdi. Şişeden bir yudum alıp tek kelime etmeden bana uzattı.

Des genelde bana alkol ikram etme konusunda bu kadar rahat olmazdı. O daha teklifini değerlendiremeden şişeyi elinden alıp ağzıma götürdüm. Yakıcı sıvı dilime değdiğinde irkildim. İçkide büyü vardı, boğazımı okşadı ve mideme indiğinde bir gıdıklanma hissettim.

Şişeyi geri uzattım.

“Burası çok sessiz,” dedi, bakışları etrafımızda gezindi. “Ters giden bir şeyler var.”

Bir şeyler ters gitmekten de öteydi. Bir adam ölümden dönmüştü.

“Des, *biz* neden hâlâ buradayız?” diye sordum usulca. Bu konuyu şu ana kadar açmamıştım çünkü eşimin kafasında yaşadığı duygusal karmaşayı çözmesi için ona zaman vermek istiyordum.

Yani, Flora ormanında babasıyla çarpıştığını düşünürsek boş bir mezarın Des'i fazla şaşırtmadığını biliyordum ama beni hayatta tutmak ile krallığını ele geçirilmiş bir asker ordusundan korumak arasında kalan Gece Kralı'nın bu gerçeği sindirecek pek zamanı olmamıştı muhtemelen.

Hem bunun kısa bir ziyaret olması gerekiyordu. Galleg-har Nyx'in mezarını görecektik ve sonra da dönecektik. Ama şu anda burada oyalanıyorduk. İçkiye rağmen, buranın gücümü yavaş yavaş tükettiğini hissetmiyor olsaydım oyalanmayı sorun etmezdim. Des'in yüzünde, sanki geçen her saniye benden uzaklaşıyormuş gibi mesafeli ve sıkıntılı bir ifade vardı.

Şişeden bir yudum daha aldı ve bana uzattı. “Burada birileri cesede ne olduğunu görmüş olabilir,” diye cevapladı. “Onlarla kısa bir sohbet edeceğim.”

Kısa bir sohbet. Peki. Az çok tanıyorsam eğer bu, Pazarlıkçı’nın olayı en hafif tabirle adlandırışıydı.

Şişeyi Des’e vermeden önce Ötedünya içkisinden büyük bir yudum daha aldım –ah, çok iyi gelmişti– ve sonra etrafımıza göz gezdirdim.

Görüş mesafemde tek bir yaşam belirtisi dahi yoktu. Ne bir hayvan ne bir bitki ne de tek bir peri vardı. Bizim dışımızda şu anda burada kimse yoktu, büyük olasılıkla Galleghar’ın cesedi mezarında kaybolduğu gün de burada kimse yoktu.

Hem varsa bile...

“Onları aramamız gerekmez mi?”

“Kendileri bize gelecekler.”

Gerçekten artık neden bahsettiğini anlamıyordum.

Des bana sırtıttı, artık mesafeli görünmüyordu. “Kendini biraz tükeniyormuş gibi mi hissediyorsun?”

“Evet...” dedim yavaşça. Bunun olanlarla ne alakası vardı?

“Perileri buraya sürgün etmemizin bir nedeni var. Burası sihirden yoksun. Uzun zaman önce, savaş buradaki son sihir damlasını da yok etti. Ve sihir, Melek, bir perinin can damarıdır.”

Elindeki şişeyle ateşi işaret etti, alevler soğuğu kırma konusunda o kadar iyiydi ki ateşten biraz uzaklaşmak zorunda kaldım. “İşte böyle açık açık büyü kullanmak perileri buraya çekecektir.”

Dumandan güzel –yanmış gül yaprakları gibi– bir koku yükseldi ve o anda anladım. Ateş tam anlamıyla bir duman sinyali gönderiyordu, büyüü rüzgârla beraber yayarak sihire aç olan perileri bize yönlendiriyordu.

“Yani biz yemiz,” dedim. “Demek bizi yem yapmaya karar verdin.”

Pazarlıkçı’nın keskin bakışları bana döndü, alevin soluk, değişken rengi gözlerinde dans etti. “Sen yem değilsin aşkım. Yem olan ateş. Sen kötü perileri tuzağa düşürmek için yerleştirilmiş demir bir kapansın.”

Evettt, dedi sirenim. Bu işi biliyor.

Des bakışlarını ateşe çevirdi ve gözleri daldı. Bir şey daha ekleyeceğini düşündüm ama saniyeler geçti ve düşüncelere kapıldığımı fark ettim.

Koca Pazarlıkçı’nın bu denli içine kapandığına sanırım hiç şahit olmamıştım. Zihnimde, o hep sekiz yıl önce tanıştığım, pazarlık yapan, kapıları kıran dövmeli serseriydi.

Ama şimdi öyle görünmüyordu.

“Des.”

Hepimizin bu hayatta oynayacağı bir rolü vardı. Ben hep savunmasız, yalnız olandım, Pazarlıkçı ise sert ve gizemli olan. Sorun şu ki biz oyuncu değildik ve bu da bir tiyatro oyunu değildi. Biz kanlı canlı kişilerdik ve Des kadar güçlü, yetenekli ve yaşlı –demek istediğim *eski*– bir perinin bile bazen zayıf olmaya ihtiyacı vardı.

Zayıf ve öfkeli olmakta sorun yoktu. Birçok kez şişenin dibini bularak bu duyguların üstesinden gelmiştim.

Her ne kadar sert ifadesi hiçbir şeyi ele vermese de Pa-

zarlıkçı'nın şu anda bunu yaptığını düşünüyordum. Krallığı tehlikede, babası hayattaydı ve gömdüğünü düşündüğü o eski duygular sanki yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Bilmiyorum, belki de yanıliyordum ama her halükârda...

Ayağa kalktım ve Des'le aramızdaki kısa mesafeyi aş-tım. Kucağına oturup bacaklarımı kalçalarının iki yanına attım. Bakışları sertleşti, bana o yoğun, solgun gözlerle bak-tı. Ona bakmak zordu, bunca şeye rağmen hâlâ saçma bir şekilde güzeldi.

Gözlerini kapadı ve yeniden açtığında içinde fırtınalar kopuyordu. Ölümsüz olmanın bedeliydi bu. Gözünün çev-resine dokundum.

"Yanıındayım," dedim. Sonra yanaklarını bir bir öptüm.

Hiçbir şey söylemeden beni kendine doğru çekti.

"Melek," dedi saçlarımı geriye doğru itip yüzümü avuç-ladı. "Üzgün değilim. Sadece çok ama çok öfkeliyim."

Böyle söylediğinde bu duygunun kendi başına bir silah olduğunu hissettim. Teninin altında, bağımız boyunca titreş-tiğini hissediyordum. Ellerinin titremesine neden oluyordu.

"Bu benim bir parçam ve senin bunu görmeni istemiyor-um," dedi usulca.

Onun kötü yanını yani.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Des, ben senin öfkeli yanını zaten gördüm."

Hem de defalarca. O halini görmek her zaman korkutu-cuydu.

"Böylesini değil." Başını iki yana salladı. "Böylesini değil."

Elleri belime doğru ilerledi ve sinirlendiğinde bile –hatta

özellikle de öyleyken– onu istediğimi anlamam için gereken tek şey bu oldu.

Öfkesi ve dokunuşu içimdeki sireni harekete geçirdi. Sireni daha önce yatıştırmıştım ama bir kez daha yatıştırabileceğimden emin değildim.

Kalçalarımı Des’e doğru kaydırduğımda altımda sertleştiğini hissettim.

Beni daha sıkı tuttu. “Dikkatli ol,” dedi dişlerimi kamaştıran bir tonda.

Öne doğru eğildim, nefesim dudaklarına değiyordu. “Yoksa *ne* olur?” diye meydan okudum.

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılrsa bile gözlerini kısarak bakıyordu. Bir kolunu belime doladı ve bizi çevirdi, sırtım artık yerdeydi ve Des kalçasını bacaklarımın arasına sıkıca yerleştirmişti.

“Bu akşam özellikle kontrolümü sağlayamıyorum,” diye uyardı. O anda ilk kez arkasındaki gölgeleri fark ettim. Kanat şeklinde bir araya geldiler ve sonra dağıldılar. Toplanıp dağılmaya devam ettiler.

Tekrar ve tekrar.

Gerçekten de kontrolü bıçak sırtındaydı.

“Daha önce peri yanıma oynamaya hazır haldeyken benimle hiç birlikte olmadın,” dedi. Sesinde insani olmayan bir ton vardı.

“Senin peri yanından korkmuyorum,” dedim meydan okurcasına. Hiç de korkmamıştım.

Dilini şaklattı. “Callie, Callie,” diye uyardı.

Konuşurken kıyafetlerimin üzerimden aktığını hissettim,

sanki kumaş değiller de eriyen mum gibiydiler. Bu, Pazarlıkçı'nın küçük, havalı numaralarından biriydi.

Benimkileri onun kıyafetleri izledi. Artık sert aletini kasıklarımnda hissedebiliyordum.

Eğilip bir mememi ağzına aldı. Bu, tenimin parlamasına ve sirenimin gün yüzüne çıkmasına yetmişti.

Hafifçe titrediğini hissettim. Bağımızda büyümü hissettiği için miydi yoksa yalnızca sirenim mi onu böyle etkiliyordu, emin değildim.

“Tatlı siren,” dedi öpücüklerin arasında, “pençelerini keskinleştirsen iyi edersin. Bu akşam nazik olmayı planlamıyorum.”

Bacaklarımı genişçe açtı. Hareketi neredeyse fazla şehvetliydi. Bunu yaparken aç bir şekilde beni izledi.

“Endişelendiğimi düşünmen ne tatlı,” dedim alayla. “Benim de kendi numaralarım var.” Parmağımla dudağına vurdum. “Senin artık *bağışık olmadığın* numaralar,” dedim büyüm sesimi doldururken.

Des'in gözleri parıldadı ve kanatları bir şeyi ispatlarcasına arkasında genişçe açıldı. Alevler kanatlarını arkadan aydınlatıyor, ince zarları solgun ışıktaki parlıyordu.

“Sana *meydan okuyorum*, siren.” Pazarlıkçı'nın ifadesi sertleşmiş gibiydi.

Demek küçük peri oynamaya *gelmişti*.

Sanki yeniden doğruluk mu cesaret mi oynuyorduk. Ama bu kez kartları elinde tutan bendim.

Ne kadar da mükemmel.

“Elinden geleni ardına koyma, Desmond Flynn,” diye buyurdum.

Sanki canlı bir pranga gibi bedeniyle beni yere yapıştırdığında gözleri karanlık, saplantılı ve farklı bir peri gibi parladı.

Bağımız sayesinde beni kapıp götürmek isteyen o garip duyguyu hissettim. *Sahiplenen ve bırakmayan.*

Hepsini istiyordum; onun çarpık ve karanlık yanlarını.

Tek bir kelime etmeden kalçamı kaldırdı ve vahşice içime girdi. Sert aleti ıslaklığımın arasında kayarken neredeyse nefesim kesildi. İçimden çıkarken dudakları dudaklarımı buldu ve sonra yeniden hareket etmeye başladı.

Bu tatlı bir sahiplenme değildi. Bu, ihtiyaçtı. Bu, hâkimiyetti. Bu, Des'in ısrarla mücadele ettiği her şeydi.

Ve lanet olsun ki bunun her bir saniyesinden hoşlanmıştım.

“Daha sert,” diye emrettim

Emrime itaat ederken dudakları kıvrıldı.

Sanki içimde olan yalnızca aleti değildi, o bütünüyle içimdeydi ve beni kuşatıyordu. Yine de istesem onu durdurabilirdim.

İstesem.

Fakat ondan tek istediğim beni kendinden geçercesine becermesi ve sonra biraz daha becermesiydi.

Ellerimi tuttu ve içime girip çıkarken onları yere bastırarak beni rehin aldı, geniş göğsü ter damlacıklarıyla kayganlaşmıştı.

“İtiraf et,” diye emrettim. “Bana şu anda ne düşündüğünü itiraf et.”

Bana baktı, bir tutam saçı aramızda sarkıyordu.

“Şehvetten aklını kaybedene kadar seni becermek isti-

yorum. Aletimin etrafında kasılarak boşaldığını hissetmek istiyorum. İçine gömülü halde ölmek istiyorum.”

“Hepsi bu mu?” dedim. “Hayal kırıklığına uğradım.”

Şu noktada, bu, artık bir irade savaşıydı. Onun peri yanı benim sirenime karşı. Onun sihri benimkine karşı.

Beni çevirip yere bastırdı. Kulağıma doğru eğilip, “Şu anda daha fazlasını yapamayız, değil mi?” diye fısıldadı.

Bacaklarımdan birini kaldırdı ve aletini arkadan içime soktu. Ani hareketi karşısında gözlerimi yumdum. Alışkın olduğumdan daha sertti –çok daha sert– ama yine de, Tanrım, bu daha önce istediğimi bile fark etmediğim her şeydi. Buna doyabileceğimi sanmıyordum.

Zemin dizlerime ve göğsüme sürtünüyordu. Ama umurunda değildi.

“Kendine dokun,” diye emretti Pazarlıkçı, sözleri büyüyle yüklüydü. Artık onun mahkûmuydum.

Elim kendi iradesiyle bacaklarımdan arasına, çoktan sırlıklam olan noktaya kaydı. Sonra parmaklarım klitorisimi okşamaya başladı.

Bu, neredeyse dayanılmazdı.

İtişlerini derinleştiren Des’e doğru kıvrıldım. Kaygan tenini kendi tenimde hissediyordum. Hareket etmeye devam ediyor ve bütün doğru noktalara dokunuyordu.

Ve sonra ellerinden biri popoma kaydı.

Bu yeni bir şeydi. Yoksa...

Eli diğer girişimi bulunca durdu. Dokundu, daire çizdi ve parmağının ucu içime girene kadar hafif baskı uyguladı.

“Aman Tanrım!”

Des bana doğru eğildi. “Tanrı’yı bu işe karıştırma, Melek. Onun bu işle alakası yok.”

Seni günahkâr adam.

Aletini içime itmeye devam ediyordu. Ben kendime dokunurken o kıcımda deneme yapmayı sürdürerek beni deliye çeviriyordu.

“Daha derin,” dedim nefes nefese. Hâkimiyet benden çok sirenimdeydi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Beraber olduğum hiçbir adamla. Denemeye çalışmadıklarından değil, yalnızca bunu onlarla yapmak istememiştim.

Şimdi istiyordum. Ah, hem de nasıl istiyordum.

Des’in iki koldan içimde olmasının verdiği hisle iffetsiz bir inilti kopardım.

Parmağı baskı yapmaya devam ediyordu. Des’in neden cinselliğe, geceye ve tabu olan diğer her şeye hükmettiğini tam olarak anlayabiliyordum. Çünkü bu çok yanlış gelse de mükemmel bir histi.

Daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlasını istiyordum.

“Şimdi söyle bakalım siren, hâlâ hayal kırıklığı mı yaşıyorsun?”

“Tanrım, hayır,” dedim nefes nefese.

“Yine o kelimeyi kullandın.” Parmağını daha derine bastırdı.

Bu dokunuş bir ceza mıydı şimdi? Çünkü bana öyle gelmiyordu. Bedenim zevkle sarsılırken boğazımdan bir başka boğuk inilti koptu.

“Belki de eşanlamlı başka bir kelime bulmalısın,” dedi.

Des'in büyüü boğazımı tıkadı, artık onun tutsağıydım.

"Des..." Boğuk bir çığlık kopardım.

"Böyle daha iyi," dedi şeytani bir sesle.

Tüm bu uyarılma, bu baskı ve doluluk hissi, neredeyse dayanılmazdı.

Ama yine de direniyordum. His çok yoğun, çok keskin, çok tahrik ediciydi ve bitecek olmasına dayanamıyordum.

Bu yüzden kendimi bırakmadım.

Ne kadar uzun süre bu garip, yasak sevişmeye kendimizi kaptırmıştık bilmiyorum. Yalnızca bir noktada Des'in beyaz saçlarını omuzlarımda, dudaklarını da kulaklarımda hissettim.

"Kraliçeme iyi hizmet ediyor muyum?"

Sirenim neredeyse mırılacaktı.

İçimde hareket ettiğinde bu keskin his karşısında utanmaz bir inilti kopardım.

"Şimdiye kadar boşalman gerekirdi. Yoksa etkim mi kaybediyorum?" Parmağını kıvırdığında neredeyse o anda orada doruğa ulaşacak kadar boğuk bir çığlık attım. "Belki de biraz daha tahrik olmaya ihtiyacın vardır."

Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Yanağıma doğru nefesini verdi. "Benim için boşal, siren."

Sözlerindeki büyüü ve karanlığı hissedebiliyordum. Söyledikleri içime yerleşti ve zevk sisi arasında her şeyin hızla sona ereceğini anladım.

Son bir emir verebildim. "Verebileceğin... *Her şeyi ver.*"

Ve verdi. Ben parçalara ayrılırken Des içime daldı ve teni tenime karşı, daha sert ve daha derin hareket etmeye baş-

ladı. Zevk o kadar yoğun o kadar keskindi ki buna zar zor dayanabildim. Beni ele geçirdi; kör edici, doğal olmayan ve bağımlılık yapan bir histi.

Bedeni bu iş için yaratılmıştı; becermek, hâkim olmak ve benim irademi kendi iradesi doğrultusunda çarpıtmak için. Tıpkı benim yeteneğimin onu cezbetmek, baştan çıkarmak ve nihayetinde onun arzularını benimkilere uyacak şekilde bükmek için yaratılması gibi.

Bir iniltiyle o da boşaldı. İçimi doldururken kalçasını bana doğru itmeye devam etti. Des'in her bir kalça hareketiyle yeni bir zevk dalgası beni buluyordu.

Yavaşça sakinleştik, vücudumuz ter ve toz içinde kalmıştı.

Des yanıma çöktü ve sonra beni göğsüne doğru çekti. Beni kollarının arasına hapsetti. Eli usulca tenimi okşarken dudakları omzumda gezindi. Yaramazca tenimi ısırdı. "Kollarımda kal, Melek. Burada kal ve hiç gitme."

"Tamam," dedim ve bastıran akşam ayazını umursamadan mutlulukla kollarına yerleştim.

Bir süre orada öylece, sessizlik içinde uzandık. Sonra yavaşça içimden bir kahkaha koptu. "Parmağını kışıma sokmana izin verdiğime inanamıyorum," dedim sonunda.

Yastık sohbetleri benden sorulurdu.

Sırıttığını hissettim. "Dedi pantolonuma boşalmama neden olan kız."

Sırıttıma sırası bendeydi. Sonra düşüncelerim geri geldi.

"Bundan hoşlandığıma inanamıyorum."

"Bir şey diyeyim mi, benim yaramaz küçük sirenim. Ben inanıyorum. Hayatımızın gün batımına geldiğimizde benim

masum, aziz ruhum karşısında edepsiz olan sen olacaktım. Sın gibi bir his var içimde.”

Buna kahkaha attım. “Mümkünmüş gibi.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Belki de haklısındır.” Eli omurgamı okşayarak tenimin karıncalanmasına neden oldu. “Daha çok numaram var. İstedğin şeyi söylemen yeterli. Ya da yine bana meydan okuman. Sihrimi seninkiyle çarpıştırmak daha çok hoşuma gider.”

İçimden geçen heyecan dolu titremeyi bastıramadım. Des’le ruh eşi olmanın ne anlama geldiğini tam olarak anladığımdan emin değildim. O *cinselliğe* hükmediyordu; şu ana kadar birlikte yaptığımız her şey büyük bir buzdağının yalnızca görünen kısmıydı.

Ama muhtemelen onun cinsel sapkınlıklarının her birinin tadına varmadan ya da yaşadığı dehşetin her birine şahit olmadan onunla ruh eşi olmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamayacaktım. Ancak o zaman, ruh eşim olan bu doğal afeti tam olarak kavrayabilecektim.

Bir süre sessiz kaldık.

Sonunda Des, “Bu yeterli değil,” dedi, eli kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. “Sana sahip olmanın, senin her zaman yatağımı ısıtmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.” Konuşurken bacaklarımın arasını kavradı. Tanrı’ya yemin ederim yeniden üzerine atlamama şu kadar kalmıştı.

“Ama ben açgözlü piçin tekiyimdir, hep daha fazlasını isterim. Her zaman daha fazlasını.”

Parmaklarım koluna doğru çıktı; dövmeleeri alevlerin ışığında oynayıp dans ediyor gibi görünüyordu. Başımı kaldırıp göğsüne yasladım.

“Bana bir sırrını anlat,” diye fısıldadım.

Parmağını yanağımın kıvrımında gezdirdi. “Sırlar saklanmak içindir.”

Sözleri karşısında gerildiğimi hissettim.

“Annem hep böyle derdi,” diye açıkladı. “Çocukluğumdan bu yana yanımda taşıdığım, beni şekillendiren nasihatlerinden biriydi.”

Kaşlarım çatıldı. Seks sonrası hissettiğim pus dağılıyordu. “Şimdi aynı şeyi uyuyan askerler söylüyor.”

“Şimdiye kadar bu sözü tam olarak nasıl bildiklerini çözememiştim.” Des’in parmağı dudaklarımda gezindi. “Sonra Ruh Hırsızı’yla birlik olan babamla çarpıştım.”

Parmağı dudaklarımdan indi. “Bir sır öğrenmek istemiştin, işte sana bir sır, Callie: Uzun zaman önce, eskiden annem bu sözleri Galleghar Nyx’in ta kendisine söylemişti. Ondan kaçmaya çalışan bir casustu. Bunu onunla alay etmek için söylemişti. Şimdiyse Galleghar bu sözleri kullanarak ikimizle alay ediyor.

“Önce onun nasıl ölümden döndüğünü çözmem gerek ki gizemin kalanını anlayabileyim.”

Ölümden dönmek. Hayatta yalnızca yaşam ve ölüm olmalıydı ama doğaüstü varlıkların dünyasında, hem Yeryüzü’ndekiler hem de Ötedünya’dakiler arasında, bir şekilde bu iki zıt kavramın dışında kalabilen bambaşka türde varlıklar da vardı.

“Belki o zaman o sözü nereden öğrendiğini anlayabilirim. Bu yüzden bekleyeceğiz.”

Des beni kendine doğru çekip güçlü bir şekilde öptü.

Tüm bu gizemli güzelliğin arasında tadı tuz, seks ve gece gibiydi. Üzerimizden kayarak yere atılan kıyafetler yeniden üzerimize geçti.

Sonra ayrıldık, yaşadığımız o şey her neyse, sona ermişti.

Oturdum ve dizlerimi göğsüme çekerek kollarımı etrafına doladım.

“Bana ondan bahset,” dedim usulca.

Des bana *sevgili babacığının* hayatıyla ilgili kısa bir özet geçmişti ama hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

O gümüşü gözlerini hemen bana çevirdi.

“O nefesimi harcamaya degecek biri değil.”

“Onu arayarak zaten nefesimizi harcıyoruz,” dedim.

“Bana onunla ilgili bir şeyler anlat; bilmediğim bir şeyler.”

Pazarlıkçı kenara attığı matarayı laf dinlemez bir asker gibi parmaklarıyla yanına çağırdı. Şişeyi kapıp bir yudum içmeden konuşmaya başlamadı.

Sonunda, “Yüzlerce cariyesi vardı,” dedi. “Yüzlerce. Bir düşünsene.”

Yüzlerce mi? Bu yılın her gününü ayrı bir eşle geçirmek gibiydi.

“Onlardan kaçını hamile bıraktı bilmiyorum ama sayısı çok yüksekti; o kadar yüksekti ki cinayetleri tarihe kazındı. Kraliyet Tasfiyesi olarak anılmaya başlandı, kısaca Tasfiye diyorlar.

Galleghar öldüğünde, eski sarayın koridorlarında yürürken onun beraber olduğu kadınlarla bizzat karşılaştım.”

“Bir ifadeleri vardı.” Des gözlerini işaret etti. “Çok fazla şey görmüş askerlerin yüzlerinde oluşan türden bir ifade. O

kadınların çoğu böyleydi. Ama yine de... Yine de onlarca kadın o ölünce ağladı.” Des kendi kendine güldü. “O adam bebek katiliydi –*onların* bebeklerini öldürmüştü– ama yine de onun için ağlıyorlardı.”

Hiçbir şey söylemedim. Böyle bir vahşet karşısında insan söyleyecek söz bulamıyordu.

“Ama bu demek değil ki haremindeki herkes onu seviyordu. Ölümünden sonraki yıllarda o kadınların geçmişleriyle ilgili detayları araştırmaya başladım. Bazı eşlerinin zamansız şekilde –genellikle ölen çocuklarının yasını tutarken ya da Tasfiye’ye itiraz ettiği için– öldüklerine dair kayıtlar bulduk.

“Birisi Galleghar’ın bazı cariyelerinden gelen düzinelerce intihar notunu özenle kaydetmişti. Daha sonra intihar girişimlerinden kurtulan kadınların kral tarafından vahşice öldürüldüklerini öğrendim. Onu terk etmeye cüret etmelerini kişisel bir küçümseme olarak algılamıştı.

“Tabii kaçma girişiminde bulunan eşler de oldu, bunlar da şiddetle cezalandırıldı. Babamın sarayına kıyasla cehennem daha huzurlu bir yerdir. Annemin bu şartlar altında kaçmaya cesaret ettiğini düşününce...”

Cesur kadınmış. Hem de çok.

Aramızdaki ateş çatırdadı. Des hâlâ geçmişte kaybolmuştu.

“Babamı infaz ettiğimde, geride bıraktığı haremini miras almamı beklediklerini biliyor muydun?” Neşesiz bir kahkaha attı. “Bu tüylerini ürpertmiyor mu? Bir sevgilinin kuşaktan kuşağa miras kalması?”

Mide bulandırıcıydı. Ama zaten bu hikâyenin tamamı midemi kaldırmıştı.

“Onları uzaklara göndererek bu geleneği kırdım.” Bana döndü. “O zaman bile seni biliyordum,” diye itiraf etti. Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve sonra kayboldu. “Babam da aynı şekilde,” diye ekledi.

Tenimden bir ürperti geçti. Pazarlıkçı’nın gölgeleri önümdeki yanardöner alevlerin üzerine düşünce ateş söndü.

“Sorunu cevaplayacak olursam, Melek, Galleghar Nyx’le ilgili hiçbir zaman çok fazla şey öğrenemedim. Yalnızca onun acımasız bir piç kurusu olduğunu, Gece Krallığı’nı tiranlıkla yönettiğini ve annemi acımasızca öldürdüğünü biliyorum. Ve şimdi de, her nasılsa, hayatta olduğunu.”

BÖLÜM 10

“ÖYLE GÖRÜNÜYOR Kİ BENİ –ya da Galleghar’ı– bulmaya henüz yaklaşmamışsın.”

Hırsız ateşin diğer tarafında durmuş, kömür karası gözleriyle aşağı, yani bana bakıyordu.

O kadar hızlı bir şekilde doğruldum ki başım dönmeye başladı.

“Somnia’da yaptığın o numara harikaydı,” dedi ateşin etrafından dolanıp bana doğru gelerek.

Geriye doğru kaydım ama Sürgün Topraklar’da gidecek hiçbir yer yoktu. Desmond’a bakındım ancak Hırsız dışında tamamen yalnızdım.

Yanıma diz çöktü ve başını yana eğerek beni inceledi. Onda kayıtsız ve iğrenç bir şeyler vardı.

“Demek artık perileri büyüleyebiliyorsun,” dedi.

Perileri büyüleyebiliyordum, onu büyüleyebilirdim.

Tenim parlamaya başladı. “Benden uzak dur.”

Bana bakmaya devam etti, gözleri mürekkep gibi kapkara-
raydı. Yavaşça gülümsemeye başladı. “Cazip bir teklif ama
hayır. Sanırım burada kalacağım.”

Onda işe yaramıyordu.

Yüce Tanrım.

“Numaralarının beni etkilememesi ne acı.” Yüzümü okudu. “Üzülme, büyücü. Denemenden *etkilendim*.”

“Neden onları uyandırdın?” diye sordum tenimin parıltısı sönerken.

“Neden mi uyandırdım? Merak ettiğin şey bu mu? Onları neden kaçırdığımı merak etmiyor musun? Ya da neden kadınları tabuta, erkekleriye ağaçlara yerleştirdiğimi?”

Tabii ki ediyordum.

Yanıma oturdu, ondan uzaklaşmamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Hırsız iç geçirdi. “Çünkü öyle istedim.”

Üzerime eğildi. “Adamları ağaçların içine koydum çünkü Yeşil Adam olarak bunu yapabiliyordum. Kadınları da vahşice yakaladım ve tıpkı benim kapatıldığım gibi onları kafeslere kapattım.” Konuştukça heyecanının ve öfkesinin mide bulandırıcı sıcaklığını hissedebiliyordum. “Erkekleri sakladım kadınları ise sergiledim,” diye devam etti, “ah, perilerin bilinmezlikten korkmalarını izlemek nasıl keyifliydi anlatamam. Ne zamandır herhangi biri gerçek bir korku tatmamıştı ama artık korkuyu biliyorlar.”

“Ee,” dedi, bana tamamen dönerek, “duymak istediğin bu muydu?”

Evet. Hayır.

Suçluları avladığım onca yıl boyunca, içlerinden en kötü olanlar da bu şekilde cevaplar vermişlerdi. Öyle istedikleri için zulmettiklerini söylemişlerdi. Çünkü yapabilecek güçteydiler.

Ama Ruh Hırsızı bana zihnini şöyle bir açmış olsa bile gerçekten duymak istediğim cevabı vermekten kaçınmayı başarıyordu. Ben aklının ne kadar iğrenç çalıştığını değil, planlarının ne olduğunu bilmek istiyordum.

“Benim hakkımda bu kadar konuşma yeter,” dedi sakince. “Yeterince korkar ya da heyecanlanırsan kötü tabiatının ortaya çıkacağını biliyorum, büyücü.” Uzanıp elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Dokunuşuyla irkildim, burun deliklerim genişledi. Hırsız’dan uzaklaşmalıyım ama eklemelerim kitlenmişti. Denesem bile hareket edemiyordum.

“Sorun şu ki,” dedi elini çeneme doğru kaydırıp yüzümü kendininkine doğru çekti, “hangisiyle karşılaşacağımı bilmiyorum; tutkunla mı yoksa korkunla mı?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. Tanrı beni korusun, sanki Fauna Krallığı’nın hapishanesine geri dönmüş gibiydim ve şu anda Karnon’ın gözlerine bakıyordum. Başka bir bedendi ama gözleri aynıydı.

Bu farkındalıkla nefesim kesildi. Birkaç saniye sonra siren gün yüzüne çıktı ve tenimin altında gerilmiş bir kas gibi esnerken tenim parlamaya başladı.

İçimden yükselen şiddetli öfke, korkumu gölgeledi.

Bu barbar bizi sindirebileceğini mi sanıyor? Ya da korkutabileceğini?

Bileğini yakalayıp kendimden uzaklaştırdım ve üzerine eğildim.

“Bana ne yapmayı planlıyorsan yap da görelim.” Diğer elimi göğsüne bastırdım ve pençe şeklindeki parmaklarım-

dan biriyle hafifçe vurdum. “Ama şunu bilmelisin ki ilk fırsatta seni deşer, iç organlarından kolye yaparım.”

Yalan söyleyecek değildim, sirenim gerçekten baş belasının tekiydi. Ama böyle zamanlarda onun bu kaçık hallerini takdir ediyordum.

Hırsız, söylediklerim ilgisini çekmiş gibi bana gülümse-di. “Umarım tehdidini yerine getirirsin. Bu hiddetin ziyan olduğunu görmek hoşuma gitmez.” Bana yaklaştı, yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı.

Nefesi yanağıma çarptı. “Bul beni, Callypso. Yeniden buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Melek...”

Des’in sesiyle irkilip uykudan uyandım. Gözlerim kamp alanımızı taradı.

Hırsız’ın daha birkaç saniye önce burada olduğuna yemin edebilirdim.

Varlığı o kadar gerçekçiydi ki aklım onu hayal etmediğime ikna olmuştu.

“Her şey yolunda mı, Callie?”

Yutkundum –bu hareketim dikkatinden kaçmadı– ve başımla onayladım. “İyiyim.”

Bu, kaşlarını çatmasına neden oldu; fakat konunun üzerine gitmek yerine kalçamı kavradı.

“Biri geliyor,” diye fısıldadı.

Hışımınla doğrulmaya çalışarak karanlığa baktım ama Des nazikçe beni geri yere bastırdı.

“Uyuyor gibi davranarak bana yardım edersen harika olur. Perinin daha da yaklaşmasını istiyorum.”

Gördüğüm rüyadan sonra uyuyor gibi mi davranacaktım? Hiç sanmıyorum.

Gözlerimi kapamasam bile Des’in hatırına kendimi sakinleşmeye zorladım ve ateşin ötesinde herhangi bir şey görmeyi ya da duymayı bekleyerek gözlerimi ve kulaklarımı dört açtım. Dakikalar uzayıp gitti.

Bir anda Pazarlıkçı’nın gücü ondan taşarak fiziksel bir varlık gibi havayı ağırlaştırdı. Bir yılan gibi avına yaklaştığını, onu olduğu yerde tuzığa düşürdüğünü hissettim.

Yakalanan peri vahşi bir yaratık gibi bağırdı ve gırtlaktan çıkan sesiyle bir dizi küfür savurdu.

Des bir anda sanki baştan beri hiç orada değilmiş gibi buhara dönüşerek yanımdan yok oldu. Tam zamanında dönerek onun uzaktaki perinin üzerinde belirdiğini gördüm. Peri onu olduğu yere hapseden büyüyle beyhude bir savaş içerisindeydi. Tırpana benzeyen silahı her defasında büyülü bariyere çarpıp duruyordu.

Des kollarını kavuşturup adamı inceledi, sanki onu hor görüyormuş gibi bakıyordu.

Bir an sonra Gece Kralı adamın silahını aldı. “Bizim için bazı soruları cevaplayacaksın,” dedi, “yoksa ölürsün.”

Kömürleşmiş marshmallowu ateşten alıp kararmış gevrek kısımlarını inceledim.

Lanet olsun. Bu beşinci yakışımdı. Bu *marshmallow* kızartma işinde resmen berbattım. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen Des'in rengârenk ateşi benim alışkın olduğumdan daha harlıydı.

Soğumasını bekledim ve çubuğu çektim, tutsağıyla beraber döndükten sonra Des'in bana verdiği paketten bir tane daha *marshmallow* çıkardım.

O, tutsağını sorgularken oyalanayım diye bunu bana verdiğinin gayet farkındaydım.

Söylemeye utanıyordum ama bu girişimi başarıya ulaşmıştı.

Bu sırada birkaç adım ötede Des sorgusuna devam ediyordu.

Perinin silahını bir origami ata dönüştürmüş, sesini kesmiş ve üzerindeki son eşyaları da ortadan kaldırmıştı (birkaç taş, bir bıçak, neye ait olduğu belli olmaya bir parça kurumuş et ve peri saçından yapılmış bir kolye. Çünkü burada normal biriyle karşılaşmak kim biz kim...)

“Mezarı kim açtı?” diye sordu Des gayet sakin bir şekilde.

Adam Des'e tükürdü ve bu tükürük eşime asla ulaşmadı. Havada kaldı ve sonra dönerek perinin yüzüne çarptı.

“Mezarı kim açtı?” diye tekrarladı Des.

“Sikimi yala!”

“Hımm, oldukça cazip,” dedi Des başını yana eğerek. “Teklifinde ciddi misin?”

Büyüsüyle adamın kaba saba pantolonunun kemerini çözdü ve sonra kıyafeti aşağı indirmeye başladı.

Perinin gözleri kocaman açıldı ve pantolonunu geri yuka-

rı çekmeye başladı, çaresizce üzerinde tutmaya çalışıyordu. “Ne oluyor be!”

“Melek,” dedi Des bana bakarak. “Sanırım adam biraz utangaç çıktı. Az önce ilgimi çekmeye çalışıyordu şimdiyse çekingen bir sürtük gibi davranıyor.”

Altıncı *marshmallowu* ateşten çektim; mükemmel şekilde pişmiş, altın kahverengi olmuştu.

Başardım!

“Erkekler genelde böyle karışık sinyaller verirler,” dedim.

İtiraf etmek gerekirse ben de Des gibi hedeflerimle oynamayı seviyordum. Özel dedektiflik işinin en sevdiğim yanı hep bu olmuştu.

Bir parça *Hershey* çikolatasıyla bisküvi kaptım ve *marshmallowumu* çubuktan çekip çıkardım.

Şimdi mideme gidin bakalım.

“Değil mi?” Pazarlıkçı’nın gözleri parladı, benim şeytani yanımdan hoşlandığı çok açıktı. Dönüp adamın dudaklarına dokundu. “Utanmana gerek yok. Eminim *sikin* hayal ettiğim gibidir.”

Peri artık geri çekilmeye, delirmiş gibi pantolonunu bacaklarından yukarı çekmeye çalışıyordu. Ama fena halde başarısız oluyordu. “Seni hasta manyak!” diye bağırdı.

Marshmallowumu yemeye başladım. Ah, Tanrım, bunun yalnızca kamplarda yeniyor olması dünyanın en büyük trajedisiydi. Bu piç kuruları inanılmaz lezzetliydi.

Des’in neşesi kaçmıştı. Büyüsü perinin pantolonunu çekiştirmeyi bıraktı. Büyünün direnci ortadan kalkınca adam pantolonunu neredeyse çenesine kadar çekti.

Gece karardı. “Ben de utangaç davranmaktan bıktım,” dedi Des sesi sanki parlatılmış çelik gibiydi. “Bana kayanın altındaki mağarada bulunan cesede ne olduğunu söyle,” dedi uzaktaki mezarı işaret ederek, “yoksa seni yavaş yavaş öldürürüm.”

“*Bilmiyorum,*” diye uludu peri.

“Hiç yavaş yavaş öldün mü?” diye sordu Des. “Asla bitmek bilmez ve eh, bunu söylememe gerek yok sanırım ama acı vericidir.”

“Ben hiçbir şey görmedim! Yemin ede...”

Sihrin dokunuşunu hissettim ve sonra mahkûmun eli öne uzandı parmakları açıldı.

“Serçeparmağınla başlamak istiyorum, bilirsin, küçük olduğu için,” dedi. Şu anda yüzde yüz Pazarlıkçı’ydı. “Bir bir yok edeceğim...”

“Lanet olsun! Cesedin nerede olduğunu bilmiyorum!”

Des büyüleriyle perinin eğilip bükülmüş tırpanını el değmemiş gibi görünene, bir bütün halini alana dek düzeltti. Tırpan havada süzülerek tehlikeli bir şekilde perinin eline yakın bir yerde durdu.

Keskin ucu adamın serçe parmağını okşayınca peri hafifçe titremeye başladı.

“Serçeparmaktan sonra...” diye devam etti Des, “oynayacak dokuz parmak daha var.”

“Bu da seni konuşturmazsa, dişlerin ve ayak parmakların var. Bunlar daha başlangıç. Bir periye her şeyi yaptırmaya yetecek kadar acı çekeceksin. Her bir organının kesilişiy-

le yüzyıllık hayatının çekildiğini hissedecek ve –yeterince uzun dayanırsan– seni öldürmem için bana yalvaracaksın.

“Tam bittiğini düşündüğünde hâlâ hayatta olduğunu ve bilincinin açık olduğunu fark edeceksin, buna saatlerce –hatta gerekirse günlerce– dayanacaksın ama bittiğinde sana on yıl geçmiş gibi gelecek.”

Perinin dudağının üzerinde ter damlaları birikti. Adam, “Bundan asla kurtulamayacaksın,” diye yemin etti yüksek sesle. “Kralın adamları o zamana kadar peşinize düşmüş olacaklar,” dedi bakışları aramızda gezinirken.

“*Kral*,” dedi Des, sanki öğrencisi nihayet sorusuna doğru cevap vermiş bir öğretmen gibi. “İşte şimdi bir yerlere varmaya başladık.” Des oturdu ve dirseklerini bacaklarına dayadı. “Kral cesedin nereye gittiğini biliyor mu?”

“Kral her şeyi bilir.”

“Öyle mi?” Pazarlıkçı’nın kaşları havaya kalktı.

Peri endişelenmeliydi. Des bu ses tonunu yalnızca ortalığı ateşe vermeye hazır olduğunda kullanırdı.

Tırpan perinin parmağından uzaklaşarak etrafında daire çizdi.

Des ayağa kalktı. “Şartlarımı değiştiriyorum: Bunu yapanın kim olduğunu bana söyleyebilecek birini bul ben de yaşamana izin vereyim.”

BÖLÜM 11

YERDEKİ YARIĞA BAKTIM. “Kralınızın yaşadığı yer burası mı?” dedim şüpheyle.

Topraktaki bir başka çukur daha.

Des’in mahkûmu, “Göreceksiniz...” dedi meşum bir şekilde.

Bizi buraya, kilometrelerce kurak ve cansız araziden oluşan bölgeye yönlendirdiğinden beri peri daha özgüvenli hale gelmişti.

Muhtemelen tuzığa düşmüştük.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Ee, böyle bekleye...” Birinin çaldığı boru sesiyle sözlerim yarıda kesildi.

Gözlerim bir peri görmek için etrafı tararken çukurdan onlarca ayak sesi yankılandı. Bir dakika bile geçmeden silah kuşanmış periler dışarı fırlayarak silahlarını bize doğrultup emirler yağdırmaya başladı.

“Ellerinizi havaya kaldırın! Ellerinizi havaya kaldırın!”

Des talimatı uyguladı ve uyumlu bir tutsak gibi davrandı. Onu görüp ben de ellerimi kaldırdım.

Periler patırtı kopararak, eski tutsağımızı görmezden gelip bize yaklaştılar. Buna şaşırمامıştım elbette. Kıyafetleri yırtık pırtık, özensiz ve çok fazla hırpalanmış görünüyordu, ki askerler de aynı şekildeydiler. Des ve ben ise ipeklere bürünmüş ve (nispeten) daha temizdik.

“Bu ikisini ovada gezinirken buldum,” dedi eski tutsağımız, “Kral Henbane onları görmek isteyecektir. Büyü yapıyorlardı.”

Askerler homurdanarak bize şöyle bir baktılar. “Bu ganimetin bedelini alacaksın.”

“Bekliyorum.”

Gözlerimi kısarak eski tutsağımıza baktım.

Bana bakarak sırtı ve iki parmağıyla selam verdi. “Ziyaretinizin tadını çıkarın,” dedi geri çekilirken. Peri bizi orada bıraktı ve toprak onu tamamen yutana dek yarıktan aşağı inmeye başladı.

Askerler bizi zincirlemek için harekete geçti, metal prangalar birbirine çarptı. Ses beni biraz ürküttü. Bir an için yeniden Karnon’ın hapishanesine döndüğümü hissettim.

“Ona demir prangalar takacak olursan hayalarını kaybedersin,” dedi Des beni düşüncelerimden kurtararak.

Askerlerden biri tereddüt etti ama sonra gözlerini kısarak Des’e kötü kötü baktı. “Bu bir tehdit mi?”

“Yok ya, sadece şiir okuyordu,” dedim.

Perinin bakışları Pazarlıkçı’dan bana kaydı, sanki kötü bir şey tatmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra birden elinin tersini bana doğru savurdu.

Darbesi yerini bulmadı. Eli yüzümden birkaç santim uzakta havada dondu.

“Ah, ah, ah. Kimse sana kadınlara vurmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?” Pazarlıkçı’nın sesi yanıltıcıydı, sırtında kanatları belirmişti. Tehditkâr bir şekilde genişçe açıldılar.

Bu görüntü açık bir uyarıydı ama askerler yine de ona yaklaşmışlardı.

Des’in büyüü kırbaç gibi bir anda perileri yere serdi. Bir başka büyü darbesiyle silahlar askerlerin ellerinden uzaklaştı, kılıç ve sopaların uçları sahiplerine döndü. Askerler oldukları yere çivilenmiş, kendi silahları tarafından rehin alınmışlardı.

Silahlar tarafından alıkonulmayan tek asker bana vurmaya çalışandı. Yerde yatıyordu, gözlerini kocaman açarak elini önünde kaldırdı. Parmaklarının bir yumruk oluşturacak şekilde kıvrılışını izledi.

Kekeleyerek, “N-ne o-oluyor...”

Yumruğu sertçe yüzüne indi. İkinci darbeyi indirmek için geri çekildi, ardından üçüncü, dördüncü ve beşinci geldi. Burnu kanamaya başlayınca asker haykırdı.

“Sizi aptallar,” dedi yerdekilerden biri. Des’in kanatlarına baktı, “O Gece Kralı!”

Pazarlıkçı’nın bakışları askerlere kaydı. “Oyun oynamaktan bıktım.” Sesinden tehdit akıyordu. “Bizi kralınıza götürün.”

Sürgün Topraklar'da bir toplum inşa edilmişti. Hatta neredeyse onlara bir medeniyet bile diyebilirdiniz ancak *medeniyetle* uzaktan yakından alakaları yoktu.

Ötedünya'nın bu kış deliğine indiğimde –yani yerdeki yarığa– Sürgün Şehir Maltira'ya hızlı ve detaylı bir giriş yapmıştım.

Şu ana kadar altı kavga çıktığını, dört perinin bayıldığını, üç çiftin yiyiştğini (hatta yanından geçtiğimiz oldukça kuşku uyandırıcı dansı da sayarsak dört) ve peri kemiklerinden yapılmış takılar takan onlarca peri görmüştüm.

Anlaşılan o ki peri kemiğinden kolyeler *modaydı*.

İlk başta birkaç peri bana asıldı ve bir başkası da bana baka baka kasıklarını tuttu. Bana asılanlar aniden büyükanne fetişleri ve zührevi hastalıkları olduğunu itiraf etmeye başladığında her şey eğlenceli bir şekilde son buldu, kasıklarını tutansa merhamet dilenerek bacaklarıma sarıldı.

Tüm bunlar olurken Des'in yüzü ifadesizdi ama bağımız aracılığıyla büyüünün kışkırtıcı soğuk nefesini hissedebiliyordum.

Erkek arkadaşımı sinirlendirmeyecektiniz.

Ona baktığımı fark edince maskesini düşürüp bana şeytani bir gülümseme gönderdi. Sonra tekrar maskesini takınıp bir kez daha havalı görünen, ancak aman vermeyen Pazarlıkçı haline büründü.

Etrafımızdaki muhafızlar dimdik yürüyorlardı. Mızrakları ve kılıçları bize dönük, ifadeleri tehditkârdı. Ancak Gece Kralı'nın öfkesini yeniden alevlendirmemek için hiçbir ne bana ne de Des'e fazla yaklaşıyordu.

Mağaranın yüksek tavanlarına baktım. Perilerle ilgili uydurulan, Tepenin Altı'nda yaşadıklarına dair o hikâyeler meğer doğruymuş.

Silahlı eşlikçilerimiz bizi, sanki tek bir kil yığından şekil verilmiş gibi görünen, yerden göğe doğru yükselen yapıların yanından geçirdi. Sıra sıra yapıların yanından ilerledik, her biri kendileri için yaşam kurmuş kurnaz perilerce işgal edilmişti.

Tıpkı yüzeydeki arazi gibi buradaki hava da büyüden yoksundu. Ama tek eksiklik büyü değildi. Ötedünya'nın peri zarafetini görmeyi bekliyordum ancak burada yapılar süsten yoksundu; kimse duvar sövelerine desenler yapmamış ya da süslemeleri renklendirmemişti. Estetik eksikliği kadar dikkat çeken bir başka şeyse mekânın bakımsız olmasıydı. Orada burada döküntüler ve grafitiler vardı. Karşımızdaki yapı kısmen yıkılmıştı. Yanındaki ise kabaca çamur ve hayvan postuyla yamalanmıştı. Buradaki hiçbir şey perilere özgü değildi.

Kayanın içine oyulmuş bir koridora yönelerek şehir merkezinden ayrıldık. Çoktan yüzlerce metre aşağı inmiştik ancak geçidin eğimine bakarsak daha da derinlere inmek üzereydik.

Baş döndürecek kadar çok sayıda virajdan dönüp birkaç kat merdiven indikten sonra girişi kapatan iki silahlı periyle karşılaştık. İçlerinden biri Fauna perisiydi, hassas tilki kulaqları kızıl saçlarının arasından görünüyordu. Diğeri ise herhangi bir krallıktan olabilirdi, saçları açık sarı, gözleri yosun rengiydi. İkisi de aynı yamalı, el yapımı üniformalardan giymişti.

Eşlikçilerimizden biri tetikteki muhafızlardan birine, “Gece Kralı ve eşi kralla görüşmek istiyor,” dedi.

Tilki kulaklı olan homurdanıp beni uzun uzun inceledi, bakışları göğüslerimde, kalçalarımnda ve bacaklarımnda oyalandı; çünkü buradaki her sikik, klişe bir suçlu gibi davranmak zorundaydı.

İlgisi Des’e kayınca dudakları kıvrıldı. “Kral onları yok etmek için görmek istiyor.”

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Ama sonra Des’in büyüü odaya yayıldı ve sürgün perileri nemli, toprak duvarlara doğru fırlattı.

Doğrusu grubumuzdaki periler zor bir gün geçiriyorlardı.

Gece Kralı’nın büyüü onları savruldukları yere sabitletti. Önümüz o kadar açıktı ki, istersek kralı görmek için içeri vals yaparak bile girebilirdik ve hizmetkârlarından hiçbiri bizi durduramazdı.

“Yoldaşınızı mazur görün,” dedi Des, Tilki Kulak’a yaklaşarak. “Talebimizi doğru iletmedi. Bu bir *istek* değil. Bir emir. Ama istersen karşı çıkabilirsin tabii. Peri çılgınlıkları duymayı çok severim.”

Acının ilk dalgasını hisseden peri titremeye ve başını sallamaya başladı.

Des kısa bir an için onu inceledi ve bileğinin bir hareketiyle bütün adamları serbest bıraktı.

Hepsi yere yığılarak duvara asıldıkları uzuvlarını ovmaya başladı.

Perilerin tavırları değişmiş gibi görünüyordu fakat daha hiçbiri kendini toparlayamadan Des, Tilki Kulak’ın üzerin-

de belirdi. “Ah, bir de uyarayım: Eşime saygı ve hürmet dışında herhangi bir şekilde bakarsan gözlerini oyarım.”

Lanet olsun.

Tilki Kulak başını eğdi, kulakları düştü ve duruşu teslim oluyormuş gibi değişti. Başıyla onayladı, sonra da diğer muhafızla birlikte kenara çekilerek grubumuzun içeri girmesine izin verdi.

“Bu yerdeki her lanet kum tanesini tehdit etmek zorunda mıyım...” diye söylendi Des ağzının içinde.

Haksız değildi. Buradaki herkesin saygı göstermesi gereken tek şey gücü.

Üç grup muhafızı geçtik –bunlardan ikisini de tehdit etmek zorunda kaldı– ve tepenin daha da diplerine inerek sonunda devasa bir taş kapıya vardık.

Yerin bu kadar altında gökyüzü yalnızca geçmiş bir anı gibiydi, sihrin yalın nefesini hissedebiliyordum.

Demek Sürgün Topraklar tam olarak güçten yoksun değildi. En azından büyük çoğunluğu değildi. Artık buradaki vatandaşların yerleşimlerini neden yerin altına inşa ettiklerini anlayabiliyordum. Çünkü aşağılara indikçe sihre de o kadar yaklaşıyordunuz. Sihrin yokluğunda herkesin boğulduğu bu dünyada en ufak bir kısıntı bile değerliydi.

Taş kapı açıldı ve kralın mabedini ilk kez yakından görmüş oldum.

Kubbeli oda peştamallı, deri pantolonlu, vücutları boyalı perilerle doluydu. Hepsi çok ilkel ama garip –ve vahşi– şekilde çekici görünüyorlardı.

Periler bizi dört bir yandan sıkıştırarak koridorda ilerleyişimizi yavaş ve klostrofobik bir hale getirdiler.

Peri akınına şöyle bir göz attım, egzotik yüzlerinde meraklanarak intikama kadar çeşitli ifadeler vardı. Onların ötesinde kayadan oyulma, kemik ve çelikle donatılmış alelade tahtın tepesi görünüyordu. Koridorun sonuna ulaşım da kalabalık kenara çekildiğinde nihayet onu gördüm.

Kralı.

Taştan tahtına yayılarak ayaklarını uzatmıştı. Bir gömlek giymek yerine düzinelerce ağartılmış kemik kolye takıyordu. Her bir kolye çok sayıda diş ve kemikten oluşuyordu. Bronzlaşmış kalçalarından sarkan kahverengi deri pantolonunun üzerinde birkaç bıçak asılıydı, bazıları taştan, diğerleriyse çelikten yapılmıştı.

Geriye doğru örülü ipliklerle bağlanmış kestane rengi saçları omuzlarından sarkıyordu. Başının üzerinde metal ve kemikten yapılmış bir taç duruyordu. Kaba bir tasarımdı. Bir perinin böyle bir şey takması beni şaşırtmıştı. Beş yıl önce sanat dersinde yaptığım şeylere benziyordu.

Kralın parıldayan gözleri ilk önce Des'e odaklandı daha sonra bana kaydı. Bakışları yüzümden göğsüme, kalçalarıma ve bacaklarıma doğru hareket etti. Sonra yavaşça tekrar yukarı çıktı. Beni süzerken parmaklarıyla tahtın kolçağına vurdu.

Gözlerinin ilgiyle parladığını görmesem sıkıldığını söyleyebilirdim.

Önümüzdeki periler durdu ve diz çöktü. "Majesteleri," diye mırıldandılar.

"Bakıyorum ziyaretçilerimiz var." Kral sanki Des ve ben onun mahremine girmişiz gibi konuşmuştu. *Sarhoş-*

ken yaptım diyebileceğiniz türde bir tahta oturan adamın mahremiyeti.

Diz çökmüş periler artık doğrulup bize dönmüşlerdi.

“Efendi Hazretleri, Sürgünlerin Lordu, Unutulmuşların Efendisi, Maligned’in Koruyucusu, Kral Typhus Henbane’in önünde eğilin,” diye emrettiler.

Pazarlıkçı bir adım öne çıktı. “Unvanlarınız mı var? Ne hoş.”

Kral Henbane ayağa kalktı, kestane rengi saçları meşale ışığı altında parlıyor, kolyeleri takırdıyordu. “Göstermelik bir selam bile vermeden huzuruma çıktınız. Sabırsızlığınız beni şaşırtmadı, Desmond Flynn.”

Demek Des’in kim olduğunu biliyordu. Aynı zamanda eşimin unvanını da es geçtiğini fark etmiştim. Kesinlikle onu küçümsüyordu. Ama bugün yanlış bir gündü. Pazarlıkçı her zamankinden daha da huysuz görünüyordu.

Typhus’un bakışları bana kaydı, yine beni süzdü. Fakat bu kez ne hikmetse bakışlarında küçümsemeden de öte bir şey vardı. “Ama köle sevgilinin bana saygı göstermemesi...” Dilini şaklattı. “En son böyle ağır bir hakarete uğradığımda o periyi kazığa oturtmuştum.”

Bağımızın derinliklerinde yakıcı bir öfke parıltısı hissettim. Ama Des’e baksanız bunu anlayamazdınız.

Gece Kralı, Typhus’a alaycı bir şekilde gülümsedi. “En son bir soytarının kral taklidi yaptığını gördüğümde buna gerçekten gülmüştüm.”

Vayyy, güzel kapak.

Oda ölüm sessizliğine büründü.

Tamam. İşte bu dikkatlerini çekmişti.

Kralın kanatları sırtında açıldı, yüzü seğirdi. “Buraya bana yaranmak için geldiysen eğer, *yüce kral*, o zaman bir daha denemelisin.”

“Sen hâlâ cezayı çekmekte olan sürgün edilmiş bir suçlusun. Ne diye sana yaranacakmışım?”

Typhus buna güldü, kalabalık da onun yaptığını tekrarladı.

Salon sessizleştğinde, “Bu konuma nasıl geldiğimi biliyor musun?” diye sordu. Tahtına geri oturdu. “Yüz elli yıl kadar önce, buraya gönderilmeden önce zaten çok güçlüydüm. Ve o zamandan beri sayısız perinin sihrini içime çektim.”

Burada bir gün geçirmek bile bana akşamdan kalmışım gibi hissettirmişti. Bunu yıllar, on yıllar, yüz yıllar boyunca yaşamamanın nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. Typhus burada o kadar uzun süre yaşayıp yine de bu kadar büyü edinebildiğine göre çok güçlü olmalıydı.

“Binlerce peri bana güçlerini hediye etti,” diye devam etti, “bunu tamamen onları korumam karşılığında yaptılar... Şu anda senin karşı karşıya olduğun tehditten korumak için.”

Des’in kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Artık senin krallığında değiliz. Benimkindeyiz.”

Bunu açık açık söylemedi ama Des ve benim *loi du royaume** boyun eğmemiz gerektiğini ima ediyordu.

Pazarlıkçı’nın gözleri odayı taradı. “Yani şimdi burası senin krallığın mı oluyor?” Ağzından hayret dolu bir kıkırdama kaçtı.

Kral Henbane tahtının kolçaklarını sıkıca kavradı.

* (Fr.) Krallığının yasalarına. (ç.n.)

“Beni affet ama,” dedi Des. “Birinin bu bok çukurunu *istediğini* ilk defa duyuyorum.”

Henbane yeniden ayağa kalktı, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Sırtında, yanardöner, köşeli kanatları ortaya çıktı.

Ay, erkek arkadaşım birilerini mi kızdırmıştı yoksa?

Kral kalabalıktan birini işaret etti ve cevaben bir peri toplanan kalabalığın önüne çıktı. Eldivenli elinde bir çift demir pranga vardı. Çevremizdeki birkaç asker tereddütle Des’i yakaladı. Ne Gece Kralı’yla yeniden çarpışmak ne de sadakatsizlik etmek istiyorlardı.

Eşimin ellerini önüne doğru çektiler ve Des bunu yapmalarına izin verdi. Aralarına girmek için hamle yapsam da eşlikçilerimizden ikisi beni durdurup yerimde tuttu.

Gece Kralı bana bir bakış attı, her zamanki alaycı sözlerinin aksine ifadesi ciddiydi. Ama bana vermeye çalıştığı sözsüz mesajın ne olduğundan emin değildim.

Demir prangalı peri Pazarlıkçı’ya doğru bir adım attı. Peri onları bileğine doğru götürürken Des’in güçlü ve boyun eğmez olması umurumda bile değildi: Prangaları görünce mücadele ettim. Karnon’ın hapishanesinde kaldığım süre boyunca demirin perilere tam olarak ne yaptığına şahit olmuştum.

Peri, uğursuz bir şingirtıyla Des’i prangaladı. Demir prangalar yalnızca bir an için Des’in bileklerinde durup sonra ayaklarının önüne düştü.

Pazarlıkçı kaşlarını kaldırdı. “Böyle olmaması gerekiyordu sanırım, değil mi?” diye sordu.

Tahtında oturan kralın bir eli yumruk halini aldı ama bunun dışında kayıtsızca izlemeye devam etti.

Kaşlarını çatan peri demir prangaları eldivenli eliyle yerden alıp yeniden Des'e takmaya çalıştı.

Ve yeniden prangalar bileğinden sıyrılıp yere düştü. Bu kez muhafız onları almak için yeltendiğinde Pazarlıkçı tekmesiyle onları uzaklaştırdı.

“Tühhh.”

Typhus yerine geçti, keskin yeşil gözleri bana doğru kayd. “Efendi kralımız işbirliğine yanaşmıyorsa yanındaki sürtüğe takın.”

Buna karşın oda hafifçe karardı.

Peri bir kez daha prangaları almak için eğildi. Ama bu kez onlara dokunur dokunmaz prangalar onun bileğine geçti. Eldivenleri elinden kayd ve çıplak teni demirle buluştu. Birkaç saniye sonra çığlık atmaya başladı.

İşte o anda, bu krallığın aptallarla dolu olduğu kanıtlandı. Hapsedildiğimde askerlere, demir onları ne kadar yakarsa yaksın karşısındakine acı çektiğini belli etmemelerinin öğretildiğini anlayacak kadar uzun bir süre yanlarında kalmıştım. Kuyruklarını hep dik tutmalıydılar.

Askerler böyle sertti işte. Oysa bu periler askercilik oynayan bir avuç oğlan ve kızdan başka bir şey değildi. Des birkaç adım öne çıktı, büyüğü havada yoğunlaşıyordu. “Bunu gerçekten söylemeyecektin.”

Tek uyarısı bu oldu. Sonraki an gücü patlayarak salonu delip geçti. Peri kalabalığını geri püskürterek, labut gibi yere serdi. Typhus bile geriye doğru tahtına fırlamıştı, altındaki taht Des'in büyüünün gücüyle titriyordu.

Kral bir an için bütünüyle şok olmuş gibi görünüyordu.

Des'in gücünden mi yoksa onun cüretkârlığından mı etkilendi mi anlayamamıştım.

Kendine geldiğinde büyü avucunda toplanmaya başladı, ışığı bir mızrak gibi bükte. Cirit gibi, doğrudan Des'i hedef alarak fırlattı.

Pazarlıkçı'nın bundan kaçacak fırsatı olmasına rağmen yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine göğsüne çarptığında yarattığı şiddete katlandı.

Çarpmanın etkisiyle homurdandı, sonra hafif bir ilgiyle göğsüne dokundu. "Etkilendim doğrusu. Böylesine bir gücü toplayabilmek için deneklerinden kaçını tükettin? Yüzlerce? Binlerce? Bu seviyede bir büyüye hâkim olabilmek için hepsiyle lanet bir bağın olmalı."

Typhus'un elinde bir başka mızrak oluşmaya başladı. "Güçlerini kendi rızalarıyla miras bıraktılar," –tabii canım, zaten pasta da hiç kalorili değildi– "ki onları senin gibi adamlardan koruyabileyim."

Des bir elini kaldırdığında Kral Henhane geri yerine savruldu ve büyü anında dağıldı.

"Yeter." Gece Kralı bunu o kadar kesin bir dille söylemişti ki salondaki kabadayı suçlular kıpırdamaz oldu.

Des öne çıktı. "Bana sorularımı cevaplandırabileceğin söylendi ve ben de şu ya da bu şekilde o cevapları senden alacağım."

Typhus oturduğu yerde yüzünü buruşturdu, vücudu hafifçe bükülmüştü. Pazarlıkçı'nın büyüünün onu yerine sabitlediğini anlamam bir dakika kadar sürdü. Salonu dolduran diğer periler de görünmez eller tarafından tutsak edilmişti.

Galleghar Nyx'in mezarından çıktığımızdan beri ilk kez hava büyüyle yoğunlaşmıştı. Sihir kollarımın üzerinden kayıyor, ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor, tenimi okşuyordu. Ama Galleghar'ın mezarındakinin aksine Des'in gücü tanıdık ve hoştu; bir şal gibi etrafımı sarıyordu.

Des, sessiz salonda yankılanan dikkatli adımlarıyla tahta doğru yürüdü. Hepimizi aptal yerine koymuştu.

"Sürgün Topraklar'ın güneybatısında bir mezar var," dedi, bakışları Typhus'a dönük halde. "Birkaç büyük kaya parçasıyla işaretli. İçindeki ceset çürümeye dayanıklıydı. Ama şimdi kayıp. Nasıl kaybolduğunu bilmek istiyorum."

Typhus gözlerini kıstı, bakışlarında kurnaz bir parıltı vardı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, sözleri kulağa hiç gerçekçi gelmiyordu.

Altım bezliyen bile bundan daha inandırıcı yalanlar söylüyordum.

"Ama bilsem bile," diye devam etti, "neden sana söyleyeyim? Sen benim kurallarımı hiçe sayıyorsun."

Des başını yana doğru eğerek periyi süzdü.

Vücudum gerildi, ondan fiyakalı bir tepki bekliyordum.

Ama beklediğim olmadı.

Des'in ifadesi neredeyse dalgınlaştı. Sanki az önce Typhus yalan söylememiş gibi başını salladı.

Salonun etrafında Pazarlıkçı'nın gölgeleri yükselmeye ve hava bir kez daha büyü kokmaya başladı. Periler dikkatle ayağa kalktılar.

Typhus kıpırdamadı, bunun yerine sanki bilerek iki büküm oturuyormuş gibi davrandı.

“Krallığıma geri dönmeden önce halletmem gereken bir konu daha var,” dedi Pazarlıkçı ve salonun tüm dikkatini ona verdiğinden emin olana dek bekledi. “Biliyorsun ki seni bu şekilde burada bırakıp gidemem,” dedi Des. “Bu yüzden ya sen onlara,” dedi başıyla bizi çevreleyen çaresiz kalabalığı işaret etti, “sihirlerini geri verirsin *ya da bunu ben yapmak zorunda kalırım.*”

Ben yapmak zorunda kalırım kısmının kesici silahlar ve bir cesetle sonuçlanacağını tahmin edebiliyordum.

Typhus tahtından kalktı, yüzü meşum bir hal almış elleri öfkeden titremeye başlamıştı.

Sürgün edilen kralın ödünç aldığı büyüünün kokusu havayı kaplamıştı. Tam da hayal ettiğiniz gibi kokuyordu; bir aptal gibi çok fazla parfümü üst üste denemişsiniz de bütün o güçlü kokular çarpışıp başınıza ağrıtmaya başlamış gibi.

“Onu olduğu yerde öldürün!” Oldukça açık bir emirdi; bu aptalın salondaki tüm perilerden emrine uymasını beklediğinden emindim.

“Hayır.”

Bu tek sözcüğün gücünün kapalı alanda yankılandığını hissettim. Ama bunu söyleyen Des değildi.

Pazarlıkçı’nın yanından uzaklaştım, tenim parlamaya başlamıştı.

Havanın bile sihrinizi emmeye çalıştığı bu yerden de hayatı boyunca bir şerefsiz olmak dışında hiçbir şey öğrenememiş bu adamdan da bıkmıştım.

Büyüme tepki olarak etrafımızdaki kalabalık bizi sarmaya başladı; ancak hiçbiri, buraya bizimle gelen muhafızlar

kadar yakın değildi. Bakışları üzerime düşer düşmez, görev başındaki saygın birer peri olduklarını unuttular. Bana yaklaşıp tenime dokunmaya, saçımı okşamaya, beni içip bütünüyle yutmaya hazırlardı. Bu, hep böyle olurdu ama burada, büyüünün hüküm sürmediği bir yerde, etkileme gücüm daha da cezbediciydi.

“Çekilin yolumdan,” diye emrettim büyü dolu bir sesle.

Periler biraz isteksiz olsalar da dediğimi yaptılar.

Kral bile gözünü benden alamamasına rağmen onlara, “Siz aptallar ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye bağırdı.

“Kapat çeneni,” diye emrettim.

Ağzı kapandı.

Yüzünden saf öfke akıyordu! Ve bunun her bir damlasının keyfine vardım.

“Kimse nefes almak dışında kıpırdamasın,” diye emrettim, sesim mağarada yankılandı. “Ah, Des sen benim emirlerimi duymazdan gel. İsteddiğini yapabilirsin.”

Herkes olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu. Bilmesem onların heykel olduğunu zannederdim.

Pazarlıkçı kollarını kavuşturdu ve yakınındaki donmuş perilerden birini duvar gibi kullanarak ona yaslandı. Des’in gözleri neşeyle dolup taşıyordu, rol çalmama izin vermeye pek hevesli olduğu açıktı.

Kalçalarımı sallayarak Typhus’un tahtına doğru yürümeye başladım.

Tahta çıktım, Typhus’un bakışları yere sabitlenmişti. “Gözlerini hareket ettirebilirsin,” diyerek ona izin verdim.

Bakışları anında bana döndü. Gözleri dışında her yeri

donduğundan duygularını okumak zordu ama ondan güçlü bir öfke hissi alıyordum.

Des arkamdan, “Bunu yapmana asla izin vermemeliydim,” dedi. Sesi keyifli geliyordu.

Typhus’un tahtına uzandım, Tanrım, tahtı yakından daha da çirkindi. Kabaca yapılmış tacı orada, dokunabileceğim bir yerde duruyordu. Kendime hâkim olamayarak uzanıp başından aldım ve kendi başıma taktım. “Şuna bak,” dedim. “Az önce zincirlemek istediğin köle şimdi kraliçe oldu.”

İşte şimdi Typhus’un gözlerinde öfkenin fokurdadığını görebiliyordum. Yine de güçsüzdü.

Aniden, “Ayağa kalk, Typhus,” diye emrettim.

Robotik bir şekilde yerinden kalktı.

“Şimdi, yüce kral, önümde diz çök.” Typhus eğildi, emri-me uyarken burnu neredeyse dizlerine değiyordu.

Bir özel dedektif olarak büyümenin ağına takılanların öfkeli bakışlarına yeterince maruz kalmıştım. Kral Henbane de artık onlardan biriymiş. Bana sanki varlığımın her bir zerresine lanet ediyormuş gibi bakıyordu.

Ciğer görmüş kedi gibi dudaklarımı yaladım. “Otur.”

Oturdu.

Bundan kurtulamayacaktı. Tebaası artık tacına ne kadar kolay el koyup iradesini nasıl ele geçirdiğimi görmüştü.

Görüntüsü karşısında başımı yana eğdim, asık suratlı ve güçsüzdü. Aciz bir adamın görüntüsünde beni baştan çıkaran bir şey vardı.

Doğama teslim olarak ilerledim ve kralın kucağına oturdum, bacaklarımı iki yana açarak dizlerinin üzerine yerleştim.

Bağımız aracılığıyla hafif bir kıskançlık hissettim. Buna karşın da dudaklarımı yaladım.

Ben kıskanılacak biriydim.

Elimi kaldırıp kolyelerinden birine uzandım, diş ve kemiklerin birbirine sürtünerek hareket edişinin yarattığı mide bulandırıcı görüntüden keyif alıyordum.

Bakışlarım ona kaydı, Typhus'un yeşil gözleri kararmış gibi görünüyordu. Hâlâ yeterince öfkeliydi ama artık içinde şehvet de vardı.

Gülümsedim. Birileri muhtemelen beni öfkeyle becermek istiyordu.

Bu ilk değildi.

Kucağında kendimi doğrulttum ve saçlarımı savurdum.

Onu neden büyümle etkilemişim?

Ah, doğru.

"Bütün sorularımı net ve dürüstçe cevaplandıracaksın," diye emrettim. "Şimdi... Mezar ne kadar süre önce açıldı?" diye sordum.

Üstdudağı hoşnutsuz bir şekilde seğirdi. "Birkaç hafta önce."

Yakın zamanda. Bir yanım mezarın yıllar önce açılmış olabileceğini tahmin etmişti.

Yüzümde kendinden emin bir gülümsemeyle omzumun üzerinden Des'e baktım. O da yüzünde keyifli bir ifadeyle bana baktı ama gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Tekrar önüme dönerek bu aptal kralın yanağını okşadım. Buna tepki olarak salon hafifçe karardı. Görünen o ki eşimin diğer erkekleri okşamama itirazı vardı.

“Peki, mezarı kim açtı?” dedim.

“Bilmiyorum,” diye hırladı.

“Ne demek bilmiyorum?”

“Demek istediğim o bir *kişi* bile değildi.”

Sabırımı yitiriyordum.

“Açıkla,” diye emrettim.

Yine duraksadı. Ne hoş. Sanki üzerindeki etkimle mücadele edebilirmiş gibi.

İki kısacık saniyeden sonra pes etti. “Ölü adamın dirildiği gece –yani *Galleghar*’ın dirildiği gece–” diye açıklayarak o mezarda tam olarak kimin yattığını bildiğini belli etti, “onu mezardan kaldıran bir gölgeydi.”

BÖLÜM 12

SANKİ NEFESİM KESİLMİŞTİ. ETRAF KARARDI.

“Bir gölge,” diye tekrarladım.

Bu sinsî gölge mevzusuna dönmüştük yine. Ruh Hırsızının özelliklerini neredeyse unutmuştum. Gece Krallığındaki sütanneler tabut çocuklarını izleyen bir gölge görmüşlerdi ve Flora Krallığında da yine bir gölgenin uyuyan kadınları ziyaret ettiğini duymuştum.

Omzumun üzerinden Des’e göz attım, aramızda kısa bir bakışma geçti.

Bir kez daha Typhus’a dönerek, “Gölge neye benziyordu?” diye sordum. Dilimden büyü damlarken sesim melodik çıkmıştı.

Typhus bana kötü kötü baktı, öfkesi hâlâ çok canlıydı. “Bir gölgeye benziyordu. Bilmiyorum, orada değildim. Bana anlatılan buydu. Seni aptal köle.” Son cümleyi ağzının içinde, yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle söylemişti.

Yine de salon karardı. Des’in saldırıya hazırlandığını anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Ama ona bu fırsatı vermedim.

Dilimi şaklatıp Typhus'un çenesini kavradım ve akrabaların çocukların yüzünü avuçladığı gibi sıktım. Sesimi onunkine benzer şekilde alçaltarak, "Bu aptal köle iradeni –ve taşaklarını– elinde tutuyor. Şimdi, benden özür dile."

"Üzgünüm."

Bu duyduğum en samimiyetsiz özürdü.

Ağırlığımı diğer yana verince ondan bir inilti koptu.

Kesinlikle öfkeli bir şehvet içerisindeydi.

"Ne için üzgünsün?"

Bana nefretle baktı. "Kesinlikle hiçbir şey için, seni sık yalayıcı orospu."

Pençelerim sivrildi, kanatlarım açılma arzusuyla kıpırdandığında sırtım sızladı.

Bunun gibi erkekler neden hep dönüp dolaşıp hakarete başvuruyordu? Utanç verecek kadar tahmin edilebilir davranıyorlardı.

"Bunu ödeyeceksin," dedim sessizce. "Bana istediğimi verdikten sonra bunu ödeyeceksin." Kulağına eğildim. "Belki *sana* birinin sikini yalatırım."

Öleceğimi bilsem bile birine bunu yaptırmazdım. Ama böyle minik ve boş tehditler işbirliği konusunda işinizi inanılmaz kolaylaştırabiliyordu.

Geri çekildim. "Yapabilirim biliyorsun," dedim bir âşık gibi usulca konuşarak. "Seni bu salondaki her erkeğin önünde diz çöktürebilirim ve beni durdurmaya gücün yetmez."

Typhus'un ödünç büyüğü etrafımıza yayıldı, bu, donmuş görüntüsünün ardında bir öfke fırtınası koptuğunun en bariz göstergesiydi.

Birileri güç dinamiğinin altında ezilmeye pek alışkın değildi anlaşılan.

Şefkatle yanağını okşadım. “Şimdi uslu bir çocuk ol ve bir değişiklik yaparak işbirliğine yanaş.” Elim kolyelerinde gezindi, küçük kemiklerden birine dokundum. “Galleghar’ı bir gölgenin dirilttiğini söyledin. Bunlar olurken Galleghar ne yaptı?”

“Yürüdü.” Bunu sanki bir cesedin mezardan ayrılmasının başka bir yolu yokmuş gibi bir alaycılıkla söylemişti. Kısa bir duraksamadan sonra, “Bana verilen bilgiye göre mezardan yanındaki gölgeyle beraber yürüyerek çıkmış,” diye ekledi.

Yani bir gece gölgenin teki gelip onu uyandırana kadar Galleghar mezarında çürümeden yatmıştı. Ve sonra ikisi gecenin içine dalarak ortadan kaybolmuştu ama biz bunu akıl edebilecek kadar zeki değildik.

“Peki,” dedim dalgın dalgın, yanağını bir kez daha okşayarak. “Peki.”

Typhus’un kucağından inerken düşüncelerim uyuyan askerler ve gölgeler arasında hızla gidip geliyordu. Sonra durakladım. “Ah, neredeyse unuttuyordum. Son bir şey daha var.” Kralın kucağına geri oturdum ve başımı yana eğdim. O henüz bilmiyordu ama kuşlar dolgun solucanlara böyle yaklaşırdı.

“Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?” diye sordum, benim hâlâ parlıyor, sesim melodik çıkıyordu. Cabo’da tekila şat yapan öğrenci birliği kızları gibi hissediyor, adeta büyüyle yanıyordum.

“Sana söyledim,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından, “teba-
amla bağım var.”

“Biri nasıl... Kendini diğerlerine *bağlayabiliyor?*” Don-
muş perileri Noel geyikleri gibi poz verir hale getiren Des’e
baktım, her birinin pozisyonu diğerininkinden farklıydı.

Yeniden önüme döndüm, o sırada Typhus, “Küçük bir
yemin, biraz kan, kısa bir kucaklaşma, hepsi bu.”

“Hepsi bu derken, bunun sonucunda periler ne yapıyor,
güçlerini sana mı veriyorlar?”

“Ettikleri yemin bu yöndeysen eğer.”

“Yani bu perilerin hepsi büyü güçlerini büyük bir mem-
nuniyetle sana mı verdiler?” Böyle saçma bir soruyu dillen-
dirmek bile zordu.

“Öylece vermediler.”

Sanırım kralı kızdırmıştım. Zavallı küçük Typhus, *en
kötü* şeyle suçlanıyordu.

“Doğru,” dedim yavaşça, “karşılığında onlara koruma
sağlıyorsun ve sanırım bir de yer altındaki bu şehirde ko-
naklama. Ne kadar da yüce gönüllüsün.”

Hava Typhus’un büyüleriyle ağırlaştı.

Kesinlikle damarına basmıştım. Gözleri artık yalnızca
öfkeyle değil aynı zamanda vahşi bir panikle bakıyordu.

Şu anda yalnızca benim sorularımı yanıtlayabiliyordu,
gözlerinin ardında neler döndüğünü merak ediyordum.

“Ne oldu Typhus?”

“Periler burada sık sık ölürler.”

“Eminim senin bununla *hiç* ilgin yoktur.”

Gözlerinde yine kendini açıklama çaresizliği vardı. Fakat
ne yazık ki bu oyunu onun kurallarıyla oynamıyorduk.

Benim kurallarımla oynuyorduk.

“Senin ya da senin için çalışan perilerin ‘burada sık sık ölenlerin’ ölümüyle bir ilgisi var mı?” diye sordum sözlerini ona satarak.

Gözlerinde yine panik belirdi.

Kendi boktan mezarını kazdın, dostum. Şimdi o mezara girmek zorundasın.

Typhus üç uzun saniye boyunca cevap vermemek için direndi.

“*Bazen,*” dedi sonunda tıslayarak.

Yüksek sesle konuşmuyorduk ama sözleri salonda yankılandı.

Sessizliğin, pençelerini ve dişlerini ona geçirdiğine yemin edebilirdim.

Biraz daha eğildim ve sesimi alçalttım. “Sözlerinin bedelini ödeyeceğini söylemişim, hatırlıyor musun?”

Bana kötü kötü baktı. Şerefsiz hatırlıyordu tabii ki.

Geri çekildim. “Salondaki bütün periler artık boyunlarını oynatabilirler.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda perilerden oluşan kalabalığın dikkati bize çevrildi.

Bir kez daha Typhus’a döndüm. Hâlâ hareket edemiyordu ama terlemeye başlamış, ter damlacıkları tenine parlaklık vermişti.

Başına gelecekleri biliyordu. Ne hoş! Sona gelindiğinde kıvranışlarını görmenin tadını çıkardım.

Üzerinden inip salona döndüm ve herkes duyabilsin diye sesimi yükselttim. “Sen, Typhus Henbane, bu perilerin güç-

lerini almandaki asıl niyetinden başlayarak onlardan sakladığın her şeyi salondakilere itiraf edeceksin,” diye emrettim.

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve gelmekte olanı çaresiz bir şekilde durdurmaya çalışarak dişlerini sıktı.

“Ben... Ben...” Typhus itiraf dudaklarından sökülene kadar oyalanmaya çalıştı. “Geçen bir buçuk yüzyılı perileri manipüle ederek güçlerini ellerinden almak ve onu istediğim doğrultuda kullanmak için harcadım. Ben-ben bunu burada sağlıklı ve güçlü kalabilmek için yaptım. Buradaki perilerin asıl korkması gereken en kötü şey ben olmama rağmen korumam karşılığında onlarla büyü takas ettim.”

Derin bir nefes aldı. “Yüzlerce, hatta belki binlerce periyi öldürdüm, bazılarını doğrudan bazılarını ise büyülerini sonuna kadar aldığım için dolaylı olarak. Can çekişmekte olan sayısız periyle dolu gizli bir odam var.”

İçimden ani bir ürperti geçti.

Ruh Hırsızı’na benziyordu.

Devam etti, “Onları mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta tutmaya çalıştım...”

“Neden?” diye araya girdim.

“Bir peri öldüğünde bağı kopar. Typhus gücü seviyor,” dedi Des, Typhus’un kaldığı yerden devam ederek. “Ölmüş birinin yemini bozular.”

Gücümün baskısıyla sorumu cevaplamak üzere Typhus da aynı şeyi açıklamaya başladı. Bitirdiğinde *diğer* emrimden – suçlarını itiraf etmekten – kaçınma umuduyla duraksadı.

Kaşlarımı kaldırdım, şaşırmıştım.

Çünkü etrafımdaki periler ona zehirli bakışlar atıyorlardı. Zavallı minik Typhus.

Ürpertiyle devam etti. “Erkeklerle ve kadınlara benimle cinsel ilişkiye girmeleri için şantaj yaptım. Ne kadar güçlü olduğum konusunda yalan söyledim; bir ayaklanmayı tek başıma durduramam...”

Böyle böyle devam etti.

Typhus’un şaşırtıcı derecede uzun olan yaptığı boktan şeyler listesini tamamlaması yirmi dakika –yirmi lanet dakika– sürdü. Bu yirmi dakikanın sonunda salondakilerin onun kanını dökmek istediğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun, ortaya döktüğü pis işlerini duyduktan sonra *ben* bile boğazını parçalamak istiyordum.

Kral da bunu biliyordu. Gözle görülür şekilde terliyor, damlalar gözüne oradan da çenesine akıyordu. Ukalılığı yok olmuştu. Bu tür bir korku hissetmeyeli ne kadar zaman olmuştu merak ediyordum.

“Bu perilerin hepsinden özür dile,” diye emrettim. “Özür dile ve bunu *içten* bir şekilde yap.”

Gözleri kalabalığa kaydı. “Yaptığım her şeyden dolayı özür dilerim.” Sesi alçaktı ve suçluluk gibi bir şey yüzünden boğuktu. Pişmanlık değildi, o kesin, ama neyse ne. Bazı insanlar seçimlerinden değil, yalnızca seçimlerinin onları ulaştırdığı sonuçtan pişmanlık duyardı.

Tahtın etrafında yürüdüm, gücümünden dolayı tenim parıl parıl parlıyordu. Tacı hâlâ başımdaydı ve itiraf etmeliyim ki ağırlığı bana hafiften güç veriyordu.

Bakışlarım Typhus’un gözleriyle buluştuğunda orada kötülüğü gördüm.

“Pekâlâ,” dedim, “bu kadar yeter.” Tatlı, ikna edici sesi-

mi kullandım. Kral ses tonum karşısında rahatlamış görünüyordu.

Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum; *bitmek üzere*.

“Ah, dedim,” sahte bir şaşkınlıkla, “seninle işim bitti mi sandın? Ah Typhus, hayır, hayır.”

Bağımız aracılığıyla Des’in fısıldadığını hissedebiliyordum. O kadar silik bir histi ki bağımızdan yayılan duyguları tarif etmek zordu ama tahmin edecek olursam bunun hayranlık olduğunu söyleyebilirdim. Ve Des’in beni ilk kez büyümü kullanırken gördüğünü fark ettim. Bir adamın iradesiyle oynamak uyuyan askerleri durdurmaktan farklıydı. Onunla oynamak ya da sırlarını ortaya dökmek, öldürmek kadar zevkli miydi?

Bu onun için yeni bir şeydi. Ve tepkisine bakılırsa çarpık işleri seven kralım bunu onaylıyordu.

“Bu salondaki kimse güçlerini almadan gitmeyecek,” dedim.

Buna karşın Typhus’un yüzü kıpkırmızı kesildi, yeni bir güç dalgası havayı doldurdu. Hâlâ büyümün emrindeydi ama yalnızca sorularımı cevaplamak üzere.

Birkaç saniye boyunca onu izledim ve yüce büyüünün benimkiyle mücadele etmesine izin verdim. İşe yaramazdı. Şu an tamamen kontrolüm altındaydı.

Ama ona hoşgörü gösterecektim.

“Devam et,” dedim, “bana aklından geçenleri söyle.”

“İstediğin şey imkânsız!” dedi nefes nefese. “Her bir yemini bozmam gerek; bazıları bunu kabul edecek halde değiller.”

Sesim buz gibiydi. “Ya da seni yalnızca öldürebilirler. Sonuçta ölü birinin yemini bozulur.” Beni ben yapan o acımasız yaratığı her bir zerremde hissederek Typhus’a baktım. “Eminim çoğunluk bir karara varacaktır.”

Yüzüme yayılan sinsi gülümsemeyle üzerinden çekildim. “Typhus Henbane,” dedim, tenim parlıyor, büyüm havayı ağırlaştırıyordu, “sana çaldığın her bir sihri iki gün içerisinde geri vermeni emrediyorum.” Daha uzun bir sürede büyümün etkisi geçebilirdi.

Typhus bana sanki boynuna baltayı indirmişim gibi bakıyordu.

Daha bitirmemiştim bile.

“Bir daha asla kendi çıkarın için güç takası yapmayacaksınız.” Gözlerim etrafımıza kaydı. “Halkın sana merhamet etsin.”

Ondan uzaklaşarak Des’e doğru yürüdüm. Ayak seslerim taht odasında yankılandı. Hâlâ kafamın üzerinde duran taca dokundum ve durakladım. Son bir kez daha dönüp Typhus’la yüz yüze geldim.

“Ah, ayrıca buna el koyuyorum.”

BÖLÜM 13

SU, TAMAM. KARANLIK ODA, TAMAM. Baş masajı, tamam.

Migrenin kıcını tekmelemek için –sınırlı– gücümün yettiği her şeyi yapmışım. Ama hiçbir işe yaramıyordu.

Yine de alnımı ovmaya devam ettim, başım zonkluyordu. “Neden her şey bu kadar can yakıyor?” diye sızlandım. Dilim şişmiş gibi geliyordu ve dudaklarım da kurumuştı. Dişlerim bile ağrıyordu sanki.

Des yanıma geldi. Etrafımızdaki loş ışıklar yumuşak bir şekilde yanıyordu. Yine de yetersizdi. “Bu, Sürgün Topraklar’ı ziyaret etmenin istenmeyen yan etkilerinden biri.”

Kapalı elini kaldırdı. Parmaklarını açtığında ortaya şeker benzeri bir şey çıktı. Tabii şeker renk değiştiriyordu. “Bu sana masajdan daha iyi gelir.”

“Ne bu?” Tuhaf pastili elime aldım.

“İster inan ister inanma ama perilerin de tıpkı siz insanlar gibi ilaçları vardır.”

Çılgın bir kahkaha kopardım. “Bu peri aspirini mi yani?”

“Hemen hemen,” dedi.

“Karşılığında ne istiyorsun?” diye sordum ve hapı dilimin üzerine yerleştirdim. Bu migren denen şey o kadar kötüydü ki karşılığında Pazarlıkçı’ya uzuvlarımdan birini bile seve seve verirdim... Yine de bana neye mal olacağını bilmek isterdim.

Bir an için yüzündeki tutkulu bakış silindi, artık biraz üzgün görünüyordu. “Callie, bana bir şey vermene gerek yok. Böyle bir şey için değil. Ben... Böyle bir izlenim yarattıysam özür dilerim.”

Yumuşacık oldum. Dilim ve dişlerimin arasında tuttuğum hap yüzünden peltek bir şekilde, “Sihirli aspirin için teşekkürler,” dedim.

Des alnımı öptü, bakışları yukarı kaydı. Hâlâ başımda olan taca dokundu. “Kraliçe olmak istemediğini düşünmüştüm,” dedi taca bakarak.

Sahiplenir şekilde taca uzandım. “Bu benim savaş ganimetim.” Her ne kadar taç kör bir adam tarafından sarhoşken yapılmış gibi görünse de.

“İtiraf etmem gerekirse istediğinde fazla acımasız olabiliyorsun.”

Eskiden *güzel bir kâbustum* şimdiyse *fazla acımasız*. Bu iltifatlar beni incitiyordu, en azından insani yanımda böyle hissediyordu ama erkeklerin kalbiyle beslenmek ve son nefeslerinde banyo yapmak isteyen yanımda açgözlülükle bu iltifatları kabul ediyordu.

Des’in bakışları bana döndüğünde yoğun ve aç görünüyordu. “Bütün kurbanlarından savaş ganimetleri mi toplarsın?”

Hafifçe titredim. “Onlar kurban değil.”

“Hımm.”

“*Değiller.*”

“Sorumu cevaplayacak mısın?”

Tacı başımdan alıp inceledim. Aşırı çirkindi.

“Gerçekten kötü olanlardan,” dedim. “İnsanlara zarar vermekten hoşlananlardan.” Onlar, iradelerini canımın istediği şekilde bükmekten hoşlandığım tiplerdi. “Onlardan hatıra bir şeyler alırım.”

Evimde yıllardır topladığım hatıralarla dolu bir kutu vardı. Bazı kötü günlerde, Johnnie, Jack ya da Joe’nun bile acımı dindiremediği zamanlarda kutuyu sakladığım misafir odama girer, orada saatlerce oturup her bir hatırayı tek tek çıkararak elimde tutar ve Yeryüzü’nün en kötü adamlarından birkaçını nasıl alt ettiğimi anımsardım.

İtirafım Des’i ürkütmüş olsa bile bunu belli etmedi. Aslında ifadesi aç görünüyordu. Peri yanı sapkınlığımı duymaktan hoşlanmıştı.

“Ben... Evini ziyaret ettiğim zamanlardan birinde kutuyu bulmuştum,” diye itiraf etti.

Alnım kırıştı. Biliyor muydu? Paniğe kapıldım.

“O zaman neden sordun?” dedim.

Des üzerime doğru gelerek beni balkona doğru yönlendirdi. “Senden duymak istedim.”

Arkamda serin akşam esintisinin saçlarımı uçuşturduğunu hissettim. Döndüm ve balkona adım attım. Tenim karıncalandı.

Sürgün Topraklar’ın aksine Somnia sihirle dolup taşıyor-

du, açan her çiçekten, rüzgârla savrulan her bir pericikten fışkırıyordu. Çökmekte olan her buluta karışıyor, gökten bir yağmur gibi damlıyordu. Ve beni bu beyaz saçlı krala bağlayan peri büyüm sayesinde ben de artık bunun bir parçasıydım.

Balkonun taş zeminine otururken Des'e baktım.

Ona ne kadar âşık olduğumun farkında bile değildi. Bunu anlaması imkânsızdı.

Yüzümde tuhaf bir ifade oluşmuş olmalı ki Des, "Ne oldu, Melek?" diye sordu.

Sırlarımızı paylaşmaya başladığımız noktaya gelmiştik. O bana istediğim bir şeyi verecek ben de bazı gerçekleri itiraf edecektim. Bizim her zamanki al-ver meselemiz yani.

Des'in üzgün bakışlarını hatırladım. *Callie, bana bir şey vermene gerek yok. Böyle bir şey için değil.*

Onun da bana böyle bir şey vermesine gerek yoktu.

Başımı iki yana salladım. "Seni çok seviyorum. Bunu asla anlayamazsın."

İfadesi sertleşti, gözlerindeki bakış yoğunlaştı. "Perilerin sevme şekli... Yaşam şeklimiz gibidir. Ölümsüz, yoğun, mantıksız ve değişmez.

"Söylemek istediğini anlayabiliyorum, Melek çünkü bu, benim sana hissettiğim aşkla aynı, basitçe söylemek gerekirse, bu aşk kelimelerle *ifade edilemez.*"

Birbirimize bakarken kalbim şahlandı, bağımız bana melodiler mırıldanıyordu. Ona bakarken bile Des'i göğüs kafesimin altında hissedebiliyordum. O daima benim içimdeydi, daima bir parçamdı. Bu hissettiğim en sıra dışı histi.

Des göz temasını asla koparmadan elini kaldırdı. Süütün derinliklerinden bir yerden bir şişe pembe, köpüklü içki gelip avucuna kondu. Birkaç saniye sonra iki süslü kadeh gelip diğer eline indi.

Pazarlıkçı yanıma yerleşerek sırtını duvara yasladı. Elindekileri yere bıraktı, kısa bir an sonra şişe kendiliğinden açılıp kadehlere boşalmaya başladı.

“Neye içiyoruz?” diye sordum, pembe sıvının kadehlere doluşunu izlerken.

“Ruh eşimin Sürgün Topraklar’da bir günü başarıyla atlatmasına ve oradan krallığın tacıyla çıkmasına. Sanırım bu içmeye değer bir neden.”

Mideme bir sıcaklık yayıldı. Mutluluğa, aptal bir aşka ve belki de biraz gurura benzer bir şeyler hissettim. Galleghar’ın uyanışıyla ilgili gizeminin yavaş yavaş çözülmesine yardım etmişim.

Kadehler dolduğunda bir tanesi bana doğru havalandı.

Alıp içkiye şöyle bir baktım. “Bunu içmem güvenli mi?” diye sordum. “Bu leylak şarabının gül versiyonu falan olmasın?”

“Beni yakaladın, aşkım. Bir çift sivri kulağın olmasını umuyordum yalnızca,” dedi Des kendi kadehini alarak.

İçkime baktım, çalkaladım. Migren ve yan etkisinin ne olacağını bilmediğim o sihirli hap sonrası bunu içmeli miyim diye düşündüm.

Des bana bakmadan, “Seni tehlikeye atacak bir şey olsaydı onu içmene izin vermezdim,” dedi.

Hışımınla ona baktım. “S...”

“Sakin bana aklından geçeni nasıl bildiğimi sorma. Egom böyle bir hakaretin altından nasıl kalkar bilmiyorum.”

Tanrı beni Des’in bilinmeyen bir şeyi nasıl bildiğini merak etmekten korusun.

“Egon birkaç kez yere çakılmaya alışabilir,” dedim.

Parmağını dudaklarıma bastırdı. “Şşş, Melek. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

Parmağını ısırđım. Buna karşılık Des’in gözleri küçük bir sürtük gibi şehvetle parladı.

“Peri şarabının etkisi insan şarabı gibi değil,” dedi dikka-ti dağılmış bir halde. “Şimdi bunu tekrar yap.”

Tekrar yaparsam eğer bunun bir zevk festivaline dönüş-mesi –ki bu her zaman eğlenceli olurdu– tehlikesiyle karşı karşıya olacaktım. Oysa şu an aramızda yaşanan bu şeyin tadını çıkarmak istiyordum. Bu, azıcık cinsellik katılmış se-kiz yıllık dostluğun.

Parmağımı çekip şarabı ağzıma götürdüm.

“Ee?”

“Ee?” diye tekrarladı bakışları dudaklarıma kayarak.

Solgun gözlerine ve hatta ondan daha solgun saçlarına bakmak dayanılmazdı. Ona bakmaya devam edersem eğer pes edecek, beni içeri taşımasına izin vererek ve onunla aklından geçenleri yapacaktım.

Bacaklarımı kendime doğru çektim ve umutsuzca bu ana tutunmaya çalışarak krallığına göz gezdirdim.

“Buraya geleceğimi hiç düşünmezdim,” dedim derin bir nefes alıp bakışlarımı Somnia üzerinde gezdirerek. “Geçmiş onca yılda. Yani demek istediğim, hep beni buraya getirme-

ni umuyordum ama bir gün gerçekten buraya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Des’in bakışlarının ağırlığı üzerime düştü. Getirdim, diyor gibiydiler.

Birkaç saniye sonra dikkatini geceye çevirdi. “Hiç bu şartlar altında olabileceğini hayal etmemiştim.”

Sözleri karşısında kanatlarımın uçları kıpırdandı ve dikkatim, sesindeki meşum tondan onun dünyasının bir parçası olduğum, tüm dehşetine ve adaletsizliğine rağmen buraya, Yeryüzü’nde hiç olmadığım kadar uyum sağladığım gerçeğine kayd. Artık pullarım, kanatlarım, pençelerim vardı ve damarlarımdan peri sihri akıyordu. Kendimi... Buraya uygun şekilde sihirli hissediyordum.

“Sence Typhus hâlâ hayatta mıdır?” diye sordum konuyu değiştirerek.

Pazarlıkçı homurdanarak güldü. “Hiç sanmıyorum.”

Bu hissettiğim şey suçluluk duygusu muydu?

“Callie, o adam için üzülme.”

Şarabıma –bu lanet şey çok güzeldi– bakarak suratımı astım. “Öf, bu akşam zihin okuyan birine dönüşmüş gibisin.”

“Ciddiyim.”

“Senin için söylemesi kolay. Sen on yıllardır insanların ortadan kaybolmasını sağlıyorsun.” Buna birinci elden tanık olmuşum.

Des bana hem şirin hem tuhaf hem de sinir bozucu biriymişim gibi baktı. “O perinin itiraf ettiği korkunç şeyleri unuttun mu?”

Tecavüz, zorbalık, cinayet ve yirmi dakika boyunca itiraf ettiği diğer korkunç şeyler.

İçkimden bir yudum alıp başımı iki yana salladım.

“Ama yine de kötü hissediyorsun?”

Başımla onayladım. Şampanya kadehinin ağzını dişlerimin arasına alıp onunla oynadım. “Hayır. Evet. Belki?”

Yalnızca birkaç gün önce perileri öldürmüştüm, bir adamı ölüme mahkûm etmek bunun yanında kesinlikle hiçbir şeydi. Yani kısa süre önce öldürdüğüm zavallı ruhlar için tek damla gözyaşı dökmemişken bu adam için kötü hissetmem komikti...

Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Des arkasındaki duvara yaslanıp yıldızlara baktı. “Şeytan ayrıntıda gizlidir, biliyorsun. Typhus’un taktığı o dişler ve kemikler, onların hepsini kurbanlarından almıştı. Bazılarını henüz hayattalarken, diğerlerini ise onlar öldükten kısa süre sonra.”

Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Çünkü hissettirmiyordu. Ruh eşim de sayısız kez onun yaptığını yapmıştı. O da kötü bir adamdı. Ama bu, ölmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. En azından benim kitabımda.

“Ve tüm o ödünç aldığı sihir var ya?” diye devam etti. “O sürece bağlama deniyor. Typhus bunu kişisel olmayan bir kahramanlık gösterisi gibi sunsa da öyle değil,” dedi.

Peri şarabıma baktım. “Nasıl peki?”

“Harry Potter’daki Hortkulukları hatırlıyorsun değil mi?”

Kendime engel olamayarak gülümsedim. “Şimdi sen gerçekten de Harry Potter’dan örnek mi vereceksin?” diye sordum Des’e bakarak.

“Ama tüm dikkatini üzerime çektim, değil mi?”

“Ve tüm sevgimi.”

Onda tam bir ruh eşi mayası olduğunu biliyordum ama bu yaptığı kesinlikle olaya noktayı koymuştu.

Des’in ifadesi ciddileşti. “Aslında sihir takası yapıldığında ham enerjiden daha fazlası aktarılır. Kendinden bir parçayı da aktarırın.”

Bu çok ürkütücüydü.

“Hafife alınacak bir şey değildir. Bunu yapmaya karar veren çoğu peri doğru malzemeleri bulmak için yüzyıllarını harcar ki bu, o zaman bile zorlu bir işlemdir. Âşıklar ayrılır, aileler dağılır, arkadaşlıklar sarsılır. Bunlar olası şeyler. Büyünü paylaştığın kişiyle daima müttefik olacağını tam olarak garanti edemezsin.

“Bir peri için gücünü bir yabancıya vermek, –özellikle de toprağın peri sihrini yok edecek derecede hızla tükettiği Sürgün Topraklar’da– böyle bir alışveriş yapmak, intihar etmeye benzer.

“Typhus bunu herkese yaptı. Sen onu perilerden aldığı sihri geri vermeye zorlayarak bir yanlışın düzeltilmesine yardım ettin.”

Şarabımı yavaş yavaş yudumladım. “Sen böyle bir şeyi daha önce yaptın mı?” diye sordum. “Yani hiç... Birinin sihrine bağlandın mı?”

Pazarlıkçı bana öyle bir baktı ki aşağılarda bir şeyin eridiğini hissettim. “Kendimi ruh eşime bağladım. Bu sayılır mı?”

Kadehime doğru gülümsedim. “Sen şimdi ruhunun bir parçasına sahip olduğumu mu söylüyorsun?”

Gözleri kıvrılan dudaklarıma kaydı. “Bir parçadan da fazlası, Melek.”

Ertesi günün sabahı, Des’le takıldığım kütüphaneye dalan Temper, “Hey kızım, yolculuğun nasıl geçti?” diye sordu.

Kapıdan girdiği anda bir düzine farklı fırça Des’in üzerinde çalıştığı tualden uzaklaştı. Daha bitirmemişti ama çizdiği şeyin ne olduğunu çoktan anlamıştım. Flora Krallığı’nın balo salonunu çizmişti, dekore edilmiş binlerce çiçek açmış bitkinin yanında sırtımda katlı siyah kanatlarım ve saçımda parıldayan gece göğüyle ben duruyordum. Doğrudan ressama bakıyordum, koyu renk gözlerim hem sıkıntılı hem de ürkütücü görünüyordu.

Des, saçıma yıldızları yerleştirdiği akşamı resmediyordu.

Resme bakınca biraz heyecanlandığımı, ilk kez bir yere ait gibi görüldüğümü Pazarlıkçı’ya söylemedim.

“İlginçti,” dedim kahve fincanımdan bir yudum alarak. “Yokluğumda eğlendin mi?”

“Hayatta kaldım,” dedi parmaklarını yakındaki bir kitap rafında gezdirerek. “Daha fazla peri kıyafeti diktirmek için yine o terziye gittim.” Bir eliyle kıyafetini düzeltti. Siktir, ne giydiğini neden daha yeni fark ediyordum?

Üzerindeki elbise –evet, arkadaşım daha öğlen olmadan üzerine bir gece elbisesi geçirmişti– yağmur suyu gibiydi, hareket ettikçe her bir damla parlıyordu. Nilüfere benzeyen çiçekler, şikâyet ettiği her bir kusurunu gizleyecek şekilde

ustaca eteğinden aşağı doğru yerleştirilmişti. Elbisenin yaka dekoltesi o kadar derindi ki göbeğine kadar iniyordu.

Çok abartılıydı.

“Yine terziyi tehdit mi ettin?” diye sordum. En son kıyafetlerimiz için provaya gittiğimizde Temper biraz öfkelenmişti.

Temper boğazını temizledi. “*Teşvik ettim* diyelim.”

Off.

Temper’in gözleri resme kaydı ve ıslık çaldı. “Vay anasını, Desmond, senin ressam olduğunu bilmiyordum.”

Des omuz silkti. “Gergin olduğumda yapıyorum.”

O sırada Malaki içeri girdi, geniş gövdesi kapıyı doldurdu. Gözüm hemen boynuna yayılan halka şeklindeki kızarıklıklara takıldı. İstese onları yok edebilirdi –ufacık bir büyüye bakardı– ama yine de orada öylece duruyorlardı. Aslında Malaki yalnızca onları *gizlememekle* kalmamış saçını da efemine şekilde topuz yaparak aynı zamanda onları komple ortaya çıkarmıştı.

Biri ona bu kızarıklıkları sergilemenin yalnızca lisede havalı görüldüğünü söylemeliydi.

Temper bakışlarımı yakaladığında bana kaşlarını oynattı.

Kahkahamı bastırmak için altdudağımı ısırdım. Ne komik ki bu periyi kendine bağladığı her an, Malaki’nin onu bırakması imkânsız hale geliyordu. Ve Temper kimseye bağlanmazdı.

“Ee?” dedi Malaki, Des’in yanına yerleşerek. Bronz göz bandı ışığı yansıtıyordu. “Sürgün Topraklar’a ziyaretiniz nasıl geçti?”

Temper yanıma oturdu. Elbisesinin kolu benim koluma sürünerek kıyafetimin bir kısmını ıslattı.

“Mezarın büyüleri hâlâ yerinde, zorla girildiğine dair bir iz yok ama yine de ceset gitmiş,” dedi Des.

Boş mezarı hatırlayınca ürpertimi bastırdım. Son bir aydır Galleghar Nyx ortalıkta elini kolunu sallayarak dolaşıyordu.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Malaki.

Des bir fırçayı parmaklarının arasında döndürdü. “Edindiğimiz en önemli bilgi onu bir gölgenin dirilttiği.”

Malaki’nin kaşları çatıldı. “Bir *gölge* mi? Karşımızdaki kişi Hırsız mı?”

“Muhtemelen,” dedim.

Küfretti. “Elbette dünyanın en kötü iki perisi bir araya gelmeye karar verecekti.” Başını iki yana sallayarak bir eliyle gözlerini ovuşturdu. “Böyle bir şey nasıl olabildi?”

“Lanet olsun, ben de bilmiyorum,” dedi Des fırçasını bir kenara fırlatarak. “Biraz keşif yapmaya ne dersin?”

Malaki’nin yüzü ciddiye. “Puşt babanla ilgili mi?”

Des evet anlamında başını eğdi.

Generalin gözleri parladı. “Çok isterim.” Yaralı yüzü ve göz bandı ışık altında daha bir meşum görünüyordu.

Pazarlıkçı gülümsemeye başladı. “Güzel. Barbos’taki eski bağlantılarımızın bazılarıyla görüşmek istiyorum. Onlara ölü kralın dirildiğini ve yerini bilene cömert bir ödeme yapılacağını söyleyeceğim.”

“Peki ya biri beni ona yönlendirirse?” diye sordu Malaki.

“İlk iş bana haber vereceksin. Onu kaybetmek istemiyo-

rum. Ah, bu arada...” Des’in gözleri istemeden Temper’a kaydı, “ağzınızı kapalı tutun.”

“Neden bana bakıyorsun sen?” Temper’ın sesi herkesinden birkaç oktav yüksek çıkmıştı.

Pazarlıkçı bir kaşını kaldırdı.

“Ben de herkes gibi ketum biriyimdir,” dedi.

Gerçekten ama gerçekten gülmemeye çalıştım ama bu çok zordu.

Malaki sert bir şekilde başıyla onayladı. “Ketum olacağız,” diye temin etti Des’i.

Büyücü ofladı. “Hepinizin kafasını kontrol ettirmesi gerek. Buradaki sorun ben değilim.” Malaki’ye döndü. “Ve sen, sakın benim yerime sözler vereyim deme. Ben seninle geleceğimi bile söylemedim.”

“Zorunda değilsin zaten.” Pazarlıkçı ayağa kalktı. “Ancak Callie’yle eğlenme hayalleri kurarak burada kalmayı düşünüyorsan eğer hayal kırıklığı yaşarsın. Müstakbel Gece Kraliçesi’nin saray dışında halletmesi gereken resmi işleri var.”

Des’in neyi ima ettiğini anlamam bir saniye kadar sürdü.

“Bir dakika,” dedim. “Ben kraliçe olmayı kabul etmedim.”

“Evet,” diye bana arka çıktı Temper, “kızım öyle bir şeyi kabul etmedi... Ne?” Bana döndü. “Kızım, sen aklını mı kaçırdın? Tacı al ve sanki doğuştan hakkınmış gibi o boku başına tak.”

Temper’ı duymazdan gelerek bakışlarımı Des’e çevirdim; ifadesi keskindi. “Özür dilerim, Gece Kralı’nın *eş kraliçesinin* saray dışında halletmesi gereken resmi işleri var,” dedi Des.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bu kraliçe işine balıklama atlamamış olabilirdim ama birinin eş kraliçesi falan olarak tanınmak istemediğime de fazlasıyla emindim.

“Ooooo!” dedi Temper kendini geri yerine bırakarak. “Bir gözün açık uyusan iyi edersin Desmond. Bu kızın bundan daha basit şeyler için bile erkeklere bedel ödettiğini gördüm.”

Des hâlâ yoğun bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. “Garipmiş. Ben Callie’yi bildim bileli hizmetim için bedel ödeyen oydu. Ama itiraf etmeliyim ki ilişkimizde bir kez olsun karşı taraftın yerinde olmak hoşuma giderdi.”

Temper kıkırdayarak Des’i süzdü. “Boş ver bir gözü. İki gözün açık uyu.”

Gözlerimi kısarak Des’e başımı sallayıp ayağa kalktım. “Gitme vakti.”

Temper ve Malaki’yle vedalaştıktan sonra kütüphaneden ayrıldık.

“Kendini büyületmene ramak kaldığının farkındasın değil mi?” dedim koridorda ilerlerken.

Des’in gözleri alaycı görünüyordu. “Bunu sanki umursuyormuşum gibi söylüyorsun.”

Çoğu adam umursardı. Ama Des diğer adamlar gibi değildi.

“Ee, neymiş bu resmi iş?” diye sordum konuyu değiştirerek.

Pazarlıkçı’nın yüzü ciddileşti. “Artık Flora ve Fauna krallıkları düştüğüne göre kalan tek müttefikimiz Gün Krallığı. Birlikte onları ziyaret edeceğiz.”

BÖLÜM 14

CESETLERİ GÖRMEDEN ÖNCE kokularını aldım.

Des'le birlikte ley hattından Gün Krallığı'na henüz adım atmıştık ki yanmış et kokusu etrafımı sardı.

Des, Gün Krallığı'na gidiyoruz dediğinde ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi.

Önümdeki manzaraya alışana kadar kör gibi tepemdeki parlak güneşe karşı gözlerimi korudum.

Etrafımızda her şey alev alev yanıyordu. Ölü yakılan tepelikler bir ev büyüklüğündeydi ve göz alabildiğine uzanıyordu. Yanarken alevler kükrüyordu. Üzerlerinden yoğun, yağsı dumanlar yükseliyor, havaya doğru kıvrılarak gökyüzünü kırmızımsı bir pus haline getiriyordu.

Bir bir etraflarından dolandık, yağsı duman tenime yapıştıyordu. Yığınlardan yayılan ısıdan dolayı terlemeye başlamıştım. Hava yoğun ve boğucuydu.

Çevremizde alevler sanki güneşin kendisine uzanmak ister gibi göğe doğru yükseliyordu. Cehennem gibi alev alev yansa da içlerinde cesetleri seçebiliyordum. Üst üste yığılmış düzinelerce beden vardı, formları yanarak kararmıştı.

Üniformaları çoktan yanmıştı ama onların Gün Krallığı'nı işgal eden uyuyan askerler olduğunu bilmem için görmeme gerek yoktu.

Demek Des'in son müttefiki düşmanlarını böyle alt etmişti. Hepsini öylece öldürerek.

Gözlerim yeniden manzaraya kaydı. Des ve ben büyük bir süzülen adanın ucuna varmıştık. Burada, toprak yerini göğe bırakıyor, ölü ateşleri zalim nöbetçiler gibi dikiliyordu. Onların gerisinde, bir dağ sırası gibi görünen bitki örtüsünün puslu hatlarını seçebiliyordum.

Güneş sisin arasından bize tepeden bakıyordu. Başka şartlar altında bu krallık eminim harika bir yerdi ama şu anda tamamen bozulmuş şarap gibiydi.

Yanımda duran Des gözlerini kısarak duman sisi arasında yanan kan kırmızı bir top gibi görünen güneşe baktı.

“Buradan hep nefret etmişimdir,” dedi. “Benim için fazla aydınlık. Ama bu...” Başını iki yana salladı. “Bu manzara, o dayanılmaz parlaklıktaki günleri yeniden görmeyi dileme-me neden oluyor.” Elimi tuttu ve birlikte ufukta beliren dağlara doğru yöneldik.

“Bütün yolu yürümeyeceğiz, değil mi?” Yemyeşil bir ağacın altından geçerken başımı kaldırıp yukarı baktım, ağacın dallarında menekşe rengi çiçekler bitmişti. Her yönden etrafımızdaki bitki örtüsü tarafından sarılmıştık. Yalnızca beş adım ötemi görebiliyordum, *tam bir* vahşi ormandı.

“Neşelen, Melek, yanında ben varım, *mükemmel* bir eşlikçiyimdir.”

Kahretsin, kesinlikle tüm yolu yürüyecektik. Havanın bir mezarlık gibi kokması da ekstra kötüydü.

İrkildim. “Tabii daha öncesinde bu koku beni öldürmezse.”

Des yakındaki bir sarmaşıktan koyu mavi bir çiçek koparıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Şu an ölmene izin veremeyiz,” dedi.

Beni bir merdivene yönlendirdi. Merdiven çevreyle öyle bir bütünleşmişti ki az kalsın basamağı göremeyecektim. Sarmaşık ve yapraklarla örülmüştü, bir ağaç gövdesine dolanarak yukarı yükseliyordu.

Ağaçların tepesine ulaştığımızda merdiven düzleşerek üzerinde yürüdükçe sallanan bir köprüye dönüştü.

“Bu köprü de ne?” diye sordum.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Des gözden kaybolup metrelerce önümde, köprünün ortasında belirdi, kollarını göğsünde birleştirmişti.

“Of, sen hiç saraya ‘yürüyerek’ gitmedin, değil mi? Öylece orada beliriverdin.”

Des’in gözleri parıldadı. “Bazen –peki, çoğu zaman– Janus bundan nefret ettiği için.”

Tam ona ulaştığımda yeniden kayboldu ve köprünün daha da ilerisinde, yolun ağaçların arasına kıvrıldığı noktada belirdi.

“Tüm yolculuk boyunca böyle mi yapacaksın?” diye sölendim.

“Belki.”

“Peki, en azından beni de yanında götüremez misin?” diye sordum havadaki sis dumanının bir kısmını elimle dağıtarak.

“Bu öyle işlemiyor, yani güçlerimiz birleşmediği sürece işlemez.”

“Ama birbirimize bağlanmamızın güçlerimizi de paylaşacağımız anlamına geldiğini sanıyordum.” Konuşurken bağımıza uzanıp Des’in gücüne asıldım.

“Paylaşıyoruz, Melek, ama bu senin benim sihrimi...” Kahkaha atmamak için dişlerini sıktığını gördüm, “kullanmaya çalışmanla aynı şekilde yürümüyor.”

Aksini düşündüğüm için beni suçlayabilir miydiniz? Yani bu adam ışınlanabiliyordu. Bunu ben de yapmak istiyordum. Bu asma köprü havalıydı falan ama *yürümek* istemiyordum.

Son bir kez bağımıza asıldım ve Des’in sihrinin damarlarımına akarak parmak uçlarıma ilerlediğini hissettim. Kısa bir an için hava hafifçe karardı. Ama sonra eşimin gücünü de yanına katarak dağılıp gitti.

“Peki,” dedim. “Pes ediyorum ama yürümek hoşuma gitmiyor.”

“Bunu not alıyorum.”

“Uçabiliriz.”

“Yapabiliriz,” diye razı oldu Des ki bu perilerin dilinde *evet ama olmaz* demekti. Gideceğimiz yerin tam olarak neresi olduğunu bilmediğimden Des’in kışından ayrılmadım. Tabii ki yürüyerek.

Of.

Asma köprüde yürümeye devam ederken, “Hâlâ bu köprünün amacını anlayamadım,” diye mırıldandım.

Yürümeyi imkânsız hale getiren nehirler ya da uçurumlar söz konusu olduğunda köprü olmasını anlayabilirdim ama ormanın zemini gayet yürünebilir görünüyordu. “Yani demek istediğim, ayaklarım yere bassa toprak yarılıp beni yutacak mı?”

“Kadınlar konusunda ağzının tadını biliyorsa, evet, *kesinlikle* öyle bir şey yapar.”

“Des,” dedim gülmemeye çalışarak.

Yok oldu ve oldukça uzakta belirdi.

“Nereye gidiyorsun? Senin mükemmel bir eşlikçi olacağını sanmıştım,” diye söylendim ellerimi köprüünün sarmasından örülmüş tırabzanlarında gezdirerek.

Durduğu o beş milyon kilometrelik mesafeden bana sırtıttı.

“Ya da,” dedim benim parlamaya başlarken, “tüm yolu benimle birlikte yürümeni ya da tüm yol boyunca beni taşımanı sağlarım.”

Kaşını kaldırdı, heyecanı belli oluyordu. “Bu bir emir mi?”

“Duruma göre değişir.”

Aramızdaki mesafeye rağmen gülümseyişini bastırdığını görebiliyordum. “Bak bak. Kraliçe olmak istemeyen bir kadına göre fazla otoritersin.”

“Benimle yürü, Des,” dedim melodik bir sesle.

Pazarlıkçı anında önümde belirdi ve halatı tuttu.

Sendeleyerek öne doğru ilerledim. Pençelerim keskinleşti ve kollarımda pullar belirdi.

Des, bakışlarını benden ayırmadan geri çekilmeye başladı. “Ee, böyle mi olacak yani? Sana boyun eğene dek beni

büyüleyecek misin?” Gümüşü gözleri parlıyor, beyaz saçları gevşek bir şekilde yüzünün etrafından sarkıyordu. O kadar ateşli görünüyordu ki üzerine atlamak ve onun tarafından mest edilmek istedim.

Biraz daha gerileyemeden onu gömleğinden yakaladım, bu esnada pençelerim istemeden kumaşı parçaladı. Onu kendime doğru çekip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Evet,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Sonra onu bıraktım, tenim yavaş yavaş normal haline dönüyordu.

İkimiz yürüyerek asma köprüde ilerlemeye devam ettik.

Dudaklarıma dokundum, Des’in tadını hâlâ yoğun bir şekilde dilimde alabiliyordum. “Aramızdaki bu his bir gün geçecek mi?” diye sordum. “Üç bin yıl sonra ya da her ne...”

“Melek,” diye araya girdi Des, “bu bilgileri nereden öğreniyorsun? Periler *o kadar* uzun süre yaşamaz.”

“Peki, aramızdaki bu şey bir gün solup gidecek mi?”

Gece Kralı durdu, elimi ellerinin arasına aldı ve geri geri giderek beni de kendisiyle beraber sürükledi. “Hayatta bazı şeyler solup gider,” dedi, gözlerini benimkilere kitlemişti. “Ama bizim sahip olduğumuz, Callie, o şeylerden biri değil. Hatta bağımız yıllar içerisinde daha da güçlenecek.”

Beni beraberinde sürüklerken solgun güneş ışığı tenine vuruyordu. “Ben daima senin yanında olacağım; otuz yaşına geldiğinde de üç yüz yaşına geldiğinde de.”

“Üç bini unutma,” dedim.

“İhtimallere meydan okuyup o zamana kadar yaşarsan eğer ben de yaşarım.” Elimi sıktı, ifadesi ciddileşmişti. “İyi

gününde de kötü gününde de seninle olacağım. Yanında olup çocuklarımızı kucaklayacağım...”

Bu sözü karşısında bir kaşımı kaldırdım.

“Bir *sürü* çocuğumuz olacak,” diye bilgilendirdi.

“Ah, öyle mi?”

“Ve ben onlar doğarken yanında olacağım. Ölümlü arkadaşların son nefeslerini verirken de yanında olacağım. Tüm bunlar yaşanırken seninle birlikte olacağım, sinirlerini bozup seni çileden çıkaracağım ve kalbinin arzu ettiği her şeyi vererek seni şımartacağım; çünkü benim kalbimin tek arzusu sensin.”

Sözlerinin beni nasıl derinden etkilediğini belli etmemeye çalışarak ona hafifçe gülümsedim. “Yaşasın,” dedim.

Dünyanın en yersiz tepkisiydi.

Des suratını buruşturmak yerine kahkaha atarak benden bir öpücük kopardı. “Artık yolun kalanında seninle birlikte yürüyeceğim çünkü *sonunda* seni ahlaksız birine dönüştürüp etkileme büyüünü kullanmaya teşvik edebildim.”

Beni *teşvik mi* ediyordu?

Parmak eklemlerime bir öpücük kondurup önden yürümek için elimi bıraktı. Sonrasında bir süre sessiz kaldık.

Bir noktada gümbürdeyen ayak sesleri duymaya başladım; çok çok sayıda ayak sesi. Uzaktaki ağaçlar şiddetle sallanıyordu. Bir an için sanki Mara’nın meşe ormanına dönmüştüm ve ağaçların kıvranışını, yarılarak açılışını izliyordum.

Gün askerleri ortaya çıktığında anılar dağıldı. Askerler bize doğru hızla ilerlerken altın zırhları parlıyordu.

Des önüne geçti ve arkasında kanatları açılarak can buldu. Genişçe açıldıklarında jilet gibi keskin pençe uçları oldukça tehlikeli görünüyordu.

Gün askerleri kılıçları inmeye hazır halde bize yaklaştılar.

Yüce İsa. Sloganları, önce doğru sonra sorgula, olabilirdi.

Des kollarını kavuşturdu. “Krallığınızın kalan son müttefikini *böyle* mi karşılıyorsunuz?” Dilini şaklattı. “Janus sizi Gece Krallığı’ndan misafirler beklediği konusunda *bilgilendirmedi* mi?”

Askerlerin silahları hafifçe aşağı indi yine de dikkatleri hâlâ üzerimizdeydi ve bize –özellikle de bana– şüpheyile bakıyorlardı.

“Maiyetiniz nerede?” diye sordu içlerinden biri.

“Savaşta yaralandılar,” dedi Des. “Kapınıza daha fazla asker getirmemenin daha akıllıca olacağını düşündüm... Krallığınızın son gelenleri ne kadar sıcak karşıladığını görünce bu kararı vermekle iyi yaptığımı anladım.”

Buradan bile ölü ateşlerinin kokusunu alabiliyordum.

Askerler ister istemez yolun kalanında silahlarını indirdiler ve içlerinden biri konuşmaya başladı. “Gün Kralı, Geçitlerin Efendisi, Düzenin Kralı, Hakikati Söyleyen, Işık Getiren, Işık Adaları’ndan Janus Soleil’in emriyle krallığın nezareti altındasınız. Ta ki Majesteleri...”

“Hiç sanmıyorum,” diye araya girdi Des. “Bize kraliyet konuğu gibi davranacaksınız yoksa gideriz. Bu kadar basit.” Kanatları sırtında katlandı. “Şimdi, hiçbiriniz bu görüşmelerin aksamasından sorumlu olmak istemezsiniz, değil mi?”

Asker cevap vermeyince bir başkası öne çıktı.

“Lütfen Majesteleri, yanlış anlaşılma için özür dileriz. Sevgili kralımız sizinle görüşmek için can atıyor. Bu taraftan lütfen.”

Ve sonra yolumuza devam ettik.

Saraya varmak sinir bozacak kadar uzun sürdü. Yolumuzun manzarası güzeldi; zemini pırıl pırıl parlayan göller ve kıvrılan derelerle kaplı yaşam dolu bir orman falan, bir ton güzel şey işte. Yine de saçma bir şekilde uzun bir yolculuktu. Artık etrafımızı sarmış beş yüz bin asker olduğu için Des’le yok denecek kadar az konuşmuştuk.

Dürüst olmak gerekirse yolda eğlenmişim. Des son bir saati muhafızlardan birinin saçını –adam hiç fark etmeden– en az elli örgü yapmış ve dalları bir başka askerin yoluna itip durmuştu.

“Siktiğimin ağaçları,” diye söylenmişti peri ağzının içinde. “Yemin ederim hepsi beni buluyor.”

“Söylenmeyi kes, Sythus,” dedi diğeri.

Sonra önümüzde orman aralandı ve...

Tanrım.

Saray, ormanın ortasından altın bir dağ gibi yükseliyordu. Gün Kralı’nın kalesi göz kamaştıracak kadar parlak altındandı. Tıpkı sarayın içinden akan ve sarayın etrafına kümenmiş çok sayıdaki yapının arasından ilerleyip bir havzaya boşalan o şelale kadar nefes kesiciydi.

“Vay canına,” dedim.

Askerlerden biri bana gülümsedi. “Avalon’a hoş geldiniz.”

BÖLÜM 15

GÜN KRALLIĞI'NIN TÜM ZENGİNLİĞİNE rağmen Avalon bir hayalet şehirdi. Sokaklar terk edilmişti ancak havada hâlâ kara büyüünün kalıcı, habis kokusu vardı. Buna rağmen ortada ne ceset ne de kan vardı, savaşın tatsızlıkları adanın eteklerine doğru taşınmıştı.

Girdiğimiz kale bile terk edilmiş görünüyordu, mağaramsı alanda ayak seslerimiz yankılandı.

Etrafımıza bakınarak hizmetçileri, danışmanları, soyluları, askerleri –*herhangi birini*– aradım ama görünüşe göre yalnızca biz vardık.

Grubumuz büyük bir balo salonuna girdi, burada havaya hafiften kan ve büyüünün yanık kokusu sinmişti. Başımı kaldırdığım anda bir gölge tepemizdeki altın tırabzanlardan atlayarak Des'le önümüze indi.

Peri yumruğunu zemine doğrultarak sert bir şekilde yere indi. Sırtındaki kanatlar açıldı, beyaz tüyleri altın rengine çalıyordu. Şeytani görünen Des'in yanında bir melek gibi duruyordu.

~*~

Başını kaldırdığı zaman karşımdakinin Gün Kralı Janus Soleil olduğunu fark ettim.

Saçları parlıyor, berrak mavi gözleri topaz gibi ışıltıyordu. Gün Kralı'nı rahatça bir meleklerle karıştırabilirdiniz. Resimlerde tasvir edilen meleklerin ta kendisiydi.

Ancak sivri kulakları onun aslında tamamen farklı bir şey olduğunu kanıtıyordu. Kulakları ve gözlerindeki sert, kurnaz parıltı.

Janus'ın üzerinde tek bir damla kan yoktu ama o yanan askerlerin düzinelercesini öldürdüğüne bahse girerdim.

Gün Kralı'nın yüz ifadesi rahatlardı. "Desmond Flynn, gelişini dört gözle bekliyordum." Bakışları bana kaydı. "Callypso," dedi, bana başıyla selam verirken gözleri temkinliydi, "seni yeniden görmek çok güzel."

Mesafeli karşılaşması bana, çok değil kısa bir süre önce onu beni kaçırmakla suçladığımı hatırlattı.

Janus'ın bir ikizi vardı, ölmüş olan bir ikiz. Janus'la ilk tanıştığı anda aslında benimle tanışmıştın.

Esasında beni kaçıran kişinin Hırsız olduğu ortaya çıktı, beni Des'in bahçesinden kaçırdığında Julios'nun bedenine bürünmüştü.

Hırsız onun bedenini kullanırken Yeşil Adam çoktan ölmüştü. Julios da Hırsız onun bedenini kullanırken ölüydü. Ve görüştüğüm o kızıl saçlı kadın asker ölü abisi tarafından kandırıldığından bahsetmişti.

Siktir.

Parçalar birleştiğinde hafifçe sendeledim.

"Callie." Des'in sesi kafamın içindeki çılgılığı kesmişti.

Gözlerim ona kaydı.

“Ne oldu?” diye sordu usulca.

Gözlerim ondan Janus’a kaydı. “Ruh Hırsızları ölülerin bedenlerine giriyor.”

Üçümüz konuşmak için تنها bir yer bulduk, pardon, daha تنها bir yer bulduk. Dürüst olmak gerekirse anlamsız bir çabaydı. Sarayda kulak misafiri olacak tek bir kişi bile kalmamıştı.

Gün Kralı’nın özel dairesine güvenli bir şekilde ulaşana kadar konuşmaya başlamadık. Oraya vardığımızda Janus’ın kanatları katlanmış ancak sert ifadesi yerinde kalmıştı.

O ve Des’in bu kısa açıklamam hakkında ne düşündüklerine gelirsek... söylemek güçtü. İkisi de şaşırmış *görünmüyordu* ama zaten periler duygularını asla belli etmezlerdi. Ancak bunu özel olarak konuşacağımızı düşünerek yanıltmıştım. Her iki kral da konuyu bir daha açmadı.

Yani, ben Sherlock Holmes değildim –bunu sakın müşterilerime söylemeyin– ama nihayet bir sonuca varmıştım, değil mi? Değil mi?

Janus bizi bir dizi koltuğa yönlendirdi. Koltukların arasındaki sehpanın üzerinde bir sürahi ve bardak takımı duruyordu.

Eh, en azından alkol vardı. Biraz içki içebilirdim.

Koltuklardan birine geçtim, dikkatim solumdaki duvarı kaplayan parlak duvar resmine kaydı. Resmin yarısı altın rengindeydi, diğer yarısı ise siyah. Bir yanda vücudundan

ışık huzmeleri çıkan altından bir adam diz çöken düşmanını boğazından tutuyordu. Diz çöken adamın el ve ayak bileklerinde prangalar vardı ve onun ardındaki her şey simsiyah boyanmıştı.

“Beğendin mi?” diye sordu Janus karşıma oturarak. Aramızdaki sürahiye uzandı ve içkiyi bardaklara doldurdu.

Duvar resmine bakmaya devam ettim. Ne söylemem gerekiyordu? Resmin bakılacak kadar iyi olduğunu mu? En büyüleyici yanının, adamların giydiği sevimli, küçük peştamallar olduğunu mu?

Çok yerinde bir yorum olurdu.

“Şey, evet,” dedim.

“Buna Euribios’un Sürgünü diyorlar,” dedi Janus zümrüt rengi sıvıyla dolu bardağı bana uzatarak. Des’e de bir tane verdi. “Işık Tanrısı Brennus ile Karanlık ve Kaos Tanrısı Euribios’un mücadelesini betimliyor.”

Anlık bir sessizlik oldu, sonra...

“Ben ışık ve karanlık tanrılarının Fierion ve Nyxos olduğunu sanıyordum?”

Janus aynı içkiden bir bardak da kendine doldurdu. “Fierion ve Nyxos sonradan geldiler, Ötedünya oluşuktan sonra. Bunlar ise ilk tanrılardı, yaratılışı doğuran tanrılar,” dedi bakışlarını duvara çevirerek. “Burada, Brennus’un düşmanını yenerek onu evrenin en uzak ucuna sürgün edişi resmedilmiş. Yani Ötedünya’nın ortaya çıktığı an.”

Parmağımı bardağımda vurdum. “Peki ya Anne ve Baba?”

“Onlar da sonradan geldiler. Onlar ilk tanrıların çocuklarıydılar.”

“Bütün bunlar son derece büyüleyici,” diye araya girdi Des, “ama artık ziyaretimizin amacına gelsek mi?” Elinde bardak, bacaklarını açarak koltuğuna yayıldı.

Janus bakışlarını duvar resminden uzaklaştırdı. “Anlattığım hikâyeler seni sıktı mı Gece Kralı?”

“Evet,” dedi Des doğrudan.

Janus’ın ağzının köşesi yukarı kalktı. “Peki. Kanlı savaşa dönelim.”

“Düşmanlarını eski yöntemlerle alt ettiğini gördüm,” dedi Gece Kralı, koyu yeşil içkiyi dudaklarına götürerek.

Gün Kralı kaşını kaldırdı. “Ben de senin düşmanlarının hâlâ yaşadığını duydum.” Öne doğru eğildi. “Söylesene, Flynn, bunu nasıl becerdin?”

Des’in gözleri bana kaydı, yüzünde şeytani bir gülümseme kırıntısı belirdi. “Ben yapmadım.”

Janus’ın gözleri onunkileri takip etti. “İnsanın bir orduyu mu durdurdu?” İşte şimdi Gün Kralı beni gerçekten incelemeye başlamıştı. “Yalvarırım söyle, bu nasıl oldu?”

Gözlerimi kıstım. Ah şu periler ve onların insanları kendilerinden aşağı görmeleri. Bir siren ve hatta artık bir peri olsam bile, pek çok perinin gözünde basit bir ölümlü olmaya devam edecektim.

“Melek, belki de Janus’a gösterebilirsin?”

Tereddüt ettim. Bir kralı büyülemenin cezasını bilmiyordum ama Yeryüzü’nde bu asla yapılmaması gereken bir şeydi.

Janus içkisinden bir yudum aldı ve bardağın üzerinden beni izledi. “Eşin öyle bir şeyi yapacak biri gibi görünmüyor,” diye kışkırttı.

Peki o zaman.

İçkimi bir kenara bıraktım, üst üste attığım bacaklarımı indirdim, omuzlarımı esnettim ve sirenimin uyanmasına izin verdim.

Güneşe çıkan bir kedi gibi gerindi. Kollarımdaki pulların hayat bulduğunu hissettim. Kanatlarım açılmak için kıpırdanıyorlardı.

Tenim parladığı anda Janus biraz daha dik oturdu, bakışları bana döndü.

Ayağa kalktım, gücüm damarlarımda dalgalanıyordu.

“Yüce Gün Kralı,” dedim melodik bir sesle. “Çok ukala-sın. Şimdi benim için ayağa kalk.”

Janus ayağa kalkarken kaşları çatıldı. “Ne yapıyorsun?”

Yanına gidip içkisini elinden aldım ve kenara attım. Duvar resmine çarpan bardak parçalara ayrıldı ve zümrüt yeşili içki her yere sıçradı. “Sana gücümü gösteriyorum,” dedim. “Benden istediğin buydu, değil mi?”

Sorgular bakışlarla, “Evet,” dedi usulca. Gözleri benimkilere kitlenmişti.

Büyüsünün yükseldiğini hissedebiliyordum. Havada yoğunlaştı; sandal ağacı gibi kokuyor, güneş gibi parlıyordu.

Perilerin özellikle kontrolü ellerinde tuttukları tek bir şey vardı. Gücümü gerçek anlamda kanıtlayacak tek bir şey.

“Bana kanatlarını göster, Janus.”

Bir an için hiçbir şey olmadı. Gün Kralı hipnotize olmuş gözlerle bana bakmaya devam etti. Sonra kaşları çatıldı ve havada kalan adımı sendeledi.

Des yüzünde memnun bir ifadeyle yanımda içkisini yudumluyordu.

“Sen nasıl...” Janus cümlesini bir iniltiyle bitirdi. Öne doğru iki büklüm oldu, kanatları sırtında açıldı ve uçları altın rengi olan tüyleri parıldadı.

Sonra dönüp bana baktığında gözleri artık büyülenmiş gibi değildi. Hayır, Gün Kralı öfkeden k-u-d-u-r-u-y-o-r-d-u.

Bana doğru atıldı, cinnet geçiriyor gibi görünüyordu. “Sen ne cüretle...”

“Dur,” dedim.

Yerinde dondu. “Bu...”

“...benim yaptığım şey,” dedim. Bir adım yaklaştığımda bana nefret dolu bir bakış attı. “Ben bir sirenim. İnsanları büyülerim. Ve Des’in bana içirdiği leylak şarabı sayesinde artık perileri de büyüleyebiliyorum.”

“*Seni* büyüleyebiliyorum.” Gözlerim dudaklarına indi. “Bir kral ya da güçlü bir peri olmanın önemi yok. Sen bile benim esaretim altına düşebilirsin.”

Kaşlarını çattı.

“Bir orduyu onları öldürmeden bu şekilde durdurabildim.”

“Şimdi,” dedim, “bana dürüstçe söyle: Seni büyümün etkisinden serbest bırakırsam bana saldıracak mısın?”

Birkaç saniye boyunca Janus dişlerini sıktı, çenesindeki bir kas seğirdi. Sonunda, “Hayır,” dedi.

Geri çekildim. “Çok kötü,” diye surat astım. “Kurbanlarım direndiğinde daha eğlenceli oluyor.”

Janus en ufak bir arzu belirtisi göstermeden bana merakla bakmaya devam etti.

Geri yerime oturdum ve kadehimi aldım. “İçmek güvenli mi?” diye sordum, bardağımı işaret ederek.

“Evet.”

“Ah, iyi.” Bir yudum aldım. “Seni büyümün etkisinden serbest bırakıyorum.”

Janus geriye doğru sendeledi. “Yüce Tanrılar.” Kanatları hızla kayboldu. “Bu...”

“Korkunç istila,” dedi Des. “Biliyorum. Eşim mükemmel, değil mi?”

Janus yerine oturdu ve elini havada salladı. Kırılan bardağı tekrar bir araya gelerek içi içkiyle doldu ve geri eline doğru süzüldü. Janus içkisinden büyük bir yudum aldı.

“Az önce yaptığın şey için seni darağacına gönderebilirdim,” dedi dalgın bir şekilde.

Oda hafifçe karardı.

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Des, sesi sakindi. “Çünkü kulağa fazlasıyla tehdit gibi geliyor.”

“Böyle bir yaratıkla nasıl yaşayabiliyorsun?” diye sordu Janus, gözleri yine bana kaydı. Ne kadar sarsılmış olursa olsun onun da ilgisini çekmiştim.

Gülümseyerek ona dişlerimi gösterdim.

“Onu kızdırmamaya çalışarak.”

Buna gülünce tenimin parıltısı söndü.

“Peki peki,” diye kabullendi Pazarlıkçı, “onu *kızdırmaya* çalışıyorum ama bunun tek nedeni Callie’nin sapkın intikam fikirlerinden hoşlanmam.”

Janus başını iki yana salladı. “Siz ikiniz kaçık bir çiftsiniz.”

BÖLÜM 16

O ODADA ACI VERECEK KADAR uzun saatler boyunca oturup her bir krallıkta meydana gelen savaşları gözden geçirdik. Ve tam konuyu toparlayıp bitirdiğimizi düşünmeye başladığımda olanların özetini sil baştan yeniden geçtik. Yeniden ve yeniden.

Aradan geçen uzun saatler boyunca –burada saat kavramını yitirmiştim, yalnızca saraya vuran sonsuz bir öğle güneşi vardı– o zümrüt rengi alkolün tehlikeli sayılacak kadar bir kısmını mideme indirmiştim.

“Evet, sanırım şimdilik hepsi bu kadar,” dedi Janus ayağa kalkarak. Gülen gözlerle bana baktı.

Ona sorgular bir bakış atıp ayağa kalkarken gülüşünü bastırmaya çalışan Des’e döndüm.

Neden bir espriyi kaçırmışım gibi hissediyordum?

Koltuğumu geriye doğru itip ayağa kalkmaya çalışınca sendeledim, neredeyse düşüyordum.

Vayy. Çok fazla alkol almıştım. Normal davran Callie.

“Melek,” dedi Des kolumu yakalayarak.

“Hımm?”

En azından bu Tanrı'nın unuttuğu toplantı sonunda bitmişti.

Janus, “Burada ona *Tanrılar*ın unuttuğu bir yer diyoruz,” dedi Janus. “Bizim birden fazla tanrımız vardır.”

Off, bunu sesli mi söylemişim?

“Evet,” dedi Janus.

Lanet olsun. Kapat şu ağzını.

Şimdi Gün Kralı'nın dudakları seğiriyordu.

“Hâlâ sesli düşünüyorum, değil mi?” dedim.

“Hadi bebek siren,” dedi Des bana eşlik ederek odadan çıkarken. “İçkinin keyfini çıkardın, değil mi?”

Janus arkamızdan seslendi. “Yarın sabah ilk iş toplanmaya ne der...”

Ayy, hayır, *Tanrılar*ın unuttuğu daha fazla toplantı görmek istemiyorum. Lütfen ve teşekkürler.

“Callypso Lillis, senin gelmen isteğine bağlı,” dedi.

Ah siktir, hâlâ sesli düşünüyordum.

“Desmond,” diye devam etti Janus, “ikiniz her zamanki odanda kalacaksınız. Sanırım yolu bulabilirsin?”

“Buluruz,” dedi Des.

“Güzel. O zaman size iyi uykular, burada kaldığınız sürece kraliyetin sunduğu imkânları kullanmaktan çekinmeyin lütfen. Yarın görüşürüz.”

“Bay bay,” dedim omzumum üzerinden Janus'a el sallayarak. “Ah, sana saygısızlık ettiğim... Ve büyülediğim için özür dilerim.” Bunu söylerken bile tenimde kıvılcımlar çakıp parladı sonra söndü.

Eyvah. Ben ne kadar sarhoştum böyle?

“Çok,” dedi Des beni koridorda yönlendirerek.

İnledim. “Neden içmeme engel olmadın?”

Bir kahkahâ patlattı. “Bunu bir kez Malibu’dayken yapmıştım. Söylesene nasıl sonuçlanmıştı?”

Hıçkırığa dönüşen bir kıkırtı koyuverdim. “Çok sinirlenmiştim.” Bütün alkol stoğumu ona fırlatacak kadar çok.

Des’e yaslandım. “Ölü gibi kokuyorum. Neden ölü gibi kokuyorum?”

“Janus’ın yaktığı cesetler yüzünden, hatırlıyor musun?” Pazarlıkçı konuşurken ağzının köşesinde minik bir gülümseme belirdi.

Ah, evet.

Çaktırmadan kendimi kokladım. Iyy, çöp kutusuyla mercimeği fırına veren ve sonu iyi bitmeyen bir ceset gibi kokuyordum.

Des’in dudakları seğirdi.

“Bunu da yüksek sesle mi söyledim?”

Bana şöyle bir baktı, eğleniyor gibi bir ifadesi vardı. “Evet.”

“Öff,” diye söylendim. “Neden aklımdan geçen her şeyi söylüyorsunuz?”

Yani normalde de ağzımın filtresi pek iyi çalışmıyordu ama bu saçmalık ötesiydi.

“Callie, o içtiğin koyu yeşil içki aelerium likörüydü, kişiyi doğruları söylemeye zorlar. Ya da senin durumunda... Aklımdan geçen her küçük düşüncüyü yüksek sesle anlatmaya...”

Bir dakika... Ne?

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Pardon ama ben ne zaman sana bir şeyler hakkında bilgi vereceğime dair bir izlenim yarattım?”

Alnımı Des’in koluna yasladım ve bir inilti koyuverdim.

“Ne zamandan beridir aklımdan geçenleri söylüyorsunuz?”

“Yalnızca toplantının sonuna doğru başladın.”

O uzun toplantının sonuna doğru ne zamandı kestiremiyorum ama uzadıkça düşüncelerim de uygunsuz hale gelmişti.

“Yani Janus koltuğunda kıcımin izi çıkacak kadar çok terlediğimi biliyor?”

“Evet.”

“Ve gerçekten işemem gerektiğini de, hem de çok acil?”

“Evet.”

“Ve seni becermek istediğimi?”

“Bu zaten bilinen bir şey, Melek.”

Uludum.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sızlandım Des beni kalenin içinde yönlendirirken.

“Bunu zaten konuştuk.”

“Sen de içtin,” diye suçladım onu. “Sen neden dökülmüyorsun?”

“Çünkü ben bir kadehle kaldım.”

Benim aksime.

“Sıkıntılı toplantılarda aelerium likörü içmek iyi niyet göstergesi olarak kabul edilir,” diye devam etti.

Eşinizin kendini rezil ettiğini bilmesini sağlamak da iyi niyet göstergesiydi.

“Ve ayrıca,” dedim Des düşüncelerim hakkında yorum yapmadan önce, “konumuzla alakasız ama aynı derecede önemli bir şey var, bu siktiğimin yeri neden böyle cehennem gibi sıcak?” Saçlarımı toplayıp enseme yelledim. “Gördüğüm ilk su kütesinin içine atlayacağım. Çok ciddiylim.”

Des yakındaki kemeri işaret etti. “Bu yol kraliyet hamamlarından birine çıkıyor.”

“Aman Tanrım, beni oraya götür.”

Sarhoş olmanın iyi yanlarından biri de yürümenin o kadar da korkunç gelmemesiydi. Yani aslında bunun nedeni yol boyunca sürekli tökezlememden sıkılan Des’in beni oraya taşımaya karar vermesi olabilirdi ama bunlar gereksiz detaylardı, değil mi?

Des’in kollarında geriye doğru yaslanıp ona baktım.

“Selam.”

Başını eğip bana baktı, beyaz saçları yüzünü çevrelemişti. “Selam, Melek.”

“Çok sevimlisin,” dedim.

Bir kaşını kaldırdı.

Uzanıp elimi dudaklarında gezdirdim. “Minik Deslerin etrafta koşuşturması hoş olurdu. Bir gün yani. Bugün değil ama anladın işte, gelecekte. Hey, bana *Melek* diyorsan çocuklarımıza ne diye sesleneceksin? Bebek melekler için de bir isim var mıdır?”

“Hımm,” dedi beni o şehvetli bakışlarla süzerek. “Emimim onlara daha farklı bir şekilde seslenirim, aşkım. Bu konuşmayı yapmak için hevesli olsam da onları hatırlayacak hale gelmeden seninle plan yapmayacağım.”

Başım hafifçe yana düştü. “Benimle bebek yapmak istiyorsunnnnn,” diye şarkı söyledim. “Benimle çok, çok, çok fazla... bebekkkkk yapmak istiyorsun.” Son kelimeleri söylerken bacağıma hafifçe salladım, tenim parlayıp parlayıp sönüyordu.

Artık o sıkıcı toplantıdan kurtulduğum için alkol beni daha da fazla etkiliyordu.

Pazarlıkçı’ya pişmiş kelle gibi sırtıp saçıyla oynamak için uzandım.

Hamamın tavanına ıstırap dolu uzun bakışlar attı. Neredeyse sekiz yıl önceye, onunla anlaşmalar yaptığım zamana geri döndüğümü düşünebilirdiniz.

Kollarının arasında hafifçe doğruldum. “Hey!” Hıçkır-dım. “Hadi bir anlaş...”

“Hayır.”

“Ama...”

Beni bir öpücükle susturdu. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına, tenimin alevlenerek hayat bulmasına neden olacak kadar uzun, nefes kesen bir öpücüktü. Sirenim içimde dalgalanıyordu. Aniden ilgimin bütün odağı öpücük olmuştu.

Çok ateşliydi. Des, odası, öpüşme, krallığın geneli. Hepsi ateşliydi.

Ben öpüşmeyi daha hararetli bir şeye dönüştüremeden son buldu.

Des’e baktım. “Hâlâ fena halde işemem gerek.”

Bir kahkaha koyuverdi. “Callie, Anın Katili.”

“Hey! Şu anda onu yapan sensin.”

“Öyle miyim?” dedi.

Keyfi yerindeydi.

“Çünkü eğleniyorum,” diye cevap verdi.

“Öff, bu alkolün etkisi *ne zaman* geçecek?”

“Muhtemelen bir süre daha geçmeyecek, çok fazla içtin.”

Harika.

Des bir kapıya doğru yürüdü, vücuduyla iterek açtı ve beni küçük, süslü bir banyoya taşıdı.

Pazarlıkçı beni yere indirdi. “Hemen dışarıda olacağım.”

“Bekle.” Kolunu yakaladım. “Burada benimle kalır mısın?”

Des başını yana eğdi. “Mesafe nedir bilmiyorsun, değil mi?” dedi, gözlerinden benimle dalga geçtiği belli oluyordu.

“Bu bir evet, değil mi?”

İç geçirdi. “Sana hiçbir konuda hayır diyemem.”

Yaşasın!

“Pekâlâ, kapıya dön,” dedim tuvalete doğru yürürken.

“*Hiçbir şey* görmeni istemiyorum.”

“Tanrı korusun, eşimin cinsel organını görmeyeyim...”

“Des!”

Ellerini kaldırdı. “Tamam, kapıya dönüyorum. Kulaklarımı da tıkamamı ister misin?”

Evet? Hayır? Belki? “Birini tıka.”

Şimdi kesinlikle güldüğünü duyabiliyordum.

Bakmadığından ve yarım kulak dinlediğinden emin olunca ince eteğimi kaldırdım ve oturmaya yeltendim...

Kıçım tuvaleti ıskalarken bir hanımefendiye yakışmamacak şekilde çığlık attım ve tuvaletin yanında yere serildim. Eteğim başımın etrafında toplanmış, bahsi edilmemesi gereken şeyimi açıkta bırakmıştı.

Des arkasına döndü. Hakkını vermeliyim ki gülmedi ama kendini güçlkle zapt ettiğinden emindim.

“Melek.” Bana doğru gelip kalkmama yardım etti ve beni düzgünce tuvalete oturttu. Saçlarımı geriye doğru yatırdı. “Ne oldu?”

Alkol oldu. Olan buydu.

Yüzümü kapadım. “Çok utanıyorum.”

Pazarlıkçı ellerimi çekip parmak eklemlerimi öptü. “En azından işlemeye başlamadın.”

Başlamış olabilirdim.

“Ah, sözünü geri al.”

Bu siktiğimin aelerium liköründen nefret ediyordum.

Bir daha asla bahsini açmayacağımız Banyo Kazası’nı ardımızda bıraktıktan sonra alkolün etkisi bir şekilde geçmeye başladı.

Des gırtlğından inanılmaz bir ses çıkardı.

Pekâlâ, etkisi yalnızca birazcık geçmişti.

“O kadar azıcık ki bilim daha bunu ölçecek bir araç geliştiremedi,” dedi Des.

“Amaann... Hep böyle hazırcevap olmak zorunda mısın?”

Cevap vermeye kalkıştığında ellerimle ağzını kapadım.

Gözleri hâlâ benimle dalga geçiyordu. Başka bir şey söylemeyeceğinden emin olduğumda ellerimi indirdim.

Köşeyi döndüğümüzde karşımıza hamamın havuzu çıktı. Görüntü karşısında çığlık atıp yol boyunca birkaç kez tökezlemem de havuza doğru koştum.

İçine atladım, soğuk su tenime çarptığında iç geçirdim. Suyun bunaltacak kadar sıcak olacağından biraz endişelenmiştim ama mükemmel serinlikteydi.

Suyun altında oyalandım, sirenim sonsuza dek orada kalmaya hazırdı. Burası okyanus olamayabilirdi ama sonuçta suydu ve bu da benim için yeterliydi.

Yüzeye çıktığımda Des havuzun kenarında bir dizini yukarı toplamış şekilde oturuyordu. “Sarhoşken yüzmene yalnızca bir siren olduğun ve boğulmayacağından yüzde yüz emin olduğum için izin veriyorum. Lütfen beni haksız çıkarma.”

“Üff.” Ona doğru yüzdüm. “Sen de gelmelisin. Su çok güzel. Ben ondan da güzelim.” Elini tutup çekiştirdim.

“Biliyor musun, dayanılmaz derecede sevimlisin, Melek.”

Ayyyyy.

Bana gülümsedi.

Sanırım hâlâ düşüncelerimi duyabiliyordu.

“Duyabiliyorum.”

Pazarlıkçı suya girmeyince elini bırakıp suyun altına daldım. Yalnızca yüzüşümü izlemek istiyorsa o da olurdu.

Ah, zekice bir numara; suyun altında olduğumda aklımdan geçen düşünceler ağzımdan kaçamazdı. Aslında, sonsuza dek burada, havuzun en dibinde kalmaktan memnun olurdum. Bir türlü kaçamadığım kavurucu öğle sığağından daha iyi bir alternatifti.

Bir dakika kadar sonra yeniden yüzeye çıktım.

“Burada daha ne kadar kalacağız?” diye sordum.

Çoktan akşam olmuştu ama tıpkı Gece Krallığı’nda gece

hiç sona ermediği gibi Gün Krallığı'nda da güneş hiç batmıyordu.

“Hemen gitmeye ne dersin?”

Gitmeye hevesli mi görünüyordu?

Başım la onayladım.

“Yarın sabah Janus'la görüştükten sonra gideriz.”

Yani aslında bundan üç gün sonra ayrılacaktık, toplantı sona erdiğinde.

Öne doğru eğildi. “O küstah ağzını sevdiğimi söylemiş miydin?”

Ona doğru yüzdüm ve kollarımı havuzun kenarına dayayıp yanağımı koluma yasladım. Soğuk su düşüncelerimi biraz berraklaştırmıştı.

“Çok fazla sır biliyorsun,” dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Pazarlıkçı'nın ağzının köşesi kıvrıldı. “Evet.”

“Ama Ruh Hırsızı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bazı şeyler biliyorum,” dedi Des savunmacı bir tavırla.

“Ama o kadar da çok değil.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki kendini tartışmaktan alıkoymaya çalışıyordu. Konuşmak yerine gömleğinin kollarını sıvadı ve cezbedici dövmelerini ortaya çıkardı.

Sahi bu sıcakta neden hiç terlemiyordu?

“Anlamıyorum, nasıl oluyor da her şey hakkında bilgi sahibi olabiliyorken Ruh Hırsızı'nın etrafında şekillenen gizemi çözemiyorsun?” diye sordum.

Des katladığım kollarıma baktı. Uzanıp parmaklarını benim üzerinde gezdirdi. “Bu sorunu cevaplandırabilmek

için sana ilk önce bu kadar çok sırrı nasıl öğrendiğimi söylemem gerek.”

Kaşlarım çatıldı. “Bunlar için pazarlık yapıyorsun.”

“Hayır... Tam olarak değil,” dedi kaçamak bir tavırla.

Ama ben bu şekilde ünlendiğini düşünmüştüm.

“Ünümü anlaşımlarım ve gaddarlığım sayesinde yaptım.”

Doğru. O da vardı.

Kolumu okşamaya devam etti.

Bana söylemeyecekti.

Des’in parmakları durdu. Derin bir nefes aldı. “Sana söyleyeceğim, söylemek *istiyorum*. Yalnızca...”

Bakışları bana kaydı. “Gölgeler benimle konuşuyor.”

Ona hayretle baktım.

Gölgeler... *Konuşabiliyor* muydu?

Ve Des de onları duyabiliyor muydu?

“*Ciddi misin?*”

Tenime dokundu. “Hı-hı.”

Aklım resmen çalışmayı durdurdu.

Yani perilerin ay ışığından kumaş eğirebildiğini, saçlarına yıldızlar falan takabildiklerini biliyordum ve bu da teknik olarak kendi gözlerimle gördüklerimden farklı bir çılgınlık değildi; fakat yine de şaşırmıştım.

“Bu çok havalı be.”

Des’in ağzından bir kahkaha kaçtı, omuzları gevşedi. Görünüşe göre anlattıklarından dolayı endişelenmişti.

“Melek, ben asla endişelenmem.”

Pekâlâ, bu sikik içki gerçekten tepemin tasını attırmaya başlamıştı.

Bu kadar dürüst olmaktan nefret ediyordum.

“Biraz daha anlat,” dedim.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi! Az önce gölgelerin *konuştugunu* öğrendim! Bu muhteşem derecede ürkünç bir şey. Sesleri neye benziyor? Benim gölgem de konuşuyor mu? Ya seninki? Ne söylüyorlar? Kişilikleri var mı? Daha bir sürü şey sorabilirim.”

Des ıslak bir tutam saçı gözlerimin önünden çekti. “Gölgelerin sesini nasıl hayal ediyorsan öyleler; fısıltı gibi. Ancak tonları tıpkı insanların ve perilerin sesleri gibi değişiklik gösteriyor. Senin gölgen konuşuyor. Benimki pek değil. Farklı kişilikleri var diyemem ama farklı ruh halleri var. Ve gölgeler seninle konuşmak istedikleri zaman her türlü şeyi söyleyebiliyorlar.”

“Vay be,” dedim.

Hâlâ gölgemin Des’le konuştuğu gerçeğini kafamda oturtamıyordum.

“Senin dişi gölgen yıllar boyunca bana çok şey anlattı.”

Vay anasını. Bu iyi bir şey miydi emin değildim.

“Yani gölgelerin de cinsiyeti var?”

Des bu konuda konuşmaya hiç de istekli görünmüyordu. “Duruma göre değişiyor. Teknik olarak yok. Onlar yalnızca gölgeler. Ancak bazılarının daha kadınsı ya da erkeksi sesleri var.”

İlginç.

“Onları başka birileri daha duyuyor mu?” diye sordum.

Hafifçe kıpırdandı. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

Pazarlıkçı yine endişeli görünüyordu.

“Endişeli değilim.”

Bir dakika. Şimdi anlamıştım. Ahh. “Senin kaçık olduğunu düşünmüyorum, biliyorsun değil mi?”

Yani normalde biri size sesler duyduğunu söylediğinde mesajı alır ve ondan uzaklaşmaya başlardınız. Ama ben uzun süredir Des’le birlikte bu imkânsız peri dünyasının içindeydim, sesler duyduğunu öğrenmek çok garip bir keşif değildi.

Aslında pek çok şeyi açıklığa kavuşturuyordu.

“Teşekkürler, Melek,” dedi usulca, elimi tutup parmaklarını benimkilere doladı.

“Gölgeler seninle konuşmak istemediklerinde ne oluyor?”

“O zaman konuşmuyorlar. Ancak onları kandırmanın yolları var. Bazen bir şeyi öğrenmek istediğimde onlara birazcık sihrimden veriyorum; yalnızca sahiplerinden bir iki saatliğine uzaklaşmalarına yetecek kadar. Sahipleriyle sağa sola sürüklenmekten nefret ediyorlar.” Başını iki yana salladı. “Bu konuyu seninle konuştuğuma inanamıyorum,” dedi.

Ben de bu kötü sırrını ona itiraf ettirdiğime inanamıyordum.

“Peki çenelerini kapatmalarını istediğinde ne oluyor?”

“Aynı şeyi yapıyorum, sessiz olmaları için birazcık sihir.”

Çevreme bakındım. Gün Krallığı’nda çok fazla gölge yoktu ama az da olsa burada bile varlardı.

“Onları hemen şu anda konuşturabilir misin?”

Des’in gözleri ilgiyle parladı. Dikkatini havuza çevirdi.

Bir dakika sonra, “Görünen o ki Janus’ın babası Ignis bu havuzda grup seks yapıyormuş.”

“Iyyyy.”

Des başını geriye atıp güldü. “Melek, o şey yaşanalı ne-redeyse yüz yıldan fazla zaman oldu.”

Kahkahasının sesi tüm benliğimi ısıttı.

Tekrardan eline asıldım. “Hadi gel, gölgelere fısıldayacak başka bir şey verelim.”

Bir an için bana baktı. Tam beni geri çevirmesini bekliyordum ki ayakkabıları ayağından kayarak çıktı, çorapları da onu izledi. Oturduğu yerde öne doğru kaydı, ayaklarını suya daldıracak kadar bacaklarını sarkıttı.

Bacaklarının arasında ayağa kalktım, çenesini dişledim, ellerim uyluklarından yukarı doğru kaydı.

Daha yukarı, daha yukarı, daha yukarı...

Des başını aşağı doğru eğdi. “Bir sır bilmek ister misin?”

“Hımm?”

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Bazen sırf seni arzuyla delirtmekten zevk aldığım için kendimi geri tutuyorum. Bu, sana daha kontrolsüz bir şekilde âşık olmamı sağlıyor.”

“Bu hiç hoş değil.”

Kısık sesle güldü. “Hoş olduğunu kim söyledi?”

Bunun ardından suya girdi ve dibe daldı. Tekrar yüzeye çıktığında gömleği tenine yapışmış, kumaşın her bir kıvrımı göğsünü şefkatle sarmıştı.

Söyleyecek söz yoktu. Onu ilk gördüğümde de nefesimi kesmişti, şimdi de hiçbir fark yoktu. Ve hâlâ o şeytani görünüşe sahipti. Des’in her bir özelliği fazla sertti. Ben belayım diye bağıırıyordu. Ki bu, tabii ki dişilik organımı harekete geçiren bir sinyal gibiydi.

Gümüşi gözleri dans ediyordu.

Aklımdan geçen her lanet düşünceyi hâlâ duyabiliyordu.

“Gölgeler şimdi ne diyor?” diye fısıldadım.

Des bana yaklaştı. “Şu anda suskunlar.”

“Benimki bile mi?”

Önümde durdu, kolunu belime doladı. “Seninki bile.”

“Peki ya Ruh Hırsızı?” diye sordum aklıma bir düşünce gelince. “Gölgeler onun hakkında ne diyor?”

Anın Katili Callie, şu an için gerçekten uygun bir unvandı.

Pazarlıkçı’nın ruh hali değişti. “Gölgeler onun hakkında konuşmuyor.”

“Hiç mi?”

Des’in kaşları çatıldı. “Tek bir kelime bile. Hırsız her kimse, ya ona çok sadıklar... Ya da ondan korkuyorlar.”

BÖLÜM 17

UYANDIĞIMDA YERDEYDİM. Gözlerim birden açıldı.

“Ah, uyanmışsın. Tüm gece orada yatacağını düşünmüştüm.”

Hırsız’ın sesini duyunca refleks olarak pençelerim uzadı, tırnaklarım altımdaki taşa sürtündü.

Gün Krallığı’nda yatağa yatmış ve burada uyanmıştım...

Burada. Burası neresiyse artık.

Yavaşça doğrulup etrafıma bakındım.

Soluk renkli taşlarla inşa edilmiş bir odaydı. Duvarları, üzerlerinde garip çiçekler açmış kan kırmızısı sarmaşıklarla kaplamıştı.

Tam karşımda suyu ısıldayan bir çeşit havuz vardı. Onun solunda ise bir kolona yaslanmış olan Hırsız duruyordu.

İçimden bir ürperti geçti.

“Ah, ne tepki ama...” Oniks gözleri bu garip mekânda ışıldıyor gibi görünüyordu. “Beni özlediğine yoracağım.”

“Neredeyim ben?” diye sordum ayağa kalkarak. İçeride mi yoksa dışarıda mıydım bilemiyordum. Arkamda bir duvar yerine ısıldayan gece göğü ile açık hava görünüyordu.

Ancak mekânın duvarlarında aplikler yanıyor, onlardan rüzgârda savrulan kumaşı andıran boğuk bir ses geliyordu. Hepsinin ortasında masum bir yüz ifadesi ve buz gibi gözleriyle duran Ruh Hırsız dikkatini bana odaklamıştı.

Bu bir rüyaydı. Yalnızca bir rüya. Ama bu bir rüyaysa ve ben bunun farkındaysam, o zaman...

Uyan.

Uyan.

Hiçbir şey olmadı.

“Söyle bana, hafif ölüm terimi sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu Hırsız yaslandığı yerden.

Bu, yalnızca bir rüyaydı. Gerçek değildi.

“Hayır,” dedim dalgın bir şekilde.

Cevap verdikten sonra söylediği şeyi algıladım.

Hafif ölüm. Bu tanıdık geliyordu.

Ruh Hırsız gülümsedi. “Yaklaş, sana anlatacağım.”

“Buraya nasıl geldim?” Giydiğim beyaz geceliğin kumaşına dokundum. Yarı saydam bir şeydi.

Uyurken giydiğim gecelik değildi.

Hırsız yaslandığı kolondan ayrıldı. “Çağırdım ve sen de geldin.”

Kaşlarım çatıldı.

Saçları ve gözleri o kadar koyuydu ki ışığı emiyor gibi görünüyor, solgun teniyle tezatlık oluşturuyordu. Yürümeye başladı, adımları odada yankılanıyordu.

O gerçek değil. Bu gerçek değil.

Beni kaçmaktan alıkoyan tek şey buydu. Bir hayalden korkmama gerek yoktu. Bana zarar veremezdi. Burada yapamazdı.

Hırsız bana yaklaştı. “Kaçmadın.”

“Sen gerçek değilsin,” dedim.

Yüzüne hafif ürkünç bir gülümseme yayıldı. “Öyle mi düşünüyorsun? Benim gerçek olmadığımı mı?” Yüzümü inceledi. Gördüğü şey kakhaha atmasına neden oldu. “Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmıyorsun, değil mi?”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Yalnızca bir rüya, korkunç bir rüya.

“Bunların hiçbirisi gerçek değilse eğer o zaman sanırım sen ve ben istediğimizi yapmakta özgürüz.”

Uzanıp bir parmağını burnumun kemerinde gezdirdi. “Sana dokunabilirim. Sen de bana dokunabilirsin; Gece Kralı asla öğrenemez. Ne de olsa hayallerin yankısı olmaz.”

Kenara kaydım. “Sana dokunursam eğer,” dedim pençelerim açık halde, “bunun hoşuna gideceğinden şüpheliyim.”

Hırsız bir kez daha önüme geçti ve beni gerilemeye zorladı. “İşte bu konuda yanılıyorsun, büyücü. Benim... *Tuhaf zevklerim vardır.*” Gözleri boğazıma ve göğsüme kaydı. “Daha önce hiçbir insanla beraber olmadım. Ya da bir si-renle. Ya da peri olmuş bir ölümlüyle. Ama bana karşı ko-yan kadınlarla birlikte oldum, bu konuda sağlıklı bir iştahım vardır.”

Sağlıklı, Hırsız’ın fetişini tanımlamak için kullanabileceğim son kelime olurdu.

Burnunun dibine kadar girdim. “Karnon’ken durum böyle değildi ama,” dedim usulca. “Hatırladığım kadarıyla etkisiz hale gelmediği sürece bir kadına dokunmuyordun.”

Ruh Hırsızını bana baktı; gözlerinin karanlık derinliklerin-

de tanıdık gelmeyen acımasız bir şey vardı. “Beni bütünüyle çözdün, değil mi?” dedi. “İstekli olmadığı sürece bir kadını becermekten korkan Hırsız.”

Ben daha geri çekilme şansı bulamadan gırtlığıma sarıldı. “Belki bu fikri çürütebilirim? Ne de olsa bu bir hayal, kötü bir adamın sana iraden dışında sahip olduğu çarpık bir rüya.”

Tenim parlamaya başladı.

“Hoşuna bile gidebilir,” derken bakışları tenime takıldı. “Gideceğini biliyorum.”

İçimde başka bir sinsi kişilik hayat bulurken Hırsız’ın ilgisi karşısında kalbim çarpmaya başladı.

Beni kendine doğru çekti.

Hırsız, Karnon’ken yaptığı gibi yine beni öpecekti. Ve belki o zaman yaptığı gibi yine o iğrenç büyüü ağzıma üfleyecekti. Ancak bu sefer ona bağışıklığım olmayacaktı.

Bir insan bununla mücadele edemeyebilirdi. Ama siren için durum farklıydı.

Bırak yakınımıza gelsin. Bırak bizi köşeye sıkıştırdığını düşünsün.

Gözlerim dudaklarına kaydı. “Ölülerin bedenlerine girebildiğini biliyorum.”

Eğildi, dudakları çenemde gezindi. “Bunu asla çözemediğini düşünmeye başlamıştım.”

Elini boğazımdan çektiğinde geriledim ve tenimi ovuşturdum.

“Bir şey bilmek ister misin?” diye sordu.

Zar zor maskeleyişim bir tiksintiyle yüzüne baktım.

“Mara benimle birden fazla kez karşılaştı. İlkinde kız kardeşine kur yapıyordum.”

Tıpkı Janus gibi Mara’nın da bir zamanlar kardeşi vardı. Neredeyse unutuyordum. Beynimi tarayıp ismini hatırlamaya çalıştım.

Thalia. İsmi buydu. Flora Krallığı’nın vârisiydi, vaktinden önce ölmüştü. Bir kılıçla ya da onun gibi bir şeyle, sonra, sonra...

Gözlerim hızla Hırsız’a kaydı. “Gezgin ozan. O *sendin*.”

Krallığına bir adam gelmiş ve Thalia ona sırılsıklam âşık olmuştu. Hislerime göre sonu kötü bitmişti.

Tanrım, bu ne kadar süre önceydi? Yüzyıllar? Hırsız, tüm bu zaman boyunca taşlarını yerine yerleştiriyordu.

Gözleri gülüyor gibiydi. “Ben bir büyücüydüm, genç kraliyet üyelerine serenat yapmak gibi bir tutkum vardı. Tarihin hiç değinmediği bir şey bilmek ister misin?”

Duraksadı, buradaki garip sessizlik üzerime üzerime gelmeye başlamıştı. Sessizlik kadar önemsiz bir şeyin bu kadar ağır olabileceğini hiç bilmezdim.

“O zaman da Mara’yı becermiştim. Bugüne kadar iki farklı adamın bedeninde içine girdiğimden habersizdi.”

Midem hafiften bulanmaya başladı.

Bu yalnızca bir rüya.

“Her zaman kıskanç biriydi ama kendisinin hiçbir şeyi yokken kız kardeşinin her şeye sahip olması... Selamlaşmaktan öte ilk münasebetimiz Thalia ve benim birlikte olduğumuzun duyurulmasının ardından yaşandı. O anlamsız partilerden birinde beni kenara çekip dizlerinin üzerine çöktü

ve... Güç ve unvan eksikliğini şehvetiyle telafi etti. Onu büyülememe gerek bile kalmamıştı. Açıkçası o zamanlar onunla hiç ilgilenmiyordum ama cazibesine karşı koyamadım.”

Yüzümü buruşturdum.

“Hikâyenin nasıl sonlandığını hatırlıyorum,” dedim.
“Sen öldürüldün.”

“Ölü olan gerçekten yeniden ölebilir mi?” diye sordu.

Flora Krallığı’ndayken sorduğu aynı lanet soruydu.

Cevabın tam orada, dilimin ucunda olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı Hırsız’dan çekerek garip çiçekleri olan sarmaşıklara, birkaç dakika önce yaslandığı kolona, oradan da yanındaki havuza baktım.

Bakınca su uğuldamaya başladı. Ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok dalgalanıyor, *fısıldıyordu*.

Bizi kurtar.

Bizi... Kurtar.

Farkında olmadan suya bir adım yaklaştığımda omzum Hırsız’a sürtündü.

“Yerinde olsam yapmazdım.”

“Suda ne var?” Gözlerimi alamıyordum.

“Ne önemi var? Bunların hiçbiri gerçek değil ki.”

Ertesi sabah toplantıyı atladım ve akşamdan kalma olduğum için kendime gelmeye çalıştım. (Peri ilaçları için İsa’ya şükürler olsun, kesinlikle işe yarıyorlardı.)

Des ve Janus toplantıdan çıktığında kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Gün Kralı beni görünce başıyla selam verdi, altın rengi saçları ışıldıyordu. “Callypso,” dedi resmi bir şekilde.

“Janus seninle biraz konuşabilir miyiz?” Öğrendiğim şeylerden sonra Gün Kralı’na söylemem gerekenler vardı.

Bana garip bir bakış attı. “Elbette.”

Arkasında duran Des ellerini ceplerine soktuktan sonra yakınlardaki bir muhafızın yanına gidip onunla sohbet etmeye başladı.

Gün Kralı’nı bir kenara çektim. “Sana bir özür borçluyum,” dedim Janus’a.

Bana şöyle bir baktı, gözleri hafif temkinliydi.

Bizden korkuyor, diye fısıldadı sirenim, tam da olması gerektiği gibi.

“Aslında,” diye düzelttim, “sana birden fazla özür borçluyum,” dedim nefes alarak. “Dün tam bir aptal gibi davrandığım için özür dilerim. Sen ve Des krallıklarınız için elinizden geleni yapmaya çalışıyordunuz; aklımdan geçen her düşünceyi duymanızın rahatsız edici olduğundan eminim.

“Seni büyülediğim için de özür dilerim. Eşimin size sirenler hakkında ne kadar bilgi verdiğini bilmiyorum,” –bilgi paylaşmak Des’in en az sevdiği hobisi olduğundan muhtemelen hiçbir şey anlatmamıştı– “ama sirenler şiddetten ve seksten zevk alır. Doğamın bu yönü az da olsa ortaya çıkmadan birini büyüleyemem. Gücümü kullandığım sırada hoş biri olmuyorum; buna bizzat tanık olduğun için üzgünüm.”

Ve sıra en büyük özre gelmişti.

“Son olarak da kaçırılmamla ilgili seni suçladığım için özür dilerim. Ben... Yanılmışım. O sırada bunun farkında değildim ama artık biliyorum.”

Janus bana ilk kez samimi bir şekilde gülümsedi. Onun altın rengi saçları ve masmavi gözleriyle bu kadar güzel olması haksızlıktı. Güneşin can bulmuş hali gibiydi, güzelliği kör ediyordu.

“Özürlerini takdir ediyorum, Callypso. Düşündüğünün aksine, dünkü sözlerin çok ciddi bir konuşmaya kapı açtı ve bunun için minnettarım. Büyülemene gelince, doğru hatırlıyorsam eğer yeteneklerini göstermen konusunda ısrar eden bendim.

“İtiraf etmeliyim ki büyücüler konusunda tereddütlüyüm; böylesi bir güç yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir. Ancak temel doğan her ne olursa olsun, böylesi bir gücü kullanabilecek doğru insan olduğuna inanmak için sebeplerim var.

“Kaçırılmaya gelince... Böyle bir olaya müdahil olduğumu hayal dahi edemiyorum. Elbette aklının karışması ve kimseye güvenmemen çok normal. Gördüğün kişi kimdi ya da neydi bilmiyorum ama sana inanıyorum.”

Yoğun bakışlarla bir elini omzuma attı. Dokunuşuyla oda karardı, Janus bunu fark etmemiş gibi davrandı.

“Eşinle krallıklarımız arasında hep çok güçlü bir ittifak oldu,” derken mavi gözleri parlıyordu, “ama hiçbir zaman bu işbirliğini güçlendirecek kadar dost olamadık. Belki bugünden itibaren bunu değiştirebiliriz.”

Parmaklarını omzuma bastırdı. “Kendi adıma ihtiyaç halinde kılıcımın ve yardımlarımın emrinize amade olduğunun sözünü verebilirim.”

Ancak Des'le Gece Krallığı'na döndükten sonra gerçek anlamda yeniden nefes alabildim.

Ley hattından çıktığımızda serin gece havası bizi karşılayınca vücudumun rahatladığını hissettim.

“Tanrım, burayı özlemişim.”

“Duygusallaşıyoruz sanki?” dedi Des saçlarını küçük bir topuz şeklinde toplarken. Hareketlerini izlememeye çalıştım ama kollarını saran siyah kumaş ve hareketleri gerçekten ama gerçekten çok iyi görünüyordu.

Omuz silktim. “Buraya alışmaya başlıyorum,” dedim dü-rüstçe.

İlk başta böyle değildi. Aslında ilk başta Ötedünya'yla hiç işim olmasın istiyordum. Ama sonra kaçırıldım, kanatlarım çıktı ve dünyaya dönme şansım kalmadı.

Oysa şimdi... Eh, Ötedünya'nın bazı avantajları vardı diyelim.

Pazarlıkçı'nın gözleri, ben onu duygulandıracak bir şey söylediğimde olduğu gibi parladı.

“Biliyor musun, bana karşı yumuşadığında gerçekten çok tatlı oluyorsun,” dedim.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi, elimi tutup kendine doğru çekerek. Gözleri dudaklarıma kaydı. “Ama ne hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bir krala bağlılık yemini ettirdiğin gerçeğini.”

Kahkaha attım. “Ben yalnızca ondan özür diledim.”

“Ve karşılığında o da sana sadakat yemini...” Des bir muhafızın bize doğru koştuğunu görünce sustu. İfadesiz bir yüzle adamı izledi.

Asker bize yaklaşınca, “Majesteleri,” dedi önce Des’i sonra da beni selamlayarak. “Uyuyan askerler bu sabahtan beri durmadan konuşuyorlar.”

Des’in ifadesi sertleşti. “Ne hakkında?”

Muhafızın gözleri bana kaydđ. “Eşiniz hakkında.”

Des’le kraliyet zindanına girdiğimizde gürültü neredeyse sağır ediciydi. Onlarca kişi aynı anda konuşuyordu.

“Callypso Lillis ile konuşmak istiyorum... Callypso Lillis ile konuşmak istiyorum...”

“Callypso Lillis ile konuşmak... Konuşmak istiyorum...”

“Callypso Lillis.”

Kapđ arkamızdan kapandığında sanki büyü bozuldu ve sesler kesildi. Ardından gelen sessizlik tüylerimi ürpertti.

Des’in hemen arkasından yürümeye bařladđm. İğne düşse duyulacak bir sessizlik hâkimdi.

Hücreye ulaşır ulaşmaz uyuyan askerleri gördüm. Gergin bedenleriyle hepsi dikkat kesilmişti. Yalnızca gözleri hareket ediyordu. Yanlarından geçerken beni izlediler.

Havada habis bir büyü dalgalanıyordu. Askerlerin içine yerleşen kötülüğün kokusunu alabiliyordum. Hâlâ bir parazit gibi içlerine yerleşmiş durumdaydı.

“Benimle konuşmak isteyen kimdi?” diye seslendim.

Birkaç hücre ileriden kısık bir ses, “Kim olduğunu biliyorsun,” dedi.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Bu kadar askeri zehirleyebilecek tek bir kişi vardı.

Zaten karanlık olan zindan, Pazarlıkçı'nın hoşnutsuzluğuyla daha da karardı.

“Bu adam fazla taşaklı çıktı,” diye mırıldandı ağzının içinde.

Sesin geldiği hücreye doğru yürüdüm. İçeride yaklaşık on asker vardı ve hepsi de erkekti. Vücutları uyandıkları zamanki gibi hâlâ kanla kaplıydı... Tabii bir de savaş sırasında üzerlerine sıçrayan kanla.

Askerlerden biri öne çıktı. Açık kahverengi teni, ela gözleri ve koyu kahverengi örgülü saçları vardı.

Bana gülümsedi. “Merhaba, büyücü.”

BÖLÜM 18

SİRENİM NE KADAR ÜRKTÜĞÜMÜ görünce içimi tırmalamaya başladı.

Demire dokunmamaya dikkat ederek parmaklıklara doğru ilerledim. “Ne istiyorsun?”

Adam dar hücrede volta atmaya başladı ama gözlerini asla benden ayırmıyordu. Cevap vermedi, yalnızca volta atmaya devam etti.

Ofladım. “Hadi Des, gidelim. Görünen o ki Hırsız ödleğ...”

Tüm zindan hep bir ağızdan konuşmaya başladı:

Yaşamak uyanmak mıdır?

Ölmek de uyumak?

Sana söyledim ama,

Bu saklamam gereken bir sır.

Şu anda ben gerçek değilim,

Dün gece de değildim,

Belki de yanıliyorum,

Kimin gerçek olduğunu kim bilebilir ki?

Kanım dondu.

Benimle ilk konuşan asker önümde durmuş bana gülüm-
süyordu. Başını yana eğdi.

Eğleniyor musun?

Bu bizim küçük oyunumuz,

Yakında kaybedeceksin,

Ve evcilleştirilmek üzere benim olacaksın.

Hırsız'la konuşmam bir rüya olabilirdi ama görünen o
ki bu yeterince gerçektir. Bu, rüyanın asla yalnızca bir rüya
olmadığının hatırlatıcısıydı.

Tenim çılgınca atan kalbimle tezatlık oluşturarak hafifçe
parlamaya başladı.

Dişlerimi sıktım

Kimse bizi korkutamaz.

Parmaklıklara doğru gidip acıyı ve tenimin cızırdamasını
görmezden gelerek demiri kavradım.

“Benim de söyleyecek bir şiirim var seni sikik herif,” de-
dim sesim büyüyle doldu. “Kuklalarının arkasına saklanma-
yı kes, seni aptal çöp parçası. Ah, ayrıca o manilerini de al
bir yerine...”

“Callie,” dedi Des ellerimi parmaklıklardan çekerek.
Zindan neredeyse zifiri karanlıktı. Pazarlıkçı'nın kötü ruh
halinin ilk işaretiydi.

Des beni uzaklaştırırken, “Harika bir şairim değil mi?”
diye haykırdım askerlere. Ellerimden duman çıkıyordu ama
taşan öfkem yüzünden acımı neredeyse hissetmiyordum bile.

Pazarlıkçı beni kenara çektiğinde kanatlarımın da açılmış olduğunu fark ettim. Pazarlıkçı beni geldiğimiz yöne doğru taşırken kanatlarımın uçları yere sürtündü.

“Bir şair değil,” dedi yanından geçtiğimiz askerlerden biri, “hedef seçilmiş bir kadın.”

Sözler henüz ağzından çıkmıştı ki aniden karanlık üzerine çöktü. Sonraki an, Des yanımdan kayboldu. Çeliğin eti kesme sesi ve boğuk bir çığlık duyduktan sonra sesler kesildi.

Gölgeler dağıldığında Des tekrar yanımda belirdi, eli sırtımdaydı.

Bir dakika kadar önce perinin durduğu yere baktım. Şu anda saydamlaşmış gözleriyle kendi kan gölünde yatıyordu.

Ah, *siktir*.

Pazarlıkçı çenesini kaldırdı, kanatları omzunun üzerinde yükseldi. “Hanemde buna izin vermem, Hırsız. Benim hanemde olmaz.”

Des ellerimi bandajladı ama bunu yaparken kendi elleri titriyordu. Kanatları hâlâ açıktı. Bulunduğumuz odanın büyük kısmı gölgeliydi. Yüzü sakın olsa da üstdudağı seğiriyordu.

Bağımızın derinlerinde muazzam öfkesini hissedebiliyordum. Bu, Pazarlıkçı’nın birilerinin kemiklerini kırmaya ve kurbanlarının merhamet dilenmeye başladığı anlardan biriydi.

Ancak Hırsız, Sırların Efendisi olan Des’in bile bilmediği bir yerde saklanıyordu.

Benim öfkemse Des’inkinin aksine bir süre önce geçmişti.

Su toplamış parmak uçlarıma baktım. “Bunları sihirle iyileştiremez miyim?” Peri gücünün avantajlarından birinin hızlı iyileşme olması gerekiyordu.

Des ellerimden birini bandajlamayı bitirip kucağıma bıraktı. “Demir...” Derin bir nefes aldı ve sonra yeniden konuşmaya başladı. “Demirin neden olduğu yaraları iyileştirmek için ekstra sihir gerekir. Ama yapılabilir.”

“Bana nasıl yapıldığını gösterir misin?” diye sordum.

Pazarlıkçı yaralı elimi avuçlarının arasına aldı. Hâlâ öfkeden titrediğini hissedebiliyordum.

“Gözlerini kapat,” dedi.

“Bu... Sen bana...”

“Gözlerini kapat.”

İsteksiz de olsam kapattım.

“Şimdi, nefes al ve sonra ver. Al ve ver.”

Nefesim ciğerlerimde ıslık çaldı, soluğumu içimde tutarken göğsüm şişti. Sonra nefesimi vererek havayı dışarı boşalttım.

“Evet, aynen öyle,” dedi Des.

Onun da kendi tavsiyesini uyguladığını, ellerimi tutan ellerinin sakinleştiğini hissettim.

“Şimdi,” dedi, “düşüncelerini sustur ve içine odaklan.”

Ben sürekli iç sesime kulak veren biriydim ama bunu asla bu şekilde yapmamıştım, sihrimin kaynağını hiç araştırmamıştım. O hep oradaydı ve on yıla yakın bir süreyi onu bulmakla değil *dizginlemekle* geçirmiştım.

“Gücün nerede?”

İçimde nerede olduğunu gerçek anlamda fark etmem için meğer onu aramam gerekiyormuş.

“Midemin altında.” Vajinama yakındı hatta. Orada kaynıyordu, tam merkezimde. Bu, sirenimin dünyaya tehditler savurmakla meşgul olmadığı zamanlarda inzivaya çekildiği yerdı. “Ve kalbimde.” Tam da Des’le olan bağımın demir attığı yerde.

“Şimdi ona odaklan,” dedi Des. “Ve asıl. Bunun bir ip yumağı olduğunu ve ucuna asılarak yumağı çözdüğünü düşün.”

Bu çok garipti.

“Peki,” dedim.

“Şimdi bu ipin ucunu kalbine doğru çek. Göğüs kafesinden geçip omzuna doğru ilerlediğini hayal et. Onu kollarına ve oradan da ellerine yönlendir.”

Dediğini yaptım ve gücümü sanki fiziksel bir şeymiş gibi gözümde canlandırdım. İçimden geçtiğini hayal ettim. Ellerime ulaştığında sanki onları ateşe tutmuşum gibi ısındılar.

Sihrimi avuçlarıma yönlendirmeye devam ederken gözlerimi açtım. Des elimi serbest bıraktı ve bandajları açıp bana gösterdi. Parmak uçlarıma baktım. Kabarcıklar gözlerimin önünde söndü.

“Siktir.” İşe yarıyordu. Kendimi iyileştiriyordum.

Zonklayan yaralarımın acısı azaldıkça enerjim de tüken-di. Sirenim hâlâ oradaydı ama onu harekete geçirmeye çalışmak artık daha zor olacaktı.

Sihrimi serbest bırakarak merkezime çekilmesine izin verdim. Yaralarımın en kötü kısımları iyileşmişti ama avucum hâlâ kırmızıydı ve öfkeden karıncalanıyordu.

Bakışlarım elimden Pazarlıkçı'ya kaydı. Kanatları artık saklanmıştı ve odayı kaplayan gölgeler geri çekilmişti. Etrafımıza baktığımda veranda gibi bir yerde oturduğumuzu fark ederek şaşırdım, ne içerideki bir oda gibiydi ne de tam olarak dışarıdaydı. Somnia şehrine tepeden bakan bir sıra devasa kemerle kaplıydı.

Des bir kez daha elimi tuttu. "İyi iş çıkardın, Melek," dedi ve elimi yeniden bandajlamaya başladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

Pazarlıkçı başını salladı, sargı bezini elimin etrafına sarıp bağladı. Parmaklarımı dudaklarına götürdü ve her birinin ucunu tek tek öptü. "O zaman en iyisi seni yatağa götürelim."

Gözlerindeki bakışa bakılırsa pek uyuyamayacak gibiydim.

Beni düzgün bir şekilde *yatağa yatırabilmesi* için onu ikna etmeye fırsat bulamadan kemerlerin ötesinden cıvıl cıvıl sesler geldi.

Kemerlerin arasından hoş bir gece esintisi geliyordu ve birkaç pericik kendini rüzgâra bırakmış cır cır konuşuyordu. Hızla verandanın üzerinden geçerlerken Des'le beni görünce durdular. Bir tanesi tam Des'in önünde durdu. Diğerleri de onun... Ve benim omzuma kondular. Bu, gösteriyi en önden izlemek gibiydi.

"İyi akşamlar, Aura," dedi Des minik periye.

Peri ona bir şeyler söyledi, coşkulu ve tatlı bir sesi vardı.

"Öyle mi?" dedi Des, gözlerini kısarak. "Nerede?"

Aura çılgınca el kol hareketleri yaparak bir şeyler söyledi.

Pazarlıkçı bana baktı. "Temper ve Malaki, Galleghar'ın saklandığı yeri bulmuşlar."

BÖLÜM 19

OMUZLARIMDAKİ PERİLER SAÇLARIMIN arasında oyun oynamaya başladığı halde –gerçekten ama, bu yaratıkların saçlarımla derdi neydi?– öne doğru eğildim.

“Neredeymiş?”

Gece Kralı’nın ifadesi meşum bir hal almıştı. “Memnos’ta.” Bu kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söylemişti.

Memnos, Des’in beni asla götürmediği adaydı. Kâbuslar Diyarı.

“Bekle,” dedim periciğe göz atarak. “Aura nereden...” Pericik adı anılınca reverans yaptı ve ben de başımla selam verdim. “Aura bunu nereden biliyormuş?”

Minik pericikler aynı anda konuşmaya başladılar.

“Pericikler benim kraliyet postacılarımdır,” dedi Des.

Saçlarımla arasında oynayan periciklerden biri durdu ve bir şeyler söyledi, ince sesi talepkârdı.

Pazarlıkçı kaşlarını kaldırdı. “Özür dilerim, pericikler benim kraliyet postacılarım ve ajanlarımdır.”

Kaşlarımla kaldırdım. “Önemli bir iş gibi görünüyor.”

Sözlerim doğru noktaya basmış olacak ki pericikler heyecanla konuşmaya başladılar. İçlerinden biri önüme doğru uçup yüz hatlarımı inceledi ve sonra sevgiyle yanağımı okşadı.

Bir diğeryse Des'le hararetli bir konuşma yapıyordu.

“Şu anda Memnos'a ya da Barbos'a gidemem. Malaki'ye beklemesi gerektiğini söyleyebilirsiniz.”

Sinirli bir şekilde söylendiler.

“Eşim yorgun.”

Başka bir pericik yanıma gelip uyku belirtisi arıyormuş gibi gözlerimi incelemeye başladı.

Bu esnada diğer peri, Des'le tartışmaya devam ediyordu.

Sonunda Des'in işaretparmağını tutup çekiştirerek onu hareketlenmesi için teşvik etmeye çalıştı. Bu kadar ısrarcı olması çok tatlıydı. Dudağının köşesi havaya kalktığına göre eşimin de benimle aynı duyguları paylaştığına oldukça emindim.

“Nereye gitmemizi istiyor?”

“Nefret dolu tiran Galleghar Nyx'i katletmek için Memnos'a. Kısaca Malaki bizim Barbos'a gitmemizi istemiş.”

Hem yaralarımı iyileştirmekten hem de katlandığımız uzun günlerin ardından gerçekten yorgun hissediyordum ve günlerdir Des'in yatağının hayalini kuruyordum. Ancak dışarıda başıboş gezen iki psikopat peri vardı ve onlarla ne kadar erken ilgilenebilirsek Des'le normal hayatımıza o kadar çabuk dönebilirdik.

Ayağa kalkıp bana tutunan perilerin çılgılık atmasına neden oldum. “O zaman hadi gidelim.”

Des, parmağını çekiştirmeye devam eden periye aldırış etmeden bana baktı. “Melek, dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Daha sonra da dinlenebilirim.”

Pazarlıkçı gözlerini kıstı. Ayağa kalkıp sandalyesini geriye itti. Bana yaklaştı, geniş bedeni görüşümü kapladı. “Sen Barbos’a gitmek istemiyorsun,” dedi. “Sen bu delilikten biraz uzaklaşmak istiyorsun ve ben de bunu yapmana izin vereceğim.” Gözleri yumuşadı. Sanki dile getirilmemiş düşüncelerim orada yazıyormuş gibi yüzümü inceledi.

“Des, biraz daha beklersek baban elimizden kaçacak. Yorgunum ama yakında dinlenirim.” Bandajlı elimle elini tuttum. “Babanı yakalarsak eğer o bize Ruh Hırsız’ının nerede olduğunu söyleyebilir.”

Gece Kralı’nın çenesindeki bir kas seğirdi. İfadesi, çekici bir teklif, der gibiydi. Bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Elini sıktım. “Hadi şu işi bitirelim.”

Eli yeniden titremeye başladı. İçinde biriken öfke, serbest kalmak için mücadele ediyordu. Des’in içinde sonsuza dek inkâr edemeyeceği karanlık bir yaratık vardı. Bunu babasına karşı kullanmak en iyisiydi.

Nihayet gözlerini kapatıp başıyla onayladı. “Barbos’a gidip Galleghar Nyx’le ilgileneceğiz.”

Des’le birlikte bulutların üzerinde süzülürken yıldızlar tepemizde ışıldıyordu.

Tanrım, bunu özlemiştim. Uçmak gibisi yoktu.

Pericikler etrafımızda dönüyor, rüzgârda savrulurken kahkahalar atıyorlardı. Des’le benim ruh halim biraz daha kasvetliydi, ikimiz de savaşa hazırдық.

Ne de olsa şiddet dolu zamanlarda yaşıyorduk.

İliklerime işleyen yorgunluğu görmezden geldim; yanıklarımı iyileştirmeye çalışırken bir çaylak gibi çok fazla enerji harcadığımdan oldukça emindim ve şimdi de bunun bedelini ödüyordum.

Bu işin bu kadar enerji gerektirdiğine inanamıyordum. Açıkçası daha önce hiç büyü gücümün azaldığını hissetmemiştim. Hiç. Oysa iki tane küçük yanığı iyileştirmek beni neredeyse tüketmişti.

Perilerin demirden bu kadar nefret edip korkmasına şaşmamalıydı. Acı verici ve sihir gücünüzü tüketen bir şeydi.

Karnon’ın sağa sola zincirleyerek hapsettiği o askerler için bir kez daha içim sızladı.

Hırsız’a da onun bu hastalıklı işlerine de *lanet olsun*.

Kahkahasını neredeyse zihnimde duyabiliyordum.

Bu, aramızdaki küçük bir oyun...

Yalnızca Hırsız bu tür ahlaksızlıkları bir oyun olarak görebilirdi.

Üzerine düşündükçe aklımda bir şeyler dönmeye başladı ve beni en son gördüğüm garip rüyaya yönlendirdi.

Hafif ölüm terimi sana bir şey ifade ediyor mu? diye sormuştu. Bu sorunun altında güç gösterisi ve korkutma taktiklerinden çok daha derin bir anlam varmış gibi geliyordu.

Ve tabii ki şu anda aklım daha yerinde olduğundan o terim bana bir şey ifade ediyordu. Bu terimi her yerde duy-

muştum. Somnia, Uyku ve Hafif Ölümler Diyarı'ydı ve Des de Hafif Ölüm Melekleri'nin eski üyesiydi. Flora Krallığı'ndaki bir başka rüyada ise Galleghar Nyx'in hafif ölümden bahsettiğini duymuştum.

Şimdi dikkatle düşündüğümde her yerde karşıma çıkıyordu.

Des'e yaklaştım.

“Hafif ölüm nedir?” diye sordum rüzgâra karşı duyulmak için bağıarak.

Bu terimin ne anlama geldiğini sormak daha önce aklıma gelmemişti.

“Uyku,” dedi sesinde sihrinin gücü vardı.

Sanırım beni yanlış anlamıştı ama sonra, “Periler bilinç kaybını –bayılma, uyku gibi şeyleri– ölümün tadına bakmak olarak kabul ediyor. Kişi dünyalar arasında sıkışıp kalıyor ve biz de buna *hafif ölüm* diyoruz.”

Vay be. Bence bu ilginçti. Yararlı bir şey değildi ama ilginçti.

“Neden sordun?”

Des'e baktım. Gözleri fazla hevesli görünüyordu.

Hırsızla ilgili kâbuslar gördüğümü biliyor olsa da en son gördüğüm rüyanın ayrıntılarını ona anlatmamıştım.

Açıklamak için ağzımı açtığım sırada önümüzde karanlık bir obje belirdi. Dikkatimi beyaz bir tutam saç çekti ve etrafa saçılan periciklerin tiz çığlıklarını duydum. Sonra bir perinin boğazıma sarıldığını hissettim.

Perinin bileğini yakalayıp elini boğazımdan çekerken gözüme güzel bir yüz ilişti.

O gözler... Tıpkı oğlununki gibi.

Galleghar Nyx yüzünü buruşturarak boğazımı daha da sıktı, üstdudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. “Şu anda boynunu kırıp senin işini bitirebilirim, köle.”

Bandajlı elimi bileğinden çekip hançerlerimden birini almak için belime uzandım.

“Senin *sarayımın* koridorlarında dolaştığını düşünmek...”

Elim hançerimin kabzasını kavradı.

Yakalamıştım.

“*Masamda* yemek yediğini...”

Kınından çıkardım.

“Orada uyuduğunu bilmek...”

Hançerimi yan tarafına savurdum, etine saplandı.

Galleghar uludu ve elleri minnet dolu derin bir nefes almama yetecek kadar gevşedi. Bıçağımı geri çektim.

“Sürtük!” Yumruğunu kaldırdığında omuzlarının üzerinde uğursuz bir şekil belirdi.

Pazarlıkçı babasının kulağına doğru eğildi. Elleriyle Galleghar’ın kanatlarını kavramıştı. “Ben de seninle karşılaşmayı umuyordum.” Bunu söyledikten sonra babasının kanatlarını katladı, kemikler kırılırken mide bulandırıcı bir ses çıkardı.

Galleghar artık ciddi ciddi çılgılık atmaya başlamıştı. Des yumruğunu kaldırıp babasının kafasına indirdi, bunu tekrar tekrar yaptı. Eşimin öfkesini serbest bıraktığını hissederken babasıyla birlikte gökten düşmeye başladılar.

Galleghar ortadan kaybolup yeniden önümde belirdi. Pa-

zarlıkçı da aynı şeyi yaptı, kanatları sırtında tehditkâr bir şekilde açıktı. Ancak Des ona yaklaştığı anda Galleghar yeniden ortadan kayboldu.

Mara'nın meşe ormanında yaşananlar yeniden tekrarlanıyordu. Des ve babası karanlıkta kaybolup başka yerde yeniden beliriyorlardı. Zorba kral zorlanıyordu gerçi, ezilmiş kanatları sırtında garip bir şekilde bükük duruyordu.

Galleghar bir kez daha kayboldu, ancak bu kez yeniden belirmediğini görmedim, *hissettim*. Elleri başımın iki yanını kavramıştı.

Boynumu kıracaktı. Yerçekimi ikimizi yere doğru sürüklemeye başlamış olsa bile kavrayışından niyetini anlamıştım.

Telaşla sirenime seslendim. Sihrime ihtiyacım olacak bir an varsa o da şimdiydi.

Siren sanki yoğun bir sıvının içinde hareket ediyor gibi yavaşça uyandı. Tenim parlamaya başladı... Ve sonra söndü. Sirenim geri çekildi, sihrim onu uyandıramayacak kadar tükenmişti.

Galleghar'ın elinde çırpındım ve kanatlarımı kullanarak ondan kurtulmaya çalıştım. Ama sonra Des geldi ve Galleghar o an yok oldu, her şey o kadar hızlı olmuştu ki başım dönüyordu.

Gökten yuvarlanırken kendimi doğrultmaya çalıştım. Ben gökten düşerken evren ve tüm yıldızlar etrafımda dönmeye başladı.

Ve sonra Galleghar'ın eli yine boğazımda belirdi. Elimdeki hançeri ona savurdum, bıçak kolunu kesti. O daha

karşılık veremedi Pazarlıkçı ikimizin arasında belirdi ve babasını boynumu serbest bırakmaya zorladı. Des'in elinde kılıç vardı.

Hızlı bir hamleyle babasının karnına sapladı. Oğlu kılıcı karnından geri çekerken Galleghar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tiran kral düşmeye devam ederken bir bulut beni içine aldı ve bu onu son görüşüm oldu.

Çaresizce kanatlarımı açmaya, rüzgâr ve yer çekimine karşı mücadele etmeye çalıştım. Daha kendimi zar zor düzeltmişim ki Des yanımda belirdi, beni kucaklayıp havalandırdı.

“Somnia'ya dönmemiz gerekiyor. Hemen.”

Geri dönüşümüz öncekine hiç benzemiyordu. Boğazımın hafif ağrısı dışında iyi olmama rağmen Des beni bırakmadı. İşkence edecek kadar yavaş uçuyor, gökyüzünde ilerlerken rüzgâr kulaklarımızda uğulduyordu.

“Galleghar nerede?” diye sordum.

“Hangi bok çukurundan çıkıp geldiyse yine orada saklanıyor.”

Des'in öfkesini boşaltması gerektiği konusunda yanılmıştım. Babasını pataklaması bile ona fayda sağlamamıştı. Hatta aksine *daha da* hiddetlenmişti.

“Yani hâlâ yaşıyor.”

Gece Kralı zar zor fark edilir şekilde başını salladı.

Lanet olsun. Galleghar –iki kırık kanat ve birkaç karın

yaralanmasıyla— acı çekiyor olmalıydı. Des'in kafasına attığı yumruklardan bahsetmiyordum bile.

Pazarlıkçı bizi doğrudan odasına yönlendirip sessizce balkona indi. Beni ayaklarımın üzerine indirip sanki dünyanın kalanından korumak istiyor gibi kanatlarını genişçe açarak etrafıma sardı. Sonra önüme geçti, yüzü ifadesizdi. Ama kanatlarının kıvrılışından omuzlarının sert duruşuna kadar onun karışık duygular içerisinde olduğunu her zamankinden daha fazla hissedebiliyordum.

Gözleri dudaklarıma indi, yakalayabildiğim tek uyarı bu oldu. Beni kendine doğru çekerek vahşice ağzıma yapıştı.

Dudakları alev almıştı, benimkine karşı cayır cayır yanıyordu.

Al. Sahip Ol. Sakla.

Bunu mırıldanmış mıydı yoksa bağımız aracılığıyla yalnızca hissetmiş miydim bilmiyorum. Ancak manik enerjisinin ardındaki güç, bu üç kelimedenden ibaret olabilirdi.

Öfkesinin, paniğinin, hayal kırıklığının ve korkusunun bir olduğunu, benimkiyle buluşan dudaklarından içime geçtiğini hissediyordum.

Aynı yoğunlukla karşılık verdim. Yüzyıllarca yaşayacak olsam bile yine de bir insan gibi ölebilirdim. Galleghar beni boğmaya çalışırken ve aşağı düşerken bir an için bunu hissetmiştim. Perilerin kendilerini ölümsüz olarak adlandırmaları onların gerçekten de ölümsüz oldukları anlamına gelmiyordu.

Parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırırken dudaklarını dudaklarımla araladım ve Des'in özünü tattım.

Arkamdan balkon kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Des beni tekrar kaldırarak bacaklarımı beline doladı.

“İçinde olmaya ihtiyacım var,” dedi boğuk bir sesle.

Başımınla onayladım ve yeniden dudaklarına yöneldim. Sevildiğinizi hissetmeniz için ölümün dokunuşu gibisi yoktu. Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve sanırım Des de buna ihtiyaç duyuyordu.

Pazarlıkçı içeri girdiğinde kapı tıkırdayarak arkasından kapandı. Bir an sonra kıyafetlerim üzerimden kayarak sihirli bir şekilde kendiliğinden çıktı. Bizi yatağa taşıırken Des’in-kiler de aynı şekilde soyuldu.

Beni yatağa yatırır yatırmaz uyluklarımı araladı ve kendine doğru çekip içime girdi.

Beni genişleten iri aletini elimle kavradım, hafif bir acı duygusundan sonra hissettiğim tek şey zevk, zevk ve *zevkti*. Kaslı vücudunu bana bastırmasının tadını çıkarıyordum.

“Göklerdeki Tanrılar aşkına, Melek.” Boynumla omzumu arasında kalan yeri öptü ve tekrar içime girdi.

O içimi doldurup beni genişletirken başımı geriye doğru atıp inledim. Arzuluyor, arzuluyor, arzuluyordu. Neredeyse onu duyabiliyorum...

Al... Sahip Ol... Sakla...

Bu cümle kafamda bir anı gibi yankılanıyordu.

“Bu... Bu hiç nazik olmayacak,” diye uyardı, hain arzusunun bastırmaya çalışırken tüm vücudu titriyordu.

Saçlarını kavradım ve onu sertçe çekerek başını kendime doğru çevirdim.

“Uyarıların bana sökmez.” Parmaklarımı gevşettim. “Narin bir çiçeği becermiyorsun. *Beni* beceriyorsun.”

Bir sireni.

Bu sözlerin ardından uykuya ve cinselliğe hükmeden Gece Kralı kendini bıraktı.

Tekrar tekrar sertçe içime girdi. Vücudumu kollarının arasına aldı, gözleri beni adeta içiyordu. Bu, erkek agresifliğinin ve sevdiğiniz birine duyduğunuz düşkünlüğün garip bir harmanıydı.

İşkence eder gibi bir hızla hareket ediyor, derinlere dokunuyordu. Onunla göz temasını tutamıyordum çünkü yüce İsa, bedenim saf bir hisle dolup taşıyordu. Onunla göz teması kurmayı kesmezsem eğer “dünyanın en hızlı orgazm olan insanı ödülü”nü alacaktım.

Des bacaklarımı omzunun üzerine atıp pozisyonunu derinleştirdi. Faydasızca üzerine yattığım örtüleri kavradım. Darbelerinin etkisiyle memelerim sallanıyordu.

Solgun tenime dokundu. “Bu bir ilk.”

Birbirimize gömülmüş haldeydik ve sirenim henüz kıpırdamamıştı. Sihrim hâlâ tazeleniyordu. Sirenimin bu deneyimi benimle birlikte yaşamaması garip bir duyguydu. Tamamen yeni bir hisle kendimi çıplak gibi hissediyordum.

Pazarlıkçı bandajlı elimi aldı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Dudaklarını alnımda, sonra burnumda, dudaklarımda, çenemde ve boynumda gezdirdi. Ve sonra dudakları hareketsizleşti, *kendisi* de durmuştu. Tüm vücudu gerildi.

Boynum boyunca öpücükler sıraladı, tam da babasının el izlerinin çıktığını düşündüğüm yere.

“Benim güzel kâbusum,” diye fısıldadı tenime doğru.
“Benim en güzel kâbusum.”

Ardından Pazarlıkçı bir kez daha kendini içime itti. Hızlanmaya başladı, terden ıslanmış göğsü benimkine tekrar tekrar sürtünürken güçlkle nefesimi verdim. İçten dışa aydınlanıyordum. Sanki bedenimde dokunmadığı nokta kalmamış gibi hissediyordum. Birbirimize sarılmıştık, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve kalplerimiz sihirli bir şekilde birbirine bağlanmıştı.

Des beni bırakmaya korkuyormuş gibi elimi sıkıca tuttu.
“Bana bak, Callie,” diye emretti.

“Bakarsam boşalacağım.”

Eğilip yanağımı öptü ve bunu yaparken de içimde hareket etmeye devam etti. “En son duyduğuma göre amacımız buydu. Şimdi bana bak.”

Bakışlarımı ona çevirdim. Hiç bu kadar nefes kesici, bu kadar peri gibi görünmemişti. Sanki ay, bedeninde hayat bulmuştu. Gümüşü gözleri parlıyor, beyaz saçları aramızda gevşekçe salınıyordu.

Beni doruğa ulaştıran şey sert hareketleri değildi. Bir an için uçurumun kenarında duruyordum... Sonraki an pes etmiştim.

Des doruğa ulaştığım anı gördü ve bana bir kurt gibi gülümsedi. Orgazm beni vurunca bakışlarım kaymaya başladı. Parçalara ayrılıyordum.

“Bakışlarını uzaklaştırma,” diye buyurdu.

Gözlerimi yeniden ona çevirdim. Bunun çok fazla geldiğini ona nasıl söyleyebilirdim?

İtişleri daha çılgın bir hale gelirken eğildi ve dudaklarından bir öpücük kopardı. Kendi arzularına teslim olurken iniltisini dilimle yakaladım. Boşalırken kalçaları sertçe vurmaya devam ediyordu.

Al... Sahip Ol... Sakla...

Bu hayali sözleri son bir kez daha duydum ve ardından sona erdi.

“Bir pusuydu.”

Des bana sıkıca sarılmış, terli tenimi okşuyordu. Olması gereken yerlerim sızlıyordu ama başka bir yerimde daha acı hissediyordum. Boğazım fena halde ağrımaya başlamıştı.

“Galleghar bir şekilde nerede olduğumuzu biliyordu ve biz onun yerini saptama şansı bulamadan o bizi durdurdu.”

Etrafımızda sayısız lamba yanıyor, Gece Kralı’nın odasını loş, titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Camsız pencerelerden hoş bir esinti geliyordu. Geçen gecelerin arasında –son günlerdeki savaşa rağmen– bu kesinlikle en mükemmeliydi.

Des bir tutam saçı yüzümden çekti. “Babam ruh eşim olduğun için senin peşindeydi.”

Doğruldu, bakışlarım Des’in günahkâr ağzına kaydı. Düşüncelerim bir an için o dudakların bana yapmasını istediğim bütün o şeylere kaydı. Konuşmak dışındaki şeylere.

Babasının saldırısı bir rüya gibiydi. Çok hızlı olup bitmişti. Şu anda ise... Burada, ipekli çarşaflara sarılmış halde kaslı bir perinin kollarındaydım.

Pazarlıkçı'nın gözleri boynuma kaydı. Dövmeli kolunu uzatıp parmaklarını varlığından emin olduğum morlukların üzerinde gezdirdi.

Onun için sona ermemişti.

Eli boynumdan aşağı, kalçalarımın kıvrımına doğru kayd. “Eşleşmiş birçok peri için birinin ölmesi ikisinin de ölmesi anlamına gelir. Mara'nın durumundaki gibi, bir peri diğerinden daha uzun süre yaşayabilir ama bu şaşırtıcı derecede nadir gerçekleşir. Çoğu durumda birini öldürdüğünde ikisini de öldürmüş olursun.” Pazarlıkçı'nın bakışları benimkileri buldu. “Galleghar, haklı olarak seni bitirdiğinde beni de bitireceğini bildiği için sana saldırdı.”

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. “Haklı olarak mı?”

Des'in parmakları kalçamı daha sıkı kavradı, gözleri bir an için alev almış gibi göründü. “Hiçbir parçamın senden daha uzun yaşamaya niyeti yok.”

Bu, kafamdan aşağı bir kova dolusu buz dökmek gibiydi.

Kendi ölümüm ya da onunki hakkında konuşmak istemiyordum. Şu anda gayet de hayattaydık ve başka bir alternatif üzerine yoğunlaşmak istemiyordum.

“Tekrardan senin peşine düşecek,” diye devam etti Pazarlıkçı. “O aptal, senin kolay bir hedef olduğuna inanıyor.” Bu düşünce bir an için Des'in dudaklarına hafif bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu.

Galleghar tekrardan senin peşine düşecek.

Aniden odanın her karanlık köşesinde canavarlar gizleniyor gibi geldi. Des'in babasının şu anda buraya zorla girmesine ne engel olabilirdi?

Gece Kralı aklımdan geçenleri biliyor olacak ki, “Kraliyet sınırları içinde korunuyorsun, onun gibi perileri uzak tutmak için büyülerimiz var,” dedi. “Muhtemelen bu yüzden bizi Barbos yolunda pusuya düşürebildi.”

Çünkü uçuş hattımız büyülerle korunmuyordu.

“Yani buraya sıkışıp kaldım.” Bu düşünceyle midem bulanmaya başladı.

Des kolunu bana dolayıp kendine doğru çekti. “Hiçbir yere sıkışıp kalmadın, Melek,” dedi gayet ciddi bir şekilde. “Bana gitmek istediğin yeri söyle seni oraya götüreyim.”

Kaşlarım çatıldı. “Beni burada tutmaya çalışmayacak mısın?”

Şu anda bu yataktan bir santim bile kıpırdamak istemediğim gerçeğine değinmedim. Uzun ömrümün geri kalanını Gece Kralı’nın kolları arasında geçirmekten memnundum.

“Seni asla buraya hapsedmem,” diye söz verdi Des. “Güvende ama kafese kapatılmış olman yerine mutlu ve özgür olman daha iyi. Ayrıca...” alnını benimkine yasladı, “Galleghar seni hedef almış olabilir ama belli ki seninle ilgili hikâyeleri duymamış.”

“Benimle ilgili hikâyeler mi var?” Bu yeni bir haberd.

Des’in göz kenarları kırıştı, dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok. Perileri büyüleyip Hırsız’ın elinden kaçabilen güzel bir insanla ilgili hikâyeye hangi peri karşı koyabilir? Sana doyamıyorlar. Ne yazık ki babam ve Hırsız onlarla aynı duyguları paylaşmıyor gibi görünüyor.”

Bandajlı ellerimden birini kaldırıp Des’in çıkardığı işe baktım. “Seni dinlemeliydim,” dedim düşünceli bir şekilde. Elimi indirdi. “Bana dinlenmemi söylediğin zaman.”

“Ben her zaman haklıyım,” diye onayladı, dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı. İfadesi durgunlaştı. “Ama sen krallığın ihtiyaçlarını kendininkinin önüne koyarak bir kraliçenin yapması gerekeni yaptın.”

“O kelimeyi kullanmayı kes.”

“Er ya da geç bir gün Kraliçe Callypso olacaksın.”

Kraliçe.

Pekâlâ, itiraf etmem gerekirse güzel bir tınısı vardı.

“Sahi, kraliçelikle ne zorun var senin?” diye sordu Des.

İç geçirdim. “Ben yalnızca normal bir hayat yaşayan, normal bir işi olan normal bir kız olmak istiyorum.” Koca bir krallık hakkında endişelenmek istemiyordum.

Pazarlıkçı bana bakabilmek için yan döndü. “Callie, sen hiçbir zaman normal bir kız olmadın ve hiçbir zaman da normal bir hayat yaşamadın. Yani böyle bir şeyi neden istediğini anlayabiliyorum ama normallik abartılıyor. İnan bana, abartılıyor. Binlerce sefil, *normal* insanla pazarlık yaptım.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

“Üzgünüm ama,” diye devam etti, “normalliğe razı olmana izin vereceğimi düşünüyorsan savaşmaya hazır ol.”

Lanet olsun. Son noktayı koyduğuna göre onu asla ikna edemezdim. Des’in iyi olduğu bir konu varsa o da savaşmaktı. Ah bir de pazarlık yapmak. Ve sırlar. Ve seks.

Hepsini siktir edin, o her şeyde çok iyiydi ve bu sinir bozucuydu.

“Lisedeki gibi,” dedim, beni harekete geçirmek için yaktan kaldırmaya çalıştığı, manipüle ettiği ve pazarlıklar yaptığı o günleri hatırladım. Katı davranıyordu ama işe ya-

ramıştı. “Yararıma olduğuna inandığın bir şeyi yaptırmaya çalışıyorsun.”

“Bana yanıldığımı söyle, Melek. Bana baskıcı ve otoriter olduğumu ve senin en gizli düşlerin hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyle.”

İşin özü buydu işte; artık gölgelerle konuştuğunu bildiğim için muhtemelen isteyerek paylaşmak istemeyeceğim düşlerimle ilgili tüm o şeyleri de duymuş olmalıydı. Onu haklı çıkaran şeyleri.

“Baskıcı ve otoritersin,” dedim.

Eğilip göğüs kafesime bir öpücük kondurdu. “Ve düşlerin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, söyle hadi.”

Büyüsünün nefes boruma dolandığını hissettim. Ancak bu kez ağzımdan gerçeği çıkarmaya çalışıyordu. Gerçek şu ki, Pazarlıkçı benim en derin arzularımla ilgili zaten çok şey biliyordu.

Tenime öpücükler kondurarak aşağı doğru inmeye başladı.

Ben sessiz kalmaya devam edince büyüü dağıldı.

Pazarlıkçı durup bana baktı. “Seni seviyorum Callie; her bir tüyün, her bir puluna kadar. Karanlık yanını, aklını, espri anlayışını ve imrenilesi düşlerini seviyorum. Senin beni sevme şeklini seviyorum; bütünüyle, derinden ve tutkuyla.

“Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama sen normal değilsin; hiçbir zaman da normal olmayacaksın. Sen inanılmaz derecede olağanüstüsün ve bu, bazen bana fiziksel olarak acı veriyor. Ama seni buna inandırmaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

Böyle şeyler söyleyemezdi. Hassas kalbim bu kadarını kaldıramıyordu.

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım. “Geri ver.”

“Neyini aldım ki, Melek?”

İç huzurumu, yalnızlığımı, ıstırabımı. Acımı, akıl sağlığımı, sıkıcı küçük hayatımı.

Bir zamanlar beni ben yapan pek çok şey şimdi kayıptı ve...

“Des, ben kim olduğumu artık bilmiyorum.”

“Kim olduğunu bilmiyor musun?” Pazarlıkçı’nın sesi alçaldı. “Sen Callypso Lillis’sin, bu kadar basit. Dün de oynadın, yarın da o olacaksın. Ne olduğuna karar verecek olan sensin. Başkası değil. Ne o kanatları sana veren adam, ne de peşinde olan adam. Ne üvey baban. Ne de ben...”

Sonra devam etti. “Fakat kim olmayı seçersen seç, Melek, en iyisi ol.”

BÖLÜM 20

DES'İN YATAĞINDAN ERTESİ sabah geç saatlerde kal-kabildim. Gitmeme izin vermek istemedi ve bundan şikâ-yetçi değildim.

Bir kız bu tür bir ilgiye alışabilirdi.

Esneyerek gardıroba yöneldiğimde Pazarlıkçı'nın gözle-rini üzerimde hissediyordum.

“Sapık,” dedim dönüp bakmadan.

“Arkana bakmaktan zevk almamak için ölü olmam ge-rekir.”

Gülümsememi bastırdım ve sonra birinin dolaba dol-durduğu güzel elbiseleri karıştırmaya başladım. Ben hiçbir zaman süslü biri olmamıştım ama peri kıyafetleri uğruna bir istisna yapacaktım. Elime şafağın hayat bulduğu, mor-ların pembelere ve turunculara sarılarak karıştığı bir elbise aldım.

Elbiseyi başımdan geçirmiştim ki kayarak geri çıktı.

Des'e dönerek bir kaşımı kaldırdım. “Vajinamı mahvet-mek istemiyorsan, dinlenmesine izin vermelisin.”

Gece Kralı'nın cinsel iştahını tanımlayacak en doğru ke-

lime *insafsız* olurdu. Ben de tembel biri değildim ama benim bile bir sınırim vardı. Özellikle de sirenim gece izne ayrıldıysa.

Des önümde belirdi ve iyileşen ellerimi avuçlarım yukarı bakacak şekilde çevirdi.

“Falıma mı bakacaksın?” diye dalga geçtim.

Avucumu inceliyormuş gibi davrandı. “Genç yaşta ruh eşini bulacaksın. Aşk görüyorum ve bir sürü çocuğun olacak gibi. Ama maalesef babalarına çekecekler. Bir avuç şımarık velet.”

Kahkaha atıp elimi çektim.

“Ah, ayrıca uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaksın.”

Buna bir tepki vermedim. Bugünlerde her şey çok belirsizdi.

Elbiseyi yerden aldım.

“Bugün onu giymeyeceksin.”

“Neden?” Bu soruyu sorduğum an nefesim kesildi. Bir yanım gökten deri savaş kıyafetlerinin yağmasını ve Des’in bir kez daha antrenman yapacağız demesini bekledi.

Antrenman yapmaktan gerçekten nefret ediyordum.

“Söylerim ama bir bedeli olur...”

İnledim. “Des...”

Havadan bir yığın kıyafet yağdı ama hiçbirisi savaş kıyafeti değildi.

“...Ya da uslu uslu kıyafetleri üzerine geçirir ve iyi bir özel dedektif gibi planlarımın ne olduğunu çözersin.”

Katlı kıyafetleri aldım ve benim olan soluk tişörtü tanıdım. Bir sutyen, külot ve kot pantolon da vardı. Bir saniye

sonra yığının üzerinde bir çift çorap ve beyaz Converseler belirdi. Hepsi benim Ötedünya'ya uygun olmayan kıyafetlerimdi.

Bakışlarım Des'e kaydı. "Bizim için ne planladın?"

"Yanlış soru, Melek. Ne planladım değil, nereye gitmeyi planladım?"

Aman Tanrım! Kıyafetleri sıkıca kavradım. "Nereye Des?"

Des bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Cevabı biliyorsun."

Nefesim kesildi.

Eve. Yeryüzü'ne.

Ley hatlarında seyahat etmek artık eskisi kadar baş döndürücü bir deneyim değildi. Eskiden bu sihirli otoyollara anlam veremiyordum çünkü büyüüm onlarla uyumlu değildi.

Ancak şimdi gücüm, Yeryüzü'nü aşan bu garip yolları fark ediyordu. Büyünün yoğunluğu beni her yönden çekiştiriyor, kendi yönüne doğru çekmeye çalışıyordu. Fakat Des, elimi tutarak ley hattının tuhaf çekimine son verip beni ileriye yönlendirdi.

Etrafımızda, hepsi yabancı olduğum, perilere özgü manzaralar –tepeler, ormanlar, çöller, okyanuslar, harabeler– aniden *son* bulana dek değişmeye devam etti. Ardından yavaş yavaş tanıdığım şehirlere ve simgesel yapılara dönüştü. Nepal'i, Kahire'yi, Berlin'i ve ardından –nihayet– Los Angeles'ı gördüm.

Pazarlıkçı güçlü bir çekişle bizi ley hattından çıkardı.

Bir an için, bizi sonsuza dek dolaşp duracağımız bu garip otoyola hapsetmeye hevesli büyüünün direnişini hissettim. Ancak bir süre sonra büyü son buldu ve aniden kendimizi Des'in evinde, ley hattına bağlanan geçidin olduğu daire şeklindeki odada bulduk.

Titrek bir adım attım, ayağım yumuşak çimlere gömüldü. Daire şeklindeki odanın duvarlarına dokundum, parmaklarım orada bitmiş salkım sarmaşığa sürtündü ve bitki görünmez bir esintiyle dalgalandı.

Pazarlıkçı beni geçit odasından çıkardı ve ancak o zaman, ahşap parkeleri, uzak yerlerin fotoğraflarının asılı olduğu duvarı, Catalina'daki evinin sıradan hatlarını, ayrıntılarını ve renklerini görüp durumu tam olarak kavrayabildim.

Yeryüzü'nde ydim. Gerçekten de Dünya'ya dönmüştüm.

Yüce Tanrım, toprağı öpmeyi hiç bu kadar çok istemiştim. Kucaklayabilsem, yapardım.

"Vay be, burayı özlemişim," dedi Des etrafına bakınarak.

Ruh eşim yanımda yeniden canlanan bir hatıra gibi görünüyordu. Deri pantolonu, yıpranmış postalları ve dövme kolunu açıkta bırakan eskimiş Rolling Stones tişörtüyle koridorda ilerledi.

Onu peri kıyafetleri içinde görmeye o kadar alışmışım ki insan kıyafetleri içinde ve insan dünyasındaki evinde olması bana bir rüya gibi geliyordu.

Des'in elini bırakp evin içinde ilerledim. Mobilyalara, fotoğraflara ve Des'e ait olduğunu haykıran —yani en azından onu ilk tanıdığım, Ötedünya'daki hayatını hiç bilmedi-

ğim zamanlardaki Des'e ait– dekoratif objelerin her birine bakarken kalbim sızladı.

Oturma odasından geçerek arka kapıdan dışarı çıktım. Öğleden sonra güneşi tenime vuruyordu, gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkardım. Neredeyse ağlayacaktım. Ne sonsuz bir gece ne de bitmeyen bir gündü; Güney Kaliforniya'da sıradan, güneşli bir öğleden sonraydı.

Gözlerimi açıp Pazarlıkçı'nın arka bahçesine doğru ilerledim, dikkatim bir an için kaçırıldığım yere kaydı. Nedeninden tam olarak emin olmasam da bu görüntünün bir zamanlar yaratabileceği korkuların tümü ortadan kalkmıştı. Belki Karnon öldüğü için, belki de Hırsız kadınları kaçırmayı bıraktığı içindi. Hatta belki de değişen, durumun kendisi değil de bendim.

Pazarlıkçı'nın bahçesini geçip arazinin bir uçuruma meyllettiği noktaya yürüdüm.

Aşağıdaki kayalara çarpan dalga seslerini duyunca tüyle-
rim ürperdi. Derin bir nefes alıp tuzlu suyun kokusunu içime
çektim.

Ait olduğum yer burası.

Bakışlarım ufka kaydı. Evimi onunkinden ayıran küçük bir deniz vardı. Bulutsuz bir günde Malibu kıyılarını görebilirdiniz, hatta hayal gücünüz yeterse tepelerin arasındaki evimi bile seçebilirdiniz.

Bu, Pazarlıkçı'nın ayrı kaldığımız tüm o yıllar boyunca baktığı manzara olabilirdi. Görüntü kalbimi ıstırap ve tatlı bir hisle doldurdu; sanki geçmiş, şimdi ve gelecek üst üste binmişti.

Pazarlıkçı yanıma geldi. “Bildiğin gibi burası büyüyle korunuyor.”

Ona döndüm.

“Senin evin de benimki de. Her zaman korunuyorlardı ama sen...” sesi kısıldı, “sen kaçırıldıktan sonra koruma büyüsunü ikiye katladım. Yine de sana burada güvende olacağının garantisini veremem,” dedi daha evvelki sohbetimizi hatırlatarak, “ama tamamen savunmasız da olmayacaksın,” diye ekledi.

Des’e baktım. Batan güneş, yüzüne alev gibi yansıyordu. Sirenim içimde kıpırdandı, büyüüm tazelendiği için yeniden uyanıyordu.

Bizim korunmaya ihtiyacımız yok, diye fısıldadı. Onların bizden korunmaya ihtiyacı var.

“Endişe etmiyorum.”

Des bana kurnaz bir şekilde gülümsedi.

Bizim gibiler kurban olamaz, demişti bir keresinde. Biz birilerinin kâbusuyuz.

Kanatları ortaya çıkıp tehditkâr bir şekilde sırtında açıldı. “Eve gitmeye hazır mısın?”

Kaşlarımı kaldırdım. Varış yerimizin burası olduğunu sanmıştım.

“Ah, Melek, seni burada durmak için mi bu kadar uzaklara getirdiğimi sandın?”

Yüzünü inceledim; kalbim büyüdüğüce büyüyordu. Des en umutsuz hayallerimden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

Kanatlarım tişörtümün kumaşını delip geçerek açıldı. Des bu görüntü karşısında dilini şaklattı. Elini kumaşa gezdirdiğinde yırtılan kumaş tekrar eski haline geldi.

Des tişörtümü düzeltti. Benimkilerle buluşan gözleri dans ediyordu. “Hazır mısın?” diye sordu geri çekilerek.

Cevap verme fırsatım olmadı. Des uçuruma sırtını döndü ve kollarını açarak kendini aşağı bıraktı. Bunu görünce yüreğim hopladı. Ama korkmama gerek olmadığını öğrenmeliydim. Pazarlıkçı’nın kanatları, sihri ve esrarengiz bir ışınlama yeteneği vardı. Düşmek ona zarar vermezdi.

Havada döndü, meşum görünen kanatları esintiyi yakalayabilmek için çırpındı.

Bana işaret etti. “Geliyor musun, bebek siren?”

Tanrım, batan güneşin ışığına bulanmış bu adam o kadar muhteşem ve hayali görünüyordu ki...

Kanatlarım açıldı. Koşarak uçurumdan atladım ve sonra dalışa geçtim, süzöldüm, yükseldim. Rüzgâr beni yukarı doğru savururken kahkaha attım. Bu sırada gözüme Converselerim ilişti.

Pasifik Okyanusu’nun üzerinde uçuyorlardı.

Gökyüzünü yarıp geçtik, okyanus altımızda bulanıklaşmıştı. Bu an sonsuza dek sürebilirdi; rüzgâr saçlarımın arasında ıslık çalıyor, altımda mavi deniz uzanıyor, tepemde gün sona eriyordu. Des ve ben dünyanın üzerinde süzülen iki garip kuştuk.

Vücudum son zerresine kadar sevinçle doluydu.

Kaçınılmaz olarak karaya yaklaştık. Aklımızda incek başka bir yer olsaydı bu, belki hayal kırıklığı yaratabilirdi. Ama önümüzde evimi görünce, eski hisler yerini yeni bir tür coşkuya bıraktı.

Evim, güzel, sevgili, yalnız evim.

Arka bahçeme indik.

Dönmüştüm.

Bir daha asla ayrılmak istemiyordum.

Gerçekten istemiyordum. Şarabımı içip okyanusu izleyerek derin düşüncelere dalmak, kendi çarşafplarımın arasında uyumak istiyordum.

Tüm bunları yapmak istiyordum... Ama bunları Des'le yapmak istiyordum.

Pazarlıkçı'yla beraber sürgülü cam kapılara yöneldik. Des'in kapı kulpuna şöyle bir bakması yetti, kilit bir tıkırtıyla kendi kendine döndü ve kapı kayarak açıldı. Temkinli bir şekilde içeri girdim.

Evimin zemini kumla, tezgâhı çatlaklarla doluydu ve şimdi de ruh eşim içinde bulunuyordu. Sanki buranın sahibiymiş –*hep* burada yaşamış– gibi ayakta duruyordu, etrafa bakışından burayı evimiz yapmaya niyetlendiğine inanmaya başlamıştım.

Bizim evimiz.

Bunu hiç aşamayacaktım.

“Bütün eşyalarımız nerede?” diye sordu.

Yine o ima: *Bizim*.

Bir şeylerin değişmiş olması beklentisiyle evimde –evimizde?– gezindim. Burada en son bulunuşumun üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

“Tavan arasında.” Lise sondayken Des'le birlikte topladığımız onca ıvır zıvırdan ayrılmaya da onlara bakmaya da dayanamıyordum. O fiziksel hatıraları her gördüğümde yokluğunun acısı daha da keskinleşiyordu.

Des dilini şaklattı. “Melek, bu durumu değiştirmemiz gerek.”

Elini kaldırdı ve uzaktan birkaç gümleme, ardından da sürtünme sesi geldi.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra yıpranmış bir kutu oturma odasına girip etrafa toz zerrecikleri saçarak bize doğru süzüldü ve birkaç metre önüme düştü.

Bir-iki saniye boyunca her şey hareketsiz kaldı; sonra aniden kutunun kapağı açılarak beni yerimden sıçrattı.

Ardından tören başladı. Dua bayrakları, Venedik maskeleri, boyanmış su kabakları ve ipekler kutudan bir bir süzülerek yerde sıralandılar.

Eski hatırlarımız kutudan çıktıktan sonra duvarlardaki, masanın üzerindeki ve raflardaki hoş dekoratif malzemeler yerlerinden kalktı. Havada dolaşarak düzgünce kutunun içine yığıldılar. Hepsi kutuya yerleştikten sonra karton kapak kapandı ve kutu tekrar havalandı. Sarhoş gibi sağa sola yalpalayarak geldiği yerden geri döndü.

Kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

Des gülümsedi, gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı.

Aniden birlikte topladığımız objeler –shot bardaklardan posta kartlarına, elle yapılmış çizimlerden notlara kadar– havaya kalktı. Eşyalar birkaç saniye boyunca havada kaldı ve sonra bir patlama olmuş gibi evin her yanına dağıldılar.

Des her biri için bir yer bulmuştu. Duvarlarda, raflarda, mutfak dolabında, sarkıtmak için tavanda.

Bu, sanırım perilerin bölgesini işaretleme şekliydi. Ve bu durum kalbimi çok fena sızlatıyordu.

Tüm bunlar arkadaşlığımızın kanıtıydı. Çünkü bu her zaman böyle olmuştu. Des'in eşim olduğunu bilmeden çok önce bile onun arkadaşım olduğunu biliyordum. Onu arkadaşça olmayacak bir şekilde açık açık istememe rağmen, bir yılın büyük çoğunluğunda arkadaş kalmıştık.

Gece Kralı arkamda belirdiğinde “yeni” iç dekorasyonuma bakıyordum.

Çenemin boynumla buluştuğu noktayı öptü. “Daha çok maceraya çıkacağız,” diye söz verdi, “daha çok biblo alacak, birlikte daha fazla yer gezeceğiz, hem bu dünyada hem de diğesinde.”

Ona döndüm. “Beni neden buraya getirdin?” diye sordum.

Bütün dünyalar arasında onca yer varken beni getirmek için burayı seçmişti.

Adeta evreni gözlerinde taşıyordu. “Çünkü seni seviyorum ve senin en mutlu olduğun yer burası.”

Bu doğru değildi. Mutluluk bir yer değil, bir kişiydi, hatta daha açık olmak gerekirse tam karşımdaki kişiydi.

Pazarlıkçı beni koltuğa yönlendirdi. “Şimdi, Harry Potter'ı izlemeyi bitirdiğimize göre, düşündüm de birlikte oturup maraton yapacak yeni bir seri film ya da dizi bulmalıyız...”

Akşamı Pazarlıkçı'nın kolları arasında geçirdim, ikimiz kanepeme yayılmıştık. Sehpanın üzeri –film gecemizin zayıyatı olan– yağlı pizza, patlamış mısır ve çikolata kaplı kuru üzümle dolmuştu.

Televizyonda *Taht Oyunları* oynuyordu ve açıkça görüyordu ki tam Des'lik bir diziydi. Adam kendini diziye fena halde *kaptırmıştı*.

Parmaklarımı dövmeli kolunda gezdirdim. Diziye dikkat etmem gerekiyordu ama hissettiğim keyiften kendimi alamıyordum. Des buradaydı, oturma odamda kanepeme uzanmış, bana sarılarak dizi izliyordu. Daha önce ellerini çatlak mermer tezgâhımın üzerinde gezdirmiş, botlarını oturma odamın kumlu yüzeyine sürmüştü. Ondan küçük parçalar artık her yere yayılmış durumdaydı. Ona olan iyilik borçlarımı ödememi istediğinden değil, bana ait olduğu için buradaydı.

Gözlerimi kapatıp şimdiki anın tadını çıkardım. Bu, Öte-dünya'da yaşadıklarımın daha düşsel geliyordu. Şehirlerin süzüldüğü, gecenin sonsuz olduğu bir dünyada bana bahşedilen şeylerin tadını çıkarmak çok daha kolaydı. Ancak normal dünyada, Des gibi bir adam buraya, özellikle de benim gibi bir kıza aitmiş gibi gelmiyordu.

Kaderi alt ettiğim için gülmek istedim. Çünkü her zaman ulaşılmaz olan o çocuğu *elde etmiştim*.

Birlikte birkaç bölüm daha izledik ama dizinin ortasında atmosfer değişti.

Önce Des'in saçlarıma ve avucuma bıraktığı birkaç hafif öpücükle başladı. Sonra yerini, tenimi okşayan parmaklarının yumuşak dokunuşu ve vücudumun buna verdiği huzursuz tepki aldı. Ama televizyonu kapatana dek Pazarlıkçı'nın dikkatinin de en az benimki kadar dağıldığını fark etmemiştim.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Gülümsememi bastırdım. “İkisi de.”

Des beni koltuktan kaldırdı ve bacaklarımı dar kalçasına sarabileceğim şekilde kolları arasında döndürdü. Kollarımı boynuna dolayıp ensesindeki saçlarla oynadım.

Yüzümü inceledi. “Doğruluk: Söyle bana, tatlı küçük si-ren, ayrı kaldığımız kaç gecede beni hayal ederek boşaldın?”

Des’in böyle ahlaksız şeyler soracağını tahmin etmeliydim. Sihri beni sarıp utanç verici sorusunu cevaplamaya zorladı.

“Bilmiyorum,” dedim.

Yeterince iyi bir cevap değildi. Pazarlıkçı’nın sihri daha fazla baskı yapmaya, nefes borumun etrafına dolanmaya başladı.

“Neredeyse her gece.” Cevap verirken ona kötü kötü baktım.

“Ne hayal ettin?” Sihri hâlâ etkiliydi ve gırtlığıma baskı yapmaya devam ediyordu.

“Ne etmiş olabilirim?” diye sordum alayla.

Yalnızca bekledi. Kalan işi bana baskı yapan büyüsü hallediyordu.

“Sana zaten bir cevap verdim,” dedim. Bu oyunda bir soruya karşılık iki cevap almıştı ve şimdi başka bir cevap için şansını zorluyordu.

“Avantajımı kullanmak doğamda var,” dedi bir parmağını göğsümde gezdirerek. “Şimdi, diyorsun ki...”

Bunun faydasız olduğunu bilsem de dudaklarımı birbirine bastırdım. Kelimeler yine de ağzımdan döküldü.

“Seni, bana her türlü pozisyonda sahip olurken hayal et-

tim. Beni o kötü çocuk hallerinle tekrar tekrar becerirken hayal ettim. Tatlı ve nazik, sert ve ahlaksız olarak hayal ettim. Diğer erkeklerle beraber olduğumda... Yalnızca sen ve ben olduğumuzu hayal ettim, hatta bir keresinde senin adını bile haykırdım. Her şekilde hayal ettim ama yine de gerçek senin yanından bile geçemedi.”

Pazarlıkçı, konuşurken dudaklarımı izledi. Sonunda eğilip altdudağımı ısırды, dişlerinin arasında tutup sonra bıraktı.

Erkeksi bir şekilde gülümsedi, kanatları arkasında belirdi. “Diğer adamlarla birlikte olduğunda benim adımı mı haykırdın?”

Yüzümün kızardığını hissettim. Bu bilgiyi *neden* paylaşmıştım ki?

“Melek, bence biz bu doğruluk ve cesaret oyununu hayatımızın düzenli bir parçası haline getirmeliyiz.”

Tanrım, hayır. Dile getirilmemesini istediğim –az önceki ifşa gibi– o kadar çok şey vardı ki.

Des, bizi koridordan evin arka kısmına doğru götürdü.

“Cesaret seçeneği neydi?” diye sordum.

“Bence yakında öğreneceksin.”

Yatak odasına girdiğimde ışıklar yandı.

“Yedi yıl boyunca evine girmeyi arzuladım,” diye itiraf etti. “Burada kendine kurduğun hayatı görme arzusu beni yiyip bitirdi.”

İtirafıyla tüylerim ürperdi.

“Sana döndüğüm o ilk akşam,” dedi, “senin yattığın yatağa uzanmanın nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Aklım karmakarışık.”

Onun mu aklı karmakarışık?

Aklı karmakarışık olan kişi bendim. Bu şeytani, dokunulmaz Pazarlıkçı, borçlarını toplamak ve kalbimi yeniden kırmak için bilinmez diyarlardan geri dönmüştü. Ben beceriksiz liseli kız, o ise ilgisiz, gizemli bir adamdı.

“Seninle burada yatmak istedim,” diye devam etti, “vücudunu benimkine bastırmanı... Tanrılar aşkına, hayatına dahil olmayı ne kadar istedim bilemezsin.”

Pazarlıkçı’nın sihri kıyafetlerimi çekiştirdi. Bir an için üzerimdeyken sonraki an yerde bir birikinti olmuşlardı.

Artık biliyordum. Cesaret seçeneği *buydu*, oyunla harmanlanmış seks.

Beni örtülerin üzerine yatırdı ama bana katılmadı. Bunun yerine yatağın ayakucunda durarak çıplak bedenimle göz ziyafeti çekti.

Pazarlıkçı, birkaç saniye sonra, o fena halde ürkütücü gülümsemelerinden birini gönderdi. Belalı bir ifadeydi.

Ayak bileklerimi yakalayıp bacaklarımı genişçe açarak beni uygunsuz bir şekilde açığa çıkardı. “Benim de seninle ilgili fantezilerim vardı. Sana burada, kendi yatağında sahip olmak gibi.”

Ellerini bacaklarımın altına kaydırarak beni yatağın ucuna çekti. Pazılarındaki bronz savaş nişanelerinin bacağıma değdiğini hissettim.

“Bu gece bu yatağa ve buradaki her şeye el koyuyorum.” Uyluklarımın içine bir öpücük kondurdu ve dudaklarını benimde gezdirdi. “Seninle başlıyorum.”

BÖLÜM 21

DES UYLUĞUMUN İÇİNE öpücükler sıralayarak yukarı doğru hareket etti, ta ki...

Çarşafı kavradım ve bir çığlığı bastırdım. Des vajinamın dudaklarından birini sonra diğerini dişlediğinde tenim aniden parlayarak hayat buldu. Tenime karşı gülümsediğini hissediyordum ki bu daha da kötüydü. Şeytani Des'e karşı kendimi savunamıyordum.

Dilini üzerimde gezdirdi. Yüce İsa ve bütün azizler aşkına, bu çok ahlaksızcaydı.

Pazarlıkçı klitorisimi dişlediğinde bu kez çığlığı bastım. Çok çok ahlaksızdı.

“Yüce Tanrılar, seni kahvaltıda, öğle ve akşam yemeğinde yiyebilirim,” dedi tam da klitorisimi emdiği sırada.

İçimden muğlak bir şey yükseldi. Eğer bu kadar tahrik olmasaydım utanırdım.

Sırtımda kanatlarım belirmeye başladı ki altımda ezileceklerini düşünürsek bu talihsizlikti.

Onları geri yerlerine girmeleri için zorlamaya fırsat bulamadan Des'in eli omurgamdan yukarı kaydı.

Büyüsünün bir darbesiyle kanatlarım yok oldu; ustaca bu sorunun üstesinden gelmişti.

Klitorisimi emmeye devam etti, sırtım kasılmaya başlayınca ondan uzaklaşmak için mücadele ettim.

Çok yoğun bir histi. Çok fazlaydı.

“Ah, ah, ah,” dedi, nefesi tenime çarpıyordu. “Yerinde durman gerekecek, Melek.”

Desmond’ın büyüğü üzerimde gezindi ve...

“Sen, korkunç birisin,” diye soludum, kelimelerim anlaşılmıyordu. Kalan sakinliğimi de hızla yitiriyordum.

“Öyleyim,” diye hak verdi.

Klitorisimi yaladı, emdi ve dişlerinin arasına alıp çekti. Piç kurusu yalnızca ben boşalmaya yaklaştığımda geri çekildi. Elleri ve sihri tarafından yerime çivilenmişim, ne kadar kıvrılıp bükülsem de onun ateş hattından kurtulamazdım. Bu yüzden acımasız işkencelerine katlanmak zorundaydım.

Gerçekten çok ama çok acımasızdı. Kendimi sonsuz bir gerilim ve rahatlama döngüsü içerisinde buldum, vücudum gittikçe daha da geriliyordu.

“Boşalmama izin ver,” dedim sesim büyüyle dolarken.

Ancak ona verdiğim emir doğru ifade edilmemişti; beni boşaltması için zorlamak yerine benden uzaklaşmasını sağlamıştım.

Des geri çekildi, bacaklarımı serbest bırakarak topuklarının üzerine oturdu. Dudaklarını altdudağımda gezdirdi, Yedi Ölümcül Günah’ın tek vücut olmuş hali gibiydi. Aman Tanrım, neden işini bitirmiyordu?

“Bu işler öyle yürümüyor aşkım,” dedi, büyülenmiş bir adam gibi bakarak.

Bir an sonra tekrardan eğildi ve tam kaldığı yerden devam edeceğini düşünürken beni yataktan kaldırdı. İçgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, aletin pantolonuna baskı yaptığını hissedebiliyordum.

“Gece daha yeni başlıyor, tatlı şey,” dedikten sonra şehvetli bir şekilde beni öptü.

Dilinde kendi tadımı aldım ve bu, merkezimin yeniden sızlamaya başlamasına neden oldu.

Ayak bileklerimi sırtında kitledim, parmaklarımla saçlarını karıştırdım. Vücudum alev almıştı, Des’in yaptıklarından dolayı hassaslaşmıştım.

Des, sırtım duvara çarpana kadar beni odanın diğer tarafına taşıdı. Dudaklarımdan ayrılıp nefes nefese bir halde alnını alnıma yasladı.

“Bunun kolay bir sahipleniş olmasını istememiştim.”

Sahipleniş. Bu kelimeyi kullanıp duruyordu. Peri tarafının bunu sonuna kadar kullanmaya çalıştığını ilk kez hissetmiyordum.

Beni kollarında tutarken, giysileri üzerinden kayarak altımızda yığın oldu. Kalçalarını uzaklaştırdı ve beni duvara doğru tutmaya devam ederken iterek içime girdi. Bu hisle nefesim kesildi. Vajinam bir mengene gibi aletini kavramıştı.

Evet. Bu muhteşem baskı ve doluluk hissinin, karşı konulmaz bedeninin benimkine karşı gerilişinin tadını çıkardım.

Avuçlarımı geniş omuzlarında kaydırdım, çelik gibi kaslarını ellerimin altında hissettim. Bir ortama girdiğinde Des’in varlığı yeterince göz korkutuyordu ama şimdi, içimde hareket ederken daha da fenaydı.

Eli uyluklarımın arkasına kaydı, her bir darbesi öncekin-
den daha derin olsun diye kalçalarımı kaldırdı.

Beni duvara karşı iterken alnını benimkine dayadı. “İs-
tediğim her şey bu, Melek, tüm hayallerimin canlandırması
bu. Seninle olacağım anlamına geliyorsa eğer tüm sırlarım-
dan –hatta tahtımdan bile– vazgeçerim.”

Güzel bir şeyler söylemek istedim ama ağzımdan çıkan
tek şey nefes nefese bir inilti oldu.

Harika.

“Eşimin kollarımda inlemesi hoşuma gidiyor,” dedi Des.
“Hımm, belki de seni yeniden inletmeliyim...”

Pazarlıkçı’nın büyüünün ilk uzantısı tenimi yaladığında,
“*Yapma*,” dedim sesim büyüyle dolarken.

Des cevabımdan hoşlanmış gibi görünerek bana gülüm-
sedi.

İçime girip çıkarken bedenlerimizden kaygan sesler çı-
kıyordu. His gittikçe yoğunlaşarak gerilmeme neden oldu.
Tam orada doruğa ulaşabilirdim, tek yapmam gereken ken-
dimi serbest bırakmak...

Des içimden çıktığında neredeyse ağlayacaktım.

Bir kadın bu şekilde aklını kaybedebilirdi!

Pazarlıkçı dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı omuz-
larına attı. Ağzı göbeğimden birkaç santim uzaktaydı ama
bana bakmak için başını geriye doğru atmıştı. Bunun da
onun oyununun –orgazmı mümkün olduğu kadar erteleme-
nin– bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama gözlerindeki
bakış, bu düşüncenin dağılmasına neden oldu.

Bana bir ilahmışım gibi bakıyordu, dua edebileceği bir

şeymişim gibi. Şu anda kendimi karanlık bir kraliçe gibi hissediyordum ve tahtım bu adamın teninden yapılmıştı.

“Evlen benimle,” dedi.

Zaman yavaşladı, nefes alıp verişim durdu.

Evlen benimle.

Bir saniye önce şehvetten aklımı yitirmiştim ve şimdi... Şimdi...

“Seninle ruh eşi olmak yeterli gelmiyor,” dedi, “daha fazlasını istiyorum, tabii sen de beni istersen.”

Onu kavradığımda ellerim titremeye başladı. Kalbimin çarpışından kendi düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyordum.

“Evlen benimle ve seni sonsuza dek el üstünde tutayım, Melek.”

Evlen benimle.

Zaten kırılmaz bir bağla bağlıydık. Doğaüstü dünya da Ötedünya da bizi ruh eşi olarak görüyordu.

Evlilik insanlar içindi.

Birdenbire yeniden, Des’in baloya davet ettiği o on altı yaşındaki kız gibi hissetmiştim. Balo, evlilik, tüm bunlar benim dışlanan, hep yalnız olan umutsuz yanıma hitap ediyordu. O acı veren yanı *normal* olmak istiyordu.

Ve Des de bana şu anda normallik sunuyordu.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Des, “lütfen bir şey söyle, Callie.”

Başımı iki yana sallayarak gülümsemeye başladım.

Des hareketimi yanlış yorumlamıştı.

Gözlerinde bir şey ölüyor, ölüyordu...

Tıpkı daha önce yaptığım gibi yine yanaklarını avuçladım.

“Evet,” dedim, sesim yaşadığım duyguyla boğuk çıkmıştı. Başımı sallamaya başladım ve bir daha duramadım. Gülümsedim, bunun yüzümdeki her santime yansıdığını hissediyordum; bu odanın her bir köşesine. Ağzımdan mutluluk dolu bir kahkaha kaçtı.

Des 'le evleniyorum!

Yüzü canlandı, ifadesi aydınlandı ve öyle ışıltılı bir şekilde gülümsedi ki dünyanın güneşe ihtiyacı kalmadığını düşündüm. Gülümseme tüm yüzüne yayıldı, bu hareketiyle göz kenarları kırıştı.

“Benimle evlenecek misin?”

Yine başımı salladım, o kadar kocaman gülümsüyordum ki çenem ağrımaya başlamıştı.

“Benimle evleneceksin,” diye tekrarladı, olayı kavramaya çalışıyordu. “*Karım* olacaksın.” Sanki buna inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

Birden ayağa kalkınca bacaklarım omuzlarından kaydı. Beni kendine doğru çekti ve sonra sıkıca sarılarak döndürdü.

Şu anda ikimiz de kendi küçük evrenimizde yaşıyor gibiydik. O benim ayım, güneşim, yıldızlarım, göğüm ve tüm bunların arasındaki o boşluktu.

Beni yatağa yatırdı ve ağır ağır vücudumun üzerinde hareket etti. Dudaklarımı yakalayıp sanki içime hayat üflüyormuş gibi öptü.

Ellerim sırtından yukarı kaydı, kanatlarına sürtündü. Kanatları! Onları fark etmemiştim; evet dediğimde çıkmış olmalıydı. Benimkiler onun az önce yaptığı büyü nedeniyle hâlâ saklıydı.

Bu kez Des içime girdiğinde dakikalar önceki kadar şehvetli değildi. O içimi doldururken kanatları açılarak etrafımızı sardı. Aletini çekti, bu hareketi işkence gibiydi.

“Yıllarca bunu bekledim,” dedi, “bunun hayalini kurdum. *Karımın.*”

Yeniden içime girdi. Yeniden ve yeniden, bir gelgit gibi hareket ediyor, bizim gerçek olduğumuzu, beraber ve bir bütün olduğumuzu herkesin bilmesini ister gibi her bir darbesiyle daha derin bir iz bırakıyordu.

Bu kez Des beni orgazma ulaştırmak için durmaksızın hareket etti, bunu durduracak hiçbir engel yoktu.

“Des,” dedim inleyerek. Hemen ardından kasıldım ve boşaldım.

Kollarında doruğa ulaştım, parçalara ayrıldığımı hissederken parlak gözlerinin içine baktım.

Pazarlıkçı orgazmımı uzatmak için hızına devam etti, sonra durakladı, bir an için kesik kesik nefes aldı. Ardından aletinin kalınlaştığını hissettim. Bana doğru inledi.

İçime girip çıkmaya devam etti ve bu hisse teslim olup doyuma ulaşırken tek söyleyebildiği, “Callie...” oldu.

Sonunda darbeleri daha nazik bir hal aldı. Orgazmı sona erdiğinde bile içimde kalmaya devam etti, saçlarımı geriye yatırıp bana baktı. “Melek... Unuttuğum bir şey var...”

Parmaklarını şıklattı, baş ve işaretparmaklarının arasında bir yüzük belirdi. “Sanırım bu senin.”

Pazarlıkçı’nın kanatları hâlâ açıktı ama onların ötesinde, daha önce aydınlık olan oda şu anda Gece Kralı’nın büyü-süyle kararmıştı.

Des elimi tutabilmek için içimden çıktı. Yüzükparmağıma bir öpücük kondurup yüzüğü takmaya çalıştı.

Metal halkanın üzerine yerleştirilmiş taş hafifçe parlıyordu; pırlanta değildi. Yüzüklerden pek anlamazdım ama bu beni büyülemişti.

“Ne bu?” diye sordum parlayan taşu bakarak.

“Yıldızlarla bir anlaşma yaptım...”

Bir anlaşma... Tabii ki anlaşma yapacaktı. Hafifçe gülümsedim.

“Yıldız ışığını yakaladım,” diye açıkladı elimi sıkarak. “Gece Kraliçesi’nin kendi krallığından bir parçayı taşımak isteyebileceğini düşündüm.”

Şimdi oturup ağlayacaktım. Yeniden.

“Yüzüğü önceden seçmişsin...” Bu çok saçma bir cümleydi. Tabii ki yüzüğü çok önceden seçmişti, seksin ortasında gidip yıldızlarla anlaşma yapacak değildi ya...

Des gülümsedi ve bu görüntü ayaklarımı yerden kesti. “Melek, bu yüzüğü ne kadar zamandır yanımda taşıdığımı bilsen ödün kopardı.”

Evet, ama ben olsam ödüm koptu demezdim.

“Seninle evleniyorum.” Kelimeleri söylerken bile heyecanlanıyordum.

“Hem de ne evlenmek,” diye hak verdi.

Ona baktım ve başımı belaya sokan o eski yemini hatırladım. “Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn.”

Dudaklarımı öptü. “Karanlık yok olana dek.”

BÖLÜM 22

ERTESİ SABAH UYANIP GÖZÜMÜ açtığımda bir tutam beyaz saçla karşılaştım. Des'in başı memelerimin hemen üzerindeydi, uykudayken ifadesi yumuşamıştı. Kollarını belime dolamış, bir bacağına da ağır bir şekilde benimkinin üzerine atmıştı.

Yüzüme yayılan sırtışı engel olamadım. Des burada benimleydi, kendi evimde beni baştan çıkarmıştı. Sol elim saçlarına gömülüydü, beş bininci kez elimi kaldırıp yüzüğüme baktım.

Milyonlarca insan bunu yaşıyordu; âşık oluyordu, evleniyordu falan filan ama yine de onlardan herhangi birinin benim şu an olduğum kadar mutlu ve âşık olduğunu hayal edemiyordum.

Elim yeniden Des'in saçlarına indi ve bir an için ikimizin basit bir hayat sürdüğünü hayal ettim. Ben yalnızca bir insandım ve o da yalnızca benim nişanlım. Onun yöneteceği bir diyar, benimse kanatlarım, pullarım ve kelleme isteyen bir takipçim yoktu. Periler için değerli olan her şeyi yıkıp geçecek bir Ötedünya savaşına dahil değildik.

Birkaç dakikalığına, uzun süre ayrı düştükten sonra yeniden kavuşmuş bir çift olduğumuzu hayal ettim. Günün sonunda el ele tutuşarak sokağın aşağısındaki kafeye yürüyecektik.

Des'in derin homurtusunu duydum. Yüzünü bana sürüp belimi daha sıkı sardı. Başını kaldırdığında o ışıltılı gözleri benimkilerle buluştu.

Huzurlu bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. İfade-sinde sevgiden başka hiçbir şey yoktu ki bu bile Des'te şey-tani görünüyordu.

Göğüs kafesime bir öpücük kondurdu. "Biliyor musun, Callie, ben hiç gün ışığına düşkün biri olmadım ama kesinlikle buna alışabileceğimi düşünüyorum." Eli aşağı kayd ve bacağıma okşamaya başladı. "Söyle bakalım, günü yatakta geçirmeye ne dersin?"

Gözlerindeki parıltı yeterince ipucu veriyordu. Yatakta kalacak ama *uyumayacaktık*.

"Bence kulağa harika geliyor."

İkimiz saatler sonra bile birbirimize kapılmış ve yataktan çıkmamıştık. Cennetin bunun gibi sonsuz günlerden oluştu-ğuna çok emindim.

Ancak Des bize kahvaltı hazırlayacağına söz verince ya-taktan çıktım.

Şu anda onu izliyordum, çıplak Des'im mutfağında san-ki benim değil de kendi evindeymiş gibi hareket ediyordu.

(Tabii burayı artık kendi evi gibi hissettiğinden oldukça emindim.) Havada beliren malzemeleri alırken gülmemeye çalıştım.

Yumurtalar havada dans ediyor, dolma biberler kendi kendine doğranıyordu. Bu esnada, saçları arkadan bağlanmış Des ise ılık çalıyordu.

Gözlerim aşağı kaydı, kaslı vücudunu ve dövme kolunu inceledim. Pazarlıkçı güzel biriydi. Ölümcül ve kurnaz, ama yine de güzel.

Görüntüsünün tadını çıkarırken sırtındaki pençe izlerini fark ettim.

Hayretle nefes aldım. Görünen o ki dün gece ben farkında olmadan pençelerim de oyuna dahil olmuştu.

Des paniğe kapılmış gibi aniden bana döndü. “Ne oldu?”

Sırtını işaret ettim. “Seni yaralamışım.”

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı. İzleri görmediğini biliyordum ama oluş anını hatırlamış olacaktı ki sırttı.

“O kadar kötü hissediyorsan Melek, eminim bunu telafi etmenin bir yolunu buluruz...”

“Des!” Düşünceli davranırsan böyle olurdu.

Güldü ve omlet yaptığı ocağa geri döndü. Onun kendini hemen iyileştirebileceğini hatırladım. Ama tıpkı Malaki’nin Temper’in boynunda oluşturduğu kızarıklıkları gizlemeyişi gibi o da kendini iyileştirmemişti.

Perileri asla anlayamayacaktım.

Pazarlıkçı ıspatula tuttuğu elini havada salladı ve bir fincan kahve kendi kendine hazırlanmaya başladı. Bittiğinde mutfağın içinde süzülerek bana doğru geldi.

“Senin için aşkım,” dedi arkasına dönme zahmetine bile girmeden.

Fincanı havada yakaladım. “Sen bir tanesin,” dedim minnet dolu bir yudum alarak.

“Bundan şüphesi olan mı var?” Omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı.

Kısa bir süre sonra Des omletleri bitirdi, önce benim tabağım bana doğru süzüldü sonra da onunki. Çarparak masaya indiler ve ardından çatal, bıçak ve peçeteler hışırdayarak onları izledi.

Des karşıma geçip bir sandalye çekti, Yüce İsa, üstsüz Des masamda oturuyordu. Cinsel organım durumu iyi idare edemiyordu.

Bana kaşlarını kaldırıp anlamlı bir şekilde tabaklara baktı. Pazarlıkçı sandalyesine yaslandı. “Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

“Bana *becer beni* bakışları atmayı. Burada beyefendi olmaya çalışıyorum, seni hemen burada, mutfak masanda becermeye değil.”

Kahvemi bir kenara bıraktım. “Masa bunu kaldırabilir...”

Bu tam olarak cennetti.

“Bunu her zaman yapabilir miyiz?” diye sordum.

Masada kıyafetlerim dağılmış bir halde bağdaş kurup oturmuştum. Kahvaltıdan geriye kalanlar ve omlet yere saçılmış, tabaklar parçalara ayrılmıştı.

Des'le Yeryüzü'ne neden daha erken dönmemiştik ki? Açıkça görülüyordu ki burası kendimizi kaybettiğimiz yerdidi. Benim evim... Sonra Des'in evi... Ve ardından ikisinin arasında gökte bir yer.

Des bana yaklaştı, pantolonu hâlâ aynı yerdeydi. Dudaklarıma bir öpücük kondurup elini uzattı. Kırık kupanın parçaları yerde titreşerek tekrar bir araya geldi. Yere saçılan kahve havaya kalkarak tekrar fincana doldu.

Pazarlıkçı kahveyi bana verdi. "Böyle bir soruyu sormana lüzum var mı? Bunu yapmak için ısrar bile ederim."

Elindeki fincanı aldım. "Teşekkürler."

Yanıma mutfak masasına oturdu, onun için de bir fincan havada süzülüp eline indi. Kahvaltı toparlanmaya, omlet eski halini almaya, tabakların parçaları bir araya gelmeye başladı. Hepsi masaya dizildi.

"Bugün ne yapalım?" Kulağa düpedüz şeytani geliyordu.

"Bunu zaten kararlaştırdığımızı düşünmüştüm."

"İsrarcısın küçük siren. Beni kendi küçük seks oyuncağın yaptın, değil mi?"

Başımı iki yana sallayıp kahvemi üfledim (Des bir şekilde bunu tekrar kaynar hale getirebilmişti.) "Beni tamamen çözmüşsün."

Bana hınzır bir şekilde güldü. "Sevişme aralarında küçük bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum." Parmağını şıklattı. "Ah, buldum."

Ona döndüm. Bana biraz fazla sinsi göründü.

Bir dakika sonra misafir odamdan bir kutu süzülerek geldi. İlk başta Callie'nin Evini Yeniden Dekore Etme Bölüm

II'yi oynayacağız sandım ama sonra bize doğru gelen kutuyu tanıdım.

Neredeyse fincanımı düşürecektim.

“Ne yapıyorsun, Des?”

Bu, geçmişimin onunla şu anda ya da herhangi bir zaman paylaşmak istediğim bir parçası değildi.

Kutu önümüzde yere indi.

“Ne yapıyorum gibi görünüyor; senin küçük sırlarını deşiyorum. Ah, bak, bu kutu bizimki gibi tozlu değil. Sanırım birisi sık sık bu kutuyu açmış.”

Artık elimdeki fincanı sıkıyordum.

Kutunun karton kapağı açıldı.

Eğilip bir elimi kapağına vurarak geri kapattım. “Yapmayalım.”

“Hadi ama aşkım. Callie’nin Kirli Hazinesi’ni görmek istiyorum.”

Neredeyse onunla kavga edecektim. Benim en kötü halimi görmüş olsa bile bu koleksiyon gurur duyduğum bir şey değildi.

Ama zaten ilişkimiz bunun üzerine kuruluydu: Hiç kim senin kabul edemeyeceği kirli küçük sırlarımızı birbirimizle paylaşıyorduk.

Nihayetinde elimi kaldırdım. “İyi.”

Kapak bir kez daha açıldı. Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor, parmaklarım hafifçe seğiriyordu. Hiç kimse bu kutunun içinde ne olduğunu görmemişti.

Havaya kalkan ilk şey altın bir kolye oldu. Bir erkek kolyesi. Des’in hazırda bekleyen eline düştü.

“Bunun ardındaki hikâye ne?” diye sordu.

Şu anda gözlerimi kapasam o adamı net bir şekilde görebilirdim. İnce uzun, sıırım gibi bir fiziği, kaba, kötü bakışları vardı. Bütün hedeflerim kötücül görüntülere sahip değildi ama bu öyleydi.

“Keith Sampson. Eski eşi çocuklarının tam velayetini istiyordu, bu yüzden onun pisliklerini deşmemi istedi. Hayatında yaptığı bir dizi bombok şeyin yanı sıra bir de karısını dövüyor, çocuk yaştakilere uyuşturucu satıyordu. Hatta kendi kızını bile eroine alıştırmıştı çünkü ‘o dananın biraz zayıflaması gerekiyordu.’”

Keith’in sirenimi nasıl kışkırttığını dün gibi hatırlıyordum.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Des merakla.

Dizlerine kapandı. Ağladı. Kendini küçük düşürdü.

“Kendi eliyle teslim olmasını sağladım.”

“Hımm,” dedi Des kolyeye bakarak.

Şu anda gölgeleri dinlediğine dair bir izlenime kapıldım. Gülümsediğinde bu teorim doğrulandı. Kolyeyi bir kenara bıraktı.

Kutudan çıkan sonraki şey elle çizilmiş bir haritaydı.

“Arnold Mattis,” dedim.

Arnold’la ilgilenmem için beni kız arkadaşı Christina Ruiz tutmuştu.

“Yıllar önce, kız arkadaşı ondan ayrılmaya kalkıştığında Arnold onu dövmüş, tecavüz etmiş ve sayısız yerinden bıçaklamış.” Olay yeri fotoğrafları hâlâ aklımdan çıkmıyordu. “Tecavüz ve saldırı suçlamalarından yırttı, on ila otuz yıl arası hapse mahkûm edildi ama şartlı tahliyeyle erkenden çıktı.”

Arnold'ı bulduğumda, yanında üzerinde Christina'nın adresi olan bu harita vardı. Haritanın yanı sıra çamaşır suyu, ip, koli bandı ve arabasının bagajına sakladığı bir çekiç.

“Ona ne oldu?”

“Ben oldum.”

Arnold'la Dişe Diş isimli bir oyun oynamıştık. O bu oyunu pek sevmemişti ama ben sevmiştim.

Kutudan çıkan bir sonraki şey alev almış kurukafa şeklinde, ütüyle yapışan bir arma oldu. Des'in eline indiğinde üzerine hâlâ siyah bir deri parçası yapışıktı.

“İrkçi motorcu.”

Pazarlıkçı daha fazla açıklama yapmamı bekledi.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Kötü bir gün geçiriyordum ve tepemin tasını attırdı.”

O adam tam bir şerefsizdi. Devasa cüssesine, şiddetli öfkesine rağmen onun üzerine mutlak bir güce sahiptim.

Des bir diş çıkardı. Şöyle bir havaya kaldırdı. “Melek, bu senden çok benim yapacağım bir iş gibi görünüyor.”

Şimdi böyle deyince, gerçekten de öyleydi.

Dişi ondan alıp parmaklarımın arasında evirip çevirdim. Bir anlığına gözlerimi kapattığımda adamın çığlıklarının yankısını duyabildim.

“İnsan kaçakçısı.” Bembeyaz gömleğini ve sigarasından çıkan dumanın kıvrılışını dün gibi hatırlıyordum. Bana bir malmışım gibi bakmıştı. Bu anı hâlâ tüylerimi ürpertiyordu.

Ama aynı zamanda bu durumla ayrı bir gurur duyuyordum. Yüzden fazla erkek, kadın ve çocuğu kurtarmıştım.

“Onu, kurbanları ve aileleriyle bir odada yalnız bıraktım.”

“Öldü mü?”

Başımı iki yana salladım. “Ölmek için yalvardı... Ama hayır, ölmedi.”

Ben hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmemiştim ama bu yaptığımla şeytan olmaya bir adım yaklaşmıştım. Diş bunun için yeterli bir kanıttı.

“Tüm bu adamları ölüme yaklaştırdım,” dedim diş bakarak.

Birkaç saniye boyunca Pazarlıkçı hiçbir şey söylemedi. Sonunda, “Ne kadar yaklaştırdın?” dedi.

Atalarımı öldürmeye sevk eden o kadim gücün içimde hareketlendiğini hissedecek kadar.

Boğazımı temizledim. “Utanç duymama yetecek kadar.”

Bundan keyif almama yetecek kadar.

Des bir kahkaha koyuverdi. “Ama öldürmedin.” Bu bir soru değildi.

“Hayır.”

Hem de hiç. Kutu dünyadaki en acımasız, en günahkâr insanların hatıralarıyla doluydu. Çocukları inciten, sevdiklerini istismar eden, cinayetten yırtmaya çalışan insanlar.

Ne hapishane ne de ölüm bu vahşetin kefareтини ödeyebilirdi. Ben onlara bu dünyada karşılaşabilecekleri en adil hesaplaşmayı verecek kişi olabilirdim.

Des başını iki yana salladı. “Lanet olsun ama biz birbirimize çok benziyoruz. Seni bu hale ben mi getirdim yoksa?”

“Sen hiçbir şey yapmadın,” –bana suçlularla nasıl mücadele etmem gerektiğine dair bir yöntem vermek dışında– “sen benimle tanışmadan önce de ben böyleydim.”

Bu hatırlatıcıyla mutfağın köşeleri kararmaya başladı. Bunca zaman sonra bile Des'in hâlâ benim için üzüldüğünü görmek bana cesaret veriyordu.

Kutuyu ayağıyla dürttü. "Bu adamları ziyaret etmeli miyim sence?"

Bundan sağ kurtulacaklarından şüpheliydim. Pazarlıkçı'nın benim gibi öldürmekle ilgili sorunu yoktu.

Yine de Gece Kralı'nın deri pantolonu, eski tişörtüyle, sırf bir zamanlar eşini öfkелendirdikleri için o adamlardan birine uğrayıp biraz ortalığı karıştırdığını düşünmek beni gülümsetti.

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Seninle evli olmak *eğlenceli* olacak."

BÖLÜM 23

“BÜYÜCÜ...”

Bu sesi duyunca nefesim kesildi. Her yerden aynı anda gelen bir sestti.

“Yeryüzü’nde geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyor musun?”

Etrafımda döndüm, ayaklarım kuma gömüldü.

Kum mu?

İşte o anda etrafımdakilere odaklandım. Bir kumsal, okyanus ve uçurum vardı; çok tanıdık bir uçurum.

Bu evimin aşağısındaki kumsaldı. Buraya binlerce kez gelmişim, genellikle de bir başıma. Evim benim sığınağımsa eğer bu kara parçası tapınağımdı. Ve şu anda tapınağım kirleniyordu.

“Güzel manzara,” dedi Hırsız kulağıma karşı soluyarak.

İçimi korku kaplayınca tenim aydınlandı. Yüzümü ona döndüm.

Hırsız koyu renk giysilere bürünmüştü; *insanlara* özgü giysiler. Daha evvel onu en ürkütücü haliyle gördüğümü düşünmüştüm, ama insan kılığındaki Hırsız daha da korkutucuydu.

“Nerede olduğumu nasıl bildin?” diye sordum.

“Callypso,” dedi elini simsiyah saçlarından geçirerek. “Ben *her şeyi* bilirim.”

Hiçbir doğaüstü varlık *bu denli* güçlü değildi.

Ruh Hırsızı gaddar bakışlarını üzerime dikti. Bir an için yalnızca birbirimize baktık, sonra gözleri aşağı kaydı.

“Teninle yaptığın şu numara var ya,” dedi, “o bayağı hoşuma gidiyor.” Bana doğru eğildi, dudakları kulağıma sürtündü. “İçinde olmak insana kendini lanet bir yıldız gibi hissettiriyordur eminim.”

Hırsız doğruldu, bir elini gömleğinde gezdirip orada olmayan kırıksıklıkları düzeltti. “Yıldızlardan söz etmişken...” Ben daha ne yaptığını fark edemeden elimi yakaladı. Yüzüğüme iyice bakabilmek için kaldırdı. “Gece Kralı evlenme teklifi ederken ucuza kaçmamış... Sen de evet demişsin.”

“Ne dememi bekliyordun? ‘Hayır’ mı? Kendimi sana sakladığımı mı?”

Buna güldü. “Ne fani bir düşünce. Ama ben sohbetlerimizin tadını çıkarmayı tercih ederim, büyücü. Hayır, eşinin hayat arkadaşlığının mümkün olduğu kadar uzun süre keyfine varmanı isterim. Görüyorsun, hayat uzun bir hikâye; yani seninkinin nasıl başladığı pek umurumda değil... Yalnızca nasıl bittiği önemli.”

İçime kötü bir his doğdu ve sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Ardından Hırsız kuma oturdu, çok zararsız bir hareketti. İnsan kötülüğünü apaçık sergilemesini bekliyordu, sıradan davranmasını değil. Eliyle yere vurdu. “Bana katıl.”

Ona baktım. “Burada kalmaya niyetim yok.”

“Evine dönmeyi mi tercih edersin? Eşinin orada olup olmadığına bakmak ister misin?” dedi. “İkinizi kendi evinizde köşeye sıkıştırmak nasıl olurdu merak ediyorum. Belki de öpüşüp barışır, hatalarımızı telafi ederdik.”

Bu görüntünün hayali fiziksel olarak acı verdi.

“Ya da Gece Kralı’nı izlemeye zorlayarak seni yere yatırıp ‘bekâretini’ bozabilirim.”

Bu sohbet sona ermişti.

Ondan uzaklaştım. Daha beş adım gidememiştim ki yer şiddetle sarsılıp beni sırtüstü yere yapıştırdı. Altımdaki kum hareketlenip duruluyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne baktım, tepeden uçan bir çift martı çılgılık attı.

“Artık benim diyarımdasın, büyücü. Burada benim kurallarım ile oynarız,” dedi Hırsız. Yanıma oturdu. Bana doğru mu kaymıştı yoksa yer mi beni oda doğru kaydırmıştı hiçbir fikrim yoktu.

Parmaklarım kuma gömüldü. Onun diyarındaysam ve bu diyarı yalnızca uykudayken ziyaret edebiliyorsam o zaman...

Yerden doğrulup yandan yüzünü inceledim. “Yani sen hafif ölümleri ve burada olan her şeyi kontrol ediyorsun.” Tıpkı yeri sarsıp beni kuma yapıştırmaması gibi.

Hırsız’ın gözleri parladı. “Özel dedektif nihayet ikiyle ikiyi toplayabildi. Ne kadar da zekisin.”

Şerefsizce bak.

Bir kahkaha koyuverdim. “Asıl sorun ne biliyor musun?”

dedim yüzünü bir kez daha inceleyerek. “Kendini çok özel bir şeytan sanıyorsun, ama öyle değilsin. Senin gibi adamlarla daha önce de karşılaştım.” Birilerini kullanan, kıran, yok eden adamlar.

Bana ürkütücü bir şekilde gülümsedi, daha önce hiç bu kadar soğuk bir ifade görmemiştim. Beni korkutmuştu, gerçekten korkutmuştu. Menfur bir adamın ilgisini üzerime çekmiştim ve gerçek anlamda –bir rüyada değil de uyanık olduğum gerçek dünyada– eline geçtiğim an beni mahvedeceğini biliyordum.

“Seni temin ederim, büyücü,” dedi, “benim gibi bir adamla asla karşılaşmadın.”

Vücudum soğuk terle kaplı halde Des’in kollarında uyan-
dım. Derin derin nefesler alıyordum, göğsüm inip kalkı-
yordu.

Bir dakika önce Hırsız’la arka bahçemin ötesindeki kum-
salda oturuyorduk, onun hâlâ orada olduğuna, evimi gözet-
lediğine, kapımı kırıp Des ve bana bulaşmak isteyip isteme-
diğine dair saçma sapan inancı aklımdan atamadım.

Ensemi kavramış olan Pazarlıkçı’nın kollarına yapıştım.
Gözlerimi kapadım ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye ça-
lıştım.

Gözlerimi yeniden açtığımda Pazarlıkçı saçlarımı yü-
zümden çekti. “Bunu birlikte yapmaya alışmıştık,” dedi
usulca, “eskiden, yurt odanda. Kâbuslar görüp dururdun ve
ben de seni onlardan uyandırırdım.”

Biz, *hiz* değilken bile Des tekrar tekrar beni korumaya çalışmıştı.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu sessizce.

Başım la onayladım.

“Şimdi kâbuslar geri döndü ve bu kez seni onlardan koruyamıyorum.”

Titrek bir nefes aldım ve elimi terli alnıma bastırdım. “Rüyaları kontrol edebiliyor. Hırsız yani. Oraya kendi kralığı diyor.”

Des kaşlarını çat tı, gözleri yüzümü incelerken alnı kırışt ı. Sanırım bir şey söylemek üzereydi ama bir dakika geçtiği halde sözler asla ağzından çıkmadı.

Yatak odamın penceresinden dalgaların kıyıya vurduğunu duyabiliyordum. Bu, rüyamın içgüdüsel hatırlatıcılarından bir diğ eriydi.

Ofladım. “Neden beni hedef aldığını bilmiyorum.” Sesim bu kadar güçsüz çıkt ığı için utandım.

“Beni dinle,” dedi Des beni sık ıca tutarak. “Ruh Hırsız ı güçlü biri olabilir ama sen *hiç kimsenin* kurban ı değ ilsin. Beni anlıyor musun?”

Yutkunup baş ım la onayladım.

Des yüzümü inceledi, ay ış ığı yüzünü mavinin tonlarına boyuyordu. “Tekrar uyuyabilecek misin?” diye sordu.

Hırsız’ın iğrenç rüyalardan bir başkasına düşeyim diye mi?

Başımı iki yana salladım.

Pazarlıkçı nefesini koyuverdi. “O zaman hadi kahvalt ıya gidelim.”

Komodinin üzerindeki saate baktım. Saat 03.02'ydi.
“Bu kadar erken saatte nerede kahvaltı bulacağız?”
Des yalnızca gülümsedi.

“Seni çok seviyorum be, bunu biliyorsun, değil mi?” diye sordum çikolatalı kruvasanı bölerek. Gün ışığı Douglas Cafe'ye doluyordu. Malibu'da gecenin bir yarısı olabilirdi ama Man Adası'nda neredeyse öğle yemeği vaktiydi. Mekân kahve ve hamur işleri yerken sohbete dalmış insanlarla dolup taşıyordu. Hayat neredeyse on yıl önce buraya geldiğimiz zamanlardaki gibi akıp gidiyordu.

“Hatırlanmak her zaman hoştur.” Des ayaklarını masaya attı ve geriye yaslanıp espressosunu yudumladı. Yıllar geçmiş olabilirdi ama koca, kötü Pazarlıkçı'nın minicik fincan-da kahve içişini izlemek hiç eskimiyordu.

Ben de kendi kahvemden bir yudum aldım ve sipariş sıralarını beklerken dedikodu yapan gençleri izledim.

“Böyle bir şeye sahip olmak ister miydin?” diye sordu Des bakışlarımı takip ederek.

“Neye sahip olmak?”

Pazarlıkçı sıırttı. “Aptal olma, Melek. Neden bahsettiğimi biliyorsun.”

Kız arkadaşlara sahip olmak. Bir arkadaş grubunun olması. Arkanı kollayan ve senin de arkasını kolladığın kızlardan oluşan bir grup. Alışveriş yapabileceğin, bir şeyler ödünç alabileceğin, tüm sırlarını anlatabileceğin insanlar.

Bunların tümünü canımı yakacak kadar umutsuz bir şekilde istediğim zamanlar olmuştu.

Derin bir nefes alıp fincanımı masaya bıraktım. “Bazen. Bana neye mal olabileceğini düşünmediğim zamanlarda.” Umutsuz bir şekilde yalnız olmasaydım sırf bana arkadaşlık etmesi için Des’le anlaşma yapmazdım. Ve onunla anlaşma yapmasaydım da...

“Senin için gelirdim, aşkım.” Ayaklarını masadan indirdi. “Bir yüzyıl boyunca seni aradım. Öyle ya da böyle seni bulurdum.”

Bu itirafı içimi tepeden tırnağa ısıttı.

Kahvemden son bir yudum alıp kenara bıraktım. Siparişlerini beklerken kenara çekilmiş olan kızlara bakış attım. “Bunun bir başka versiyonuna sahiptim,” dedim usulca.

Des’in içimde bıraktığı boşluğu Temper doldurmuştu. Ben de onun içindeki bazı boşlukları doldurmuşum.

Tanrım, bu kulağa istediğimden daha edepsizce geliyordu. Gerçi Temper bu tasvire aldırılmazdı.

“Ah, Temper, sonsuza dek borçlu olacağım kadın. Biliyor musun, onun durumunu... Biraz biliyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Berbat geçmiş hakkında yeterince şey biliyordum ama her şeyi değil.

Des kahvesinden bir yudum daha aldı. “Belki bir gün sana anlatırım... Bir bedel karşılığında tabii ki.”

Tabii ki.

Pazarlıkçı espressosunu kafasına dikip kalktı. “Gitsek iyi olur. Bir randevumuz var.”

Ley hattından çıkıp terk edilmiş kiliseye girdikten sonra üzerimdeki örümcek ağlarını temizledim.

Ley hattı geçitleri çok ürkünç yerlerde oluyordu.

“Neredeyiz?” diye sordum Des beni dışarı yönlendirirken. Tepemizde gökyüzü belirdi, sokağın karşısında binalar yan yana dizilmişti.

Des elimi tutarak, “Londra,” dedi.

Bir an için bunu hiç olağandışı bulmadım. Des’le rasgele şehirleri ziyaret etmeye alışkındım. Bu ikimizin sık sık yaptığı bir şeydi.

Ama şimdi, Galleghar ile Hırsız ortalıkta dolaşırken ve Ötedünya bir savaşın ortasındayken, Londra çok sıradan geliyordu.

“Neden buradayız?”

“Göreceksin.”

Bu şifreli cevabın ardından sokakta ilerledi. Birkaç blok yürüdükten sonra Pazarlıkçı varacağımız yere adeta beni zorla sürükledi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum yeniden.

“Yardım edebileceğini düşündüğüm bir tanıdığım var.”

Ne için yardım edebilecek?

“Beni bir hamama götürmediğin sürece bu konuda heyecanlandığımı söyleyemem.”

Yani eğer hamama gideceğim anlamına geliyorsa Galleghar’la yeniden karşılaşmayı bile göze alabilirdim ama daha ötesini değil.

Pazarlıkçı caddenin karşısına geçerken bana baktı, sinsî bir ifadesi vardı. “Kahvaltıyla gönlünü aldığımı düşünmüştüm.”

Homurdandım çünkü haklıydı. Bana hamur işi ve kahve ısmarladığınız sürece birçok saçmalığı görmezden gelebilirdim.

Nihayet sık bir binanın önünde durduk.

“Beni getirmek istediğin yer burası mıydı?” diye sordum yapıyı inceleyerek. Eğlenceli olan her şeyin tadını kaçırarak bir yere benziyordu. Pürüzsüz hatları, modern dokunuşlarıyla, bu tarihi şehrin ortasında çok eğreti duruyordu. “Bundan nefret edeceğimden oldukça eminim.”

“Melek, *bunun* daha ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

Burnumdan güldüm. “Bu yer bir konsept bar veya bir yıl yesem de bitmeyecek kadar makaron ya da lanet olası Noel Baba’nın evi değilse, her türlü hayal kırıklığı yaşayacağım.”

Ki bunların hepsi Galleggar’la yeniden karşılaşmayı göze alabileceğim şeylerdi.

“Çok dramatiksindir. Belki uslu durursan seni bundan sonra bir konsept bara götürürüm, hatta üzerimden *body shot** içmene de izin veririm.”

Gözlerimi kısarak Des’e baktım. “Bu tam bir şantaj.” Oldukça etkili bir şantaj ama şantaj işte.

“Sonuç çıkarma becerilerini kaybetmişsin.”

Eşimi hafifçe itip usulca gülümsedim. “Bana böyle laflar sokmana gerek yok. Ve *body shot* sözünü unutmayacağım.” Tekilalı hem de. Parlak, seksi göğüs kaslarından tuz yalamayı ve bana limon yedirmesini istiyordum.

* İçkinin, vücudun göbük veya karın boşluğu gibi bölgelere dökülerek içilme şekline denir. (e.n.)

Yani evet, *ben* bir kaçıktım.

Onunla birlikte isteksizce binaya girdim. On altıncı kata ulaşır da karşımızdaki metal tabelayı görene kadar sürpriz randevumuzun ne olduğunu anlamamıştım.

“Beni bir *kâhine* mi getirdin?” Sadece bu unvanı söylemek bile sistemime bir adrenalin dalgası salmaya yetmişti.

Pazarlıkçı’nın geldiğimiz yer hakkında bu kadar ser verip sır vermemesine şaşmamalıydı. Çünkü bilseydim buraya asla gelmezdim.

“Tüm olanlardan sonra geleceğine bir baktırmanın zamanı gelmedi mi sence de?” diye sordu Des.

“Hayır, gelmedi.” Hem de hiç gelmemişti. Çünkü sebeplerim vardı. Mantıklı sebeplerim. Hakkında konuşmak istemediğim sebepler.

Tabelaya bakmaya devam ettim.

BELLEBY & OĞULLARI LMT.

Kâhin.

Geleceği Bilen Gardını Alır.

Hafifçe titredim. Üvey babam da bir kâhindi. Tıpkı böyle bir yerde çalışıyor, en zenginlerin ve en güçlülerin –çoğu zaman hukuk dışı işler yapanların– falına bakıyordu.

Pazarlıkçı’yı da ilk böyle bulmuştum. Bir müşterisi üvey babama Des’in kartını vermiş ve o da zor bir durumda kalır da Gece Kralı’nı çağırması gerekir diye kartı elinin altında tutmuştu. Ve kadere bakın ki o zor duruma *ben* düşmüştüm ve Pazarlıkçı benim kurtarıcı meleğim olmuştu.

Geldiğimiz kat ürkütücü bir sessizliğe sahipti, yalnızca uzaktan bir inilti duyuluyordu. Kollarımı ovuşturdum.

Buna katlanacaksam eğer o body shotlar dünyanın en lezzetli tekilasası olmak zorundaydı.

Des bir elini sırtıma yerleştirerek eğilip şakağımı öptü. Bana oynadığı berbat oyun için özre en yakın şey buydu. Beni koridorda yönlendirdi, burası tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu.

“İşleri gerçekten tıkırındaymış,” dedim.

Des’in dudakları seğirdi ama yüzünün geri kalanı ifade-sizdi.

Kapının önünde durduk. Arkasından gelen inilti sesleri yükselmişti.

Burada fal bakanlar her kimse birilerinin hayatını mahvediyorlar gibi geliyordu.

Belki de daha sonra gelmeliydik...

Pazarlıkçı uyarı bile vermeden kapıyı kırarak açtı.

“Tık tık.”

Odanın içinde, masanın üzerine yayılmış çıplak bir kadın yattığı yerden çığlık attı, üstündeki adam kendini ondan kurtarmaya çalıştı.

“Ah, siktir,” dedi adam Des’i görünce. Aletini hızla pantolonuna sokmaya çalıştı.

Iyyy.

Neredeyse çırılçıplak olan kadın yeniden çığlık atarak –oldukça beceriksiz bir şekilde– üzerini örtmeye çalıştı.

Sanırım bu görüntü iniltilerin kaynağını açıklıyordu...

“Bir randevumuz olduğunu söyledin sanıyordum?” diye kızdım Des’e.

Eşim bana bakmadı, bunun yerine adama başını salladı, “İşle aşkı karıştırmaman gerektiğini biliyor olmalıydın, Collin.”

Sanırım kâhin buydu. Hiç de etkilenmemiştim.

Pazarlıkçı elini şöyle bir sallayınca kadının giymeye çalıştığı kıyafetler hemen üzerine geçti. Kadın haykırıp odaya fırladı.

“Lanet olsun,” dedi adam kadının gidişini izlerken ve sonra Des’e döndü. “Arayabilirdin.”

Sonuçta hakkı vardı, önceden bilen gardını alırdı.

“Müşterilerim de hep böyle der,” dedi Des. “Ama sorun şu ki, aradığımda ortalıktan tüymek gibi kötü bir alışkanlıkları var ve benim de onları bulmak ve bunu masraf olarak faturalarına eklemek gibi bir kötü alışkanlığım vardır. Gerçekten, bu işler her iki taraf anlaşmaya gönüllü olduğunda daha iyidir.”

Collin kenardaki gömleği alıp üzerine geçirdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu huysuz bir şekilde. Gömleğini ilikleyip masaya yaslandı.

O masanın üzerindeki pisliği temizlemek için İncil’e ve kutsal suya ihtiyaç vardı.

Des’in büyüünün soluşunu hissettim. Bir an sonra kâhinin gömleğinin kolları sıyrıldı ve iki çentik izini ortaya çıkardı.

Bir adım öne çıktım, merakımı cezbetmişti. Des’in müşterilerinden birinin birden fazla dövmeye sahip olduğunu

çok nadir görmüştüm. Bu, Des'in muhtemelen Collin'e güvendiği anlamına geliyordu.

"Bir daha söylesene, bunlar kaç aydır var?" diye sordu Pazarlıkçı.

Adam gömleğinin kollarını indirip kol düğmesiyle uğraştı; o anda ne kadar genç olduğunu fark ettim. Yirmilerinin ortasıındaydı belki? Şimdi dikkatle bakınca, giydiği kıyafetlerin içinde rahatsız gibi görünüyordu.

Az önce karşılaştığımız manzaradan sonra bu adamdan böyle bir şey beklemiyordum.

"Borcumu ödemeye hazırım," dedi. "Yalnızca bana ne istediğini söyle."

O anda Collin'in kaba saba aksanını fark ettim. Kafamda bir senaryo şekillendi; elinde bir sözü ve çok fazla seçeneği olmayan bir çocuk Pazarlıkçı'yla karşılaşıyordu. Pazarlıkçı genç adamda kendinden bir şeyler görüyor ve ona diğer müşterilerinden biraz daha fazla yardımcı oluyordu. Ve bu da yokluktan-varlığa hikâyesinde kâhine ilham oluyordu. Yalnızca iki borç karşılığında.

Collin'in gözleri bana kaydı ve bakışlarımla karşılaştı.

"Bu kim?" diye sordu sesinde mesleğinden gelen bir merak vardı.

"Kim olduğu önemli değil. Önemli olan senin onun için ne yapabileceğin," dedi Des.

Kâhinin yüzü kibirli bir hal aldı. Öne çıkmam için işaret etti.

"Önce o lanet ellerini bir yıka," diye hırladı Des. "Az önce bir kadının içine soktuğun parmaklarla ona dokunamazsın."

Collin kaşını kaldırsa da yerinden kalktı. “Bakıyorum da ayrı kaldığımız süre seni az da olsa nazik birine dönüştürmemiş.”

Des’in gözleri şöyle bir odada gezindi. “Bakıyorum da ayrı kaldığımız süre seni daha zengin birine dönüştürmemiş.”

Kâhin homurdandı. Bana başını sallayıp odadan ayrıldı.

Pazarlıkçı’ya döndüm. “Burada ne yapıyoruz?”

Gerçekten de burada olmak istemiyordum.

“Melek, sana şahsen söz veriyorum, Collin hoşlanmadığın herhangi bir şey yaparsa...”

Ağzımı açtım.

“... Geleceğini görmek dışında...”

Lanet olsun. Ağzımı geri kapadım.

“Onu kendi ellerimle değerim.”

Yüce İsa.

“Şey, kalan borçlarımı topladıktan sonra değerim tabii,” diye düzeltti.

“Kimsenin kimseyi değmesine gerek yok. Ben yalnızca...”

Odanın kapısı açıldı ve Collin dönünce cümlem yarıda kesildi.

“Pekâlâ,” dedi kâhin, “nerede kalmıştık?” Bakışları üzerime düştüğünde gözleri ilgiyle aydınlandı. “Ah, evet, falına bakılmasını istiyorsun.”

“Ben falıma bakılmasını istemiyorum,” dedim. Çünkü bunun açıklığa kavuşturulması gerektiğini düşünüyordum.

Collin, Des’e döndü.

“Onun falına bak.”

Öff.

Kâhin boğazını temizledi. “Pekâlâ. Lütfen oturun han’fendi.” Eliyle yakındaki koltuğu işaret etti.

Koltuğa otururken huysuz bir çocuk gibi görüldüğümün farkındaydım. Biliyorum, babamın şeytanın teki olması – yani kelimenin tam anlamıyla değil; çünkü duyduğuma göre Şeytan, Hugh Anders’den kat kat daha nazık biriymiş– bütün kâhinlerin berbat oldukları anlamına gelmiyordu.

Ama aynı zamanda bu, falıma bakılması konusunda hevesli olduğum anlamına da gelmiyordu.

Collin yanıma oturdu, Des koltuğun karşısındaki duvara doğru gitti ve oraya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu, üzerindeki AC/DC tişörtünün kolları pazılarının üzerinde gerildi.

Ben ona kızginken Pazarlıkçı’nın bu kadar ağız sulandırıcı görünmesi gerçekten haksızlıktı.

“Ben Collin,” dedi kâhin, dikkatimi kendine çekerek. “Geleceğine bakmadan önce ismimi bilmek istersin diye düşündüm.”

Neredeyse adını zaten bildiğimi, bu işin ve diğer her şeyin saçmalık olduğunu söyleyecektim ama bunun yerine zoraki bir gülümsemeyle, “Callie,” dedim.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Neyse ne.

Kâhin elimi tuttu, hiç profesyonel olmayan bir şekilde başparmakları tenimi okşadı. Belki de bana öyle gelmişti.

Ellerimize baktım, bakmaya devam ettikçe adamın derisinin altında kalbinin atışını hissettim, büyümle kanı hareketlenmişti. İnsani gücü duyularımı doldurdu.

Şaşırtıcı derecede kuvvetli bir yeteneği vardı.

Bakışlarım Collin'e kaydı.

Sanırım tütsü ve büyülü sözler duymayı bekliyordum. En azından bir ateş yakmasını ya da geleceğimi görebileceği bir kap sığ su görmeyi ummuştum. Üvey babamın geleceği görmek için yanında taşıdığı bir kâsesi vardı. Benim için hiç kullanmamıştı –canavarca eylemleriyle yüzleşmeye asla cesaret edememişti– ama müşterileri için kullanmayı severdi.

Bu kâhin hiçbir şey yapmadı. Derin nefesler aldı, bana odakladığı bakışları bir şeyler arıyordu...

Gözleri odağını kaybetti.

Bakışlarım hemen yandaki sandalyeye yerleşen Des'e kaydı. Bir ayağından destek alarak sandalyeyi iki arka ayağının üzerinde geriye yatırdı.

Ona bakışımı yakalayınca dudaklarının kenarı kıvrıldı. Kendini sandalyede öne geriye sallayarak tıpkı ergenlik yıllarımda yaptığı gibi beni eğlendirmeye başladı.

Kıkırdamaya başladım.

Kâhin nazikçe, "Gözleriniz bende olsun," dedi.

Dikkatim yeniden Collin'e döndü. İkimiz uzun bir süre birbirimize baktık. O kadar uzun bir süreydi ki rahatsız hissederek yerimde kıpırdanmama neden oldu. O kadar uzun bir süreydi ki o body shotları net bir şekilde gözümde canlandırabildim.

Bir dakika daha geçti ve sonra Collin konuşmaya başladı. "Başka bir varlığın seni gölgelediğini, fırsatını bulunca bilincine sızdığını görüyorum. Bunu ne tür bir şey yapabilir?" diye mırıldandı kendi kendine. "Bu bir karabasan değil..."

Bu... Dünyevi bir varlık da değil. Sana musallat olmaya devam edecek. Bir şeyler istiyor... Ne olduğundan emin değilim. Seni istiyor, *büyücü*.”

Bu isim karşısında gerildim.

Des’in sandalyesi küt diye yere indi.

Collin gözlerini kapadı. Saniyeler geçti. Nefes alıp veriş yavaşlamış gibi görünüyordu.

Doğaçlama gelişen bir şey gibi gelmişti...

Kâhinin gözleri açıldı.

İrkilerek geri çekildim. O gözlerin ardındaki yaratığı tanıyordum.

Kâhin değildi. Artık değildi.

Konuşmaya başladı. “*Acele et büyücü, zamanın azalıyor.*”

Elimi çekmeye çalıştım ama Collin sıkıca tutuyordu.

“*Seni yavaş yavaş yok edeceğim, hayatın artık benim.*”

Collin’in ağzının köşesi günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. “*Bu yüzden benden kaçsan iyi edersin, işim bittiğinde kendimi özgür bırakıp peşine düşeceğim.*”

Kâhin ellerimi bırakıp öksürmeye ve boğazını ovmaya başladı. Yeniden bana baktığında gözlerindeki Hırsız gitmişti.

“Bu neydi *lan*?” dedi nefes nefese.

Titremeye başladı, yalnızca endişeden de değildi, oda kararıp soğumaya başlamıştı.

Des gölgelerin içinden çıktı. “Yok edilmesi gereken bir yaratıktı,” dedi koltuktan kalkmama yardım ederek. “Başka ne gördün?” diye sordu Collin’e bakarak.

Kâhin boğazını temizledi, hâlâ boynunu ovuyordu. “Ka-

ranlık ve ölüm gördüm. Bir şey çok... Netti. Bu siktiri boktan şey her neyse, kıza yaklaşıyor,” dedi beni işaret ederek. “Onu durduracak biri çıkmazsa eğer... Kızı ele geçirecek. Ve öyle bir durumda,” dedi Collin özür dilercesine bana bakarak. “Asıl endişelenmeniz gereken şey ölüm olmayacak.”

ASIL ENDİŞELENMENİZ GEREKEN ŞEY ÖLÜM OLMAYACAK.

Bu, Hırsız’ın sloganı olmalıydı. Söz konusu kişi bu canavar olduğunda ölümün yanında hafif kalacağı daha çarpık, vahşice şeyler planladığımı tahmin edebiliyordum.

Şimdi zihnim ölümden daha kötü olabilecek her türlü imkânsız şeyi bir araya getirmeye başlamıştı.

Bakın işte, normal bir hayat yaşamak istiyorum derken bunu kastediyordum. Normal insanlar ölmekten daha kötü şeyler hakkında endişelenmezdi.

Collin kollarını sıvadığında tenindeki iki siyah çizgiden biri yok oldu.

“Gerçekten tek istediğin şey bu muydu?” diye sordu.

“Daha fazlasını almamı mı istersin?” Karanlık henüz çekilmemişti.

Kâhin, “Hayır, hayır,” dedi aceleyle.

“O zaman tekrar görüşürüz,” dedi Des. “Ve sana profesyonelce bir uyarı: Çalışma saatlerinde sikini pantolonunun içinde tutmaya çalış. İşlerin için iyi olmaz.”

Desmond elini sırtıma koydu. “Gitmeye hazır mısın, Melek?” dedi, bana gelince sesi kibarlaşmıştı.

Başımınla onayladım.

Hem de düünden hazırım.

Collin sanırım Des’le tokalaşmak için elini uzattı. Pazarlıkçı eline hafif bir tiksintiyle baktı.

Kâhinin elini tutmak yerine parmaklarının arasında siyah bir kart belirdi. “İşleyişi biliyorsun. Biz sikik birer dost değiliz. Kartımı zor durumda kalan bir arkadaşına ver ya da verme, ama yerini bil. Bana hâlâ bir borcun var.”

Sanırım Pazarlıkçı’nın müşterisine göstereceği kibarlık bu kadardı.

Collin, Des’ten kartı alınca konu kapandı sandım.

Ama kapanmamıştı.

Belki Collin kendine fazla güvenen biriymi, belki merak ediyordu, belki de yalnızca bir şeyleri ispatlamak istiyordu, bilmiyorum, ama son anda Des’in elini tutup Pazarlıkçı’yı tokalaşmak için alıkoydu.

Collin’in eli eşimle temas ettiği anda kâhinin nefesi keşildi ve gözleri odağını kaybetti.

Sanırım onun geleceğini okuyordu...

Des yanımda gözden kayboldu. Bir saniye önce Collin onunla tokalaşırken sonraki an Des kâhini gırtlğından yakalamıştı.

Collin’i duvara yapıştırdı. “Pardon ama senden geleceğimi okumanı istediğimi hatırlamıyorum,” dedi sakince. Kaynayan öfkesini belli eden hiçbir işaret yoktu –ne bir gölge, ne de ortaya çıkan kanatlar– hiçbir şey.

Collin işe yaramaz bir şekilde Des’in parmaklarını gırtlğından çekmeye çalıştı ama tenleri birbirine temas ettikçe kâhin daha da zorlanıyordu. Collin’in gözleri yuvalarında

döndü, boğuluyor gibi nefes alıyordu. Bedeni bir iki kez sarsıldı.

Öne çıktım. “Des ne yapıyorsun?” dedim panikle.

Kâhine kaşlarını çatarak baktı. “Hiçbir şey.” Sözlerini kanıtlamak ister gibi adamı serbest bıraktı.

Collin yere devrildi, bedeni zayıf düşmüş, titriyordu. Gözlerini kırıştırtarak inledi. Öksürdü. “Pazarlıkçı...”

Gece Kralı kayıtsız bir şekilde ona baktı. “Bir daha böyle bir numara yapmayı denersen o parmakları bir bir kaybedersin.”

Des bana baktı. “Hazır mısın, Melek?”

Of... “Evet.”

Des bir elini sırtıma koyup beni kapıya yönlendirdi.

Collin arkamızdan, “Bekleyin,” diye seslendi.

Ama Pazarlıkçı durmadı.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi kâhin boğuk bir sesle.

“Karanlık... Karanlık sana ihanet edecek.”

BÖLÜM 24

BİNADAN BİR BLOK KADAR uzaklaşana dek konuşmadık.

Sonunda Pazarlıkçı, “Bira içmek ister misin?” diye sordu.

“*Des.*” Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Benim bir biraya ihtiyacım var.”

“*Des.*” Durdum. Nefes alamıyor gibi hissediyordum. “Son on dakikada olanlar hiç yaşanmamış gibi davranamazsın.”

Pazarlıkçı ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Bana döndü, saçları gri Londra manzarasıyla birleşince kar gibi görünüyordu.

“Callie, bana bir şey olmayacak.” Kendinden fazla emin görünüyordu. Sanki ona hiçbir şey olamazmış gibi.

Onu sarsmak istedim. “Des, o kâhin karanlığın sana ihanet edeceğini söyledi!”

“O kâhin kendine fazla güvenen bir dallama.”

Neden dinlemiyordu. “Senin geleceğine baktı!”

“Callie.” Elimi tutup nişan yüzüğümü çevirdi. (Dönüp dolaşıp Pazarlıkçı’nın mücevherlerinden birini üzerimde taşıyordum.) “Sorun yok. Collin’in sözlerini küçümsemiyo-

rum. Olan olur, ama bana güvenmen gerek. Bunu yapabilir misin?”

Hayır. Of, evet.

“Sana daha yeni kavuşmuş gibi hissediyorum.” Bakışlarımı yere indirdim ve sonra yeniden Pazarlıkçı’ya baktım. “Seni bir daha kaybedemem.”

“Kaybedeceğini kim söyledi?” diye sordu Des. “Aklının sana oyunlar oynamasına izin verme aşkım. İhanet etmek ölüme terk etmekle aynı şey değil.”

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Çaresizce başımı salladım.

“Daha iyi misin?” diye sordu Des.

Hayır. Hem de hiç iyi değildim.

“O body shotları istiyorum.”

Des bize sonunda bir konsept bar buldu. Body shotları olan bir bar.

Alchemy, Londra’da bulunan bir gece kulübüydü. Büyücü cenneti gibi dekore edilmiş, her bir aksesuara kara büyü ve bağlama büyüğü yapılmıştı.

“Melek, bu kötü bir fikirdi.” Des yattığı yerden bana baktı, titreşen sahte mumlarla çevrelenmişti. O mumların arasında yatarken kurban edilmek üzere olan bir adağa benziyordu ve sanırım asıl mesele de buydu.

“Sen kötü fikirleri seversin,” dedim. Bir elimde küçük bir tuz şişesi, diğer elimde de bir limon dilimi tutuyordum.

Lanet olsun ki çok heyecanlıydım.

“Normalde evet de bundan emin değilim.” Ağzının içinden, “Rollerimiz değişse daha eğlenceli olabilirdi,” dedi.

Üzerine eğildim, dudaklarım onunkinden birkaç santim uzaktaydı. “Eğlenmeni sağlayacağım.” Açıklamamı limon dilimini Pazarlıkçı’nın göbeğinin etrafından gezdirerek noktaladım. Gözleri parladı ve aramızdaki bağ sayesinde heyecanının en ufak parçasını bile hissettim.

Acayip yalancıydı. O da en az benim kadar heyecanlıydı.

Dikkatim yüzünden göğsüne doğru kaydı. Limon diliminin ardından tuzu gezdirdim.

Bu o kadar seksiydi ki dürüst olmak gerekirse yasaklanmalıydı.

Des bana sinsi bir şekilde gülümsedi. “Eğleniyor musun, Melek?”

“Birazcık.” Limon dilimini Des’in ağzına koydum ve garsona işaret ettim.

Büyücü cübbesi giymiş bir adam elinde tekila şişesiyle geldi. İşaretim üzerine kehribar rengi sıvıyı Des’in göbeğine döktü.

Bitirdiğinde eğildim.

Karnındaki tuzu yalarken Des’e gülümsedim.

Dişlerinin arasından bir inilti kaçtı.

Dudaklarımı göbeğine dayayıp tekilayı içtim.

Dudaklarımın altında kasları gerildi. Elim göğüs kaslarına dayayıp doğrulduğumda alkol boğazımı yaktı.

Yeniden eğildim, dudaklarımı Pazarlıkçı’nın dudaklarına değdirerek dişlerinin arasındaki limon dilimini aldım, narenciye alkolün acılığını kesti.

Limon dilimini kenara bırakınca Des doğruldu ve bir dizi mumu devirerek bana döndü.

Elini bacaklarımın arasındaki hassas noktaya yerleştirdi. “Yeterince doydun mu, aşkım?”

Bu şifreli bir soruydu, değil mi?

Eğildim. “Biraz bile doymadım.”

Gecenin kalanı boyunca Des gömleğini giymedi ve bardaki kadın nüfusunun tamamı bunu kaldıramadı.

Gerçekten kaldıramadı ki bu sorun yaratıyordu.

“Herkes sana bakıyor,” dedim.

Des barda oturmuş pahalı bir viskiyi doğrudan şişesinden içiyordu. Bunu da yapmaması gerekiyordu. Fakat ona söylediğimde, “Kurallar yıkılmak için vardır,” dedi. Sonra bana göz kırparak viskisinden bir yudum daha aldı ve o anda orgazm oldum.

Pekâlâ, tamam, son dediğim olmadı ama neredeyse o noktaya geldim.

Ben bar taburesinde normal, yetişkin bir kadın gibi otururken peri kralımın tek yaptığı beni bacaklarının arasına sıkıştırmaktı.

Bundan şikâyetçi değildim elbette. Hem de hiç.

Sonuçta göğüs kaslarıyla burun burunaydım. Daha kötü bir manzara da olabilirdi.

Des viski şişesini indirdi. “Herkes sana bakıyor, Melek.” Başını iki yana salladı. “Yıllar geçmiş olsa bile sen hâlâ

kendi güzelliğinin –ne yazık ki– asla farkında olmayan o liseli kızsın.”

Bir kadın barda yanımıza geldi, kolu zararsız bir şekilde Des’in bacaklarına değdi.

“Pardon,” dedi, buradaki insanların yarısı diğer yanına dokunmuş olsa bile.

Pazarlıkçı’ya imalı bir bakış attım. Görüyor musun?

Kadını görmezden geldi ve öne doğru eğildi. “Kanatların belirmeye başladı, bebek siren.”

Bunun gayet farkındaydım. Alkol, peri sahiplenışı ve bütün o şehvetli düşünceler birleşince onları saklamak neredeyse imkânsız bir hal alıyordu.

Kadın, Des’e doğru eğildi, bu kez kolu bilinçli bir şekilde bacaklarına sürtündü.

“Buraya sık sık gelir misin?” diye sordu Des’e, beni tamamen görmezden gelerek.

Tenim parladı ve kadına baktım. “İkile.”

Kadın tek kelime etmeden bardan uzaklaştı ve geri kalabalığın arasına karıştı.

Eh, bu da teknik olarak yasadışıydı ama... Tanrım, çok iyi hissetmişim.

“Birileri kıskançlık mı yapıyor?” Des şeytani bir şekilde gülümseyip şişesinden bir yudum daha aldı.

“Hiç de bile.” Evet.

Tenime baktım ve sönerken kaşlarımı çattım. “Burası doğüstü varlıkların geldiği bir bar, değil mi?”

“Pek sayılmaz.” Viski şişesini tutan elini kullanarak parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. Ben hareket etmeden büyü-

sü beni ona doğru itti. “Her ne kadar bunları seviyor olsam da...” Kanadıma dokundu.

Ah siktir, yine çıkmışlardı.

“...saklamamız gerek.”

Avucunun altında Des’in büyüünün içime sızdığını hissettim, tıpkı benim evimde kanatlarımı sakladığı gibi yaptı. Büyü onları kaybolmaya zorlarken bir anlık baskı hissettim ve sonra kanatlar yok oldu.

Gece kulübünde bir saat daha kaldık, bardan ayrılarak öylece durup vakit öldürebileceğimiz dans pistine geçtik.

Tüm bu süre boyunca mekânın müşterileri ikimizi izledi. Gözlerinde çok fazla şey vardı. Şehvet, kıskançlık, hırs. Pazarlıkçı hiçbir şey yapmadan onların içine tohumlar ekiyordu; havada korkusuz ve vahşi büyüünün tadını alabiliyordum, insanları kötü kararlar vermeye teşvik ediyordu.

Sonunda boyun eğdiler. Daha fazla içip, daha fazla dokundular ve bize daha fazla yaklaştılar. Kısa süre sonra bir kavga patlak verdi, en az iki çift *ateşli* bir sevişmeye daldı ve Des’le ikimiz aramıza katılmak isteyen bir düzine kadar insanı korkutup kaçırdık.

“Bunu gittiğin her partide yapıyor musun?” diye sordum.

“Neyi?” dedi, masum görünerek.

“İnsanları kışkırtmayı.”

Gülümsedi. “Eğlenmiyor musun?”

“Daha beş dakika önce kelimenin tam anlamıyla bir kadını neredeyse pençeliyordum.” Kendini Des’le arama sokmuş ve eşimle flörtleşmeye başlamıştı. Yani en azından eşim onu kenara itip bana katılana kadar flörtleşmişti.

“Erken müdahale etmem kötü olmuş.”

Of. Ruh eşiniz bir peri olduğunda böyle oluyordu işte. Bağlılık gösterileri genellikle kanlı bitiyordu.

“*Sana* yaklaşan bütün o kadın ve erkekleri unutuyorsun,” diye ekledi.

Yani tehditkâr görünen Pazarlıkçı’ya şöyle bir baktıktan sonra planlarını yeniden gözden geçiren erkekler ve kadınlardan bahsediyordu.

Des elinde tuttuğu bira şişesini yakındaki bir masaya bıraktı. “Neden geceyi bitirmiyoruz?”

Body shotlar içilip sarhoş olunmuş, iyi vakit geçirilmiş, diğer herkes bizden daha sarhoş olmuş ve gitme vakti gelmişti.

Birlikte kulüpten ayrıldık ve birkaç blok aşağı doğru yürüyerek şehir mezarlığına ulaştık. Oraya vardığımızda Des beni ley hattının girişine geçirdi, biz geçide adımımızı atarken hava dalgalandı.

Londra’dan Kaliforniya’ya yolculuk bir dakikadan daha kısa sürmüştü. Ley hattından çıktığımızda kendimizi yeniden Des’in evinde bulduk.

Pazarlıkçı beni daire şeklindeki geçit odasından çıkardı, kapı arkamdan tıkırtıyla kapanarak kilitler karmaşık bir şekilde birbirine geçti.

Bir an için kapıya yaslanan Des’e baktım. Bana baktığında gözlerinde şeytani bir şey vardı.

“Ne?” Kanım damarlarımda hızla akmaya başlamıştı.

“O body shotları karşılıksız içmene izin verdiğimi düşünmedin, değil mi?” dedi Des.

Saniyesinde önümde belirdi.

Ne yazık ki gömleğini geri giymişti. Des, gömleğinin kumaşını benimkine sürtünecek kadar yaklaştı ve beni en yakın duvara doğru itti.

“Nasıl istersin? Yerde mi, duvara karşı mı yoksa tezgâhın üzerinde mi?”

Tanrım. Seks ve büyü tarafından ayartılan sirenim uyanınca tenim parlamaya başladı.

Elini pantolonuma daldırdı ve beni oradan kavradı. “Yoksa benim seçmemi mi istersin?”

Nefesim kesildi, ellerim kollarına kayd ve parmaklarım etine gömüldü.

Çok az bir çabayla külotumu kenara kaydırıp parmağını içime soktu. “Bunu *sen seç* olarak algılıyorum.”

“Des.”

Vahşi, karşı konulmaz, tatlı dilli ve tam bir peri gibi görünüyordu.

İkinci parmağını da içime kaydırıldı. Bu his karşısında inledim.

Onu kavrarken tırnaklarım sivrildi, pençelerim tenini deldi. Tırnaklarım daha derine batıp tenini keserken Gece Kralı sırttı.

Biz gerçekten de kaçık bir çifttik, kan ve seks denilince azıyorduk.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu, bacaklarımı genişçe açarak onu yaklaştırmaya zorladım.

Burnu ve dudakları kızaran yanaklarıma değdi. “Belki de hiçbirini seçmem. Dokunuşum karşısında dağıldığını

görmeye bayılıyorum. Belki de benden alabileceğin tek şey dokunuşum olur.” Çenemi dişleyerek benimle oyun oynadı. Şu anda bir seramik hamuru gibi ellerinin arasında olduğum ve beni istediği şekle sokmaya hazırlandığı için alenen keyiflenmişti.

Bir dakika önce seksi düşünüyorken şimdi henüz beni tam olarak doldurmadan ağır ağır işkence etmesine dertleniyordum.

Pantolonuna uzanmaya çalıştığımda bileğimi yakaladı ve elimi duvara sabitledi.

“I-ıh. Bu iş öyle yürümüyor.” Des boynumu öpüp dikkatini ağzıma çevirdi, tadı alkol ve bela gibiydi. Bu esnada hünerli parmakları da beni içten dışa okşuyordu.

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp oynadı, zeki bakışları çok kurnazdı.

Dudağımı serbest bıraktı.

“Elime boşal,” diye buyurdu.

Boncuklardan oluşan bileziği taktığım zamanlardaki ısrarcı emirlerinden biriymiş bu.

Bilezik ortadan kaybolalı çok olsa da Pazarlıkçı’nın sihrinin bacaklarımın arasında tomurcuklandığını hissettim. Garip ve yasak bir histi.

Büyüsü sistemimde coşarak beni orgazma doğru sürüklerken dizlerimin bağı çözüldü. Şiddetli ve ani gelişen bir zevkti. Uzadıkça uzuyor gibi görünüyordu. Şiddeti azaldığında bile son bulması bir ömür sürecekti gibi gelmişti.

Başımı duvara yasladım, nefes nefese ve kıpkırmızı olmuşum. “Tam bir piçsin,” diye mırıldandım.

“Bunu içten söylüyor olamazsın, Melek,” dedi parmaklarını külotumun içinden çekerek. İkisini ağzına koyup yaladı.

Size onun ne kadar ahlaksız olduğundan söz etmiş miydim?

Her bir zerremi zevke ulaşmasından dolayı toparlanmam bir dakikamı aldı. Sirenim coşmuştu. Doymak şöyle dursun, seksin tadına daha yeni varıyordu. Duvardan ayrılıp Pazarlıkçı’ya doğru sinsi sinsi yaklaştım. Çenesini sertçe kavrayıp dudaklarından öptüm.

“Son zamanlarda, iyilik anlaşmaları konusunda bu kadar uzman bir adama ait ödeme planlarının biraz özene ihtiyacı var,” dedim pençe uçlu parmağımı yanağına vurarak.

En az onun kadar şeytani görüldüğümünden emindim.

Çenesini bırakıp önünde diz çöktüm.

“Callie...”

Pantolonunun düğmesini çözmeye başladım ve başımı kaldırıp ona baktım. Des’in gözleri arzuyla kırıışmıştı; bana dur demek istiyordu ama aynı zamanda ağzımın sikinin etrafında olmasını da istiyordu, *hem de ne* istemek.

Fermuarını aşağı indirirken bir tıslama sesi çıktı. “Geri ödemeler söz konusu olduğunda yardıma hazır olduğum için şanslısın.”

BÖLÜM 25

ÖNÜMDEKİ KARMAŞA ŞEKİL alırken görüşüm netleşti, renk bulanıklığı keskinleşerek bir nesne haline geldi.

İlk fark ettiğim şey açık olan avucumu gıdıklayan buğday başaklarıydı. Ardından da tepeden bana bakan masmavi gökyüzü.

Sonra da Hırsız.

Siyahlara bürünmüş bir halde tarlanın içinde yürüyor, can almaya gelmiş bir Azrail gibi görünüyordu. Tıpkı son rüyamdaki gibi onu böyle görmek beni savunmasız bırakmıştı. Yatağınızın altında yaşayan canavarı alıp gün ışığına koysaydınız ne olurdu?

Rahatsız edecek kadar yakınıma geldi. Bu, ondan kaçınmam, uzaklaşmam gereken o andı.

“Yatağa bir adamla girip başka bir adamla uyandın. *Ne kafa karıştırıcı,*” dedi.

Uyanık değilim. Dilimin ucuna gelse de tereddüt ettim.

Söylememi istediği şeyin bu olduğuna dair tekinsiz bir hisse kapıldım. Hırsız tüm konuşmalarımızı önceden planlıyordu ve bu, küçük oyunumuzun bir parçasıydı.

Ama ben artık bu oyunu oynamak istemiyordum.

Karşı koymaktan, korkmaktan, önceden planlanmış bir senaryoya göre oynamaktan bıkmıştım.

Cevap vermek yerine etrafımıza göz gezdirdim.

Masmavi bir gökyüzünün altından bir uçtan diğerine uzanan, altın rengindeki sonsuz tarlalar vardı. Rüzgârın dalgalandırdığı başaklar şarkı söylüyordu.

“Nerede buluşacağımızı nasıl belirliyorsun?” diye sordum.

“O anda canım nereyi isterse orayı seçiyorum,” diye cevaplarırken saçları dalgalandı.

Gözlerim berrak gökyüzüne kaydığı anda ufukta bulutlar toplanmaya başladı. Doğal olmayan bir hızla hareket ederek bir araya geldiler.

Ruh Hırsızı rüyalarda mekânları tasarlayabiliyor ve ölülerin bedenlerine girebiliyordu. İki şaşırtıcı güç.

Bulutlar moraran çürükler gibi karardı ve gölgesi toprağa düştü. Sonra gökyüzü yarıldı. Şimşekler çakıyor, gök güm-bürdüyordu.

Yağmur üzerime yağmaya, rüzgâr vücuduma çarpıp saçlarımı savurmaya başladı. Korkunç bir kasırganın merkezindeymişim gibi hissediyordum. Tüm bunların boyutu baş döndürecek kadar güzeldi.

“Bu seni korkuttu mu?” diye sordu Hırsız. Yağmur ve fırtına onu sarsarken beni dikkatle izliyordu.

Hayır.

Ona doğru döndüm, ıslak saçlarım tenime çarptı. “Korkmamı mı istiyorsun?”

Yüzünde gizemli bir gülümseme belirdi ve gözleri şimşekle birlikte parladı.

Fırtına geldiği hızla geri çekildi. Yağmur durdu, gökyüzü açıldı ve güneş tekrar parlamaya başladı.

“Sanırım benden korkmaktan daha önemli işlerin var.” Etrafımda daire çizmeye başladı. “Ölümden daha kötü şeyler.”

Karnon’ın hapishanesinde kadınlar demir zincirle bağlanmış, Hırsız tarafından tecavüze uğramış ve onun kara büyüğü karşısında kendilerini yavaş yavaş kaybetmeye başlamışlardı. Görüştüğüm askeri düşündüm.

Burası karanlık. Çok karanlık.

Huzur istiyorum. Neden huzur bulamıyorum?

Hırsız önüme geçti. “Seni asla rahat bırakmayacağım, büyücü. Asla. Umudun varsa eğer onu aklından at. Elimden kurtulamayacaksın. Öldüğünde bile.”

Karanlık gözlerini inceledim. “Ben sana ne yaptım?”

Bir siren olduğum için miydi, yoksa yalnızca basit ve sık bir şekilde güzel olduğum için mi? Ya da bende bir şey mi vardı? Çok uzun zaman önceden beri yanlış giden bir şey.

Uzun zamandır uykuda olan yanım, yani güçlerimin to-murcuklandığı lise yıllarımda ya da Karnon beni kaçırdığında veyahut Des bana leylak şarabı içirdiğinde özgür kalması gereken yanım uyanıyordu.

O zamanlar hiçbir şey olmamıştı ama şu anda hissedebiliyordum, uzun zamandır içimde gömülü olan bir güç derinlerden yükseliyordu.

Hırsız başını yan yatırdı. “Ne mi yaptın?” diye tekrarladı. “Beni *canlandırdın*. Damarlarımda akan kanı hissetmemi sağladın.” Yaklaştı. “Beni *ayarttın*. Ahlaksız bir insan, güzel bir kadın, olasılıksız bir büyücü. Dikkatimi cezbettin, bir süreliğine seninle gönül eğlendireceğim.”

Ondan kurtulamayacağım.

Bu uzun zamandır inkâr ettiğim basit bir gerçektir ama artık yüzleşme zamanı gelmişti.

Ondan hiç kurtulamayacaktım. Yakında Hırsız'la rüyada değil gerçek hayatta yüzleşecektim. Hesaplaşmamız yakında gerçekleşecekti ve sonunda birimiz galip gelirken diğeri-miz mağlup olacaktı.

“Seni, benliğinden geriye hiçbir şey kalmayana dek tekrar tekrar kıracağım,” dedi Hırsız usulca ve elinin tersini yanağımda gezdirdi.

Kırmak mı?

Tüm hayatımı bunu düşünerek geçirmiştım. Ben porse-len değildim ki kırılayım, ben çok başka bir şeydim.

Kırmak mı?

Amansız bakışlarımı ona diktım. “Deneyebilirsin.”

Ertesi sabah uyandığımda Des'in yatağında bir başımaydım.

Bir an için orada öylece yatarak yastığındaki kokusunu içime çektim.

Sonunda doğrulup oturdum, ellerimi saçımdan geçirdim. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir fincan kahve duruyordu. Yanındaki notta, *Karanlık yok olana dek*, yazıyordu.

Dudaklarımdan hafif bir gülümseme kaçtı. Fincanı kapıp bir yudum aldım ve uykumda gördüklerimi düşünmemeye çalıştım.

Fakat düşüncelerim kaçınılmaz bir şekilde dün geceki rüyama kaydı. Kâbus görmeye başladığım günden beri ilk kez

onlardan korkmaz olmuştum. Ruh Hırsızı ve ben, av ve avcı olarak değil, iki *düşman* olarak karşı karşıya geliyorduk. Ve bu detay her şeyi değiştiriyordu.

Karnon öldüğünden beri ondan kaçıyordum, o kadar uzun süre kaçmıştım ki *kovalamaya* fırsat kalmamıştı.

Kahvemi bir kenara koyup yataktan kalktım ve bir not defteriyle kalem bulana dek Des'in eşyalarını kurcaladım. Geri yatağa dönüp kalemin kapağını çıkararak yazmaya başladım.

Ruh Hırsızı: Rüyaları (hafif ölümü) kontrol ediyor, ölü insanların bedenine giriyor, karanlık büyü yapabiliyor, perilerin aklını karıştırabiliyor. Kan içip kehanette bulunan çocukların yaratıcısı...

Özelliklerinin çoğunun ölümle ilgisi vardı ve açıkça görülüyordu ki bunlar Gece perilerinin özellikleri değildi. Bu bilgi beni herhangi bir cevaba yaklaştırmamıştı.

Saçma bir gizemdi.

Hırsız'ı büyüleyip onu itiraf etmeye zorlayabilirdim.

Siktir.

Bunu *yapabilirdim*. Neden daha önce düşünememiştim?

İki buçuk saniye kadar süren mutluluğun ardından, ley-lak şarabını içtikten *sonra* rüyama geldiğinde bu numarayı zaten denediğimi hatırladım. Bu, o manyak herife zarar vermek yerine onu heyecanlandırmaktan öteye gidememişti.

Bu fikir burada sona eriyordu. Tabii rüyaların kendilerine

göre bir mantığı yoksa. Belki de yalnızca rüyalarımda büyüme karşı bağışıklığı vardı...

Alnımı ovuşturdum. Yani bu noktada kim neyi bilebilirdi ki? Daire çiziyordum ve tek yaptığım kafamı daha çok karıştırmaktı.

Notlarımı bir kenara bıraktım ve Des'in yatağından kalktım. Benim için olduğu açıkça görünen katlı kadın kıyafetlerini görmezden gelerek çekmecesinden bir tane Iron Maiden tişörtü çaldım, kahve fincanımı alıp koridora çıktım.

Gece Kralı'nı oturma odasında, gözlere şenlik bir halde üstsüz olarak volta atarken buldum. Kaşlarını çatmış ve alt dudağı parmaklarının arasında, açık bir parşömen parçasına bakıyordu.

Gözleri bana kaydı. Üzerimdeki tişörtü görünce yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Sana çok yakışmış, Callie."

Fincanımı kaldırdım. "Kahve için teşekkürler."

"Her zaman, aşkım."

"Ne okuyorsun?" diye sordum ona yaklaşılarak.

Bakışları kâğıda indi ve kaşları yeniden çatıldı. "Ötedün-ya'daki durumla ilgili raporlar."

Bir an için bu bilgi beni şaşırttı. Des'in Yeryüzü'nde bile yerine getirmesi gereken bir sürü sorumluluğu vardı ve ben neredeyse bunu unutmuştum.

Görüyor musunuz, işte bu yüzden benden berbat bir kraliçe olurdu.

"Ne diyorlar?" diye sordum.

"Malaki, Galleghar'ın izini Fauna Krallığı'na kadar sür-

müş ama onu orada kaybetmiş. Flora ve Fauna krallıklarına gelecek olursak da her iki krallık da büyük kayıplar veriyor.

“O krallıklardaki toplu katliamlar devam ediyor. Hırsız’ın askerleri büyük şehirlere girmiş ve önlerine çıkan her periyi öldürüyorlarmış. Uyuyan askerler de ağır kayıplar vermiş –Flora ve Fauna perileri hâlâ direniyor– ancak yıkım devam ediyor.”

Tüm bu süre boyunca periler ölüyordu. Ben Des’in üzerinden body shotlar içerken o askerler masum insanları kılıçtan geçiriyordu.

Bu düşünceyle midem bulandı.

Aklının dağılmasına izin verdin, diye fısıldadı sirenim. Olan şey bu.

“Hırsız böyle bir şeyi neden yapsın?” Fetih bir kan sporydu ama krallıklar zaten düşmüştü, ölümlerin devam etmesi için hiçbir sebep yoktu.

“Neden mi yapsın?” Des başını kâğıttan kaldırıp gözlerimle buluştu. “Dünyanın en kötü insanlarından topladığın anılardan oluşan bir kutun var. Ellerine güç geçseydi o adamlar ne yapardı?”

Öldürür, yaralar ve krallıklarını kanunlara aykırı bir şekilde yönetirlerdi; kendileri dışında kimse güvende olmazdı.

“Uğraştığımız kişi bir insan değil,” diye karşı çıktım.

İnsanların kendilerince amaçları olurdu, perilerin de öyle.

“Kötülük iki dünya arasında fark göstermiyor,” dedi Des.

“Tabii periler bu konuda daha yaratıcı ve öfke dolu.”

Des parşömeni bir kenara bıraktı. “Bu arada, bilmen gerekir diye düşündüm, Typhus Henbane ölmüş.”

İsmi tanımam bir dakika kadar sürdü.

*Sürgün Topraklar'ın Kralı, Galleghar hakkında bilgi al-
dığımız kişi.*

Bir şehre yetecek kadar büyü çalan adam artık ölmüştü
ve bundan kısmen ben sorumluydum.

Dün olsa bu bilgi mideme taş gibi otururdu. Bugün ise...
Bugün garip bir ruh halindeydim.

“Ne olmuş?” diye sordum.

“Tam olarak korktuğun şey. Halk krala karşı ayaklanıp
onu katletmiş ve sihirlerini geri almış.”

Kralın onlardan zorla çaldığı sihri...

Çalıntı sihir.

Bakışlarım hışımınla Des'e kayd.

“Ne?” dedi.

Yatak odasına koştum ama Pazarlıkçı çoktan orada beni
bekliyordu. Ayakta durup kollarını kavuşturarak meraklı
gözlerle beni izledi. Yanından geçip yatakta bıraktığım kâ-
ğıdı kaptım ve notlarıma baktım.

“Zaman çizelgemi alabilir miyim?” Elimi Des'e uzattım.

Pazarlıkçı tek kelime etmeden günler önce yazdığım za-
man çizelgemi ortaya çıkarıp elime bıraktı.

İki kâğıdı yatağın üzerinde yan yana koydum. Pazarlıkçı
omzumun üzerinden eğilip kâğıtlara baktı.

Tüm bu zaman boyunca gözümün önündeymiş.

“Galleghar ve Hırsız güçlerini paylaşıyorlar.”

BÖLÜM 26

GALLEGHAR VE HIRSIZ GÜÇLERİNİ PAYLAŞIYORLAR.

İkisinin ne zamandan beri, nasıl ya da neden bağlantılı olduklarını bilmiyordum ama o ikisi arasında bir bağ olduğuna bahse girerdim. Bu, Hırsız'ın peşine düştüğüm her seferinde Galleghar'ın neden ortaya çıkıp durduğunu açıklıyordu. Galleghar, Ruh Hırsızı'yla aynı sihirli gücü paylaşıyordu. Yani sihirleri bağlı olduğu sürece biri olmadan diğerini ele geçiremezsiniz.

Bu garip ortaklığın kanıtı zaman çizelgesinde açık bir şekilde görünüyordu. Galleghar yüzyıllar önce öldürülmüştü, cesedi doğanın düzenine meydan okuyor, çürümüyordu. İki yüz yıl boyunca –tıpkı uyuyan askerler gibi– hareketsiz bir şekilde yattı, ta ki –uyuyan kadınlara ve tabut çocuklarına musallat olan şeye benzeyen– bir gölge tarafından uyandırılincaya kadar.

Des'e döndüğümde, o... Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Kısacık bir andan sonra ifadesini gizledi.

Bakışları bana kaydı. “Tanrılar aşkına.” Bir adım yaklaştı. “Bu, gücümün uyuyan askerleri neden yok edemediğini açıklar.”

Çünkü karanlık kendinden olanlara sadıktır. Hırsız bir Gece perisi olmasa bile, hayatı ve büyüğü Gece perisine bağlıydı.

Karanlık sana ihanet edecek.

Notlarımı aldım ve Hırsız'ın özelliklerini sıraladığım listeyi okudum. Güçlerinin nekromansiyle bir alakasının olduğu ortadaydı, nekromanslar ölümlü olurlardı ama Hırsız bir ölümlü değildi.

“Des, Hırsız'ın yaptıklarını yapabilecek bir peri tanıyor musun?”

Bu soru daha önce de gündeme gelmişti, bunun üzerinden onlarca kez geçmiştik. Yani Des başını iki yana salladığında şaşırmadım. Gölgeler Des'e bir şeyler söylüyorsa da bunu ondan saklıyorlardı. Onların bile paylaşmadığı bazı sırlar vardı.

Ne yazık ki bu sırlar gerçekten bilinmeye değer olanlardı.

Gün bomboş geçti. Des'le beraber düzgün bir kahvaltı yaptık, miskin miskin uzanıp birbirimizin tadını çıkararak saatler geçirdik.

Gün ortasında Des'in evinin aşağısındaki okyanusta yüzdüm, hatta Gece Kralı'nı da o soğuk dalgaların arasına sürüklemeyi başardım. Kıyıdan uzaklaştığımızda ona sirenlerin erkekleri suda yalnızca öldürmediğini gösterdim.

Onları becermeyi de severdik.

Bir ara benim evime döndük. Des misafir odamdaki bozuk musluğu tamir etti ve ben de ona çok şahsi bir şekilde

teşekkürlerimi sundum. Yemek yaptık, sohbet ettik ve yan yana olmanın keyfini çıkardık.

Basit, hoş ve mükemmeldi *ama yine de...*

Des'le böyle bir hayatımız olamazdı –Hırsız ve Gallagher Ötedünya'da dehşet saçarken olmazdı– ve hiçbir pazarlık bunu değiştiremezdi. Bir an gelecek, Yeryüzü'ndeki bu minik tatilimiz son bulacak, Ötedünya'ya dönmek ve aramızda bıraktığımız bütün sorunlarla ilgilenmek zorunda kalacaktık.

Nişan yüzüğümü parmağımda çevirip durdum. Sonra aniden aklıma bir fikir gelince bunu yapmayı bıraktım.

Yeryüzü'ndeki zamanımız sona ermeden önce yapmak istediğim bir şey vardı.

Bakışlarım Des'e kaydı. “Beni Venedik'e götür.”

Buraya en son geldiğimden beri sekiz yıl geçmişti. Şaşılacak kadar uzun bir sekiz yıl. Yine de, kanal boyunca yürürken Des'i beni pazarlıklarından birine götürmeye ikna edişim daha dün gibi geldi.

Şimdi bile, onu iş üzerinde ilk gördüğüm anı hatırlayınca kalbim tekliyordu. Onun dünyasının beni korkutması gerekiyordu ama tersi olmuştu. Sırlarının, pazarlıklarının ve *sihrinin* tadına varmışım. O gece, dünyasını ilk kez ucundan görebilmişim.

İşte bu yüzden buraya geri dönmek doğru geliyordu.

Des yüzümü inceledi. Buraya gelme nedenlerimi ona henüz söylememiştim.

“Sır saklamak *benim* işimdir, Melek, senin değil,” dedi. Ama gözleri parlıyordu, sanki bir şeyler planlıyor olmam hoşuna gidiyor gibiydi.

Güzel bir plandı.

“Bir saat yalnız kalmama izin ver.”

Des kaşlarını kaldırdı. “Bensiz ne gibi bir yaramazlık yapacaksın?”

Kıyamam, birileri dışlanmış mı hissediyordu? Tüh.

“Sana yasak bir yaramazlık.”

Des gözlerini kıstı.

“Git ve bir saatliğine yapacak bir şeyler bul,” dedim. “Sana nasıl ulaşacağımı biliyorsun.”

“Hımm,” dedi beni süzerek. Bakışlarını kaldırıp Venedik’in parıldayan ışıklarına şöyle bir baktı. Gecenin geç saatleri olmasına rağmen burası hâlâ müzik, ses ve kahkahalarla hayat doluydu. Şehir kendi büyüyle sarmalanmıştı. “Sen yokken benim burada... Kendimi eğlendirmem mi gerekiyor? Burada?” *Sensiz?* Son kelimeyi söylememişti ama yine de duymuştum. Ve bu, baştan ayağa tüm bedenimi ısıtmaya yetmişti.

“İlk kez vakit öldürmek zorunda kalmadığına eminim.”

Saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında kıvırdı.

“Peki, Callie. Seni beklerken... Yapacak bir şey bulurum.” Bunu sanki bela aramaya çıkacakmış gibi söylemişti.

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Des gözden kayboldu. Kıvırdığı saç tutamı omzuma düştü.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bir saatim vardı. Bunu iyi kullanmam gerekiyordu.

Gözüme iliştiği an onu istediğimi anlamıştım. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimdeyse bundan kesinlikle emin oldum.

Şu anda Des'ten gizlemeye çalıştığım büyük bir sır saklıyordum...

Alyansını.

Kuyumcu dükkânının ışığı altında yüzüğü evirip çevirdim. Dövülmüş minik sedef parçaları ışığı yansıtıyordu. Yanardöner renkleri alışkın olduğum şekilde göze batmıyor, daha çok aytaşına benziyordu. Ama Des'in baktığı zaman hatırlamasını istediğim şey ay değildi. Denizdi.

Eşim bana kendi gece göğünden bir parça vermişti. Ben de ona okyanusumdan bir parça verecektim. Siren bu düşünceyle adeta mırlamaya başladı.

Parmağımı tekrardan yüzüğün üzerinde gezdirdim, kalbim çok hızlı atıyordu. Bu kadar duygusal biri olduğumu hiç düşünmezdim ama şu an tam o haldeydim.

"Bunu alıyorum," dedim kuyumcuya.

Alyansı alıp dükkândan çıktım. On adım bile atmamıştım ki durdum ve küçük kadife kesesinden yüzüğü çıkardım. İnceleyerek parmaklarımın arasında çevirdim.

İstediğim son bir şey daha vardı.

Daha önce Des'in büyüünden nadiren yararlanmaya çalışmıştım ama genelde bunu gerek duyduğum için de yapmamıştım. Şimdiyse gerek duyuyordum.

Gözlerimi kapadım ve Pazarlıkçı'yla paylaştığımız bağa

asıldım. Bağımızın derinliklerinde sihrinin nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Damarlarıma akana dek onu yüzeye çektim. Hafif bir güç kullanarak onu parmak uçlarıma ve oradan da yüzüğe doğru aktardım.

Gözlerimi açtığımda Des'in büyüünün yüzüğe kazındığı kelimeleri gördüm; yazı yüzüğün iç kısmında kıvrılıyordu.

Karanlık yok olana dek, daima benim ol.

Yeminlerimizin bir karışımıydı.

Tanrım, sulu bir romantik olma işini gerçekten beceriyordum.

Yaptığım işi ayrıntılı bir şekilde inceleme şansı bulamadan önümde tanıdık bir varlık belirdi.

Başımı kaldırıp Pazarlıkçı'yı görünce irkildim.

"Ben çağırana dek gelmemen gerekiyordu," diye kızdım.

Sorumu duymazdan geldi. Pazarlıkçı'nın bakışları alyansa kitlenmişti. Gollum gibi bakıyordu, sanki elimde her şeye hükmeden Tek Yüzük'ü tutuyordum.

Öff, siktir.

Bunun böyle olmaması gerekiyordu.

"Sihrime asıldığımı hissettim," dedi Des dalgın dalgın.

"Endişelendim. Bu ne?"

Sorusu karşısında kalbim küt küt atmaya başladı.

Dudağımı ısırdım ama bu, sözlerin ağzımdan kaçmasına engel olamadı.

"Senin yüzüğün." Derin bir nefes aldım. "Evlen benimle, Des. Bu akşam. Şimdi."

Birkaç saniye daha yüzüğe bakmaya devam etti. Sonra

ay ışığı gibi parlayan gözleri benimkilere kayd, içindeki gümüşi çizgiler ışıldıyordu.

Elini yüzüğün üzerine kapadı ve diğerini de bir kelepçe gibi bileğime doladı, sanki yeterince sıkı tutmazsa ben ve evlilik teklifim parmaklarının arasından kayıp gidecekmiş gibi.

Fena halde peri gibi görünüyordu. Tam bir peri. İfadesi ciddileşmişti, gözlerinde yırtıcı bir bakış vardı.

“Ciddi misin Callie?” Sözleri temkinli ve imalıydı, sanki ne kadar umutlandığını belli etmemeye çalışıyordu.

Konuşmaya cesaret edemeyerek başımla onayladım. Kalan son cesaretim sözlerimle beraber ağızımdan kaçırvermişti.

Bileğimi daha sıkı kavradı ve sonra kanatları ortaya çıktı.

BÖLÜM 27

ONUN BU İHTİŞAMLI HALİNE doyamıyordum, hem de Venedik'in orta yerinde.

Bana sanki ölüyormuş, bu ona acı veriyormuş gibi bakıyordu ama sonra gülümsedi ve bu haliyle başımı döndürdü.

Boştaki elini saçlarımın arasında kaydırarak beni kendine doğru çekti ve benimkine dayadığı dudakları aniden vahşileşti.

Sahiplenir gibi öpüyordu, dudakları dudaklarım üzerinde hâkimiyet kuruyordu. Dilinde sihrinin tadını aldım, tıpkı gece gibi bir tadı vardı.

Öpüşme sona erdiğinde bile Pazarlıkçı beni sıkıca tutmaya devam etti, elleriyle enseme sıkıca kavradı ve alnını alnıma yasladı.

“Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez, Callie. Seninle deliler gibi evlenmek istiyorum.” Başını eğip kulağıma fısıldadı. “Tahmin bile edemezsin...” Sözcüklerle ifade edemeyince bana doğru başını salladığını hissettim. Beni sıkıca tuttu, pençe uçlu kanatları korumacı bir şekilde etrafımıza kıvrıldı.

Uzanıp kanadının zar gibi derisine dokundum, parmaklarımı bir damarın üzerinde gezdirdim. “Pazarlıkçı, seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Des kaskatı kesildi. “Callie...”

Ne düşündüğünü anlamak için daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. En son ilişkimiz üzerine pazarlık yaptığımızda bu bize birlikte geçirebileceğimiz yedi yıla mal olmuştu.

“Yalnızca küçük bir rica,” dedim. Kalıcı etkileri olmayacak bir şey.

Gece Kralı bekledi, ne kadar gergin olduğu açıkça görülmüyordu.

“Senin için özel olan bir yerde evlenmek istiyorum.”

Des usulca yüzüme dokundu, ifadesi okunmuyordu. Sancım çok mutluydu ya da ben öyle olmasını umuyordum.

Bir elini belime dolayan Gece Kralı havalandı, kanatları dalgalanarak bizi göğe yükseltti.

“Anlaştık, Melek.”

Des’in benimle evlenmek istediği yer Yeryüzü’nde değildi, zaten ben de öyle olmasını beklemiyordum.

Yeniden doğuşla bağdaştırılan eski peri tanrıçası Lyra’ya ait bir tapınağın kalıntıları arasında duruyorduk. Bir zamanlar ihtişamlı bir yapıyı oluşturan oyma mermerden kemerler ve sütunlar şimdi harap olmuş kemikler gibi duruyorlardı.

Zaman her şeyi yiyip bitiriyordu, periler bile bu kadere boyun eğmek zorundaydı.

Devrilen taş duvarların üzerlerini kaplayan yabancı otlar rüzgârda dalgalanıyor, aralarındaki sedef çiçekleri de onlarla birlikte salınıyordu.

Lyra'nın ölümsüz çiçekleri, demişti Des buraya ilk adım attığımızda.

Bizden kısa bir süre sonra da Temper ve Malaki gelmişti. Haklarını vermek gerek, aniden haber verdiğimiz halde giyinip süslenmişlerdi.

Ani derken, onlara yalnızca birkaç saat önce haber vermiştik.

“Bak. bak. bak,” dedi Temper beni görünce, puslu mavi elbisesini arkasında sürükleyerek, “işte benim kankam. Biz geride kalanlar Ötedünya'yı kurtarmakla meşgulken sen Yarasas Çocuk'la sevişerek eğlenceli vakit geçirdin mi bari?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yalnızca seviştim.” dedim. “Biraz da partiledik.”

“Bensiz mi?”

“Ötedünya'da zorla tutuluyormuşsun gibi davranma sakın.” Onu Malaki'nin odasında, adamın çarşafına dolanmış halde bulmuştum.

“Kızım, burada olmak ne demek bilmiyorsun.” Yan gözle Des'in omzuna vurmakla meşgul olan Malaki'ye baktı. “O inanılmaz gergin, bunu benim üzerimde kullandığı sürece harika ama yatak odası dışında hiç öyle değil. Herifin *bağlılık* istediğini düşünmeye başladım.”

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Temper'ın böyle şeylere alerjisi olması çok üzücüydü.

Sohbeti eliyle geçiştirerek beni kendine doğru çekip sa-

rıldı. “Bugünün geleceğini gerçekten hiç beklemiyordum,” dedi sıkıca kucaklarken. “Bana kötü kızların da aşkı bulabileceğine dair umut veriyorsun.”

Kollarının arasında kahkaha attım.

Arkadaşım geri çekilerek, soluk renkli, parıldayan elbise-me baktı. Kumaş eğirilmiş ay ışığından yapılmıştı, işlemleri elbisenin geri kalanından biraz daha ısıltılıydı. Des’in benim için ay ışınlarına şekil vererek tasarladığı kolye boynumda asılıydı.

Bir peri kraliçesi gibi hissediyordum.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Temper. Sesinde ne alay ne espri ne de her zamanki gibi tatlı sözlerini maskelemek için kullandığı kabalık vardı.

“Pekâlâ, Temper, duygusallaşmayı kesebilirsin. Beni korkutmaya başlıyorsun.”

Malaki yanımıza gelip bana sarıldı. “Desmond senin gibi bir kadınla eş olduğu için çok şanslı bir adam. Onu mutlu ettiğin için teşekkürler.”

Des’in generaliyle çok fazla sohbet etmemiştik ve dürüst olmak gerekirse onun beni hep sıradan bir kız olarak gördüğünü düşünmüştüm. Yani bu söylediklerini duymak...

Bunun bende nasıl bir his yarattığını söylemek için kelimeler yetersiz kaldı, bu yüzden Malaki’ye daha sıkı sarıldım.

Beni bırakıp geri çekildi ve bir elini Temper’ın ensesine yerleştirip parmaklarıyla tembelce tenini okşadı. Temper elini itmedi, ki hoşlanmadığı bir adam olsa bunu yapmaktan hiç çekinmezdi.

Hımm...

Bu başka bir zaman çözülecek bir gizemdi.

Des yanıma geldi, benimle aynı parlak ipekli kumaştan yapılmış kıyafetler giyiyordu. Bronz tacı başının üzerindeydi. Ona bakmak neredeyse dayanılmazdı; insani olmayan güzelliği neredeyse acı vericiydi.

“Callie,” dedi, “sana göstermek istediğim bir şey var.”

Des elimi tutarak beni Temper’la Malaki’nin ve harabelerin yanından uzaklaştırdı. Serin gece esintisi çiçeklerin arasında uğulduyordu, her şey çok huzurluydu.

Pazarlıkçı beni çiçeklerle kaplı bir tümseğe götürdü. Önünde diz çöktü ve elini toprağa yerleştirdi.

“Bu biraz ürkütücü olabilir ama çok uzun zamandır seni buraya getirmek istiyordum,” dedi. “Burası annemi toprağa verdiğim yer.”

Tümseğe baktım.

Annesi –Des için her şeyi feda eden o kadın– burada mı gömülüydü?

Des onu burada mı toprağa vermişti? Des’in öldürülen annesini buraya taşıdığını ve onun için bir mezar kazdığını hayal etmeye çalıştım. Yalnız mı yapmıştı? Bunun ihtimali bile kalp kırıcıydı.

“Neden burası?” diye sordum.

Burası güzel bir yerdi, zaten Ötedünya’daki birçok yer öyleydi.

“Annem bana yeniden doğuşun tanrıçası Lyra ile ilgili hikâyeler anlatırdı.” Des başını harabelere doğru salladı.

Bakışlarını mezara çevirdi. “Bazen ona yakın olmak için

buraya geliyorum,” diye itiraf etti. Başını kaldırıp bana baktı. “Özür dilerim. Seni buraya geçmişten bahsetmek için getirmedim.”

“Sorun değil.” Elini tutup onu ayağa kaldırdım.

Pazarlıkçı’nın hayatında yalnızca birkaç önemli kişi vardı. Annesi de onlardan biriydi; ölü olsa bile. Des’e değer veren ilk kadındı. Burada olmak, annesinin o meşaleyi bana devretmesi doğru olan şeydi.

Elini sıktım. “Hadi evlenelim.”

Onu Temper ve Malaki’ye doğru çekiştirdiğimde karşı koydu.

“Bekle Callie, bir şey daha var.”

Ona döndüğümde Des elini göğze uzattı. Çok çok yukarıda yıldızlar parlıyordu ama oraya bakarken yıldız ışığı damlalar halinde yukarıdan dökülerek Des’in avucunda toplandı. Eski peri dilinde bir şeyler fısıldadı. Buna karşılık yıldız ışıkları elinde zıplayıp hareket etmeye başladı ve ışıldayan, narin bir taç formunu aldı.

Des onu iki eliyle tutup başımın üzerine yerleştirdi. “İşte oldu.”

Geri çekildi, yıldız ışığı gözlerine yansıyor. Bana yıllar önce ateşböceklerinden taç yaptığı zamanki gibi bakıyordu.

“Bütün dünyalar ve çağlarda, senin gibi birisi asla olmayacak, Callie.” Sanki ne yapması gerektiğini hatırlamış gibi boğazını temizledi. “Hadi *artık* evlenelim.”

Des ve ben, ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde Temper'ın önünde durduk. Büyücünün her zamanki tavrından eser yoktu, şu an fazla ciddiye. Akşamın tuhaflıklarından biri de bizi evlendirecek kişinin o olmasıydı. Malaki ise Temper'ın görevinin şahidi olarak kenarda duruyordu.

Des gözlerimin içine bakarken parmağını elimin üstünde gezdirdi. Eğirilmiş ay ışından yapılan takım elbisesinin içinde şimdiye kadar gördüğümde daha fazla yakışıklı görünüyordu. Kendi parıldayan elbisemle karşısında dururken, rüzgâr saçlarımı geceye doğru savuruyordu. Nihayet bu hayatın bana uygun olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Eşim haklıydı. Ben normal değildim, *bu* normal değildi. İnsanların pençeleri, pulları, kanatları ve peşinde Ötedünyalı sapıkları olmazdı.

Normal insanlar ruh eşlerinin sihrinin içlerinde hareket ettiğini hissedemezdi. Bir masalın parçası olamazlardı. Zamanı ve dünyaları aşan bir aşka sahip olamazlardı.

Des'in elini sıktım.

Normal insanlar buna sahip olamazdı ama ben olabilirdim.

Temper evlilik yeminlerimizi okudu; Gece Kralı ve ben de onlara birkaç ekleme yaparak tekrar ettik.

“Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn,” dedim. Saf duygularım karşısında kanatlarım ortaya çıktı.

Gece Kralı elimin tersini dudaklarına götürdü. “Seninim Callypso.” Kendi kanatları sırtında katlanmış halde duruyordu. Temper tören konuşmasına başladığından beri dışarıdaydılar.

Des elimi indirip gözlerimi inceledi. Sihrinin havada toplandığını ve karanlığının üzerimize düşmeye başladığını hissettim.

“Dağlar yükselip devrilse, güneş sönse, denizler karayla bütünleşip göğü yutsa bile sen daima benim olacaksın. Yıldızlar gökten düşse ve gece yeryüzünü örtse de, karanlık yok olana kadar ben daima senin olacağım.”

Ve böylece Lyra’nın yıkıntılarının önünde, Des’in annesi ölümsüz çiçeklerin arasında yattığı yerden bizi izlerken evlendik. Diğer şahitlerimiz yıldızlardı.

Antik tapınaktan ayrılmadan önce Malaki, Temper, Des ve ben, Lephys’ten gelen, adanın parıldayan sularından beslenerek yetişen meyvelerden yapılma bir şişe peri şarabını paylaştık. Tadı umut, aşk ve en güzel hatıralar gibiydi.

Dördümüz resmi bir ortam dışında ilk kez birlikte vakit geçiriyorduk; böylece Malaki’nin ahlaksız bir mizah anlayışı olduğunu, o ve Des’in sıkı dostlardan çok kardeş gibi davrandıklarını fark ettim.

“Tanrılara şükürler olsun ki sonunda Desmond’ı dürüst bir adama dönüştürdün,” dedi Malaki ve öne doğru eğilerek kadehini benimkiyle tokuşturdu.

“Dürüst mü?” Kaşlarımı kaldırdım. “Aynı adamdan mı söz ediyoruz?”

Malaki kahkaha attı, dişleri zeytuni teni üzerinde göz kamaştıracak kadar beyazdı. “Doğru, haklısın.”

“İkinizin arkadaş olmasına izin vermek sanırım yaptığım en kötü hataydı,” dedi Des beni ve generalini işaret ederek.

“Artık benim nasıl hissettiğimi anlıyorsundur.” Temper’dan ya da Des’ten daha kötü bir şey varsa o da ikisinin bir araya gelmesiydi.

Temper, “Hâlâ siz iki şerefsizin bensiz body shot attığına inanamıyorum,” diyerek homurdandı.

“Body shot nedir?” Malaki gerçekten de şaşırılmış görünüyordu.

“Ah, seni masum şey,” dedi Temper yanağına dokunarak. “Sana sonra gösteririm.”

Şarap bittiğinde Temper ve Malaki, Somnia’ya geri döndü. Des’le birlikte Lyra tapınağının yıkıntıları arasında biraz daha kaldık. Akşam esintisi yabani otları hışırdatıyor, çiçeklerin dalgalanmasına neden oluyordu.

Pazarlıkçı harabelerin arasında benimle sevişti, kalçasının her bir darbesi bir söz gibiydi. İkimiz bir bağı paylaşıyorduk, tek bir hayatı ve önümüzde henüz yazılmamış on yıllar uzanıyordu.

Sonunda harabelerden ayrılıp ölümsüz çiçekleri, ipek çarşaf ve Des’in sarayının konforuyla takas ettik.

Des’in odasına vardık ve bedenimi onunkinin üzerine sererek uzandığımda sessizlik çöktü. Başımı göğsünden kaldırdığımda Gece Kralı çoktan uyumuştı, derin ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

Loş ışık altında can yakıcı hatlarına baktım. Boğazımda büyük bir yumru oluştu.

Kocam.

Sarılıp saklayacak bir unvan daha, ona sahip olduğuma dair bir iddia daha...

Sivri kulaklarından birine dokundum.

Dile getirilemeyecek kadar mutluydum *ama yine de...*

Yine de hâlâ o hayata sahip değildim; rahat, sıkıntısız olana. Bir peri masalı yaşıyor olabilirdim ama masallar yalnızca prensler, güzel kızlar ve mehtaplı düğünlerden ibaret değildi. İçi canavarlarla da doluydu. Canavarlar, şiddet, korku ve ölümle.

Parmaklarımı Des'in kulağında gezdirirken elim titredi.

Bu akşam bir şeyin başlangıcıydı... Ama bunun aynı zamanda bir son olmasından da korkuyordum.

BÖLÜM 28

“YENİ GELİNİ TEBRİK EDERİM.”

Döndüğümde Ruh Hırsızı’yla yüz yüze geldim.

Altından yapılmış bir tahtta oturmuş, arkasına yaslanmıştı. Garip, kıvrımlı metal uzantılar tahtın başlığının üzerinde bir kemer şeklini alıyordu. Etrafıma göz gezdirdiğimde yine o solgun taştan yapılmış odada olduğumu fark ettim. Çiçekleri olan o aynı kan kırmızısı sarmaşık duvarları kaplamıştı. Uğultulu havuz tahtın hemen yanındaydı ve şu anda bile şiddetli bir şekilde titreşiyordu.

Çevremdeki sütunlar kemik gibi görünüyordu. Burada hafif bir koku vardı, sanki ekşi şarap gibi...

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Biliyor musun, hiçbir zaman küçük düğünlerin amacını anlayamamışımdır. Buna şahit olacak kimseler yoksa neden biriyle evlenme zahmetine girilir ki?”

Sanırım Hırsız’ın bu soruya vereceği cevabı biliyordum. “Ormanda bir ağaç devrilirse...”

“Anlaşılan görmüşsün,” dedim.

Omuz silkti. “Öyle sayılır.”

Gözlerimi kısarak baktım.

Öne doğru eğildi ve bu hareketiyle üzerindeki deri kıyafet hafifçe kırıştı. “Hâlâ kim olduğumu çözemedin mi?”

Hayır.

Ona baktım.

“Demek öyle.” Cevabımı yüzümden anlamıştı ya da bu cevabı zaten biliyordu. “Kendince numaraların olabilir, büyüücü ama bilmece çözecek biri değilsin. Gerçekten yazık,” bakışları sinsî bir hal aldı, “çünkü eşin tam tersi.”

“Bu ne demek şimdi?”

Hırsız kendinden memnun bir şekilde koltuğuna yaslandı. “O senden biraz daha fazlasını çözdü.”

Diğerlerine eklenecek bir yalan daha.

“Artık tecavüz edecek kadınlar ya da kaçırarak askerler olmadığına göre ne işle meşgulsün?” diye sordum.

Bana inanılmaz ürkütücü bir şekilde gülümsedi.

“Bilmiyor musun, büyüücü? Senin için hazırlanıyorum.”

Kısa bir süre önce böyle bir itiraf karşısında elim ayağım kesilirdi; şimdiyse hafif ama kökten bir şekilde değişmiştim.

“Al benden de o kadar.”

Gözleri karanlık bir heyecanla parladı. “Ne ilginç. Gerçek karşılaşmamız için sabırsızlanıyorum.”

Öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetledi. “Söyle bakalım, Galleghar’la birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek gizemimi biraz olsun azalttı mı?”

Nerdeyse bir adım gerileyecektim. *Bunu nasıl bilebiliyordu?*

Hırsız’ın üzerimdeki bakışları ciddileşti. “Hadi ama, beni

bu kadar hafife alman hayal kırıklığı yarattı. Benim Gece Kralı'nın periciklerinden daha esaslı casuslarım var. Şimdiye kadar bunu fark ettiğini düşünmüştüm.

“Kahvaltıda ne yediğini, o güzelim bacaklarını eşine kaç kez açtığını biliyorum. Siz onu yakalamaya giderken aptal Galleghar'ın size saldırdığını da biliyorum. Bunu yeniden yapmak istediğini de biliyorum. Düşmüş kralın düşündüğü kadar ölüme değer olmadığını da biliyorum. Aslında, ben seni canlı istiyorum.”

Bu... *Endişe vericiydi*. Beni avını izleyen bir şahin gibi izliyordu.

Üzerimdeki ince elbiseye baktım, kumaşa dokundum. Elbise beyaz, tül gibi ve hatlarımı neredeyse tamamen gösteriyordu.

“Bu adil görünmüyor,” dedim başımı kaldırıp Hırsız'a bakarak.

Çenesini eline dayadı. “Ne adil görünmüyor?”

Ona doğru yürüdüm, bu hareketim perinin bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Gerçek doğasını bilen hiçbir peri ona isteyerek yaklaşmazdı.

“Bir oyun oynuyoruz madem, sen beni bu kadar iyi tanıırken, ben seni tanımadan nasıl gerçek bir diyalog kurabilirim?”

Parmaklarıyla tembel tembel altın kolçağa vurdu. “Sabırsız insan. Kariyerinin çıkarımlar yapmak üzerine olduğunu sanıyordum?” Parmakları durdu. “Benim adil olmayan bir avantajım *var* ama şu an onu kullanamayız, değil mi?” Hırsız geri yerine yaslandı ve bir elini kaldırdı. “Tabii sen yine de sorunu dile getir.”

Bu oyun içinde başka bir oyundu ama yine de beni sormaktan alıkoyamadı.

Etrafıma bakındım. “Burası gerçek bir yer mi?”

“Yeterince gerçek.”

Ondan alabileceğim en iyi şeyin bu kaçamak cevaplar olacağına dair bir hisse kapıldım.

“Neredeyiz?”

“Üç tahminin var,” dedi.

Ona bir adım daha yaklaştım. Aslında yaklaşmak istemiyordum. Aptal değildim, peşimde olan şeyin ne kadar şeytani olduğunu biliyordum ama sirenim garip bir şekilde meraklanmıştı. Hırsız bende pençelerimi keskinleştirme, elimi kanına bulama isteği yaratıyordu.

“Bir tahtta oturuyorsun...”

“Evet.”

Tüm krallıklardaki sarayları ziyaret etmiştim. Bu, onlardan birine benzemiyordu.

“Bir kral mısın?” diye sordum.

“Kral mı?” Dudak büktü. “Lütfen, büyücü, daha büyük düşün.”

Bu herif tam bir megalomandı.

“Gerçek adın ne?”

Ruh Hırsızı başını yana eğdi. “Sana söylersem ne olacak? Askerlerimin sizinkine yaptığı gibi kaleme hücum ederek kapılarımı mı devireceksin?”

Evet.

Bakışlarını benden uzaklaştırdı. Uzaklara daldığında kasları gerildi ve ağzının köşesi keyifle kıvrıldı.

Sonra gevşedi ve bir kez daha bana döndü.

“Bir gün sana adım söyleyeceğim,” dedi. “Her şey için çok geç olduğunda.”

Hırsız’ın dikkati yeniden dağıldı. Parmakları kolçağa vurmaya devam etti. “Biri içeri girmeye çalışıyor,” dedi Hırsız sakın bir şekilde. “Neden içeri davet etmiyoruz?”

Bir an için ufukta bir serap görür gibi oldum.

“Malaki?”

Bakışları bana dönerken serap generalin formunu aldı. Malaki kör gibi etrafına bakındı.

“Callypso? İyi misin?” diye sordu.

“Şu ana kadar iyiydi.”

O an Hırsız tahtında oturuyordu ama sonraki an önümde bitmiş ve beni boğazımdan yakalayarak havaya kaldırmıştı.

“Callypso!” Malaki kılıcını kınından çıkarırken çeliğin çıkardığı sesi duydum.

Hırsıza bir tekme savurdum, pençelerim uzadı. Beni boğan elini parçalamak için uğraşmadım, bunun yerinde Hırsız’ın gözlerini oymak üzere yüzüne doğru savurdum. Tırnaklarım yumuşak tenine saplandı ve sıcak, siyah kan akmaya başladı.

Hırsız küfürler savurarak beni kenara itti.

Kahkaha attım, büyü yüklü sesimin kulağa ürkütücü geldiğini kabul etmekten utanmıyordum.

Bizi göremiyor gibi görünen Malaki’ye, “Hırsız’ın canı benden daha çok yandı,” diye seslendim.

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” dedi Hırsız, sesindeki ciddiyet aklımı almalıydı.

Ama zaten aklım başımdan gideli çok olmuştu.

Doğrudum, tenim parlıyordu. Siren bana hükmediyordu, *Tanrım, bu anı nasıl da beklemiştik.*

Kılıç savrulma sesi duyuldu ve Malaki hâlâ görmeyen gözlerle bana doğru yaklaştı. “Callypso’ya bir şey yapmadan önce beni çiğnemen gerek,” dedi.

Hırsız, Malaki’ye yönelince ayağa kalktım.

“Rüyaörücü,” dedi Hırsız, “burası sana göre bir yer değil. Niyetin iyi olabilir ama kıymetli kraliçeni koruman mümkün değil. Çünkü *onun* nerede olduğunu bile bilmiyorsun.”

Kanatlarım açıldı, pullarım kollarımda hayat buldu. Şu an hiç olmadığım kadar Ötedünyalıyım.

Kanatlarımın güçlü çırpınışlarıyla havaya yükseldim ve generalin tam önünde yere indim.

Kanatlarımı genişçe açıp Hırsız’ın önünü kapattım. “Bu bizim oyunumuz,” dedim. Kanlı yüzünü görünce hafiften keyiflendim. “Onu bu işin dışında bırak.”

“İstediğim o,” dedi Hırsız. Yüzünde kötücül bir neşe vardı, nasıl bir acı yaşatmayı planlıyorsa bunu çekecek kişi ben olmalıydım.

“Beni korumaya mı çalışıyorsun, Callypso?” diye sordu Malaki. Bir elin kanatlarıma değdiğini hissettim. “Kenara çekil. İzin ver bu canavarı deşeyim.”

Hırsız kahkaha attı. “Peki bunu nasıl yapacaksın? Bizi göremiyorsun, yalnızca lütfum sayesinde şu anda hayattasın.”

Hırsız’ın gözünün kendi kendine iyileşmesini izledim.

Yüce İsa. Bu kadar hızlı iyileşebilen bir şeyi nasıl öldürebilirdim?

Hırsız bakışlarını Malaki'ye odaklayarak, "Bir de sana Rüyaların Efendisi diyorlar," diye devam etti. "Soyunuz son yıllarda çok zayıfladı."

Arkamdaki general, "Sen..." dedi ve sonra bir mumun sönüşü gibi aniden ortadan kayboldu.

Burası soğumaya başlamıştı. Hırsız'ın kötücül büyüünün rüyalara bile yansıdığını fark etmemiştim.

"Maalesef arkadaşın sıkıcı olmaya başlamıştı." Hırsız yüzüne dokundu, parmakları kanla kaplandı. "Canımı sık-tın, bunu unutacağımı sanma, Callypso."

"Umarım unutmazsın."

Canını nasıl yaktığımı hatırlasın istiyordum.

Dönüp tahtına yöneldi. Yerine oturup benimle yeniden yüz yüze geldiğinde o garip, siyah kan gitmişti. Saldırıma dair tüm kanıtlar sanki hiç olmamış gibi silinmişti.

Kanatlarımı arkamda katlayıp bir kez daha ona yaklaştım.

"Bana bu kadar yaklaştığına göre ya çok aptalsın ya da çok cesur."

Aetherial da bana buna benzer bir şey söylemişti. Bu adamın hapishanesinde olduğumuz zamanlarda...

"Ne istiyorsun?" diye sordum, tenim sönerken. "Yani demek istediğim *gerçekte* ne istediğin?"

Hırsız tahtında yayıldı. "Herhangi bir yaratık ne ister? Yaşamak."

Bariz olanı söylediğim için beni affedin ama...

"Sen zaten *yaşıyorsun*."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, büyücü, ben yalnızca *hayatta kalıyorum*."

Tüm bu katliam onun hayatta kalma şekliyse o zaman yaşamasının ne demek olduğunu hayal bile edemiyordum. Çünkü böyle bir şey olamazdı.

Hırsız'ı baştan aşağı süzdüm. Oldukça normal görünüyordu ama perilerin arasında bile tuhaflığıyla öne çıkıyordu.

“Nerelisin?”

Bana esrarengiz bir şekilde gülümsedi. “Çok çok uzaklardan, büyücü. Çok çok uzaklardan.”

Uyandığımda Des yanımda değildi.

Yatakta doğruldum, saçlarım yüzümün etrafına dağıldı. Bir an için nerede olduğumu anlayamadım. Yeryüzü'nde mi yoksa Ötedünya'da mıydım? Kendi evimde mi yoksa Des'inkinde mi?

Ancak kemerli pencereleri görünce Somnia'ya döndüğümüzü hatırladım. Dışarıdan ılık bir akşam esintisi geliyor, çiçek kokularını da beraberinde taşıyordu.

Elim yanımdaki boş yere kaydı.

“Des?” diye seslendim.

Lambalar sönüktü. Günün hangi zamanı olduğunu bilmek için bir saatim yoktu ama bütün iyi, küçük doğaüstü yaratıkların uyku vakti olan Büyü Saati olduğundan emindim.

Muhtemelen bu yüzden, insan olan ben şu anda uyanıktım.

Ayağa kalktım ve bulduğum en az gösterişli elbiselerden birini üzerime geçirdim. Parmağımdaki alyansla oynayarak odadan odaya geçip kral dairesinde Pazarlıkçı'yı aradım. Hiçbir yerde yoktu.

Onu hemen çağırabilirdim. Sihirli kelimeleri biliyordum.
Pazarlıkçı, seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.

Derhal burada biterdi.

Ama onu her ne yapıyorsa ondan alıkoymak istemiyordum.

En azından kendime bunu söyledim ve midemin çukuru-
na yerleşmiş olan endişe yumağını görmezden geldim.

Kuruntu yapıyordum. Hayatımda her şey yolunda gitme-
ye başladığında hep bunu yapardım. Hep en kötüsünü dü-
şünürdüm ki bu konuda haklıydım; çünkü hayatım şu ana
kadar hep böyle olmuştu.

Gözlerimi kapatıp içime odaklandım. Tam kalbimin ol-
duğu, bağımızın parıltısını hissettiğim yere. Beni Des'e bağ-
layan, bizi fiziksel olarak ruh eşi yapan sihirli bağa. Bağlan-
tımız aracılığıyla Des'in gücüne asıldım, daha önce onu bu
yöntemle bulmayı hiç denememiştim ama böyle bir şey ya-
pılabildiğini bilecek kadar çok doğaüstü varlık tanımıştım.

Deneyebilirdim.

Soluğum yavaşladı. Kokular, sesler ve duyular, tüm bun-
lar derinlerde o büyülü bağ ararken yok oldu.

Ama... *Hiçbir şey* bulamadım.

Saçma bir hisle gözlerimi açtım.

Des *neredeydi?*

Kapının çalınmasıyla düşüncelerim bölündü. Kapıya
ilerledim ve kulpunu çevirip açtım.

Her zamankinden daha vahşi görünen Malaki bana baktı.
“Sanırım konuşmamızın zamanı geldi.”

“Des nerede?” diye sordum.

İkimiz daha önce hiç girmediğim bir odada oturduk. Duvar-
varda, göklerde gerçekleşen büyük bir savaşı betimleyen
karmaşık bir mozaik bulunuyordu.

“Kral olmakla meşgul.” Malaki’nin bütün neşesi kaçmış-
tı. Ben de dün gece şampanya içtiğimizde bağ kurduğumuzu
düşünmüştüm.

Koltuğumda geriye yaslandım.

“Peki Temper?” diye sordum.

“Ben onun bekçisi değilim.”

Ben de yedim...

Tam o esnada bir peri, üzerinde çeşitli hamur işleri ve
kahve olan tepsiyle içeri girdi. O kahvaltılıkları yerleştirir-
ken Malaki’yle ikimiz suskunlaştık. Ancak peri gittikten ve
ikimiz yalnız kaldıktan sonra yeniden konuşmaya başladık.

“Neden gecenin bir yarısı Des’in kapısını çaldın?” Hem
de düğün gecemizde.

Etrafımıza bakıp neden burada olduğumuzu anlamaya
çalıştım; neden yatakta Des’le birlikte olmak yerine burada
Malaki’yle konuşuyordum?

Gerçekten ama, Pazarlıkçı hangi cehennemdeydi?

“Ne zamandan beri Ruh Hırsızını rüyanda görüyorsun?”

Bir kez daha Malaki’ye odaklandım. “Gündönümü’nden
beri. Neden?”

“Rüyalarından hiç söz etmedin,” dedi arkasına yaslanarak.

Des’in arkadaşını incelemek için uygun bir an bulduğu-
ma göre artık onun burada, sarayda ne kadar eğreti durdu-
ğunu fark edebiliyordum. İri yarı, dev gibi bir adamdı ve gö-
zündeki o bantla zarif bir periden çok korsana benziyordu.

“Söz etmeli miydim?” dedim. “Onlar yalnızca *rüya*.”

Yine de öyle olmadıklarını biliyordum. Rüyalar yalnızca rüya olmakla kalmazdı, özellikle de benim gördüklerim.

Malaki ağzının içinden küfürler savurdu. “Des rüyalarını ne zamandan beri biliyor?”

“Gündönümü’nden beri.”

General yerinden kalktı, son derece korkutucu görünüyordu.

“*Aptal* adam,” dedi kasvetli bir şekilde.

Yerimden kıpırdamadım ama pençelerim uzadı, pullarım belirdi ve tenim hafifçe parlamaya başladı. “Eşim hakkında konuştuklarına dikkat et.” Sesim yumuşak ama tehlikeliydi.

Des’e yapılmış bir saygısızlık bize yapılmış bir saygısızlıktır.

Malaki bana baktı, beni incelerken gözleri daldı. “Bana neden Rüyaların Efendisi diyorlar biliyor musun?”

Hırsız ona *Rüyaörücü* diye seslenmişti.

“Çünkü yaptığım işte ustayım.” Bunu övünüyormuş gibi söylememişti. Basit bir gerçeği dile getiriyor gibiydi.

Tenimin parıltısı söndü. “Peki işin ne?”

“Rüyalara şekil verebiliyorum.”

Kasvetli bakışları beni delip geçti. “Rüyadaki mekânları tasarlar, insanları oraya çekerim ve olayları yönetirim. Bir düşmanın zihnine bu şekilde sızabilir, onun zayıflığını ve planlarını keşfedebilirim.

“Dün gece ilk kez benimkinden daha baskın bir güçle karşılaştım. Hırsız’inkine karşı benim büyüm neredeyse işe yaramazdı.”

Ruh Hırsızı bana kendi diyarının küçük ölümler olduğunu söylemişti.

Malaki bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Hırsız’ın sana karşı saplantılı bir takıntısı var, Callypso. Bu geceye kadar bunun ne kadar derin olduğunu anlayamamıştım.”

Bu sözleri başkasının ağzından duymak tüylerimi diken diken etti.

“Desmond bana Galleghar ile Ruh Hırsızı’nın güçlerini paylaştıklarını söyledi,” dedi Malaki. “İkisinin birbirine bağlı olduklarını.”

Durakladı.

Devam etmesini bekledim. Bekleyiş beni germiştir.

“Galleghar inanılmaz güçlü bir kraldı ama anladığım kadarıyla, rüyalara girmek şöyle dursun onları kontrol bile edemez. Onun sihri başka alanda etkilidir, daha taktiksel bir alanda.”

Malaki’nin yüzünü inceledim. “Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Galleghar rüyaları kontrol edemez, perileri uykuya yatıramaz, ölmüş insanların bedenlerine giremez. Eski Gece Kralı’nın Hırsız’la paylaştığı güç her neyse, Hırsız’ın halihazırda sahip olduğunun yanında bir hiç.”

Kalbim yüksek sesle çarpıyordu. Davul gibi gümlediğini duyabiliyordum.

“Ruh Hırsızı’nın güçlü olduğunu zaten biliyorduk,” dedim.

Malaki başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Ruh Hırsızı’nın gücü benimkini bastırdı, bir kralın gücünü de bastırdı, hem de güçlü bir kralinkini. Ve korkarım...”

Odanın dışındaki gürültü konuşmamızı böldü. Bir an sonra kapı hışımla açıldı ve bir kraliyet muhafızı içeri girdi.

“Majesteleri, Lordum,” dedi nefes nefese, başıyla bizi selamlayarak. “Kralı bulamadık, bir sorun...”

Bir dakika, *bunca zaman boyunca* Des kraliyet arazisi içinde değil miydi?

General ayağa kalkarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Ben de kalktım. İçimde kötü bir his vardı. Kanatlarım ortaya çıktı.

“Uyuyan askerler,” dedi muhafız. “Daha fazlası geçitten geçti ve şu anda kapılara doğru hareket ediyorlar.”

BÖLÜM 29

MALAKİ ÇOKTAN KAPIYA yönelmişti bile. Eliyle beni göstererek, “Senin burada kalman gerek. Muhafızlar...” dedi.

Ciddi olamazdı, değil mi?

“Seninle geliyorum,” dedim ve generalin peşinden kapıdan çıktım. “Onları durdurabilirim.”

Malaki ofladı. “Desmond seni korumamı isterdi.”

Bariz şekilde ortalarda görülmeyen Des.

“Desmond senin bunu denemeni *isterdi*.”

Malaki ağzının içinden inatçı insan kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Muhafızlarla çevrili koridorda ilerledik.

“Etkileme büyümlerle askerleri durdurabilirim,” diye ısrar ettim.

“Bilmiyor muyum sanıyorsun?” diye sordu Malaki sert bir sesle. “Sorun şu ki, bunu Hırsız da biliyor. Bu her neyse, büyük olasılıkla bir tuzak.”

“Uyumumda değil.”

Malaki beni kolumdan yakalayıp onunla yüz yüze gel-

mem için çevirdi. “Lanet olsun, Callypso,” diye hırladı. “Beni dinleyeceksin!”

Tenim parlamaya başladı. “*Bırak beni.*”

Malaki’nin eli kolumdan indi.

“*Hiç kimse benimle o şekilde konuşamaz,*” dedim zehir gibi bir sesle. “Ne Des, ne de sen. Özellikle de sen.”

“Aklınla değil kalbinle düşünüyorsun!” dedi Malaki. “Aynı şekilde hareket eden yüzlerce adamın öldürülüşünü izledim.”

Sesim hararetlendi. “Cidden savaşın ortasına dalmaya hevesli olduğumu mu sanıyorsun? Öldürülmek, yakalanmak ya da peşinde olduğumuz o canavarla burun buruna gelmek istediğimi mi sanıyorsun? Daha önce onun tutsağı olduğumu unutuyorsun. Oynadığı perilere ne yaptığını gördüm.”

Yaşamaya devam ettiğim sürece o anılar aklımdan çıkmayacaktı.

“Ne oluyor be?” Temper’in sesi koridorda yankılandı.

İrkildim ve Malaki’yle onun olduğu tarafa döndük.

Arkadaşım uykulu ve huysuz görünüyordu, buna rağmen saçını başını toplayabilmiş ve üzerine pırıltılı siyah bir elbise geçirmişti.

Benden daha peri gibiydi.

Onu görünce gevşedim. Temper ve benim gibi uzun süre yakın arkadaş olduğunuzda diyaloglarınızın yarısında kelimelere ihtiyacınız olmuyordu. Yüzüme ve kızgın ifademe bir kez bakması yeterliydi. Keskin bakışları Malaki’ye kaydı.

“*Sen ne bok yediğini sanıyorsun?*” diye sordu.

“*Temperance,*” dedi Malaki, “bunun için vaktim yok.”

“Bok yok. Vakit *yaratsan* iyi edersin.”

Malaki tereddüt etti, o anda ihtiyacım olan boşluğu yakaladım.

Temper’a ağız hareketlerimle sessiz bir şekilde *teşekkürler* dedim ve koridorda ilerledim.

“Hey!” Malaki arkamdan bağırdı ama sonra tek duyduğum Temper’ın ona sözlü saldırıya geçtiği idi. Şunu söylemeliyim ki bu kız bir erkeği itin götüne sokmayı çok iyi biliyordu. Sonraki koridora dönüp sarayın ön kapılarına yöneldiğimde bile hâlâ Temper’ın sesini duyuyordum.

Birkaç muhafız, Malaki’nin yanından ayrılıp peşime düşmüştü. İçlerinden herhangi biri olaya karışmama karşışya bile bunu dile getirmediler.

Hole adım atıp dışarı açılan devasa bronz kapılara yöneldim.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Des benden kraliçesi olmamı istemişti, ben de aksi için mücadele edip durmuştum... Ve şimdi kendimi burada, krallığına karşı bir tehdide hevesle siper olurken bulmuştum.

Ana girişteki görevli muhafızlar bana kapıları açtılar ve kaleyi arkamda bırakarak yanlarından geçip gittim.

Onları fark ettiğimde olduğum yerde aniden durdum.

Uyuyan askerler Somnia sokaklarında yürüyor, kapılara doğru ilerliyorlardı. Yüzlerce olmalıydılar. Gece Krallığı’ndan değildiler. Bir kısmının saçlarında çiçekler, diğerlerinin de tüyleri ve kuyrukları vardı.

Bunlar Hırsız’ın çaldığı ordudan geriye kalanlardı. Bunlar Flora ve Fauna krallıklarında dehşet saçıp galip gelenler-

di. Kanıtı açıkça görülüyordu; çoğu kana bulanmıştı, kan ve başka kalıntılar yapıştığı saçlarını keçeletirmiş ya da kıyafetlerinin üzerinde kuruyup renklerini değiştirmişti.

Perilerle ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da süslenmeye çok önem verdikleriydi. Bu da her şeyi daha korkunç bir hale sokuyordu. Dirilmiş ölülerden oluşan bir ordu gibi görünüyorlardı.

Fakat ürkünç görüntülerine rağmen ilk kez göze batmıyorlardı. Ve dört bir yandan kapılara yaklaşıyorlardı...

Kraliyet danışmanlarından biri yanıma koştu. “Kraliçem kralın isteği üzerine ley hattını kapattık ama yine de geçebildiler.”

Ruh Hırsızı'nın gücü... Bir kralinkini bile gölgeliyor.

“Geçidin girişinde birkaç askeri indirdik ama saldırmıyorlardı...”

Sesli bir nefes aldım, danışman konuşmayı kesti.

“Onlarla ben ilgilenirim,” dedim hâlâ askerlere bakıyordum.

Danışman geri çekilip beni yalnız bıraktı. İleride, yüzleri ifadesiz askerler düzenli bir sıra halinde ilerliyordu.

Kapıya ulaştıklarında durdular. Son ayak sesleri de sokaklarda yankılandıktan sonra tamamen sessizlik çöktü.

Derin bir nefes alıp avluyu geçerek sarayı çevreleyen bronz çitlere doğru ilerledim. Askerlere yaklaştığımda sirenimi serbest bıraktım. Tenim parladı ve adımlarım daha şehvetli bir hal aldı.

“Gece Krallığı'ndan hiç kimseye zarar vermeyeceksiniz,” diye bağırdım, sesim gecede yankılandı.

Sessizlik oldu. Sonra...

“Buraya onlar için gelmedik,” dedi askerlerden biri. Sesi sakindi ama sözleri şehrin her bir köşesine ulaşıyor gibi geliyordu.

“O zaman neden buradasınız?” diye sordum.

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedi bir başka asker.

Aslında bilmiyordum.

Kapıdan birkaç adım ötede durdum. “Aydınlat beni,” dedim usulca.

“Sayılı günlerin kaldı, büyücü,” dedi karşımdaki askerlerden biri. “O güzel bacaklarını ayırıp krallığının hazinesinin tadına bakmak için sabırsızlanıyoruz.”

Tadı senin ölümün gibi, diye fısıldadı sirenim.

Etrafımda gece iyice karardı.

Des.

“Karımı tehdit eden bir sonraki askerin iç organlarını herkesin gözü önünde deşeceğim,” diye seslendi Pazarlıkçı arkamdan. Sesi gecenin içinde yankılandı. “Buyurun deneyin.”

Ona döndüm.

Kraliyet üniforması içindeki Gece Kralı bana doğru yürüdü. Bronz tacı başının üzerindeydi ve üç şeritli savaş nişaneleri göze çarpıyordu. Hatta bir pelerin bile giymişti, arkasından uçuşan ve savrulan haliyle gülünç görünebilirdi ama aksine onu daha tehlikeli gösteriyordu.

Des yanıma geldi, arkasında kanatlarını genişçe açmıştı. “Bir gidiyorum ve döndüğümde eşim başını belaya sokmuş oluyor,” dedi yumuşak bir şekilde, gözleri parlıyordu. “Hancılarını bile almamışsın. Sana bunu öğretemedim mi?”

Parmaklarını şıklattı, hançerler ve kılıfları belirterek kalçalarımın etrafına yerleşti.

Arkasında Malaki hışımla saraydan çıkıyordu. Temper memnun bir halde peşinden geldi.

Bir an için Somnia'nın dikkati Des ve benim üzerimdeydi. Halkı pencerelerden, çatılardan ve aşağıdaki sokaklardan bizi izliyordu. Askerler boş bir ifadeyle ileriye bakıyorlardı ama o boş bakan gözlerin ardından Ruh Hırsızı'nın bizi gözetlediğini biliyordum.

Des onlara şöyle bir baktı. "Neden buradasınız?" diye sordu.

"Yeni hükümdarların görüşme yapması adetten değil midir?" diye cevapladı bir asker.

Uyuyan askerlere bakarken aralarında birkaç tabut çocuğu olduğunu da fark ettim. Kana bulanmış tatlı yüzlerini, kötücül bir zevkle dolu gözlerini görünce dehşetimi bastırmak zorunda kaldım. Bedenleri çocuk olabilirdi ama içlerindeki ruh her neyse, eski ve yozlaşmış bir şeydi.

"Gece Kralı, hükümdarınız Hırsız'ı tanımıyor," dedi Des.

Bir an için duyulan tek şey Pazarlıkçı'nın rüzgârda savrulan pelerininin sesiydi. Sonra askerlerin arasında kısık bir kahkaha duyulmaya başladı. Aralarında patlayan o şeytani kahkahayı duymak tüylerimi diken diken etti.

"Şimdilik."

Bir adım öne çıktım, tenim parıl parıl parlıyordu. "Bu krallığı ele geçirmek için çok heveslisin ama yine de hepimiz burada öylece duruyoruz. Tehditlerinden birini yerine getirip beni yakalaman için sana *meydan okuyorum*."

Gel de seni parçalara ayırayım.

Hava karardığında buna şaşırmadım. Des, Hırsız'a yem atmamdan nefret ediyordu.

"Çekici bir teklif," dedi asker.

Kollarımı açtım. "Gel ve beni al, Hırsız. Tam burada, şimdi. İstedğini biliyorum."

"Melek."

Gece Kralı'nı duymazdan gelerek arazinin ucuna doğru ilerledim.

Kalabalığa müthiş bir sessizlik çökmüştü. Öncesinde de sessizdi ama şimdi sanki bütün dünya nefesini tutmuş da bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi. Etrafımda yoğun ve karanlık bir büyüün toplandığını hissettim. Ruh Hırsız her kimse artık, açlığı üzerime çöküyordu.

İlk sıradaki askerler parmaklıkların tam karşısına gelene dek öne çıktı. Silahlarını kapıp onları bronz parmaklıklara vurmaya üzere havaya kaldırdılar.

Çelik silahları parmaklıklara çarpmadan önce görünmez bir engele çarptı; düşmanı savuşturmak için yapılmış güçlü bir büyüye. Bariyer yalnızca onları geride tutmadı aynı zamanda bir patlamayla asker hattını püskürterek yoldaşlarına doğru fırlattı.

Bir başka hat öne çıktı ve büyüü kırmaya çalıştı ama onlar da ilk sıra gibi geri püskürtüldü. Ardından üçüncü bir sıra öne çıktı...

"Durun," diye emrettim.

Kalabalık anında durdu.

Boş gözlerle bakan adamlara ve kadınlara göz attım.

“Güçlü olabilirsin Hırsız, ama bugün, Gece Krallığı’nı alt ettiğin gün olmayacak.”

“Ne kadar kedinden emin. Ne kadar güçlü,” dedi bir asker. “Bak bak, rolüne fazla girmedin mi sence? Her zaman böyle mi olacak merak ediyorum.”

“Gidin,” diye emrettim, “buranın iyi kalpli halkı yaşamak yerine ölmenizin daha iyi olduğuna karar vermeden önce gidin.”

Askerin gözleri parladı ama sonra başını eğdi. “Bir daha ki sefere görüşürüz, büyücü.”

Askerler döndüler, hareketleri robotikti.

“Son bir şey daha,” dedim arkalarından, “başka bir periye zarar vermeyeceksiniz. Asla.”

Bu zamansız ziyaretlerin en sinir bozucu kısmı neydi biliyor musunuz? Ardından bitmek bilmeyen tartışmaların olmasıydı. Herkes, Ruh Hırsız gibi ne yapacağı kestirilemeyen bir adam için bir araya gelip eylem planına karar vermek zorundaydı. Hırsız oyunu kitabına göre oynamıyordu, ne istediği belli değildi ve görünen o ki onu durdurmanın düzenli bir yolu yoktu.

Yine de toplantılara katıldım ve herkesin saatler boyunca aynı şeyleri ısıtıp ısıtıp yeniden konuşmasını dinledim. Toplantı sona erdiğinde Des ve Malaki’nin daha konuşacaklarının olduğunu anladım. İkisi alçak seslerle konuşmaya devam edebilmek için odanın bir köşesine çekildi.

Temper’a döndüm. “Mutfığa baskın yapalım mı?”

Bu toplantıdan sonra bir içkiye ihtiyacım var.

“Sormana gerek var mı?”

On beş dakika sonra, rasgele bir koridorda oturmuş, bir tepsi hamur işi yiyip peri şarabını doğrudan şişeden içiyorduk.

“Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu,” dedim.

Eskiden her hafta yapardık. Ya dışarı çıkar ya da evde kalırdık ama hep birlikte zaman geçirirdik. Pijama partileri, kahvaltılar, gece geç saatlerde sinemaya gitmeler, bar bar sürtmeler, partiler; yapışık ikiz gibiydik.

“Doğru diyorsun.” Temper iç geçirdi. “Bu bile Ruh Hırsızı’nı öldürmek için yeterli bir sebep. Düzenimizi bozdu.”

Peynir dolgulu hamur işinden büyük bir ısırık alıp bir yudum peri şarabıyla yuttum.

Şişeyi kaldırıp şöyle bir baktım. “Perilerin içkilerini çok tatlı yaptıklarını fark ettin mi hiç?”

“*Değil mi?*” dedi Temper. “Hayatımda ucuz viskiyi bu kadar isteyeceğimi asla düşünmezdim ama işte, düşünüyorum.”

Ona döndüm. “Bugün için teşekkürler. Yani, Malaki’yle olan olay için.”

“*Her zaman.* Bizi biliyorsun.”

Çok çok uzun zamandır birbirimize kol kanat geriyorduk.

Şişeyi yere bıraktım ve uzanıp Temper’in elini tuttum.

“Tanrım, seni seviyorum.”

“Sarhoş mu oldun sen? *Hemen de* kafayı buluyorsun.”

“Ciddi misin, Temper?” Ona olan sevgime karşılığı bu muydu? “Ben *sarhoş* değilim. Sen nankörsün.”

Elimi sıktı. “Ben de seni seviyorum, bebeğim, Yeryüzü’ne gidip bensez body shot atmış olsan bile.”

“Hey, seni düğüne davet ettim ama.”

“Çünkü töreni yönetme yetkisi alacak birine ihtiyacın vardı.”

İkimiz de tek nedenin bu olmadığını biliyorduk.

“Sahi o yetkiyi almayı nasıl *başardın*?” Bu yetkiyi alabilecek son kişi Temper olmalıydı. Yani arkadaşımı seviyorum ama o bir azize sayılmazdı.

“Biliyorsam ne olayım, internet sihirli bir ortam.”

Aynı anda birbirimize baktık ve kahkahayı koyuverdik.

Şişeyi alıp kafasına dikme sırası Temper’daydı. “Biliyor musun, onca savaşa rağmen Ötedünya’da tek bir kişiyi bile gebertme şansım olmadı.”

Düşüncelerim tekrardan Hırsız’a odaklanınca ruh halim değişti. “Bir gün o şans bulacağına eminim.”

“Ah, bulacağımı biliyorum. Bu yüzden burada takılmaya devam ediyorum. Güzel bir savaşı severim.”

Ona şöyle bir baktım.

“Ne?” diye sordu suçlar gibi.

“Yalancının tekisin.”

Nefesini tuttu. “Sen kime...”

“Burada savaşmak için falan kalmıyorsun,” dedim sesini bastırarak. “Beni sevdiğini bilsem de Ötedünya’da yanımda bulunmak için kalmıyorsun. Malaki’yi becermekten hoşlanıyorsun diye buradasın.”

Bir an için cevap vermedi, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu.

“Savaşmak istediğim için buradayım,” dedi sonunda, “ve yakın arkadaşım bir kraliçe olduğu için. Malaki işin kaymağı.”

Tabii, ben de yedim.

“O bakışı yüzünden kazırım.”

“Kalkışmadan seni durdururum,” dedim tenim parlama-ya başladı.

“Güzel deneme,” dedi Temper. “Etkileme büyün artık insanlara işlemiyor.” Bundan o kadar emin bir şekilde konuşmuştu ki sanki leylak şarabının etkisini benden daha iyi biliyor gibiydi.

“Şimdi de öyle mi?” dedim büyümün sesime dolmasına izin vererek.

Temper’in bakışları kısacık bir an donuklaşsa da yeniden canlandı.

“Oha, seni aşağılık sürtük,” dedi kahkaha atmaya başlayarak. Şaraptan bir yudum daha alıp başını iki yana salladı. “Yani hem insanları *hem de* perileri büyüleyebiliyorsun?”

Omuz silktim. “Öyle görünüyor.”

Sadece Hırsız’ın benim büyüme bağışıklığı var gibi görünüyordu ki büyüü üzerinde asıl kullanmam gerekecek kişinin o olduğunu düşünürsek bu, büyük bir talihsizlikti.

“Arkanızı kollasanız iyi edersiniz hanımefendi,” dedim. “Malaki seni her gördüğünde yüzünde o sahiplenici bakış beliriyor.”

Ve keşfettiğim üzere fazla otoriter biriydi.

Temper kendini serinletti. “Biliyorum, çok seksi değil mi?”

Eh, bu da bir bakış açısıydı.

“Temper, o Des’in en yakın arkadaşı. Adamın kalbini kırsan işler tuhaflaşacak.” Yani demek istediğim, Malaki’nin

sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu görmüştüm; beni affedin ama kalbi kırıldığında dönüşeceği periyle karşı karşıya gelmek istemiyordum.

“Kızım, kalbini kıracağımı kim söyledi? Daha çok yatağını kırmakla ilgileniyorum.”

Ondan ayrılmayı düşünmüyor muydu? Bir erkekle bu kadar uzun sürdüğünde Temper *her zaman* ayrılmayı düşünürdü.

Dönüp bütün dikkatimi ona verdim. “İkinizin arasında ne oluyor?”

Kaşlarını oynattı. “Bilmek ister misin?”

Güldüm. “Aman Tanrım, sakın benden gizlemeye kalkışma.”

“Senden gizlemememi mi istiyorsun? Son zamanlarda kocandan daha ketum oldun. Of, artık evli olduğun üzerine konuşabilir miyiz? Yaşlı ve domestik biri oldun çıktın.”

“Ben yaşlı değilim ve konuyu değiştirmeyi kes,” dedim. Tanrım, istediğinde uğraşılması zor biri oluyordu.

“Ruh Hırsızı’nın seni becermek istemesi hakkında konuşmaya ne dersin?”

“Hayır, *konuşmayalım*.” Titremenin geldiğini hissedebiliyordum.

“Yani bence pes edip kötü adamla işi pişirebilirsin.”

“*Temper*.” *Gerçekten mi?*

“Evet, haklısın,” dedi. “Çok kötü bir fikirdi.”

“Ayrıca ben evliyim, ruh eşim var ve âşığım,” dedim usulca. “Bunu da unutmayalım.”

“Haklısın, tamam, tamam.” Peri şarabından bir yudum

daha aldı. Ağzından bir kahkaha kaçtığında benimle dalga geçtiğini anladım.

Ofladım. “Çok *kötüsün*.”

“Hadi oradan, Lillis. Ben mükemmel biriyim ve bunu herkes biliyor.”

Önümüzde hava dalgalandı ve Des orada belirdi, bize bakarak bir kaşını kaldırdı. “Demek bu yüzden mutfakta hamur işi kıtlığı yaşanıyor.”

Çaktırmadan göğsümdeki kırıntıları süpürdüm. Bu arada Temper da parmaklarını yalıyordu.

“Mutfağınızda yetersiz stok olması benim suçum değil,” dedi küstah bir ses tonuyla.

Des’in bakışları ona kaydı. “Malaki seni arıyor.”

“Öyle mi?” dedi Temper, ilgisi artmıştı. Ayağa kalkıp hamur işi tepsisini kaptı, şarap şişesi de hâlâ elindeydi. “O zaman gidip onu bulayım en iyisi... Görüşürüz, Callie.” Beni barış işaretiyle selamladı ve sonra topuklarını tıkırdattı tıkırdattı koridorda ilerledi.

Des dikkatini bana çevirdi. “Karım.” Gözleri alev alev yanıyordu. “Yarım kalmış bazı işlerimiz var.”

BÖLÜM 30

“DÜĞÜNDEN SONRAKİ GÜNÜMÜN böyle geçmesini beklemiyordum.” Birlikte kalenin koridorlarında ilerledik. Sanırım Des’in dairesine doğru gidiyorduk, anlarsınız ya, *yarım kalan işimizi* bitirmek için, ama Pazarlıkçı beni süitinin olduğu koridorun ötesindeki bir kanada yönlendirdi.

“Sanırım asıl mesele de bu,” dedi Des. “Hırsız’ın birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmamızı istediğinden şüpheliyim.”

Kapıların önündeki gösterinin ardındaki asıl sebep bu muydu? Daha önce bir rüyada bana Des’le geçireceğim zamanın tadını çıkarmamı istediğini söylemişti. Yani bu mantıklı gelmiyordu.

“Bu sabah neredeydin?” diye sordum.

“Buralarda.”

Öf, periler neden net konuşamıyorlardı?

“Muhafızların seni bulamadı. Sarayda mıydın ki?”

Des gözden kaybolup birkaç adım ötede, koridorun sonunda yeniden belirdi. Ellerini tepesindeki kemere dayayıp öne doğru eğildi ve yolumu kapattı.

“Hırsız’ı koruma büyülerimi kırıp seni kaçırmaması için kışkırtan senken bana kızgın olman ne tatlı, Melek.”

O anda bile gölgeler yoğunlaşmaya ve ayaklarının dibinde kıvrılmaya başladı. Sesi kulağa sakın geliyordu ama öyle görünüyor ki bu onun için hassas bir konuydu.

“I-ıh, bu işler öyle yürümüyor. Halletmem için beni bir başıma bıraktığın bir meselede, durumu ele alış şeklimi beğenmedin diye bana kızmaya hakkın yok,” dedim.

Aslında tam olarak doğru değildi –o psikopat canavarla lades oynayışına bizzat şahit olmuştu– ama haber bana ve Malaki’ye ulaştığında Des orada değildi.

Ellerini indirdi ve yeniden kaybolup tam önümde belirdi. Bana yaklaşarak, “Haklısın,” dedi. Etrafındaki gölgeler dağıldı. “Bu sabah bir kraliçe gibi davrandın. Bunu ben de, halkım da, Hırsız da gördü.”

Elbette konuyu kraliçe olmaya getirecekti.

“Malaki’yi alt ettiğini de duydum.” Des’in gözleri bu düşünceyle adeta dans etti.

“Bana zavallı bir kızcağız muamelesi yaparak beni saklamaya çalıştı.”

“Cesarete bak,” dedi Des.

Elimi tutup geri çekildi tekrar koridorda ilerlemeye başladı. “Bu sabah kendini pervasızca tehlikeye attığın için seni affediyorum...”

Kaşlarımı kaldırdım. “İnanılmazsın.”

“... tıpkı böyle bir durumda seni bir başına bıraktığım için beni affettiğin gibi.”

Kahkaha attım.

Des bronz bir kapının önünde aniden durdu, kapının tepesi kavisliydi.

Konuşmamıza o kadar dalmıştım ki Pazarlıkçı'nın bizi nereye getirdiğine dikkat etmemiştim.

“Neredeyiz?” diye sordum önümdeki kapıya göz atarak.

Des bana imalı bir bakış attı, gözleri parlıyordu. Şu anda ya çok tehlikeli ya da şehvet dolu olduğunu söyleyebilirdim, her iki duygu karşısında da aynı ifadeyi takınıyordu. “Kapıyı aç.”

Birkaç saniye boyunca öylece ona baktıktan sonra kaşlarımı çattım ve kapıyı kulpundan tutup açtım.

İçeride, tavandan sıcak ışıklar yayan lambalar sarkıyordu. Kubbeli tavanı, yüzeyi çinilerle kaplı birkaç kolon ayakta tutuyordu. Uzak uçtaki duvar, aslında bir duvardan çok kemere benziyordu. Yarıları içeride yarıları dışarıda olan sütunlu kemer, ağzına kadar Lephys'in parıltılı sularıyla dolu uçsuz bucaksız bir havuza açılıyordu. Havuz loş ışıkla aydınlatılmış dairenin içinden yılan gibi kıvrılarak geçip gözden kayboluyordu. Tam emin olmamakla beraber, bunun süitin odalarını ortadan ikiye böldüğünü tahmin ediyordum.

Havuzun ötesinde, Somnia önümüzde uzanıyordu, şehrin ışıkları gece karanlığında kehribar, mavi ve soluk yeşil renklerde parlıyordu.

Etrafa göz atarken sanırım nefes almayı unutmuştum. Ötedünya'nın güzelliğine alışmıştım ama bu gerçekten çok sihirli görünüyordu.

“Benden gizledin, Flynn,” dedim odanın ortasına doğru ilerleyerek, bakışlarım yeniden havuza döndü.

Sarayında böyle bir yer *olduğundan* haberim bile yoktu.

“Düğün hediyeni beğendin mi?” diye sordu arkamdan.

“Düğün hediyesi mi?” Ona döndüm.

Gümüşü gözleri parlıyordu.

Tekrar etrafıma göz gezdirdim. “Bir dakika, bunlar..?”

“Yeni dairemiz.”

Ellerini ceplerine sokarak yanıma gelip daireyi inceledi.

“Bir okyanus olamaz belki –korkarım benim bile yapabileceklerimin bir sınırı var– ama karımın sirenini yatıştırmak için bir yere ihtiyacı olacağını düşündüm.”

Yeni dairemiz. Ben hâlâ orada takılıp kalmıştım. Tüm bunları benim –*bizim*– için yapmıştı.

Pencerelerde tül perdeler uçuşuyor, rüzgâr akşamın kokusunu içeri taşıyordu. Elimi sütunlarda gezdirdim.

“Bayıldım,” dedim.

“Beğenmene sevindim.”

Des’e döndüğümde yüzünde gülümse, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı.

Gerçek mutluluk ona çok yakışıyordu.

Süitin içinde dolaşarak, her detayıyla bir şekilde denizi andıran, yanardöner turkuaz çiniler ve bronz kulplarla süslenmiş zengin görünümlü banyoyu inceledim. Banyonun duvarları arduvaz grisi taşlarla kaplıydı ve gömme küvet de aynı koyu renk taştan yapılmıştı.

Des bakışlarımı takip ederek, “Kendime engel olamadım,” diye itiraf etti. “Bunca zaman sonra bile içinde büyüdüğüm mağaraları özlüyorum.”

Şimdi yeniden bakınca buranın, sevdiğim okyanusla

Des'in özlemini duyduğu mağaraların bir yansıması olduğunu görebiliyordum.

“Mükemmel.”

Banyodan çıkıp yatak odasına girdim. Odayı onlarca lamba aydınlatıyor, ışıkları havai fişekler gibi parıltıyordu. Yatak başlığı Des'in diğer dairesindekiyle aynı şekilde bronzdan yapılmıştı, ancak yıldızlarla kaplı bir gökyüzünün altında karaya vuran dalgalar tasvirini yapmak için çok uğraşılmış olmalıydı.

Dairede fark etmemin ve hayran kalmamın günler alacağı binlerce başka detay vardı.

Des'e döndüm. “Tüm bunları sen mi planladın?”

Hiçbir şey demedi, demesine gerek de yoktu, gözlerinden anlaşılıyordu. Bu daireyi bir araya getirmek için uzun yıllar harcamış olmalıydı. Göğsümü ovuşturdum. Kalbim fena halde sızlıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Teşekkürler.”

Des ortadan kaybolup yanımda belirdi. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Rica ederim,” dedi, sesi biraz boğuktu.

Dokunuşuna doğru yaslanıp hafifçe gülümsedim. Bakışlarım yeniden odada gezinirken gözlerim havuza takıldı.

Gerçekten içine girmek istiyorum.

Daha ben bu sözleri sesli söyleyemedem kıyafetlerim üzerimden çıktı ve yerini askılı bir mayo aldı.

Yumuşak kumaşa dokundum. “Bunu nasıl yaptın?” Aslında bu bir soru değildi, cevaplamasını beklemiyordum. Des'in her zaman kendince bir yolu olurdu.

Yine de soruma cevap vererek, “Sihir, aşkım,” dedi.

Geri çekildim. Gece Kralı parlayan gözleriyle beni izliyordu, bakışlarının bedenimde gezindiğini hissedebiliyordum.

“Havuz girersem, sen de bana katılacak mısın?” diye sordum.

“Başka şansım var mı?”

“Başka bir şansın olsun ister miydin gerçekten?”

Gözlerini kıstı ama keyfi yüzüne yansıyor. “Soruyu soruyla cevaplıyorsun. Tam bir peri olmaya başladın, Callie.”

Gülümsememi gizlemek için havuza döndüm, yavaşça kendimi içine bıraktım. Su soğuktu ama sirenim daha fazlasını istiyordu.

Tamamen dibine varana kadar parlayan suyun içinde ilerledim.

Des haklıydı, dalgalı bir okyanus değildi. Ölümlerine çağrılan denizciler de, şiddet vaadi de yoktu. Ama burada, yüzeyin altında huzur vardı. Dahası suyun dalgalandığını hissettim ve Des bana katıldığında bu huzura seks de dahil oldu.

Yavaş yavaş yükselerek suyun yüzeyine çıktığımda gözlerim Pazarlıkçı’nın kilerle buluştu. Havuzun içinde durmuştu, suyun parıltısı çıplak gövdesini ve sert kaslarını aydınlatıyordu. Kolundaki dövmeler göze çarpıyordu, saçını da topuz şeklinde toplanmıştı.

Tek kelimeyle *nefes kesiciydi*.

Yavaşça ona doğru yüzdüm. Yüzerken mayomun askılarından biri omzumdan aşağı kaydı, sonra da diğeri. Geri kalanı da hızla çıktı. Mayo güzel bir düşünceydi ama şu anda benim için gereksizdi.

Des o gümüşi gözleriyle beni izledi. Ona ulaştığında duraklayıp gözlerine baktım.

“Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim,” dedim. “En çılgın hayallerimde bile seninle böyle bir hayat yaşayabileceğimi düşünmemiştim.”

Yanağımı avuçladı, gözleri dudaklarıma kaydđ. “Böyle olacak; ömrümüzün sonuna dek böyle tatlı anlara, itiraflara, kahkahalara ve bunların tümüne sahip olacağız.” Parmak ucuyla yanağımı okşadı. “Melek, sen benim her dileğimin karşılığısın.”

Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına *sert* ve tutkulu bir öpücük kondurdum. Topuzuna uzanıp açtığım saçlarının dalgalar halinde yüzünün etrafına düşmesine izin verdim. Bu, gülünç topuzu hakkında eleştirilerde bulunduğum ve onun da karşılığında haddimi bildiren espriler yaptığı anlardan biriydi.

Ama ilk kez mizah duygum beni yarı yolda bırakmıştı. Tek istediğim Des’ti ve onun da tek istediğinin ben olduğu-ma fazlasıyla emindim.

Kollarını belime sarıp bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı. Des mayo giyyorduysa da çoktan çıkarmıştı. Her bir santiminin çıplak olduğunu tenimde hissedebiliyorum.

Avuçlarımı kollarında gezdirdim, dövmleri dikkatimi çekti. O kasvetli melek ve gül figürü. Parmak uçlarımla dövmlere dokundum. İşte o zaman kolunu yukarı doğru bir kurdele gibi saran siyah boncuklardan oluşan dövmeyi fark ettim.

Parmaklarım durakladı. “Bu yeni mi?”

Gözleri gülüyor gibiydi. “Üzerimde daima senden bir parça taşımak istedim.”

Elimi, bileğinden başlayarak koluna oradan da omzuna kadar uzanan boncukların ve orada mürekkepten yapılma pullara dönüşen dövmenin üzerinde gezdirdim. İlerledikçe o pullar da siyah tüylere dönüşüyorlardı. Minik mürekkepten tüyler omuzlarından göğüs kafesine kadar azalarak iniyor, birkaç tanesi tam kalbinin üzerinde uçuşuyordu.

Başımı kaldırdım. “Ne zaman..?”

“Dün gece, krallığımı korumam gerektiği sırada.”

Demek kaleden uzakta *bunu* yapıyordu. Hissettiğim duygular yüzünden kalbim sızladı.

Yeniden dövmeyi inceledim. Boncuklar, pullar ve tüyler, yani benim için bir zamanlar yük olan şeyler.

Üzerimde daima senden bir parça taşımak istedim.

Boğazım düğümlendi. Bu daire bile fazlayken, bir de benim bu özelliklerimi dövme yaptırması...

Boğazımın düğümlendiğini anlamış ve hissettiğim bu akıl almaz duygu karmaşasını aktarabilecek doğru kelimeleri bulamadığımı tahmin etmiş olmalıydı.

Dayanamayacak ve konuşamayacak kadar mutluydum.

“Seni seviyorum, Melek,” dedi. “Karanlık yok olana dek de seveceğim.”

Hafifçe doğruldum, bedenim sert gövdesinin üzerinde kaydı. Aramızdaki bağ tek bir kalp gibi atıyordu. Des’in yavaşlığını kavradım ve dudaklarımı onunkine bastırdım.

Tadı ay ışığı ve gölge gibiydi, verdiği his de öyleydi. Sanki karanlık evren bir araya gelmiş ve bir gün bu adamı

yaratmaya karar vermiş gibiydi. Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Umarım hiç gelmezdi. O benim sihrimdi.

Des beni indirdi, belki de aşağı kayan bendim. Aletinin ucunu girişime bastırduğında tenim parlamaya başladı, bir an için aletinin kalınlaştığını, çok kalınlaştığını hissettim. Sonra içime kaydı ve o dayanılmaz kalınlık beni doldurarak genişletti.

Des'in gözlerine baktım ve içinde sonsuzluğun uzandığını gördüm. Bu akşam ve bu aşk gibi sonsuz.

Kalçasını geri çektiğinde yokluğunu her bir zerremde hissettim. Ama sonra yeniden içime girdi, aleti nabız gibi atıyordu.

“Seni çok seviyorum, Melek,” dedi. “Seni bulacağımı bilsem sonsuza dek beklerdim.”

Başımı ona yasladığımda ta içime girdiğini hissettim.

“Seni bulmak için cehenneme bile yürürdüm,” diye fısıldadım.

Titrek bir nefes verdi. “Yürüdün, Melek, yürüdün.”

Hangi deneyimden bahsettiğini bilmiyordum ama umurumda da değildi. O kâbusların hiçbirisi artık bu ânın bir parçası olamazdı.

Parmaklarımı beyaz saçlarından geçirdim, tutamları parıldayan su sayesinde ışıldıyordu.

İkimiz suyun içinde bir gelgit gibi hareket ederek birbirimizden uzaklaşıp yakınlaştık. Somnia'nın sınırında dengeyi bulduk, yıldızlar tepemizde, Yeryüzü ise altımızdaydı.

Seks bazen müstehcen ve şehvetliydi bazense şimdiki gibi aşkın en mahrem haliydi.

Hareket ederken memelerim gövdesine sürtünüyor, parlayan su tenimizi kayganlaştırıyordu.

Des hızlanıp darbelerini derinleştirdiğinde nefesim kesildi. Tüm bu süre boyunca birbirimize bakıyorduk. Des'i bilemem ama benim için dünyanın en nefes kesici manzarasıydı. Gezegenler dönmüş ve yıldızlar bizi bir araya getirmek için hizalanmıştı sanki.

"Her dileğimsin..." dedi Des nefes nefese beni öperken.

Tadı ve verdiği his, bunlar beni doruğa ulaştıran tetikleyicilerdi. Ağzına doğru inledim, orgazma ulaştığımda Des'e daha sıkı tutundum.

Doruğun sonuna vardığımda öpüşme sona erdi. Des bana baktı, gümüşü gözleri beni içine çekiyordu. Darbeleri çılgın bir hal aldı, neredeyse cezalandırır gibiydi.

"Karım," dedi alçak bir sesle. Gözleri dudaklarıma indi ve beni daha sıkı kavradı.

Bir iniltiyle boşaldığını hissettim. O tekrar tekrar içime girerken su etrafımıza sıçırıyordu. Başını kaldırdı, orgazmın sonuna gelirken gözlerini gözlerimden alamadı.

Bittiğinde bile kenetlenmiş bir halde kalmaya devam ettik. Islak saçlarını yüzünden çekip her bir zerresini ezberlemeye çalıştım.

"Düğün hediye gerçekten bayıldım," dedim.

Alçak ve memnuniyet dolu bir kahkaha attı. "Ben de öyle."

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum; fakat vücudumun bir pelte gibi olduğunu ve sirenimin de hayatında ilk kez tamamen doyduğunu hissettim. Des yanımda uyuyordu, bacağını benimkinin üzerine atmış, hantal kolunu da gövdem üzerine bırakmıştı.

Gece Kralı'nın uyuma becerisine imreniyordum. Uykuya yenik düştüğüm an Ruh Hırsız'ın beni diğer tarafta bekleyeceğinden emindim.

Ölü olan gerçekten yeniden ölebilir mi? Hırsız'ın sesi zihnimde yankılandı. Kaşlarımı çattım. Ondan kaçamıyordum, şu anda bile.

Bu bizim küçük oyunumuz ve güven bana büyücü, daha yeni başlıyoruz.

Bu sözleri kafamda döndürüp durdum.

Bunu söylediği akşam, sihrim onunla uyumlu hale gelsin diye Des'i bana leylak şarabı vermesi için kandırmıştı.

Peki bütün bunlar ne içindi? Sihrimizin uyumlu olması onun için neden bu kadar önemliydi?

Seni asla rahat bırakmayacağım, büyücü. Asla. Umudun varsa eğer onu yok et. Elimden kurtulamayacaksın. Öldüğünde bile.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Öldüğünde bile.

Uyuyan askerler, Galleghar'ın çürümeyen bedeni, Ruh Hırsız'ın ölümden bile uzun yaşama yeteneği...

Aklım başıma geldiğinde neredeyse nefesim kesildi.

Tabii ya. *Tabii ya.*

Bütün o aptal bilmececeler, hepsi bunca zaman gözümün önündeydi.

Des yakın bir zamanda bana Ötedünya'nın dört krallığını
–Gece, Gün, Flora ve Fauna– açıklamıştı.

Ama iki tane daha vardı.

Mar Krallığı ile Ölüm ve Yeraltı Krallığı.

Ölüm ve Yeraltı Krallığı.

Savaşta olan bir dünyada kim galip gelebilirdi?

Ölüm.

Ölü olan gerçekten yeniden ölebilir mi?

Yüce İsa.

Hırsız bu yüzden ölülerin bedenine girebiliyor ve askerleri asla uyanamayacakları bir uykuya daldırabiliyordu. Hırsız'ın Ötedünya'da daha önce görülmemiş, tuhaf ve gizemli olan güçlerinin tümü aslında Ölüm Krallığı'na aitti.

Hırsız'ın oturduğu taht, büyüünün şaşkınlık verici erişimi... O Ölüm Diyarı'ndaki sıradan bir peri değildi, onların *kralı* olmalıydı.

Tabii ki bunlar yalnızca haklı olduğumu düşündüğüm varsayımlardı.

Haklıydım. Bunu iliklerimde hissediyordum.

Gece Kralı'nın omzunu dürttüm.

Des yüzünde bir gülümsemeyle uyanıp kollarını bana uzattı. “Doyumsuz eşim. Bir tur daha mı istiyorsun?”

Keşke.

“Des,” diye fısıldadım. “Sanırım Hırsız'ın kim olduğunu biliyorum.”

BÖLÜM 31

ÇOK ÇOK GEÇ SAATLERDE uykuya daldım. Tahmin ettiğim gibi Hırsız beni rüyamda bekliyordu.

“Demek sonunda çözdün.” Altın tahtına kurulmuştu, ilk kez onu bir kral gibi görüyordum. Des gibi bir kral değildi; Hırsız aynı anda hem karanlık hem gururlu hem de kalleşti.

Uzak durmanız gereken türden bir kraldı, sizi hiç fark etmeyeceğini umut ettiğiniz bir kral.

Altındaki taş zeminde yatıyordum, ayaklarına kapanmışım gibi yere yayılmıştım.

“Ölüm, tüm bu kendini beğenmiş perilerin unuttuğu tek krallık,” diye devam etti.

Nasıl bildiğini sorma zahmetine girmedim.

Ona keşfettiğim bilgiyi söylediğimde Des’in yüzündeki ifadeyi hatırlıyordum. Şok olmuştu. Ardından inanamıyor gibi görünmüş, sonra gönülsüz bir şekilde bu fikri değerlendirmişti ve nihayetinde dehşete kapılarak kabullenmişti.

Şu anda bile, sebepleri açıklarken Gece Kralı’nın kolumu nasıl kavradığını hissedebiliyordum.

Yıldırım çarpmış gibiydi. Yine de sonunda aniden beliren

gururunu hissetmiştim. Çözdün, Melek. *Bunu çözdüğün için pek çok hayat kurtulacak.*

Sorun şu ki bu bilgiyle nereye varacağımızdan emin değildim. Hırsız'ın kim olduğunu bilmek onu alt etmemizi kolaylaştırmayacaktı. Aksine, ölümlere hükmediyor olması yeni bir çıkmazdı.

Yani ölümlerin arasında *yaşayan* birini gerçekte öldürebilir miydiniz? Böyle bir şey mümkün müydü? Sorduğumda Des cevabı bilmiyordu, tıpkı ölmeden ölümler diyarına nasıl gideceğini bilmediği gibi.

Hırsız tahtından kalktı ve doğrularak bana doğru geldi. Yanıma çömeldi. Eli boynuma gitti, teni soğuktu, çok çok soğuk. Bunu neden daha önce fark etmemiştim?

“Sana bir hikâye anlatacağım,” dedi beni yeniden zemine doğru iterek.

Sirenim karşı koymamı istese de Hırsız'la mücadele etmedim. “Duymak istemiyorum,” dedim, elinin altında yere sabitlenmiş halde.

“Ama bence istiyorsun, büyücü.” Ruh Hırsız'ı parmaklarını kaydırıp soluk boruma hafifçe bastırdı. Daha da fazlasını yapmak istediğini görebiliyordum, bunun düşüncesi onu heyecanlandırıyordu. Ama o da benim gibi vahşi dürtülerini dizginliyordu.

“Yıllar yıllar önce açgözlü bir peri, gücünü elinde tutabilmek için pek çok korkunç şey yaptı,” diye başladı.

Soğuk zemin tenimi dondurmaya başladı. İskelet kokusu geri gelmişti. Yakınlarda bir yerden çürümekte olan kanın kokusunu aldığımı da yemin edebilirdim.

“Bir gün, bu peri zamanın aslında sona erebildiğini fark etti, tabii sona ermemesi için önlemler almadığı müddetçe.” Parmaklarını bir kez daha bastırdı. “O önlemlerden biri bendim.

“Galleghar beni aramaya ba lamadan çok önce hafif uykuya dalmıştım. Ama sonra onun karanlığının benimkine dokunduğunu hissettim ve *uyandım*.”

Kaşlarım  atıldı. Sözlerinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Hırsız  l m Kralı’ydı. Diğ r peri kraları gibi onun da doğup büyüdüğünü ve bir noktadan sonra tahtı devraldığını varsaymıştım. Uyuyup uyanmasını değ l. Bu bilgiyle nasıl bir sonuca varacağımı bilmiyordum.

“Bana, bir gün karşılığını ona ödeyeceğim bir hayat verdi.” Hırsız’ın gözleri uzaklara daldı. “ dedim ve i te buradayız.”

Ona baktım. G rtlağımı sıkıp canımı almak istediğini hissedebiliyordum.

“Yapsana,” diye kışkırttım onu. “ ld r beni. Yapmak istediğini biliyorum.”

Bu konuşan vahşi doğamdı. Sirenim acı ve şiddet istiyordu. Kaosa kucak açıyordu.

Hırsız’ın gözleri sertle ti, g l    bile değ  mi ti. “Sanırım benim  iddetime meydan okuyan tek yaratık sensin.” Parmakları g rtlağıma gömüldü, beni boğmaya başladı. Üzerime eğildi. “Aptal cesaretinin tadına bakalım.”

Nefes alamıyordum.

Daha da eğildi, ağız ağızımdan birkaç santim uzaktaydı. Siyah saçının bir tutamı yanağıma değ di.

Gözümün önünde siyah noktalar belirmeye başladı.

“İkimiz de seni burada öldüremeyeceğimi biliyoruz,” dedi hâlâ gırtlığımı sıkarken.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Beni gerçekten öldüreceğini *düşünmeye* başlamıştım.

“Ama seni incitebilirim.” Amacını vurgulamak için daha da sıktı.

Kımıldamadım ya da mücadele etmedim. Yalnızca onu üzerimden çekip atmak istedim. Ama bu canavara *istediğini* vermeyecek olan derinlerdeki sinsi yanımda derin uykusundan uyanıyordu.

Karanlık görüşümü gölgelendirse de ona gülümsemeye başladım. “*Beni incitmek istiyorsan eğer...*” Sözleri sesli olarak söylemek yerine daha çok ağzımı oynatmıştım. Görüşüm kararırken etrafımdaki her şey yok olmaya başladı. “*...daha çok uğraşman gerek...*”

Nefes nefese uyanarak ciğerlerimi havayla doldurdum ve sonra bunu yineledim. Tepemde genişçe açılmış gümüşü kanatlar gördüm.

Bir an sonra Des görüşüme girdi. “Uyandın.” Sesi endişeyle doluydu.

Hırsız rüyalarımın hükmetmeye karar verdiğinde Gece Kralı’nın bile beni uyandıramayacağını milyonuncu kez hatırlamıştım.

Hırsız’ın elinin boğazımdaki baskısını hâlâ hissedebiliyordum ve ölümün tadını aldığımı yemin edebilirdim.

Hırsız'ı kışkırtmayı gerçekten kesmelisin.

“Neden kanatların açık?” diye sordum rüyanın etkisinden silkinerek.

“Sen yanımdayken onları kapalı tutmakla ne kadar mücadele ettiğimi biliyor musun?” dedi Des topuklarının üzerine oturarak. Bir elini dağılmış saçlarından geçirdi. “Asıl soru şu olmalı: Kanatlarım neden her zaman açık değil? Ya seni becermek istiyorum ya da seninle uğraştığı için başkalarını.”

Pazarlıkçı'ya hafifçe gülümsedim, sonra gözlerim yeniden kanatlarına döndü. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. “Şu anda hangisine yakınsın?” diye sordum.

Pazarlıkçı'nın dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İkisi de.” İfadesi çabucak silindi. Elinin tersini yanağımda gezdirdi. “Neredeyse sonuna geldik, biliyorsun değil mi?”

Ruh Hırsız'ndan bahsettiğini biliyordum ama bazı ürkütücü nedenlerden dolayı bizi kastettiğini varsaymıştım. Bu düşüncenin yarattığı saf korku beni felç ediyordu.

Kapının aniden üç kez çalınmasıyla sohbetimiz bölündü.

“Majesteleri,” diye seslendi Malaki kapıdan. “Galleghar bulundu.”

Başka bir tuzak olmalıydı.

Taht odasında Des'in yanında otururken bunu düşünüyordum. Önümüzde garip bir peri duruyordu.

“Onu ggggördüm. Eeeeski kralı.” Deforme olmuş ağzından zar zor tutarlı kelimeler çıkıyordu. Perinin teni morarmış gibiydi, sürüngenlere özgü gözleri vardı, bedeni zayıf ve kamburdu.

Bu yaratığın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, daha önce yalnızca Des'in çizimlerinden birinde buna benzer bir şey görmüştüm.

Des çenesini eline dayamış, işaretparmağını yanağına vurup duruyordu. "Nerede?"

"Barrrrbooooosssss."

Tenim parlamaya başladı.

Kelimelerimden büyü akarken, "Onun için mi çalışıyorsun?" diye sordum. Galleghar'ın nerede olduğunu öğrendiğimiz son sefer gibi olsun istemiyordum.

"Haaaayiiiiirrrr."

"Onun yerini öğrendiğini biliyor mu?"

"Haaaayiiiiirrrr."

Gece Kralı yanağına vurmayı kesti. "Başka ne biliyorsun?"

Garip ağzı seğirdi. "Yaaabanda saaaklanıyor, eeski tüüünelllerde. Peeek çooook yaaardım eedeni vaaar. Eeski kkkrala zaaarar veeeren heeer şeeyi öööldürüyorlar."

"Neden ona yardım ediyorlar?" diye sordum.

"Aaakıllları baaaşka biiirine aaait."

Yerimde donup kaldım.

Des ayağa kalktı, heybetli görünüyordu. "Kim?"

Aslında çoktan biliyorduk.

"Ruuuh Hıırsızı."

"Bir karara varmamız gerek," dedi Malaki oda boşaldığında. Yalnızca o, ben, Des ve birkaç muhafız kalmıştı.

Desmond bana baktı. "Galleghar konusunda ne yapmalıyız?"

Onun eş hükümdarıymışım gibi bana soruyordu.

Başımı iki yana salladım. Böyle bir karar vermek istemiyordum. Kraliçe olma fikrinden kaçınmamın asıl nedeni de buydu. Bir tehdidi ortadan kaldırmak ya da birkaç periyi sorguya çekmekle, bilmediğiniz, geniş kapsamlı sonuçları olabilecek bir karar vermek ayrı şeylerdi.

Tam *bilmiyorum* diyecektim ama lanet olsun ki birden gururum devreye girdi. Des'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Aslında bu konuda bir karar vermem gerekiyordu. Siktir.

Galleghar'ın peşinden gitmeli miydik, yoksa gitmemeli miydik?

Eski kralın nerede olduğunu biliyorduk ama son seferinde de aynısı olmuş ve o bizi kapana kısıtırmayı başarmıştı.

Yine de onu şaşırtmayı başarırırsak bu hem Galleghar'ın hem de Hırsız'ın sonunun başlangıcı olurdu. İkisinin bir bağı vardı. O bağı kırmak için yanıp tutuşuyordum.

"Bence babanı yakalamanın vakti geldi," dedim sakince.

Des uzun bir süre bana baktı. Yüzüne yavaştan meşum bir gülümseme yayıldı. "Kraliçe son sözü söyledi."

Barbos hatırladığım gibi değildi.

Des'le adaya inerken –Malaki ve Temper da arkamızdaydılar– son ziyaretimden beri ilk kez iyice bakma fırsatı yakaladım. Üzerinden uçtuğumuz sokaklar boştu, sessizdi. Genelde burada eğlenen kalabalık büyük ölçüde dağılmıştı. Kalanlar da sanki izleniyorlarmış gibi omuzlarının üzerinden arkalarına bakıyorlardı.

Tüm bu görüntü tüylerimi diken diken etmişti.

Yalnızca fazla anlam çıkarmaya uğraşıyorsun.

En azından yolda pusuya düşürülmemiştik. Yolcuğun çoğunda nefesimi tutarak, Galleghar'ın bir yerlerden çıkıp bizimle dövüşmesini bekledim. Ama asla çıkmadı.

Ya şanslıydık ya da büyüler iş görüyordu.

Büyünün tenime yapıştığını, bir palto gibi sarıp sarmaladığını hissedebiliyordum. Ayrılmadan önce Des'in birkaç adamı Temper, Malaki, Des ve beni düşmana karşı koruyacak büyüler yapmıştı. Bu büyüler bizi hem düşmanımızın gözünden gizleyecek hem de Galleghar gibi perilere karşı neredeyse görünmez olmamızı sağlayacaktı.

Adanın içlerine doğru uçtuğumuzda şehrin yerini sık ormanlar aldı. Bazı ağaçlar çeşitli peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Korkutucu bir yer gibi görünmüyordu ama yine de orada bir yerlerde katil bir kral bizi gözlüyordu.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Bunların hepsi Des'e yeşil ışık verdiğim içindi. Hâlâ Galleghar'ın önümüzde belirmesini ya da Hırsız'ın uyuyan askerlerinin dört bir yandan üzerimize gelmesini bekliyordum. Hiçbir şey plan doğrultusunda gitmezken bu neden gitsindi ki?

Yine de hiçbiri yaşanmadı. Galleghar ve Hırsız'ın ordusundan kalanlar bizden uzak durdu ve grubumuz sakince uçmaya devam etti. Duyulan tek ses rüzgârın kulak delen ıslığıydı.

Ormanın bu kısmı tıpkı diğer yerler gibi görünse de Des o noktaya doğru alçalmaya başladı. Ellerim ve ayaklarım ağaçların uçlarına değene, yapraklar tenimde hışırdayana ve

yoğun, koyu ağaç yapraklarının üzerine doğru inişe geçene dek onu takip ettim.

Birbirine geçmiş sık çalılıklar iniş için bize pek yer bırakmamıştı. Des'in kanatlarını ağaçların arasında nasıl eğdiğini izledim ve sonra olayı çözdüğümü sandım... Ta ki kanadım görmediğim bir ağacın dalına çarpana dek.

Acıyla bağırdım ve refleks olarak kanatlarım kapandı. Ağaçların arasında daldan dala çarparak yuvarlanmaya başladım ve küt diye ormanın zeminine düştüm.

Of, siktiğimin ağacı.

Pazarlıkçı hemen yanımda belirdi. "Tanıdığım en sakar siren olmaya devam ediyorsun," dedi bana elini uzatarak.

"Aynen, aynen," diye mırıldandım ve elini tutup beni kaldırmasına izin verdim.

Malaki kollarında Temper'la beraber hemen yanıma indi.

Perinin kollarından ayrılan arkadaşım bana, "Neden hazır başlamışken bütün ormanı uyandırmıyorsun?" dedi.

Temper'a sinirli bir bakış attım ve deri savaş kıyafetlerimi çırptım, saçlarıma dallar takılmıştı. En azından hançerlerimi kaybetmemiştim; ikiz bıçaklarım iki yanımda duruyor, taş kabzaları parlıyordu.

Arka cebime dokundum. Galleghar'ın görüş alanına girersek diye her birimize bir çift demir pranga verilmişti. Bıçaklarım gibi onlar da tam olması gerektiği yerdeydi.

Des'in gözleri yoğun yaprakların arasında gezindi. "Beni takip edin," dedi gruba.

Sessiz adımlarla on beş dakika boyunca yürüdük. Etrafımızdaki orman nefesini tutmuş gibiydi.

Des durana dek sanki dördümüz amaçsızca ormanda dolaşıyoruz gibi geldi. Des ayağıyla önündeki toprağı eşeledi, elinin bir hareketiyle önündeki toprak dağıldı ve ortaya Eski Peri dilinde harflerin oyulduğu düz, daire şeklinde bir taş çıktı.

Başını kaldırıp bize baktı. “Geldik.”

Dikkatini tekrar taş a çeviren Gece Kralı ağzının içinde bir büyü mırıldandı. Eski Peri harfleri bir an için yemyeşil parladı ve sonra taş yana kayarak yerdeki deliğı ortaya çıkardı.

Bu herifin yerdeki çukurlarla derdi neydi?

“I-ıh,” dedi Temper deliğe aynı benim gibi bakarak. “Kimse bana tünelden bahsetmemişti. Benim klostrofobim var.”

Des’in gözleri kısaca Temper’a kaydıktan sonra bana döndü. “Sen de vazgeçebilirsin,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Seninle geliyorum.”

Des nereye giderse ben de oraya giderdim.

Gözleri parladı. “O zaman seni en dipte bekleyeceğim.” Bunu dedikten sonra bir adım atıp kendini toprağın içine bıraktı.

“*Siktirrrr,*” dedi Temper arkamdan.

Önce ona sonra Malaki’ye baktım. General karanlıkta tehlikeli görünüyordu. Temper’la ikimizin burada olmasından, kendimizi ateşe atmamızdan pek memnun değil gibiydi ama geçen defaki gibi bizi durdurmaya çalışmadı.

Derin bir nefes alarak deliğın kenarına oturdum ve ayak-

larımı karanlığa sarkıttım. Botum deliğin kenarına yerleştirilmiş merdivene çarptı. Tutamakları kavrayana dek vücudumu aşağı kaydardım.

Ve sonra inmeye başladım.

Ne kadar inmem gerektiğini bilmiyordum ama deliğin dibine ulaştığımda vücudu ılık küreleriyle aydınlanmış Des beni orada bekliyordu.

“Cesur siren,” dedi ben son birkaç basamağı inerken.

Bu cesaret değildi. Asıl cesaret tünellerin sonunda olan şeyle yüzleşmekti.

Ben daha cevap veremedim Malaki’nin merdivenden inen ağır adımlarını duydum. Oradan uzaklaştığım anda general tutunduğu merdiveni bırakıp atladı ve sert bir şekilde nemli toprağa indi.

Doğrulup yukarı baktı.

Tepemizden öfkeli mırıldanmalar duydum, ardından Temper’in merdivenlere çarpan telaşlı adımları geldi.

Aşağı ulaştığında merdivenden atladı ve her birimize kötü kötü baktı. “Kayıtlara geçsin, bu durumdan hiç hoşnut değilim.”

“Bizi yukarıda bekleyebilirdin,” dedim.

“Arkadaşlarım kana susamış bir kralı avlarken ormanın ortasında bekleyecek değilim. Bu iş *benim* için çocuk oyuncuğu.”

Ayy, çoğul kullanarak *arkadaşlarım* demişti. Birileri diğerleriyle geçinmeyi öğreniyordu.

Des’in gözleri üzerimizde gezindi ve ardından dönüp tünellerden birine yöneldi. Hangisi olduğunu nereden biliyor-

du bilmiyorum ama bu kadarını bilmek beni aşıyordu.

Işık küreleri tarafından aydınlatılan kavisli tavandan ağaç kökleri sarkıyordu. Küçük Ötedünya yaratıkları kökler boyunca koşturuyordu, bir tanesi bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi havada durup bize doğru tısladı. Ama bizi göremiyordu.

“Burası neresi?” diye sordu Temper, ağaç köklerinin arasından hafifçe sallanan ışık kürelerinden birine bakarak.

“Hafif Ölüm Melekleri hassas malları taşımak için bunun gibi tünelleri kullanırdı,” dedi Malaki tok bir sesle.

Bir zamanlar saklandıkları *otoritenin*, şu anda peşinde koştukları *suçlu* olması çok ironikti.

Etrafa yepyeni bir bakış açısıyla baktım. Des ve Malaki bu tünellerin içinde yıllarca çalışmış, yasadışı şeylerin taşımacılığını yapıp hazineler biriktirmiş ve kralın adamlarından saklanmışlardı. Bu durum çok gerçeküstü geliyordu; bu yer ve Des’in benim olmadan çok önce yaşadığı hayat.

O her zaman bizimdi, dedi sirenim.

Pazarlıkçı’nın geniş sırtına baktım, onun da aynı şeyi söyleyeceğinden emindim.

Tünel sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyordu. İlerledikçe tüylerim ürpermeye başladı. Belki dar bir alanda, karanlıkta ve yerin altında olduğumuz içindi, belki de peşimizdeki adam yüzündendi, bilmiyorum ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Des durup bir elini kaldırdı. “Galleghar ileride,” dedi.

Refleks olarak elim hançerime gitti.

Des yeniden yürümeye başladığında mekanik bir şekilde

onu izledim.

Tünel ileride bir odaya açılıyordu ama içeri girene kadar oranın ne kadar devasa olduğunu anlayamamıştım. Tepemizdeki tavan bu kadar yüksek olduğuna göre bir tepenin altında olmalıydık. İçinde bulunduğum bazı balo salonları kadar büyüktü ancak burası topraktan yapılmış duvarlarıyla o peri saraylarındaki güzellikten ve incelikten yoksundu. Bir depo dolusu malı saklamak için yapılmıştı. Ancak şu anda birkaç çuval altın dışında büyük ölçüde boştu.

Yani birkaç çuval altın... Ve ölümsüz bir kral.

Odanın karşısında Galleghar taht benzeri bir şeyde oturuyordu. Hiç gelmeyecek halkının dertlerini dinlemek için gümüş tahtına oturmuş bekliyor gibi görünmesi üzücü bir manzaraydı.

Uzaklara dalmış gri gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Eşiminkine çok benzeyen menfur yüzüne bakınca ürperdim.

Bizi göremiyordu. Büyücüler gerçekten de işlerini iyi yapmıştı. Galleghar'ın tam önünde duruyorduk ancak tiran krala karşı tamamen görünmezdik.

Önünde, havada süzülen açık bir parşömen yanında da yemeği duruyordu, ikisi de unutulmuş gibi görünüyordu.

Tüm gün bunu mu yapıyordu? Saklanıyor, düşünüyor ve plan mı yapıyordu?

Gözlerim yeniden odada gezindi. Giriş ve çıkışlarda birer bal peteği vardı, ayrılırken hangisini alacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu sonra düşün, Galleghar bizim olduktan sonra.

Kolay görünüyordu. Tam önümüzde duruyordu. Tek yapmamız gereken onu tahttan indirmek ve bileklerine demir prangaları geçirerek onu Somnia'ya götürmekti.

Bu şekilde olabilirdi, ama ona doğru birkaç adım ilerlediğimizde etrafımızdaki hava dalgalandı. O anda büyülerin çözüldüğünü hissettim.

Böyle olmaması gerektiğinden oldukça eminim.

Galleghar'ın gözleri aniden bize çevrildi. İçlerinde bir şaşkınlık pırıltısı fark ettim ve sonra yüzüne soğuk, meşum bir gülümseme yayıldı.

“Benim gayri meşru evladım, işte tekrar karşılaştık.”

BÖLÜM 32

“BAKIYORUM ARKADAŞLARINI DA getirmişsin,” dedi Galleghar, gözleri bize kaydı.

Orada öylece dikilirken rahatsız hissettim, dördümüz sanki doğaüstü dünyanın Yenilmezler’i gibiydik. Ancak pamızdan yakalanmıştık.

Bu karşılaşmanın böyle sonuçlanacağını hayal etmemiştim.

Des ellerini ceplerine sokarak öne çıktı. “Senin mağarlarda yaşadığın, benim de kral olduğum günü göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Offf, yürü be.

Galleghar’ın ellerinden biri yumruk şeklini aldı ama verdiği tek tepki bu oldu. Önünde süzülen parşömen parçası rulo haline gelip yavaşça yerdeki altın çuvallarının üzerine indi. Odaya bağlanan karanlık koridorlardan birinde bir hareket gördüm.

Des’in gölgeleri miydi? Yoksa başka bir şey mi? Anlamak imkânsızdı.

Ölümsüz kral bacak bacak üzerine atıp kaşlarını kaldırarak bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Özür dilerim, kork-

mam mı gerekiyordu? İki köle, adı çıkmış sıradan bir suçlu... Ve benim entrikacı oğlum.”

Şerefsize bak. Yaşattığı vahşet bir yana, yanında bile durulmayacak pisliğin tekiydi.

“Kanatların nasıl?” diye sordu Des. “Hâlâ kırıklar mı?”

Galleghar koltuğuna gömülerek ona baktı. “Nasıl olduğunu hayal edebiliyorsundur bence. Kanatların elimin altında kürdan gibi kırılmıştı.”

Des’in Flora Krallığı’nda yaralandığını neredeyse unutmuşum, o gece çok korkunç şeyler olmuştu.

Pazarlıkçı ona doğru ilerlemeye devam ederek, “Tahtın güzelmiş,” dedi. “Hizmetçimin kızına da bundan bir tane yaptırdım ama sanırım o bundan birazcık daha büyüktü.”

Lanet olsun. Perilerin hakaret konusunda şakası yoktu.

Galleghar gözlerini kıstı. Lafını yapıştırmasını beklerken aniden gözden kayboldu.

Sirenim anında gün yüzüne çıktı ve benim parlamaya başladı.

Galleghar yumruğu havada Des’in önünde belirdi. Pazarlıkçı hızla gözden kayboldu ve Galleghar’ın arkasında yeniden belirdi. Des botlarından birini babasının sırtına indirerek periye ayaklarımın dibine serdi.

Ruh eşim bir ayağını babasının gırtlığına bastırdı ve prangalara uzandı. “Bu kadar mı mücadele edeceksin? İşimizi fazla kolaylaştırıyorsun.”

“Adaletsiz bir eşitlik karşısında neden mücadele edeyim?” dedi babası nefes nefese.

Des başını yana eğip gözlerini kıstı. “Bizim aşağılık kö-

leler ve suçlular olduğumuzu sen söyledin, yüce Gallegghar Nyx'le eşit olamayız.”

Odaya açılan kapılardan birinde bir çocuk belirdi ve dikkatim önümdeki olaydan ona kaydı. Küçük kız saçma bir şekilde burayla uyumsuz görünüyordu, ta ki gözlerini görene dek. O öfke, o meşum ifade... Bir tabut çocuğu olmalıydı.

Diğer kapılardan da birkaç çocuk ortaya çıktı, peşlerinden donuk gözleri ve kanlı üniformalarıyla askerler geldi.

Uyuyan askerler.

“Eşitsizlik derken kendimi kastettiğimi düşünmediniz, değil mi?” Gallegghar hırıltılı bir ses çıkardı, nefes borusu yavaşça ezilmesine rağmen gülümsedi.

Çocuklardan bazıları dişlerini gösterirken diğerleri de hırlamaya başladı. Askerler aynı anda silahlarına sarıldı.

Her yönden geliyor, bedenleri kapıları dolduruyordu.

Des gelenlere şöyle bir bakıp ayağını biraz daha bastırdı. “Şansın hâlâ senden yana olmadığını söyleyebilirim, ihtiyar. Bir mağarada yaşamasan bunu bilirdin.”

Benden ve sihrimden bahsettiğini anladım. Büyümü üzerlerinde kullandığımda, uyuyan askerler bir aksesuardan başka bir şey olmazdı.

Ölümsüz kral birdenbire yok olmadan hemen önce oğluna bakıp uğursuz bir şekilde gülümsedi.

Askerler dört bir yandan içeri dolarken Gallegghar önlerinde belirdi.

Bir dakika içerisinde dördümüzün etrafında çember oluşturdular; yüzleri sakın, gözleri de ürkütücü şekilde boş bakıyordu.

Arkamdaki askerlerin birinden boğuşma ve boğulma sesi geldi. Döndüğümde perinin karnına saplanmış kanlı bir kılıçla karşı karşıya geldim. Bir saniye sonra kılıç girdiği gibi çıktı ve ıslak yapış yapış bir ses duyuldu.

Yaralanan asker birkaç saniye sendeledikten sonra öne doğru devrildi. Ölmekte olan perinin arkasındaki karanlık kapıda bir şekil peyda oldu. Vücudu saniyeler içinde aydınlanarak ışık huzmesine dönüştü.

Işık söndüğünde Gün Kralı'yla karşı karşıya kaldık.

Onun da partiye davet edildiğini bilmiyordum. Görünen o ki Des müttefikinden yardım istemişti.

“Gece Kralı’nın haşerat sorunu olduğunu duydum,” dedi Janus. Gözleri Galleghar’a kaydı. “Ah. Sıçanın kendisi de buradaymış.”

Eşimin yüzü yanıma geldiğinde bile ifadesizdi.

Galleghar gözlerini kıstı. “Buraya beni öldürmeye mi geldin?”

“Eh, buraya hava raporu vermeye gelmedim,” diye cevapladı Janus.

Öne doğru ilerlerken kılıcından hâlâ kan damlıyordu. Onu silmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Dördümüzün yanına gelerek Des’e, ardından da Malaki ve Temper’a başıyla selam verdi. Temper onu öğle yemeğiymiş gibi baştan aşağı süzdü.

Janus bakışlarını bana çevirerek reverans yaptı. “Leydim, kılıcım ve kalkanım emrinizde.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gün Kralı'nın Des'le müttefik olduğu için geldiğini varsaymıştım ama görünen o ki nedeni bu değildi.

Janus kısa bir süre önce bana bağlılık yemini etmişti; belki Des ona planımızdan söz etmişti, belki de yeminine sadık kalmak için gelmişti.

Askerler yoldaşlarının ölümü karşısında misilleme yapmak için hiçbir hamle yapmadı, aynı sakin ifadelerle bizi izlemeye devam ettiler.

Galleghar bir an için Janus'ı inceledi, sonra gözleri bana çevrildi. Tenim parlıyordu. Galleghar bana baktıkça sanki ilgisi daha da arttı.

"Köle," diye mırıldandı. Yüksek sesle, "Sana bir mesajım var..." dedi.

Ağır bir el Galleghar'ın omzuna indi. "Yeter," dedi arkasındaki asker.

Ölümsüz kral kanlar içindeki askere kötü bir bakış attıysa da peri ona hiç aldırmış etmeden öne çıktı, gözleri meşum bir zevkle parlıyordu.

Bana bu şekilde bakan tek bir kişi vardı.

"Büyücü," dedi Hırsız, "beni şu anda bile *büyülüyorsun*."

Onun değişken ruhunun başka bir bedendeki yansımasını izlemek dehşet verici bir histi.

"Yalnızca kan banyosunu izleyip tadını çıkaracağımı düşünmüştüm ama..." iğrenç bir hayranlıkla bana baktı, "benim seni fark ettiğim gibi senin de beni fark etmeni isterdim."

Yanımda duran Des'in kanatları belirerek genişçe açıldı. Etrafımız gölgelerle doldu. Ruh Hırsız bunlardan hiçbirini fark etmedi.

“Kana bulanarak vahşi doğana teslim oldum, zihnine dokunabilsem belki o zaman tatmin olurdum.”

Kanla kaplı asker bana doğru yürüdü, üzerine yapışan pisliğin kokusunu almama yetecek kadar yaklaştı.

Des önüme geçti, kanatlarıyla görüşümü kapatarak bana kalkan oldu.

“Onu koruman gereken el benimkiler değil,” dedi Hırsız. Onu artık göremiyordum ama gözlerinin tenimin her yerinde gezindiğini, onlarca farklı askerin gözleriyle beni izlediğini biliyordum. “Tek bir sır çok fazla soruna neden olabilir, öyle değil mi Desmond?”

Eşim hiçbir şey söylemedi, ne yazık ki yüzündeki ifadeyi de göremiyordum. Ancak kanatları katlanmaya başladı. Bu da en azından duygularını kontrol etmeye başladığının göstergesiydi.

Hırsız konuşmaya devam etti. “Ve biz senin *birden* fazla sırrın olduğunu biliyoruz,” dedi. Gözleri bana kaydı. “Gece Kralı sana ben ve Galleghar’dan söz etti mi?”

Neden bahsediyordu?

Des’in yanına geçip ona iyice bir baktım. Yine o ketum ifadesini takınmıştı. Yüzüne baktıkça daha da huzursuz oldum.

Hırsız kaşlarını kaldırdı. “Görüyorum ki *söz etmemiş.*” Başını sitemkâr bir şekilde salladı. “Sır saklamakla nam saldiğini biliyorum, Desmond ama en azından eşine karşı açık sözlü olacağını düşünmüştüm.”

Pazarlıkçı’nın gözleri askerden bana kaydı.

“Melek,” dedi, sözlerini dikkatle seçtiğini söyleyebilirdim. “Ben... Sana karşı dürüst olmadım.”

Çok yabancı, tam bir peri gibi görünüyordu.

Kalbim biraz daha sesli atmaya başladı.

“Sana Galleghar Nyx’in kehaneti ya da Hırsız’la arasındaki bağ hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim ama bu yalandı. Babamın kehanetini okudum. Onun senin peşinde olduğunu ve neden korktuğunu biliyorum. Onun Hırsız’ı ne zaman ve nasıl bulduğunu ve durdurulması gerektiğini biliyorum.”

Kaşlarımı çatarak Galleghar’a baktım. Hain kralın bakışları bana kaydı. İçlerindeki ölümcül vaatleri görebiliyordum.

Bu tehdit karşısında sirenimin diklendi.

Yaklaş bakalım, düşmüş kral, yaklaş ki seni daha iyi deşebileyim.

“Desmond ona devamını anlatmayacak mısın?” diye araya girdi Hırsız. Yeşil Adam’ın bedenindeyken takındığı o esrarengiz bakışla bana bakmaya devam ediyordu. “Ona benim gerçek kimliğimi ve nerede yaşadığımı nasıl öğrendiğini söyle. Ondan bu bilgiyi nasıl sakladığını anlat. Ondan ve arkadaşlarından.”

Hırsız’ın dudaklarından dökülen her ifade zehir gibiydi ve yavaş yavaş düşüncelerime sızıyordu.

Gece Kralı bunca zamandır beni kandırıyor muydu?

Kendince numaraların olabilir büyücü ama bilmece çözecek biri değilsin. Gerçekten yazık çünkü eşin bunun tam tersi. O senden biraz daha fazlasını çözdü.

“Desmond,” dedi Janus bize doğru bir adım atarak, “söyledikleri doğru mu?”

Des cevap vermeden beni izledi, bu yüzden onun yerine ben cevapladım.

“Doğru.”

Janus ve diğerleri hep bir ağızdan konuşmaya başlayıp hayal kırıklıklarını dile getirirken dizlerimin bağının çözülmesini hissettim.

Des bundan daha zeki idi. Şu anda öğrendiğim şeyler, eşim hakkında bildiklerimle uyuşmuyordu. O ketum ve biraz kötü biri olabilirdi ama *sadıktı*. Her ne oluyorsa, Hırsız ne tür bir hile hurda deniyorsa, bu bir çeşit tuzak olmalıydı.

Des’in elini yakalayıp iki elimin arasında tuttum. Ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı: Beni bu işin dışında tutması çok baktandı. Bu yalan söyleme işini alışkanlık haline getirirse Tanrı’ya yemin olsun ki o güzelim kışına tekme yi basacaktım. Ama daha da önemlisi...

“Sana güveniyorum,” dedim usulca.

Des’in bakışları değişmedi ama gözleri kayan yıldızlar gibi parlıyordu. Elim i sık tı. “Sen benim hayatımsın, Melek.”

Sonra üzerine bağı olan kılıcına uzandı, tek bir kıvrak hareketle kınından çıkardı ve önümüzde duran kana bulanmış askeri yere serdi. Etrafımızı saran uyuyan askerler gerildi.

Des benden uzaklaştı, meşum kanatlarını genişçe açıp sarsıcı varlığıyla tüm boşluğu doldurdu.

Bana, “Karanlık yok olana dek,” diye söz verdi.

Ve sonra gözden kayboldu.

BÖLÜM 33

DES BİR ANDA BABASININ ÜZERİNDE belirerek kılıcını savurdu. Herkes bunu bekliyormuş gibiydi.

Malaki bir savaş çılgılığıyla bize doğru saldırıya geçen uyuyan askerlerin üzerine atıldı. Janus havalandı ve Temper da teninden yükselen gücüyle birlikte boğuk bir kahkaha koyuverdi.

“Askerler, durun!” diye bağırdım, sözlerime mümkün olduğu kadar sihir katarak.

Uyuyan askerlerin *durması* gerekirdi ama durmadılar. Aksine üzerimize gelmeye devam ettiler.

Nasıl ya?

Beş kişi aynı anda üzerime geldiğinde hançerlerimi kapıp önlerini kesecek fırsatı zor buldum.

Anlayamıyorum.

Düşmanlarımla savaşırken aklımda bu düşünce dönüp duruyordu. Başımın üzerinden geçen iki ucu keskin balta-
dan son anda kurtulup hançerlerimle saldırıya geçtim.

Hepsini büyüleyebiliyor olmam gerekirdi.

“Askerler, donun,” dedim yeniden.

“Korkarım emrine itaat edemezler,” dedi askerlerden biri ama konuşan Hırsız’dı. “Senin büyüne karşı korunuyorlar,” dedi.

Korunuyorlar mı? Her yanımda buz kesti. Sahip olduğumu düşündüğüm tek avantaj artık yoktu.

Ben de burada durmuş bu pusuyu atlatabileceğimizi düşünüyordum. Ama onlar kendi büyüleriyle hazırlanmıştı; bizi korunma büyülerimizden arındıran ve onları benim gücüme karşı dayanıklı kılan bir büyüyle.

Sırtımda kumaşın yırtıldığını ve bir bıçağın ete saplanan mide bulandırıcı hissini duydum. Acıdan önce kesikten akan oluk oluk kanı hissettim.

Acı tam olarak yerleştiğinde –*Tanrım*– deli gibi yanmaya başladı.

Ben daha karşılık veremediğim ilkinin takip eden bir başka darbe daha inerek kolumu çizdi.

Öne doğru tökezleyerek kurumuş kan ve ne olduğu belirsiz bir şeyle kaplı askere çarptım, acı ve adrenalin karşısında kanatlarım açıldı.

Sırtımdan ve kolumdan sıcak kanlar damlıyordu. Ancak saldırılar gelmeye devam ediyordu. Tek yapabildiğim darbelerin çoğunu savuşturmaktı. Des beni dövüşmek için eğitmiş olabilirdi ama *beş* peri askerle boy ölçüşemezdim.

“*Callypso!*” diye kükredi Des.

Aniden yanımda belirerek askerleri yarıp geçmeye başladı. Bu dikkat dağınıklığını kullanan babası silahını kaldırmış halde önümde belirdi.

“Benim çöküşüm olmayacaksın, köle,” diye yemin etti.

Galleghar’ı büyülemeye çalışmadım. Bunun yerine her

kadının yapacağı bir şeyi yaptım ve orospu çocuğunun hayalarına tekmeyi bastım.

Sert bir tekmeydi.

Hemen iki büklüm oldu, dişlerinin arasından boğuk bir tıslama sesi geldi.

Des'in tüm çabalarına rağmen, uyuyan askerler üzerime çullanmadan önce en son gördüğüm şey bu oldu. Eşim onları oyalarken her yerine kan fişkırıyordu ama daha fazlası gelmeye devam etti ve hiçbiri adil dövüşmüyordu.

"Hırsız!" diye bağırdı Des. "Seninle bir anlaşma yapmıştık!"

Anlaşma mı?

"Aynen öyle yaptık," dedi askerlerden biri.

Askerlerin çevresine baktım. Grubun arasında Des'in babası ayağa kalkmaya başladı. İlerideki askerler odanın bu köşesindeki mücadelenin durduğundan habersiz bir şekilde hâlâ savaş halindeydi.

Aklım bu düşünceyle meşgulken Galleghar gözden kaybolarak kılıcı bana doğrultmuş halde önümde belirdi. Daha darbesini indiremeden bir el onu bileğinden yakalayarak büktü ve kılıcını bırakmaya zorladı.

Elin sahibine döndüm ve bir askere ait olduğunu görünce şaşırdım.

"*Ne yapıyorsun sen?*" diye bağırdı Galleghar.

Bir an sonra Des, babasının arkasında belirdi ve kolunu boğazına doladı. "Tüh, bu canavarla anlaşma yapan tek kişinin sen olduğunu mu sanmıştın?"

Kanım dondu.

Des, sen ne yaptın?

Galleghar'ın yüzü buruştu ve ardından gözden kayboldu. Bir saniye kadar sonra Des de kayboldu. İkisi odanın içinde havai fişekler gibi bir belirip bir yok olmaya başladı.

Çatışma devam ederken odadan kanın ve karanlık büyü-
nün kokusunu almaya başladım.

Temper'in saçları gücünün etkisiyle havalanmaya baş-
ladı. Rakipleriyle savaşırken yüzünde vahşi bir gülümseme
vardı. Malaki ve Janus hem havada hem yerde dövüşüyor,
kanatlarının avantajını kullanıyordu. Tabut çocukları dişle-
rini çıkarmıştı, ağızlarının çevresinde kan vardı. Uyuyan as-
kerlerin pek çoğunun kılıçları da kanla lekelenmişti.

Her iki taraf için de temiz bir galibiyet olmayacaktı.

Bense etrafım artık uyuyan askerlerle çevrili halde orada
öylece duruyordum.

Onlara bakıp hançerimi doğrulttum. "Neden savaşmıyor-
sunuz?" diye sordum, konuşurken bileğimden kanlar dam-
lıyordu.

"Daha önce söylemiştim," dedi içlerinden biri, "eşin çok
fazla sır saklıyor."

Etrafımda dönüp düşmanlarımin her birine baktım. As-
kerlerin gözlerinin ardından Ruh Hırsızı bana sırtıyordu.

Seninle bir anlaşma yapmıştık, demişti Pazarlıkçı.

"Desmond'la yaptığınız anlaşma ne?" diye sordum han-
çerimi askerlerden birinin gırtlığına dayayarak.

"Gerçekten mi, beni bıçaklayacak mısın?" diye sordu
Hırsız bıçağa doğru sırtarak.

Belki. Bilmiyorum. Açıkça görülüyordu ki tehdit onda
işe yaramıyordu.

“Anlaşmanız ne?” diye tekrarladım.

Hırsız ve onun oyunları. Bir süre önce bu oyunlara doyduğuma karar vermiştim.

Askerleri iterek geçmeye çalıştım. Benimle dövüşmeyeceklerse eğer ben de gidip zor durumda olan yoldaşılarımdan birine yardım ederdim. Ama kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştığımda çıkışımı kapattılar.

“Yolumdan çekilin,” dedim tenim parlayarak.

Ama kararlı bir şekilde durmaya devam ettiler.

Çığlık atmak istedim. Her geçen saniye arkadaşlarım yoruluyor ve daha fazla yaralanıyordu.

“Doğamın beni alt etmesine izin verdim ama eşin haklıydı. Seni sağ salim ve dokunulmamış olarak saklamak istiyorum...” bunu söyleyen kişi arkamdaki askerd, “...şimdilik.”

Konuşan kadın periye döndüm. Uzun, sarı saçları meleksi yüzünü açıkta bırakacak şekilde örülmüştü. Elinde bir orak vardı.

Askere doğru yürüdüm ve yanaklarını kavrayarak deniz köpüğü rengindeki gözlerinin ta içine baktım. Asker hareketsiz kaldı ancak Hırsız’ın gözleri ilgiyle parladı. Bakışlarım kadının dudaklarına kaydı. “Dokunmak istediğin şey aklım, değil mi Hırsız?”

Asker beni inceledikten sonra bakışlarını dudaklarıma indirdi.

“Karnon’ın hapishanesinde tadına varma şansı yakaladığın şeyi istiyorsun,” dedim.

O zamanlar tek yapabildiği beni öpmekti. Daha fazlasını yapamamıştı.

Gücümün akın ettiğini hissettim.

Öp onu. Öldür onu. Hepsini birden yap.

Eğildim ve dudaklarımı askerinkilere yaklaştırdım, elim yanağında yukarı kaydı. Parmak uçlarım örgülü saçlarında gezindi...

Onu altımıza alıp bize istediğimiz her şeyi vermesini sağlayacağız.

Fıldır fıldır dönen gözleri birkaç saniye kadar üzerimde oyalandı.

“Eşine bak,” dedi birdenbire.

Kaşlarımı çattım. Toplanan tüm gücüm dağıldı.

Planladığım gibi gitmiyordu.

“Neden?” diye sordum tereddütsüz bir şekilde.

“İzlediğinden emin olmak istiyorum.”

Tenimde bir uğultu hissettim. Kara, yapış yapış büyü etrafta titreşmeye başladı. Duvarlardan, yerden ve tavandan kopup havada yoğunlaştı.

Diğer periler şaşırmış bir halde etrafa bakmaya başladı.

Büyü kıvrılarak duman kümelerine dönüşmeye başlarken gözlerimi kısıp Hırsız’a baktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bak.”

Gözlerim uzun bir süre Hırsız’ın üzerinde oyalandı ve nihayetinde başımı kaldırıp gözlerimi eşime çevirdim.

Görüntü karşısında nefesim kesildi.

BÖLÜM 34

DESMOND

YILLAR GEÇMİŞ OLSA DA BABAM hâlâ aynı şekilde savaşıyordu.

Bir korkak gibi.

Onu karanlığın içinde kovaladım, gölgelerin içinden çıkıp perilerin arasına karışmadan önce ikimiz bir olduk. Tekrar, tekrar ve tekrar.

“Beni öldüremezsın,” dedi kılıçlarımız çarpışırken. Perilerin çoğu aşağıda savaşıırken biz havadaydık.

“Bunun acısını çektiğin sürece umurumda değil.” Callie’nin babası dışında intikam için hiç bu kadar aç hissetmemiştim. Galleghar’ı bir hayvan gibi şişe takıp ateşte kızartmak istiyordum. Onu deşmek ve organlarını bir bir çıkarırken bunu ona izletmek istiyordum. Anneme, kardeşlerime yaptıklarının ve eşimi tehdit etmesinin bedelini yüzyıllar boyunca mükemmelleştirdiğim işkence yöntemlerini kullanarak ödetmek istiyordum.

Galleghar darbeyi savuşturdu ve kılıçlar darbenin etkisiyle kıvılcım saçarken yeniden gözden kayboldu.

Karanlığa karıştım ve Galleghar'ın tepemde yeniden belirdiğini hissettim. Ortaya çıktığımda babamın bir kez daha gölgelerin içinde yok olduğunu gördüm. Önce arkamda belirdi sonra da odanın karşısında. Etrafımızdaki savaş alanının ortasından geçerek onu kovaladım. Malaki karnından yaralanmış, kan kaybediyordu, Janus ise kolunu incitmişti.

Temper aralarında en az yaralanan olabilirdi ama gözleri parlamaya başlamıştı; aklını ve iradesini gücüne kaptırıyordu.

Callie ise en kötü canavarla yüz yüzeydi. Onu Hırsız'ın ellerine teslim etmiştim. Şimdi bile bunu düşünürken...

Galleghar önümde belirdi. Ben de kılıcım hazır bir halde ona doğru gittim. Kılıcını karnıma doğrulttuğunda kendimi savunmak için saldırıya geçerek kılıcı bir kenara savurdum.

Galleghar güldü. "Beni öldüremezsin. Beni hiçbir şey öldüremez."

"Bu yüzden mi kendini Hırsız'a bağladın. Asla ölmek için?"

Sorulmaya değmez bir soruydu. Bu aptal tabii ki kendini bağlamak için en kötü varlığı seçmişti.

Galleghar, "Sırlar saklanmak içindir," dedi.

Neredeyse kılıcımı düşürüyordum. Annem ben çocukken bana bu sözü söylerdi. Uyuyan askerler bunu fısıldamaya başladığında nedenini merak etmiştim.

Galleghar yeniden saldırıya geçtiğinde darbesini kılıcım-la karşıladım.

"Bunu bana seni doğuran o sürtük söylemişti," dedi Gal-

leghar kılıçlarımız kenetlenirken. “Biliyor muydun? Bir alay gibi bunu tekrar tekrar kulağıma fısıldadı. Ama gel gör ki ölen o oldu ve değer verdiği tek sefil yaratık şu anda tüyler ürpertici, korkunç bir ölümle yüzleşecek.

“Benim küçük casusum,” diye devam etti Galleghar. “Hırsız zaman zaman onunla görüşüyor. Sana bundan bahsetti mi?”

Saf öfke damarlarıma sızdı.

Ya söylediği şey gerçekse...

“Hırsız ölümlere eziyet etmeyi seviyor, bizim türümüz arasında bile alışılmadık derecede kötü biridir.”

Kılıçlarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeydi, metal-ler birbirine sürtünüyordu.

“En azından annen yakında biraz tatil yapmış olacak,” diye devam etti Galleghar. “Eşini öldürdüğümde Hırsız’ın dikkati tamamen onunla meşgul olacak. Senin şu kölene ne-redeyse acıyorum. Hırsız ona bir fahişeyi bile utandıracak şeyler yaptıracak.”

Buz gibi nefretimın büyüdüğünü hissettim.

“Belki sana da izlettirir.”

Galleghar’ın silahını iterek kılıçlarımızı çözdüm. Onu ezip geçmekten daha çok zevk alacağım bir şey yoktu. Bu yaşıma kadar bir anlık öfkeme yenilmek için gelmemiştim.

Gözler önünde durduğumu fark eden birkaç uyuyan asker çatışmaya son verdi ve kılıçları bana doğrultulmuş halde kanatlarını açıp havaya yükseldi. Gözden kaybolup yeniden belirerek hepsini teker teker öldürdüm.

Askerlerin cansız bedenleri yere düştü. Azıcık nefeslendikten sonra her yerim kan içinde tekrar babama döndüm.

Galleghar'ın gözleri kısa bir an için düşen ölümlere kayd.

“Tüm bu güç,” diye mırıldandı, “kanımın ne kadar güçlü aktığını görmekten neredeyse gurur duyacağım.”

“Hiç zahmet etme,” dedim. “Yalnızca sen ölmemi istediğin için savaşıyorum.” Çünkü o kaderini biliyordu ve bu, sonunu devam ettirecek her bir kişiyi öldürmesini sağlamıştı.

Galleghar güldü, görmüş geçirmiş bir kral ve suçlu gibi değil de bir aptal gibi görünüyordu.

“Kendini kandırma, evlat. Tek neden bu değil.”

Ona kaşlarımı çattım.

“Hissetmiyor musun?” diye sordu. “Bizim barbarlığımız tam orada, sihrimizde, damarlarımızda akıyor. Daha barışçıl bir yol seçseydim bile yine de döllerimden birinin kılıcıyla ölecektim. Biz zehirli bir soyuz.”

Gölgeler sanki yanıt verir gibi fısıldamaya başladı.

Uyuyan askerler grubu tarafından etrafı sarılan Callie'ye baktım. Kanatları açıktı ve teni parlıyordu. Benim güzel, ölümcül sirenim. Kötü bakışlara sahip bir asker ona doğru yaklaştı.

Callie...

Mideme daha önce hissetmediğim türden bir endişe çörekledi.

“O yaratığa ne gibi bir şey sunabilirsin ki?” diye sordum Galleghar'a ve bu dünyaya saldığı canavarla eşim arasındaki hesaplaşmaya bakmaya devam ettim. Bu kadim kötülüğün gücü neredeyse emsalsizdi.

“Eh, pek çok şey, benim asalak evladım,” diye cevapladı babam. “Ebedi bağlarından kurtulmayı, gücü, bildiğimiz türden bir hayatı... Ve bir krallığı.”

Ruhlar ve çürümüş bedenlerden oluşan bir krallık. Ölüm ve Yeraltı Krallığı.

“Ona nasıl böyle bir vaatte bulunabilirsin?” Fethedilecek bir krallık vaadi. Bu benim başka birine Fauna Krallığı’nı teklif etmem gibi olurdu.

Ruh Hırsızı hiçbir zaman Ölüm Krallığı’nın meşru vârisi olmamıştı.

“Bu toprakların Ölüm Krallığı’nın girişinde olduğunu biliyorsundur,” dedi Galleghar. “Güçlerimi içeri salıp sarayı cebren ele geçirdim ve kalanını onun halletmesine izin verdim.”

Ötedünya’da bile yaşam ve ölümün yasaları oldukça katıydı. Yaşayanları ölümlerin diyarına sokup ölümleri *alt etmek*...

Ve şimdi de Ruh Hırsızı bir kral olmuştu. Yalnızca ölü ya da ölmekte olan bir hükümdarın bedenine giren bir kuklacı değil, başlı başına bir hükümdardı.

“Ona özgürlük, krallık ve gücünün bir kısmını bahşettin. Sonra da bir gün uyandıracağını umut ederek seni uyutmasına izin verdin.”

“Beni uyandırdı.”

Tüm olayın şaşırtıcı kısmı da bu olabilirdi; Hırsız anlaşmasına gerçekten de sonuna kadar sadık kalmıştı. Ruh Hırsızı’nın Galleghar’a benden daha çok ihtiyacı vardı.

Neredeyse kahkaha atıyordum. “Ona *gerçekten* de güveniyorsun,” dedim hayretle.

Babam her zaman talihsiz biriydi. Öylesine bir egoya sahip olan herkes sonuçlarına katlanırdı.

Başımı iki yana salladım. “Böyle birini kontrol edemeye-

ceğini biliyor olmalısın,” dedim. Bizden daha kadim, daha güçlü ve çok daha kötücül birini.

Callie o yaratıkla yüzleşmek zorunda kalacak.

Korkum daha da arttı.

“Etmeme gerek yok,” diye cevapladı Galleggar kibirli bir şekilde. “Yalnızca onunla birlikte yaşamayı öğrenmem gerek.”

İşte şimdi acımasız bir kahkaha patlattım. “Seni rahat bırakacağını mı sanıyorsun? Sana *herhangi* bir sadakat borcu olduğuna mı inanıyorsun?”

“Onu ebedi bağından özgür bıraktım.”

Bu hayret verici bir kahramanlıktı. Diğer krallar buna cesaret edemezdi. Onun için yardım ettiği kişinin Hırsız gibi biri olmasında hiçbir sakınca yoktu.

“Onu memnun ettiğin sürece yakınlarında olmana izin verecek.”

Ve Hırsız’ın memnuniyeti geçici bir şeydi.

Galleggar’ın yüzü buruştu. Yüzyıllar süren acımasız hükümdarlığından doğan asırlık egosu artık kendini gösteriyordu. Kendinin önemli olduğuna o kadar çok inanıyordu ki gerçeği göremiyordu.

Babam hiçbir uyarı vermeden gözden kayboldu ve sonraki an önce birkaç adım ötemde ardından da arkamda belirdi.

Kılıcının bana doğru indiğini görmekten çok hissettim. O anda gözden kayboldum ve yeniden kapışmaya başladık. Birkaç dakika boyunca yalnızca o ve ben vardık.

O, ben ve Callie. Daima Callie. Onun her bir hareketini fark ediyordum. Gücü şu anda bile bana şarkı söylüyordu,

içindeki siren beni çağırıyor, daima yanında olmamı istiyordu. Önümdeki savaşa odaklanmamı sağlayan tek şey yılların deneyimiydi.

Galleghar'ın kolunu yaraladım ve o da benim uyluğumu kesti. Böyle böyle devam etti. Art arda darbeler, bir yakın temasın ardından bir başkası.

Daha önce hiç bu denli güçlü bir düşmanla savaşmamış ve hiçbir mücadeleden bu kadar keyif almamıştım.

Babam haklıydı. Kanımızda barbarlık vardı. Bunun hep farkındaydım ama böyle zamanlarda vahşetin beni çağırdığını hissediyordum.

Kesik kesik çıkan nefeslerimizi duyuyor, tenimizden damlayan terin, kanın ve sihrin kokusunu alabiliyordum. Tüm oda bununla dolmuştu...

Etrafımdaki gölgeler suskunlaştı. Çok çok suskunlaştı.

Sonra onu hissettim. Hırsız'ı.

Babamdan gelen bir darbeyi savuşturup gözlerimin oda-da gezinmesine izin verdim.

Bunu nasıl fark etmemiştim?

Beni boğan o habis, doğal olmayan büyü Galleghar'a ya da uyuyan askerlerden herhangi birine ait değildi. Hırsız'a aitti.

Onun yaşam gücünü her yanımda hissedebiliyordum. O yalnızca ölümsüz bir kral ya da sürgün edilmiş bir canavar değildi...

Gölgelerin gerçek doğasını şu ana kadar fark etmemiştim. Her yanımdan üzerime çullanıyordu.

... Üzgünüz...

... Çok çok üzgün...

Soğuk, kasvetli gerçekle aydınlandım.

Gözlerim Callie'ye kaydığında onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Seni seviyorum, demek istedim. Dünyaların taşıyabileceğinden ya da kelimelerin aktarabileceğinden daha çok. Benim için önemli olan tek şey sensin. İnancını ve gücünü koru. Sana hiçbir şey olmayacak.

Karanlık üzerime çöktü ve pek çok düşmanımda şahit olduğum gibi iliklerime yerleşti.

Konuşmak, Callie'ye *bir şeyler* söylemek istedim ama gölgeler içime yerleşmiş ve karanlık büyüü de beraberinde getirmişti. Adeta derimin altı yanıyor, damarlarımda kor geziyordu.

Özür dilerim, Melek. Benim güzel kâbusum. Hepimizi tek başına kurtarmak zorundasın.

BÖLÜM 35

DONMUŞ BİR ŞEKİLDE GÖLGELERİN Des'in etrafını sarışını izledim.

Sırtı büküldü, tüm vücudu gerildi, kasları tenine baskı yapmaya başladı.

Hırsız'ın izlememi istediği şey buydu.

Elimle kalbimi kavradım. Des'in çektiği acı, bir koçbaşı darbesi gibi tekrar tekrar beni sarstı. İstirabıyla neredeyse boğuluyordum. Bağımız aracılığıyla ben bunu hissedebiliyorsam o ne yaşıyordu?

Sonra karanlık onu yuttu.

Gölgeler dağıldığında gitmişti.

Göğsümdeki sızı o anda kesildi. İlk başta bir rahatlama hissettim; Des artık acı çekmiyordu.

Ama sonra *panik* başladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir panik.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum, nefes alamıyordum.

Gözlerim odanın her bir köşesinde gezindi. Des nereye gitmişti?

Parmaklarım hâlâ kalbimi kavramış halde etime saplanmışlardı.

Gece Kralı'nın sihri hâlâ damarlarımda gezinse de artık bir gölgesi gibiydi. Ve geriye yalnızca içimde bir anı kalacak şekilde her nefesimle yavaş yavaş soluyordu.

Des'in gücünün son uzantılarına tutundum. Aramızdaki bağdan kayıp gidiyordu. Diplere, benden uzağa. Tüm bunlar olurken gözlerim de odayı arıyordu.

Ne olmuştu? Des nereye gitmişti?

Neden onu bağımızın derinlerinde hissedemiyordum?

Uzaktan biri bana seslendi.

Hâlâ yeterince nefes alamıyordum.

Neden?

Neden neden neden?

Parmaklarım sanki buza dokunmuş gibi karıncalanmaya başladı. Bu his yayılmaya, yayıldıkça beni uyuşturmaya başladı. Elim başıma götürüp öne doğru eğildim.

Aklım çok karışmıştı...

Birden birinin arkamda belirdiğini hissettim. Biri saçımın bir tutamını kavrayıp başımı geriye doğru çekerek gırtlığıma bıçak dayadı. Temper'ın bağırdığını duydum.

Galleghar kulağıma, "Eşinin yanına gitme vakti," diye tısladı.

Sözcükler ağzından çıktığı anda bir başka mide bulandırıcı büyü patlaması onu geriye doğru püskürttü.

Bir asker, "Sana ona dokunma demiştim," diye bağırdığında sesi duvarlarda yankılandı.

İlk büyü dalgasını ikincisi takip etti, bu Temper'dan geli-

yordu. Avucundan fırlayan güç Galleghar'ın kafasına isabet edip onu yere serdi.

“Bok ye, orospu çocuğu,” dedi.

Etrafımda yaşananları zar zor kavrayabiliyordum. Odaklanabildiğim tek şey, kalbimin atışı ve bir şeylerin yanlış gittiğine –benimle ilgili bir şeylerin yanlış gittiğine– dair hissettiğim o mide bulandırıcı kesinlikti.

Eşim neredeydi?

Bana doğru gelen Temper'ın ayak sesleri odada yankılandı, gözleri yanıyordu. “Durumu izah etmeye başlamanız için bir dakikanız var,” diye emretti, “sonra ağzınıza sıçmaya başlayacağım.”

“Sözüne itaat edeceğim tek bir insan var,” diye cevapladı asker yumuşak bir sesle, “ve o, sen değilsin.”

Bu bir rüyaydı. Tabii ya. Bir rüya.

Ellerimi indirip doğruldum.

“Bu kadar oyun yetti.” Sözlerimin bu kadar net çıkmasına şaşırmıştım.

Odada Hırsız'ı aradım. Onun karanlık varlığını göremeyince askerlerden birine baktım. “Eşim nerede?” Sözlerim şeker gibi büyüyle kaplıydı.

Etrafımdaki herkes tetikte bekliyordu, hava şiddet ve Hırsız'ın karanlık büyüyle ağırlaşmıştı.

Gözlerimi diktiğim kadın asker, “O şu anda benim krallığında,” dedi.

Hafif ölümler. Hırsız hafif ölümlere hükmediyordu. Bu kâbus o hükmedebildiği için mümkün olabiliyordu. Yine uyumuştum ve Hırsız aklımla oynuyordu.

“Uyandır beni,” diye emrettim.

Hırsız’ın bana bakışı... Onu bu kadar iyi tanımasam ne-redeyse bunun acıma olduğunu söyleyecektim. Ama o bun-dan keyif alıyordu.

“Bu bir rüya değil, büyücü. Öyle olsaydı karşında ken-dim olarak dururdum, her zaman olduğum gibi.”

Etrafımdaki donmuş yüzlere baktım. Malaki ve Janus yerde yatıyordu, vücutları doğal olmayacak şekilde hare-ketsizdi. Galleghar ise hâlâ Temper’ın onu serdiği yerden kıpırdamamıştı. Hırsız’ın sağ kalan emir erleri de oldukları yerden hareket etmemiş gibi görünüyorlardı.

Gerçekten yaşıyor gibi görünen tek kişi Temper’dı. Bana doğru yaklaşırken gözlerim ona kaydı.

Canım Temper, en yakın arkadaşım. Alev alev yanan gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Onu yalnızca iki kez ağlarken görmüştüm.

Başını salladı. “Bebeğim, bu bir rüya değil.”

Bu... Rüya değil mi?

Tabii ki rüyaydı. Hiç kimse olduğu gibi görünmüyor, hiç-bir şey olması gerektiği gibi hissettirmiyordu.

Kalbim sıkıştı ve o soğuk uyuşukluk Des’le bağımıza ka-dar ulaştı.

Tökezleyip dizlerimin üzerine düştüm.

İnsan bir şeylerin farkına hep ani bir aydınlanmayla va-ırdı ancak bu sefer öyle olmamıştı. Gerçek, buz gibi bir ya-vaşlıkla gelmişti.

Ben bir rüyanın ortasına düşmemiştim. Yaşanan son da-kikaları ve ondan öncekileri hatırlayabiliyordum. Buraya

gelişimizi ve son mantıklı olayı hatırlayabiliyordum, sonuncu hariç.

Des'in yok olması. Beni bırakması.

Nefes almaya çalışarak kalbimi kavradım.

Karanlık sana ihanet edecek, demişti kâhin.

Güçlkle nefes aldım.

Bu... Bu, sanki donmuş bir göle düşmüşüm de buz gibi su ciğerlerimi şişiriyor gibi bir histi.

Bir kez daha güçlkle soludum.

Bu bir rüya değilse, o zaman Des... Des...

Yolunu bulmaya çalışan bir çığlık boğazıma takıldı.

Başımı iki yana salladım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Gırtlığımdan bir çığlık yükselmeye başladı.

Olamazdı... O ölemezdi.

Çığlık attım, sirenim içimden yükseldi. Kanatlarım genişçe açıldı ve kollarımdaki pullar belirerek korkunç bir parlaklıkla ışıdamaya başladı. Pençelerim uzadığında parmaklarım titremeye başladı.

İnsan gibi hissetmiyordum, bir peri gibi de hissetmiyordum. Kendimi kaybediyordum; kalbim ve aklım, başarısız bir şekilde Des'le paylaştığım bağa uzanmaya çalışıyor, gücünden kalan son yankıyı kovalıyordu.

Ama gitmişti. Gitmişti ve bir daha geri gelecek miydi bilmiyordum.

Tekrar bir araya geleceğiz, yoksa...

Bağırdım, bağırdım ve bağırdım. Tüm dünyam yıkılıyordu. Acım gece kadar derin ve karanlık bir hal aldı, ta ki

ıstırabın nerede bittiği öfkenin nerede başladığını anlayamayacak hale gelece kadar.

Öldürecek, öldürecek, öldürecek ve öldüreceğiz...

“Callypso.”

Temper’in sesinin yankısına döndüm. Gözleri gücüyle yanıyordu. Ayağının dibinde Malaki yüzükoyun yatıyordu. Janus da çok uzakta değildi. Onun da bedeni Malaki’ye benzer şekilde hareketsizdi. Hırsız’ın karanlık büyüsünün kurbanları.

“Gidiyoruz,” dedi Temper.

Büyücünün bakışları, onun o alev saçan gözleri Galleghar’ın hareketsiz formuna odaklanmıştı.

O da bizimle aynı intikamın peşinde...

Eski Gece Kralı son darbeden dolayı bilincini kaybetmiş halde yerde yatıyordu.

Temper, avucu dışarı dönük halde elini kaldırdı.

Onu öldürmeye niyetliydi.

“Hayır,” dedim, sesim gücümle titriyordu. “Onun öldürmek benim hakkım.”

Temper gözlerini kısarak Galleghar’a baktı, dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Ama bu zalim bir gülümsemeden başka bir şey değildi. “Peki.”

Dikkatini uyuyan askerlerden birine çevirdi. “Yanlış insana bulaştın,” dedi sesinde gücü yankılanıyordu.

Ayaklarının dibinde alevler can buldu. Uyuyan askerlere doğru farklı yönlerde hızla ilerledi. Önce biri yandı, sonra diğeri ve ardından öteki. Hırsız’ın emir erleri bir bir alev almaya başladı.

Bedenleri yanıp kavrulurken ılık atmaya başladılar ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Alevler yalnızca birkaç dakikalığına kuvvetlendi, söndüğünde askerlerden geriye yalnızca kararmış kemikler ve kl kaldı.

Odada yalnızca ben, Temper, Malaki ve Janus –ki bu ikisi Hırsız’ın büyüsü nedeniyle hâlâ hareketsizdi– vardı, tabii bir de Galleghar Nyx.

Tüm acılarımın sebebi.

Yerden kalktım, kanatlarım genie açıldı. Yavaşça ona doğru yürüdüm.

Buz gibi hissediyordum. fkem bile buz gibi yanıyordu. İçimde kalan tek şey acı ve intikamdı.

Des’in babası hareket etmeye, hafifçe inlemeye başladı.

Temper ona yaklaştı ve gırtlaktan gelen alçak bir sesle kahkaha attı. “lmş olmayı dileyeceksin.” Sesi insani değildi, kötücül doğasının etkisi altındaydı. İlk kez onu bütünüyle kabulleniyordum.

İşte bu yüzden kimse bize yanlış yapamaz. Biz korku satıyoruz.

Arka cebimden demir prangaları çıkararak Galleghar’a yaklaştım. Eski kralın bileğini yakalarken metalin tenimi yakmasını görmezden geldim. Bileklerini arkasında bktm ve prangaları bir bir takıp kollarını arkasında sabitledim.

Gırtlalıını kes. Kalbini sk ve ona yedir. Bağırsaklarını çıkar, üzerinde dans et.

Hepsini yapmak istiyordum.

Des’e yaptığının bedelini det ona.

Galleghar'ın iniltisi gittikçe yükselmeye ve gözleri açılmaya başladı.

Yanına çömeldim ona tek bir söz söyledim...

"İraden artık benim elimde."

Onca yıl boyunca, hep vicdanıma boyun eğip bu tek ve acı gerçekten kaçınmıştım: Başkalarının iradesini yönlendirmekten fazlasını da yapabilirdim; onları tamamen köleleştirebilirdim.

Tüm bu zaman boyunca gerçek doğamdan saklanmıştım. Artık daha fazla saklanmayacaktım.

BÖLÜM 36

HİÇBİR ŞEY HİSSEDEMİYORDUM.

Beni kollarında tutarken buz gibi tenime karşı ateş gibi olan Temper'ın dokunuşunu hissedemedim. Birkaç Gece perisi bizi mağaralardan almaya geldiğinde ne acı ne de minnet duyuyordum. Uzun dönüş yolunda yüzümü kırbaçlayan rüzgârı bile hissetmedim.

Ancak kendi daireme bırakılıp titrek bir nefes aldığım da *bir şey* hissedebildim.

Dizlerimin bağını çözerek beni nefessiz bırakan, *hiçbir şeye benzemeyen bir ıstırap*.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu, çok daha kötüydü, hiçbir şey hissetmemekten çok çok daha kötü. Bu acı, ölümüne kanayan bir yara gibiydi.

Temper hâlâ yanımdaydı, parmaklarını benimkilere dola-mıştı. Elimi elinden çektim.

“Beni yalnız bırak,” dedim.

Normal şartlarda olsa beni asla bırakmazdı. Ama benim parlıyor, büyüm sözlerime akıyordu. Sirenim savaştan beri yanımdan ayrılmamıştı ve Temper kadar güçlü bir büyücü bile etkileme büyümle mücadele edemezdi.

“Bu saçmalık,” diye mırıldandı Temper ayakları onu odadan dışarı taşıırken. Kapının kulpunu tutup açtı. “Büyünün etkisi geçtiği anda yanına geleceğim.”

Kapı arkasından tıkırtıyla kapandı ve Temper’ın sözlerinin yerini sessizlik aldı.

Gözlerim süitte gezindi. Burası Des’in bana düğün hediyesiydi.

Ağzımdan bir hıçkırık koptu ve göğsüm boş, sessiz bir çılgılla inip kalktı. Parıldayan sonsuzluk havuzuna doğru yürüdüm.

Kıyafetlerimle birlikte adım adım havuza indim. Başımı suyun altına daldırdım.

Bu gerçek olamazdı. Böyle bir acı *var* olamazdı, hiç kimse böyle bir acıya dayanamazdı.

Havuzun dibine kadar battım ve suyun içinden yukarı baktım. Suyun kulaklarımda foşurdadığını duyabiliyor, tepemde süitin lambalarından yayılan ışıltıyı görebiliyordum.

Sonsuza dek burada kalsam benim için sorun olmazdı. Bir sirenin boğulabileceğini sanmasam da bu teoriyi test etmeye hazırdım.

Ölürsem eğer Ölüm ve Yeraltı Krallığı’na giderdim. O zaman yeniden ve sonsuza dek Desmond’la birlikte olurum.

Boğazım düğümlendi. O ölmüştü.

Ama onun yanına gidebilirdim. Ölüm diyarına, yanına gidebilirdim...

Hırsız’ın istediği de bu.

Bir inilti koyuverdiğimde su dalgalandı.

Bu ıstıraptan kurtuluş yoktu, ölüm bile bunu sonlandıramazdı. Ölürsem eğer Hırsız’ın hükmü altına girecektim. İşte

o zaman bu canavar beni tamamen kontrol altına alacaktı ve eşimle yeniden bir araya gelmemin planına dahil olduğunu da sanmıyordum.

Buraya, yaşayanların diyarına sıkışıp kalmıştım, hem de Des yokken...

Des ölüydü.

Ölü.

O anda hıçkırmaya başladım ve ağlamamla birlikte havuzda baloncuklar oluştu. Sirenim hıçkırıklarımın sesini bir müziğe dönüştürdü. Acının kulağa bu kadar hoş gelmesi korkunçtu.

Des gitmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Orospu çocuğu Hırsız ve onun hastalıklı, çarpık oyunları. Galleghar'ın peşinden gitmeye karar verdiğim anda onun avucuna düşmüştüm. O mağaraya adım attığım anda kapana girmiştım.

Des gitmişti, Malaki ve Janus uyuyan askerlerin maruz kaldığı aynı kara büyü yüzünden uyuşmuştu.

Ve ben paramparçaydım.

Hepsi benim suçumdu. Galleghar'ın peşine düşme kararını vermeseydim eğer Des hâlâ burada olurdu.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarım suya süzüldü.

Havuzun dibinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Bir insanın dayanabileceğinden daha uzundu. En nihayetinde biri havuza atladı ve beni kucaklayarak sudan çıkardı.

Ciğerlerim havayı içine çekerken hafifçe öksürdüm.

"Majesteleri!"

Gözlerimi kırıpıştırarak peri askere baktım, parlayan tenimden sular damlıyordu.

Asker paniğe kapılmış gibi görünüyordu. “Bunun zor olduğunu biliyorum ama ölemezsiniz. Krallığımızın size ihtiyacı var.”

Orada ölmüyordum.

Çünkü ben zaten ölüyüm.

Hem ölüm nedir ki?

Ölü olan gerçekten yeniden *ölebilir mi?*

Bu düşünceyle nefesim kesildi.

Ölebilir miydi?

Des hâlâ orada mıydı?

Bakışlarım askere dikildi. Arkasında kapı açıldı. Temper ona iyi durumda olmadığımı söylemiş olmalıydı.

Gece askeri beni hafifçe sarsarak, “Size ihtiyacımız var,” diye tekrarladı.

Sözlerini nihayet idrak edebilmiştim.

Krallığımızın size ihtiyacı var.

Boğazım düğümlendi. Benden bir kraliçe olmamı istiyordu. Öne çıkıp eşimin yerine hükümdarlık etmemi.

Verdiğim son karar eşimin ölümüne neden olmuştu.

Ama geride karar verebilecek kimse kalmamıştı. Diğer hükümdarlar ya ölmüş ya da görevini yapamayacak kadar aciz durumdaydı.

Yutkunup başımla onayladım. “Peki,” dedim boğuk bir sesle.

Beni yere bıraktı. Üzerimden damlayan parıltılı sular her yere yayılmıştı.

“Ne yapmam gerek?” diye sordum, masum bir sesle.

Bir kraliçe nasıl olunur hiçbir fikrim yoktu.

Askerin bakışları üzerimde gezindi.

“Hükmedeceksiniz. Hükmedecek ve bizi kurtaracaksınız.”

Kısa süre sonra kraliyet muhafızı yanımdan ayrıldı. Onu iyi olduğuma nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Çünkü iyi değildim ve muhtemelen yalnız kalmamalıydım, bu kederi biriyle paylaşmaya katlanamasam bile. Garip bir şekilde şahsi bir histi.

Saçlarımı sıktım ve sonra kıyafetlerimi çıkararak kuru bir şeyler giymek gibi zahmetli bir işe giriştim. Bunu yaptıktan sonra bile saçlarım kıyafetlerimi ıslatmaya devam etti.

Şimdi Des burada olsa saçlarımı benim için kuruturdu. Böylesine değişik, düşünceli şeyler yapmayı seven biridir.

Biriydi.

Sert bir şekilde yatağıma –yatağıma– oturduğumda altımda kâğıt hışırtısı duydum. Kederin şiddetli, nefes kesen acısı damarlarımdan bir zehir gibi akıyordu.

Gözlerimi kapattım. Yüksek sesli hıçkırıklar bedenimi sarstı.

İçimdekileri serbest bıraktım, son gözyaşı damlasının da kurduğunu hissedene kadar *hepsini* serbest bıraktım. Ellerimle bacaklarımı sararak derin bir nefes aldım.

İşte o zaman üzerine oturduğum kâğıt parçasını fark ettim. Kâğıt her hareketimde buruşuyordu. Sanki Des onu dikkatsizce yatakta bırakmış gibi orada öylece duruyordu. Ama Des hiçbir şeyi dikkatsizce yapmazdı.

Kâğıdı altımdan çektim. Aslında iki parçadan oluşuyordu, biri resmi bir belge gibiydi diğeri ise daha küçük, tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir nottu. Başka bir hıçkırık dalgasını durdurmak için elimin tersiyle ağzımı kapatmam gerekti.

Sakin kendinden korkma, Melek. Sen tam da olman gerektiği gibi birisin. Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, ben daima seninim. Karanlık yok olana dek.

-Pazarlıkçın

Des öleceğini biliyordu.

Bu, bilerek bırakılmış bir veda mektubuydu.

Aniden ona öfkelen dim; gaddar, ölümcül bir öfkeydi.

Ellerim titremeye, kâğıt kırılmaya başladı.

Piç kurusu. Ne hakla beni bırakıp giderdi?

O kadar sinirlenmiş tim ki neredeyse diğ er kâğıdı okumayacaktım. Ama sonra ondan bana yalnızca bunların kaldığını anladım. Kısa bir not ve bir başka kâğıt parçası.

Yüzümü buruşturarak kâğıdı düzel ttim, kıtalar halinde yazılmış sözcüklere göz attım.

Galleg har Nyx'in Kehaneti

Kudretli Nyx geldi,

Kudretli Nyx arıyor,

Karanlık lanetiyle,

Yapabileceği her şeyi.

*Gecenin derinliklerinden,
Krallığı yükselen,
Güçlenmekte olan,
Yüce krala dikkat et.*

*Fethetmek kolay,
Tacı elde etmek de,
Ancak en güçlüsü bile,
Devrilebilir.*

*Gölgelerde büyüüp,
Gece tarafından yetiştirildi,
Çocuğun gelecek,
Ve güç yükselecek.*

*Sen, katledilen kişi,
Bekleyip göreceksin,
Başka neler olabileceğini,
Bir ruhun.*

*Lanetlenecek beden,
Suçlanacak beden,
Toprak olacak beden,
Ama iş işten geçecek.*

*Ölümlüye dikkat et,
Gökyüzünün altında,
Senin ölümünü izleyecek,
O insanı yok et.*

*İki kez yükselecek,
İki kez düşeceksin,
Böyle olmaması için,
Sil baştan değiştir.*

*Ya da gün doğarken öl,
Şafakta,
Dünya inanır,
Senin çoktan gittiğine.*

*O zaman kalbini karart,
Gölge kralım,
Ve görelim,
Savaş ne getirecek.*

Uzun bir süre sözcüklere bakakaldım. Dehşet, korku ve öfke, hepsi aynı anda içimde çalkalanıyordu. Duygularım bir rulet masası gibi dönüp duruyordu. Hangi duygunun galip geleceğinden emin değildim.

Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekirdi? Çünkü etmiyordu.

Kâğıdı bir kenara bıraktım, duygularım girdap şeklinde dönmeye devam edip sonunda meşum bir kararlılıkta durdu.

Bunu nihayete *erdirecektim*. Hırsız'ı bulacak, onu ve Galleghar'ı öldürecek, sonra da yeraltı dünyasında kayıp eşimi arayacaktım. Des yeniden benim olana dek pes etmeyecektim.

Başka türlü söz konusu olamazdı.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

“Majesteleri?” Kısa süre önce beni yalnız bırakan asker koridordan sesleniyordu. Sanırım bana yalnız bırakabilecek kadar güvenmiyordu.

“Gel,” diye seslendim. Sesimi neredeyse tanıyamıyordum. Soğuk ve kendinden emindi, sanki kısa bir süre önce dünyası altüst olmamış birininki gibi.

Des burada değildi. Ah, Tanrım, o burada değildi ve ben hayatıma devam etmek zorundaydım.

Daha önce de hayatına onsuz devam etmiştin. Yıllar önce, onu bir daha asla görmeyeceğini düşündüğünde. Bu işte deneyimlisin.

Ama o zamanlar en azından Pazarlıkçı’nın bu sonsuz evrende bir yerlerde minik fincanlardan espresso yudumladığını ve ocağına düşmüş çaresiz adamlarla pazarlıklar yaptığını biliyordum.

Kalp gerçekten de en boktan organlardan biri olabilirdi; çünkü aşkı hissedebiliyordu ve aşk dünyadaki en berbat şeydi.

Nefret çok daha iyi bir duyguydu.

İçimde çok büyük bir nefret besliyordum.

Damarlarımın bu duyguyla ısınmasına izin verdim ve kalkıp kapıyı açtım.

“Majesteleri,” dedi muhafız koridordan, “Flora Kraliçesi buradalar ve kendileri sığınma talep ediyorlar.”

BÖLÜM 37

MARA VERDANA YAŞIYORDU ve burada, Somnia'daydı.

Bir an için o kadar şaşırdım ki kendi sorunlarımı bile unuttum.

Flora Kraliçe'sini gözümde çok net canlandırabiliyordum. Buklelerine çiçeklerin dolandığı alev kızılı saçlarını. O güzelim, zehirli tebessümünü.

Küstah ve kötücül Mara. Krallığında kaldığım sürenin sonunda yaşadığı trajediye şahit olmuştum. O da benim gibi, ruh eşinin ölümünü görmüştü. Ve yine tıpkı benim gibi bu durumdan sağ çıkmıştı.

Taht odasına götürülürken, "Temper'ı çağır," diye emrettim muhafıza.

Puhen dağılırken büyüçünün yanımda olmasını istemiş olabilirdim ama diğer her şey söz konusu olduğunda onu yanımda istiyordum.

Askerler beni taht odasına geçirdiğinde tek bir tahtın beni beklediğini görünce hoşuzım düğümlendi. Birisi çaktırmadan ikinci tahtı kaldırmıştı.

O ya da bu sebepten ötürü burada olan oda dolusu soylu

ve kraliyet yetkililerini görmezden gelerek yerime oturdum. Elimle tahtın kolçağını sıktım.

Zar zor nefes alabiliyordum; daha kendimi toparlayamamışken nasıl hükümdarlık edecektim, bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim bile yoktu.

Odanın diğer ucundaki kapılar ardına kadar açıldı ve kalsların üzerinde taşıdıkları kadife bir tahtla birlikte kraliçenin maiyeti içeri girdi. Flora Kraliçesi o tahtta oturuyordu.

Yanakları içe çökmüş, alev kızılı saçları matlaşmış, aralarına dolanan çiçekler solmuş, yaprakları kahverengileşmişti.

Onun böyle solup gittiğini görmek insanın canını yakıyordu. Ancak Mara her şeye rağmen hatırladığım o kibirli tavrıyla çenesini dik tutmaya devam ediyordu.

Maiyeti durduğunda, son adımlar odada yankılandı, periler taşıdıkları tahtı yere indirdiler.

Ardından gelen sessizlikte kraliçe ve maiyetinin peşinden gelen Flora muhafızlarından biri öne çıktı.

“Majesteleri,” diye duyurdu. “Yaşamın Leydisi, Hasatın Hanımı, Flora Krallığı’nın ve Toprakta Yetişen Her Şeyin Kraliçesi Mara Verdana.”

Mara’nın bakışları üzerime dikildi. Bir zamanlar dikkat çeken yeşil gözleri şimdi parlaklığını yitirmişti.

Beni –bir insanı– peri tahtında otururken gördüğüne şaşırıyorsa veya gücendiyse bile bunu belli etmedi.

“Desmond’ın haberini duyar duymaz geldim,” dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, pençelerim kadife kolçakları deliyordu.

Haber çabuk yayılmıştı.

Yan kapılardan biri açıldı ve bir Gece askeri yanında Temper’la beraber taht odasına girerek birkaç metre yakınına kadar ona eşlik etti. Temper bana baktığında kaşları endişeyle çatılmıştı. Sonra gözleri Mara’ya kaydı.

Işık çaldı. “*Seni* bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.” Temper Mara’yı baştan ayağa süzdü. “Çok fazla *meth* kullanmış gibi görünüyorsun.”

Mara, Temper’ı duymazdan geldi, ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi. Yerimden kalktım.

Bir elini kaldırdı. “İyiyim.”

Flora Kraliçesi’nin ayağa kalkması biraz uzun sürdü. Kalktıgındaysa gözleri odada gezindi, bakışları hatırladığım kadar keskindi. En sonunda dikkati bana kaydı.

“Bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Seninle en son bir araya geldiğimizde beni ölümüne kırbaçlatmıştın...”

Etraftaki bazı Gece perileri memnuniyetsiz sesler çıkardı. Bu kalbimi sıkıştırdı. Beni ona karşı savunuyorlardı. Bunu beklemiyordum. Beni kabul etmelerini bile beklemiyordum.

“Eşlerimizin kaderini konuşmak söz konusu olduğunda,” dedi Mara sakince, “biraz sağduyulu olmak isteyebilirsin.”

Gözlerimi kıstım. Flora Kraliçesi’nin hakkını vermeliydim, kadın taşaklıydı, buraya bir rock yıldızı gibi giriş yapmış bir de üzerine özel bir görüşme talep etmişti.

Temper’a baktım, başını anlayışlı bir şekilde salladı ve ağzını oynatarak, “Bugün değil, Şeytan,” dedi.

Gözlerim tekrar yorgun ama sabırlı görünen Mara’ya kaydı. Ne hissettiğimi biliyordu. Şu anda halimi anlayan tek kişi o olabilirdi.

Ona uzun uzun baktım ve sonunda başımla onayladım. “Bizi biraz yalnız bırakır mısınız, lütfen?” diye sordum odakakilere.

Bunun karşılığında oda boşaldı. Temper çıkarken bana kötü kötü bakıp tavsiyesini dinlemeyeceksem eğer onu buraya sürüklememin yersiz olduğunu mırıldandı.

Son peri de çıkıp kapı gürültüyle kapandığında ses duvarlarda yankılandı.

Mara’ya baktım.

Ben de böyle mi olacaktım? Böyle solup gidecek miydim?

Ayağa kalktım ve yakınlardaki bir sandalyeyi Mara’nın içeri girerken oturduğu kadife tahtın yanına çektim.

“Gösteri sona erdi,” dedim özenle hazırlanmış tahtını işaret ederek. “Oturabilirsin.”

Tahtına doğru yürüdü ve bir hırıltıyla yerine çöktü.

“Onun eşini öldürdüğünü biliyorum,” diye konuşmaya başladı.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

İşaretparmağını kolçakta gezdirdi. “Başka erkeklere ilk on yıl önce yanaştım. Tam olarak hangi gündü hatırlamıyorum.”

Konuşmanın bu yöne gideceğini hiç düşünmemiştim.

Mara devam etti, “Yeşil Adam’a baktım ve birden onu bir zamanlar bulduğum kadar çekici bulmamaya başladım. Aslında tamamen dürüst olmam gerekirse, görünüşünde hiçbir şey değişmemiş olsa da ondan *iğrenmeye* başlamıştım.

“Sebebini bilmiyordum ve elbette bu durumdan utanıyordum. Bir perinin ruh eşinden iğrendiğini daha önce hiç duymamıştım.

“Hırsız bunu nasıl yaptı, Yeşil Adam’ın ruhunu çıkarıp içine girmeyi nasıl başardı bilmiyorum.” Bir an için gözlerini kapattı. “Daha önce yalnızca bir kez böyle bir büyü görmüştüm.”

Kaşlarım çatıldı. Kollarımı dizlerime dayayıp öne doğru eğildim.

“Ben daha çocukken, Flora Krallığını ebeveynlerim yönetirken senin gibi –büyücü olan– bir adamla tanıştım. Lazaret,” diye telaffuz etti Mara. “Ailemi ve alt kademedeki olan soyluları eğlendirmek için sarayımıza gelen bir ozandı.”

Flora Kraliçesi bu hikâyeyi krallığını ziyaret ettiğimde bana zaten anlatmıştı. Bunu hatırlamıyor muydu yoksa bedeniyile beraber zihni de mi solup gitmişti?

Gözleri daldı. “Tanrılar aşkına, ne yakışıklı adamdı. Altın gibi bir teni, zümrüt rengi gözleri vardı.”

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Mara trajik durumda olabilirdi ama hâlâ sıkıcıydı.

“Ama onun kalbini çalan,” dedi Mara, “kız kardeşim Thalia oldu. İşte o zaman böylesine güzel bir adamın dikkatini çektiği için onu kıskanmıştım.

“Ama Lazaret’in etrafında kaldıkça güçsüzleşmeye başladı. Ruh eşleri olduğuna ikna olmuştu ki bu çok saçmaydı çünkü periler böylesine bir sihri hissedebilirlerdi ve kız kardeşimle Lazaret arasında böyle bir şey hissedilmiyordu. Hayatını ve kalbini bu büyücüye adadı... Ve de sihir gücünü.

“Ailem ona verdiği şeyi geri almasını, kendi sihrinin güzel bir periye değil bu âleme ait olduğunu söyledi ama Thalia onları dinlemedi.

“Thalia zayıf düşerken bile Lazaret halkımızın arasına karışıp hâkimiyet kurmaya devam etti. Şarkıların sözlerini değiştiriyor, izleyicileri doğal olmayan yollarla cezbediyordu.” İç geçirdi. “Onu yakından tanıdıkça beni daha da tedirgin etmeye başladı. Konuşma sırasında bir şeylerin değişmesi ve bir duruma verdiği uygunsuz bir tepkiden sonra böyle hissetmeye başlamıştım.”

Tenim karıncalandı. Onun neden bahsettiğini gayet iyi biliyordum.

“Ama o zamanlar,” diye devam etti, “hepimiz onun büyüğü altındaydık. Ebeveynlerim dışında herkes, onlar onun gerçek yüzünü –yani *Hırsız*’ı– görmüştü.”

Bu kelime ensemde hissettiğim soğuk bir nefes gibiydi.

“Bir bahar sabahı soyluları eğlendirmesi için onu saraya çağırttılar. Ama bu bir tuzaktı. O daha ağzını açamadan saray celladı kafasını uçurdu.”

Gözlerini ovuşturdu. “Kız kardeşim... O bir sonraki ay dönümünü görecektik kadar yaşayamadı. Gücü tekrar onun olmuştu ama kalbi artık yoktu. Babamın kılıcını alıp canına kıydı.”

Mara kaşlarını çattı, eli yumruk halini almıştı. Derin bir nefes aldı. “Ben asla kız kardeşim gibi olamadım. Hiçbir zaman onunki gibi akıl almaz bir büyü gücüne sahip olamadım. Zengin biriyle evlenmem sarayın tadını çıkarmam bekleniyordu. Ama sonra o öldü ve tahtın vârisi ben oldum.

“Ben güçlü biri değildim ama Flora toprakları naziktir; krallığının geleceğinden emin olmadığım bir anda bana bir kral bahsetti.

“Yeşil Adamı Saklı Orman’ın derinliklerinde buldum. Ağaçlardan doğdu; bunu kendi gözlerimle gördüm, ağacın gövdesi açılmış ve içinden bütün olarak vücut bulmuş bir adam çıkmıştı.”

Sözleri bana ağaçların içine kıvrılmış bütün o kanlı askerleri hatırlatmıştı. Hırsız onları oraya Yeşil Adam’ın gücünü kullanarak yerleştirmiş olmalıydı.

“Tam o anda bağımız yerini bulmuştu. Yalnızca en büyük hükümdarlara toprağın kendisinden böyle bir armağan bahşedilirdi. Yeşil Adam tuhaf ama muhteşemdi, tıpkı vahşi şeyler gibi. Ama o normal bir periydi. O bir nimetti ve benimdi.”

Titrek bir nefes verdi. “Onu sevdim. Hem de çok fazla.” Bakışları bana kaydı. “Bunu sorguladığınızı biliyorum ama senin gördüğün adam...”

“... Hırsız’dı,” diye tamamladım onun yerine.

Hafifçe irkildi, saçlarındaki solmuş çiçekler kıpırdandı. “Nasıl fark etmemiştim? Bu günlerde kendime sürekli bunu soruyorum. Hiçbir cevap bulamıyorum. Yeşil Adam’ın tuhafıklarının toprağın onu evine çağırdığına dair bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Sonra ağaçlar çürümeye başladığında... Sihrimin bana ihanet ettiğini düşündüm.”

Kâhin, *Karanlık sana ihanet edecek*, demişti Des’e.

Sihrin sahibine ihanet *edebileceğini* bilmiyordum ama herkesten çok benim bilmem gerekirdi. Des’in sihri onu kandırarak bizi yedi yıl ayrı tutacak bir pazarlık yaptırmıştı.

Büyünün kendi hisleri vardı.

“Gücümden,” dedi Mara, “ve tuhaf davranıp benden

uzaklaşarak kutsal meşe ağaçlarımın arasında uzun saatler geçiren eşimden dolayı kızgın ve yorgundum. Ama bilmiydim. Eşimin bana kötücül görüldüğü zamanlar olmuştu.

“Sonra uyuyan kadınlar tabutlar içerisinde dönmeye başladığında onları seraya yerleştirdik ve Yeşil Adam sık sık serayı ziyaret etmeye başladı. Onun bu ilgisini endişeyle karşılamıştım, asla buna sebep olan kişi ol...” Mara’nın sesi çatladı, “olabileceğini düşünmemiştim.

“Böylece yorgun duygularımı sıcak bedenlere ve ihtisamlı kutlamalara adadım. Meşe ağaçlarım ölmeye, halkım ortadan kaybolmaya ve eşim ellerimden kayıp gitmeye başladığında bile her şey yolundaymış gibi davrandım.

“Zalim birine dönüştüm.”

Bakışları beni hapsedmişti. “İşte benim muhteşem, beklenmedik hikâyem böyle sona erdi; eşim öldü, topraklarım zehirlendi ve ölümsüz ordusunun tohumlarını kutsal ormanıma eken sahtekâr yatağıma girdi.” Başını iki yana salladı. “*Lanet olsun,*” diye tısladı ağzının içinde.

Yüzünü buruşturarak devam etti. “Onunla on yıl birlikte yaşadım.”

Bu gerçek karşısında ürpermeye çalıştım. Son on yılını binlerce kadına tecavüz etmiş ve kim bilir kaç tanesini de öldürmüş olan yaratıkla geçirmişti. Ona *eşim* demişti.

“Peşine düşecek misin?” diye sordu bana.

Onu yakalayacak ve derisini yüzeceğiz.

Başımı evet anlamında salladım. Şu anda bile öfkem dışarıdan fark ediliyor olmalıydı.

“O, kız kardeşimi benden aldı,” dedi Mara. “Ruh eşimi

benden aldı. Onu kendim öldürebilsem yapardım ama maa-
lesef ben de ölüyorum.”

Uzanıp elimi tuttu ve sert bir şekilde sıktı. Gözleri yanı-
yordu. “O şeyi bul ve *sonunu* getir, ilelebet.”

Ben taht odasından çıkarken periler de içeri akın etti. Biri
bana seslendi, kraliyet protokolünü çiğnediğime emindim.

Nasıl bir gün geçirdiğime bakarsak sorumluluklarıma
siktiri çekmeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

Duygularımı anlamlandırmak güçtü. Bana yaşattıkların-
dan sonra Mara Verdana’dan hoşlanabileceğimi hiç sanmı-
yordum ama yanılmıştım. Arkadaş olmak için çok geç kal-
dığımız bir anda ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Bir hayalet gibi daireme doğru yürüdüm.

İçeriye girdiğimde kapıyı arkamdan sertçe kapattım ve
ayakkabılarımı çıkararak yatağa kıvrıldım.

Bu o *Hail Mary* günlerinden biriydi ama bu kez beni acı-
larımdan uzaklaştıracak bir Pazarlıkçı yoktu.

Yarın daha kolay olmayacaktı.

Gözlerimi kapadım, tüm bedenim ağırlaştı. Denesem bile
kıpırdayabileceğimi sanmıyordum.

Buradan hiç ayrılmak istemiyordum.

Temper’in beni bulması on dakikadan fazla sürmedi.
Odaya girmeden önce kapıdan bir gümbürtü geldi. Bir şeyi
kenara bırakıp yatağa tırmandı ve örtülerin altına girdi.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

“Geçti, bebeğim,” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. “Geçmedi.”

Temper ofladı. “Haklısın. Geçmedi. Ama yalnız değilsin. Ben daima yanında olacağım.”

Bu bir damla gözyaşımın akmasına neden oldu. “Des de bana aynı sözü vermişti.”

Yalancı.

Arkadaşım saçlarımı geriye yatırdı ve yüzüme yakından bakabilmek için eğildi.

“Benim için endişelenmen çok tatlı,” dedi, “ama ikimiz de biliyoruz ki ben öldürülemez kadar kötüyüm.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, o da bana katıldı.

“Sanırım ben de öyleyim,” diye itiraf ettim.

“Aynen, bu doğru,” diye onayladı. “İstediginde serseri bir sürtük olabiliyorsun.”

Temper’in kolları beni daha sıkı sardı. “Callie, sen ve ben son on yılda bok gibi şeyler yaşadık. Benim yanımdayken güçlü olmaya çalışmana gerek yok. Sal kendini.”

Bunları duymaya mı ihtiyacım vardı yoksa Temper’in sözleri yalnızca bardağı taşıran son damla mıydı bilmiyorum ama kendimi saldım ve ağlamaya —öyle denilirse tabii— başladım.

İnsanlar gözleriyle ağlardı ama ben ağlamakla kalmıyordum, hıçkırıyor, sarsılıyor, nefes alamıyordum.

Temper sırtımı okşadı ve ben kederden parçalara ayrılırken bana sarıldı. O, kesinlikle birinin sahip olabileceği en iyi arkadaştı. Şu anda erkek arkadaşı komadaydı ama ben içimi boşaltabileyim diye güçlü durmaya çalışıyordu.

Dakikalar ve sonra saatler geçti. Ara sıra birileri kapıyı çalıyor, *yemin töreni* ya da *hassas konularla uğraşmak* gibi şeylerden bahsediyordu. Temper yanımdan yalnızca onları kapıdan çevirmek için kalkmıştı.

“Yanmak mı istiyorsunuz?” diye tehdit etti Temper bu seferkini.

Bir sessizliğin ardından mırıldanmalar geldi.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi siktir git.” Kapıyı çarparak kapattı ve yanıma geldi.

Akşam bir ara bana Malaki’ye karşı hisleri olabileceğini itiraf etti. Hatta benimle biraz ağladı ve şu anda, onun beni avuttuğu gibi ben de onu avutuyordum.

İkimiz, her zaman yaptığımız gibi kalp ağrılarımızı yaşıttırarak, birbirimizi teselli ederek, o şekilde uyuyakaldık.

BÖLÜM 38

“EŞİNİ Mİ ÖZLEDİN?”

Sesi duyunca döndüm, tenim parladı ve kanatlarım ortaya çıktı.

Ruh Hırsızı yüzünde kendinden emin bir sırıtışla tahtında oturuyordu.

“Seni *deşeceğim...*” dedim ona doğru yürürken. Pençelerim hemen ortaya çıktı.

Çığlıklarını duyalım.

Ölümünü izlerken kahkahalar atalım.

Bir kaşını kaldırdı. “Dene de görelim.”

Kanatlarım hareketlenerek beni havalandırdı. Vahşi bir hayvan gibi üzerine indim, bacaklarımı iki yanına yerleştirdim, pençelerim sivrildi.

Hırsız bileğimi yakaladı.

“Beni en son rüyanda gördüğünde ne demiştin..?” Hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. “Ah, evet; ‘beni incitmek istiyorsan daha çok uğraşman gerek.’

Şimdi söyle bakalım, büyücü, bu kadar uğraşmam yetti mi?”

Çığlık atıp bileklerimi tutan elleriyle mücadele ettim. Yüzündeki o yavşak gülümsemeyi parçalamak istiyordum.

“Lanet olsun sana!” Sesim nefret ve acıyla boğuk çıkıyordu. Gözümden öfkeli bir gözyaşı damlası düştü. “Yaptıklarının bedeli olarak o sıkık kalbini sana yedirteceğim.”

“Çok ayrıntılı düşünüyorsun. Önce onu göğsümden söküp çıkarman gerekiyor ve...” zapt ettiği bileklerime baktı, “bu yakın bir zamanda pek mümkün görünmüyor.”

Dişlerimi sıkarak elinden kurtulmaya çalıştım.

Hırsız bacaklarımın arasında pozisyonunu düzeltti. “Vay vay, çok samimi duruyoruz.”

“Des nerede?” diye sordum. Sesim büyüyle yüklüydü ancak Hırsız’ın ağzından gerçeği koparmaya yetmedi.

“Ruh eşini istiyorsan eğer,” dedi alçak bir sesle, “o zaman buraya gelip alman gerek.” Bileklerimi bükerek beni kendine doğru çekti.

Hırsız eğilip çıplak boynumu yaladı. “*Bir bedel karşılığında,*” dedi, Pazarlıkçı’dan çaldığı sözleri kullanarak.

Kollarının arasında kendimi kaybettim; vahşice çırpınıyor, elimin ulaştığı her şeyi pençelerimle çiziyordum.

Hırsız beni hiç zorlanmadan ayaklarının önüne yere fırlattı.

Derhal ayağa kalktım, yerin–kelimenin tam anlamıyla–yarılıp bir kafesin ortaya çıkması bir oldu. Siyah parmaklıklar etrafımı sarıp yukarı doğru yükselerek kubbe şeklini aldı.

“Sanırım bir rüyada her şeyi yapabileceğimi unuttun.” Niyetini vurgulamak ister gibi kıyafetim –incecik kumaştan yapılma uçuk mavi elbisem– santim santim üzerimden çıkmaya başladı.

“Seni rezil edebilirim,” dedi elbisenin eteği bacaklarımdan yukarı kaymaya, askısı omuzlarımdan düşüp göğüslerimi açıkta bırakmaya başlarken.

Hırsız’a kötü kötü baktım, utanç duymayacak kadar öfkeliydim. Dalgın dalgın askıları yerine çekip göğsümü geri örttüm.

Gözleri heyecanla parlıyordu. “Seni incitebilirim...” Metal parmaklıklar tenime dokunana dek büküldü. Derim cızırdamaya, demirin değdiği yerden dumanlar çıkmaya başladı.

“Ve daha yaratıcılığımı konuşturmadım bile,” diye ekledi. “Zeminde bir göz ve ağız yaratabilir, seni bütün olarak yutmasını sağlayabilirim. Ya da görünümünü değiştirebilirim...”

Sırıtmaya başladı. “Hatta ölüyü bile canlandırabilirim.”

“Melek.”

Sesle irkildim, nefesim kesildi. O kadar hızlı döndüm ki parmaklıklara değerek kendimi bir kez daha yaktım.

Gölgelerin arasından deriler ve eski bir Guns N’ Roses tişörtü içerisindeki ruh eşim çıktı.

Boğazımdan hafif bir ses koptu. “Des.”

Onu inceledim; dövmelerine, biçimli geniş omuzlarına, atkuyruğu yaptığı saçlarına baktım.

Gerçek olmadığını biliyordum, hatta bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyordum ama yine de çok gerçekçi görünüyordu.

Ötedünya’da rüyalar *yalnızca rüya olmakla kalmaz. Onlar gerçekliğin farklı bir hâlidir.*

Bunu bir keresinde bana Des söylemişti.

Bana doğru attığı her adımda daha da hızlanıyordu. Ka-

fesimin önünde durdu, gözleri yüzümü inceledi. Bakışları Hırsız'a kaydığında üstdudağı seğirdi. Yüzünde meşum bir gülümseme belirdi.

“Seni öldürecek,” dedi Hırsız'a bundan çok emin bir şekilde.

“Hayır,” diye karşı çıktı Hırsız, “uzun hayatı boyunca – pek çok ahlaksız şey yapacak– bana hizmet edecek ve sen bunu durduramayacaksın.”

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı, acım ve öfkem içimdeki sireni besliyordu.

Ona şeytani bir gülümseme gönderdim. “Tadıma bakmak istiyorsan Hırsız, o zaman yanıma gelmelisin,” diyerek onu çağırdım.

Cin gibi bakıyordu ama ilgisini çekmişti. “Ya ben yanına gelirim, ya da sen benim yanıma.”

Kaşlarım çatıldı.

Aniden kuvvetli bir fırtına Hırsız'ın sarayına doldu. Kafesimi ve tavanı ayakta tutan kemik şeklindeki kolonları, ardından da taş duvarları savurarak yok etti. Yerden savrulan rüzgâr elbisemi çekiştirdi.

Ve sonra, beni dehşete düşürerek Des'i de parça parça savurarak yok etti. Önce ayakları ve bacakları, sonra göğsü, kolları ve kalçası. Bana o sert, gümüşü gözleriyle baktı, irislerinde esrarengiz bir parıltı vardı. Ama onlar da saniyeler içinde rüzgârın savurduğu toz gibi yok oldu.

Bir çığlık koyuverdim ama rüzgâr sesimi de önüne katıp götürdü, bunu yaparken saçlarımı savurdu. Bu doğaüstü fırtına her şeyi zifiri karanlığa doğru süpürmüştü.

Silip götürdüğü son şey Hırsız ve altındaki tahtı oldu.

Giderken, bir galip edasıyla bana gülümsedi. *“Ölümün yattığı yere gel ve eşini bul. Karanlık sona erene kadar seni tutsak edeceğim.”*

Nefes nefese uyandım.

Saçlarım yüzüme yapışmış, tenim parlıyordu. Yanımda yatan Temper horluyordu, vücudu her nasılsa yatağın dörtte üçünü kaplamayı başarmıştı.

Yataktan kalkıp odayı karıştırdım, sessizce bir mayo bulmaya çalışıyordum. Bulamadığımda bir iç çamaşırında karar kıldım. Onları üzerime geçirip yarı açık havuza yöneldim.

Bu kez parıldayan sulara girdiğimde dibe batmadım. Bunun yerine suyun yüzeyinde sırtüstü sürüklenmeme izin verdim. Su beni kaçınılmaz bir şekilde havuzun ucuna dek sürükledi, başımı kaldırıp yıldızlara baktım.

Des...

Sanki birileri göğsümü deşiyordu.

Yıldızlar bile benimle alay ediyor gibi görünüyordu. Onlara hükmeden adam gitmişken nasıl parlamaya devam edebiliyorlardı?

Ölümün yattığı yere gel ve eşini bul.

Hırsız'ı düşününce tenim yeniden parlamaya başladı.

Uzun zamandır birini bu kadar kötü benzetmek istemiştim.

Ona tatlı, tuhaf şarkımızı söyleyelim. O zaman zevkin,

hazzın ve acının ne olduğunu anlar. Sirenlerin neden katil olarak bilindiğini ona hatırlatalım.

Asıl sorun Hırsız'ı nasıl ele geçireceğimdi. Ölmek en bariz yoldu, –doğrudan Hırsız'ın krallığına giden tek yönlü bir bilet. Yani tam olarak Hırsız'ın istediği şey– bana leylak şarabını içirme nedeni de buydu. Çünkü bir peri öldüğünde ruhu Ölüm Krallığı'nın egemenliği altına giriyordu.

Eninde sonunda beni kendi egemenliği altında görmek istediğinin farkındaydım... Yine de beni öldürmeye kalkışmamıştı.

Ölümün hüküm sürdüğü yere gel ve eşini bul.

Sanki oraya *elimi kolumu sallayarak* girebilirmişim gibi.

Yıldızlara baktım.

Birden nefesim kesildi.

Hassiktir.

Ya Ölüm Krallığı'na *elimi kolumu sallayarak girebilirsem?*

Ya öylece girebilirsem?

Ölüm ve Yeraltı Krallığı, tıpkı diğer krallıklar gibi Ötedünya'da toprakları olan bir yerdi. Oraya gitmek için ölmek gerektiği gerçeği en bariz yoldu ama...

Periler ay ışığını eğirerek kıyafetler yapabiliyorsa, Des yıldızları saçlarıma takabiliyorsa, yaşayanlar ölmek *zorunda kalmadan* ölümler diyarına neden giremiyordu?

Yeryüzü'nde bile Yeraltı'na girip çıktıktan sonra yaşamaya devam eden insanlara dair hikâyeler anlatılırdı, hatta bazıları oradan yanında ölümlerle ayrılırdı. İmkânsızın bile mümkün olduğu Ötedünya'da da belki bunun aynısını yapabiliirdim.

Ya da acıdan aklını yitiriyorsun.

Hevesim kaçtı.

Yıldızlara bakmaya devam ettim, su tenime çarpıp duruyordu. Aklımda düşünceler dönmeye devam ettikçe ölmekten Ölüm Diyarı'na girmenin bir yolu olabileceğine dair ihtimalleri düşünmeye başladım.

Bahse girerim ki bu mümkündü.

Belki o zaman onun kuklası olmadan Ruh Hırsızı'yla yüz yüze gelebilirdim.

Sonuçta Ölüm Krallığı'nı ziyaret ettikten sonra oradan sağ salım çıkan tek kişi ben olmazdım. Uzun zaman önce Hırsız'ın peşinde olan biri daha vardı...

Suyun içinde doğrulmamla sular havaya sıçradı.

Siktir, aklıma bir *fikir* geldi.

Gerçekten işe yaracağını düşündüğüm bir fikir.

BÖLÜM 39

“GECE KRALİÇESİ’Nİ SELAMLAYIN.”

Taht odasına girdim, Temper arkamdan geliyordu. İçeriye girişimi izleyen perilerin bakışları tenime kayarken bir tezahürat yükseldi. Gücüm dünden beri yatışmamıştı. Olanlardan sonra yatışacağından da emin değildim.

En azından eşimi geri getirene kadar.

Des’in tahtına oturdum, Temper gelip yanımda durdu. Saatler önce arkadaşşıma Hırsız ve yönettiğı krallık hakkında bildiklerimi anlatmış ve sonra ona fikrimden bahsetmiştim. Şimdi geriye kalan tek şey fikrimi hayata geçirmektir.

Oda sessizliğe büründü, herkes talimatlarımı bekliyordu.

Taç takmıyordum. Buraya kendi isteğimle de çıkmamıştım zaten ama ilk kez... Kraliçe gibi hissediyordum.

Ne kadar geç de olsa. Çünkü Des artık bunu göremezdi.

Kapıların önünde nöbet tutan Gece askerlerine baktım.

“Haini getirin.”

Asker başını eğip odadan çıktı. Onun gidişıyla sessizlik daha da yoğunlaştı.

Dakikalar geçerken bekledik.

Birdenbire kapılar açıldı ve siyahlar içerisindeki iki muhafız beyaz saçlı periye koridorda eşlik etti.

Galleghar bana sırtıttı, durumuna rağmen halinden memnun olduğu belliydi; yaşayan son çocuğunun ölmesinden memnundu.

Onu görünce tahtın kolçaklarını sıkıca kavradım, pençelerim kadife kumaşı deldi.

Onu parçalara ayırıp derisinden kurdeleler yapacağız.

Askerler Des'in babasını koridorun ucuna kadar getirdi.

“Bırakın onu,” dedim muhafızlara.

Hemen Galleghar'dan uzaklaşarak yakınında hazır ola geçtiler.

Eski kral demir prangalarına baktı, ağzı gülümsemeyle kıvrıldı. “En sevdiğin kişiyi kaybetmek nasıl bir şey, köle?” diye sordu bana bakarak.

Bu sözler karşısında odadaki herkes nefesini tuttu.

Pençelerimi kolçağa vurarak onu izledim.

Merhamet için yalvarırken etinin tadına bakalım, diye fısıldadı sirenim. *Onu bize yaklaştı.*

“Tüm hayatım boyunca gücümü asla tam olarak fark edemedim,” diye konuşmaya başladım. “Neden sirenlerin doğasında erkekleri cezbetmek vardı?”

Galleghar'ın kaşları çatıldı. Benden beklediği karşılık bu değilmiş ve bununla nereye varacağımı bilemiyormuş gibiydi.

Ama ben biliyordum.

“Anlamıyorum,” dedi sesimdeki büyü onu cevap vermeye zorluyordu.

Barbos'tayken onu benim büyümden koruyan şey her neyse artık yoktu.

O avucumuzun içinde.

Galleghar'ı süzdüm. "Anlayacaksın."

Gücüm neden başkalarını kendine çekiyordu?

Bunu hep merak etmiştim. Üvey babamın saldırılarında türümün çekiciliğinin ne kadar payı vardı? Tabii ki bu yanlış bir düşünceydi, eylemlerinin suçlusu *benim* türüm değil üvey *babamın* ta kendisiydi, ama o zamanlar bunun farkında değildim. Daha sonra Peel Akademisi'ndeki öğretmenim bana uygunsuz bir şekilde dokunduğunda aniden bunun altında bir tür düzen olduğunu hissetmiş ve tekrar merak etmeye başlamıştım, *neden*? Neden bunları yaşamak zorundaydım? Daha uyumlu olursam o zaman katlandığım bu tacizlerden kurtulabilir miydim?

Hayır.

Hayır, kurtulamazdım.

Etrafta hep kötü adamlar olacak ve daima benden bir şeyler alacak, alacak ve alacaktı.

Ama ben de onlardan alacaktım.

Bizim gibi insanlar kurban değildir. Biz birilerinin kâbusuyuz.

Nihayet gücümün neden başkalarını çektiğini anlamıştım.

"Dünyada iki çeşit yırtıcı vardır," dedim sakince. "Biri avının peşinden koşar, diğeri ise avının ayağına gelmesini bekler."

Galleghar'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifade geçmemişti.

Ama bir dakikaya geçecekti.

“Bana baktığında ne görüyorsun?” diye sordum.

“Ölümcül düşmanımı,” dedi. “Yok edilmen gerek.”

“Başka?”

Kaşları çatıldı.

“Bir köle,” dedi, büyüm cevap vermeye zorlamıştı.

“Başka?”

Yine kaşlarını çatı ama gözleri büyülenmiş bir halde beni inceliyordu. “Bir büyücü,” dedi sonunda.

“Bir *siren*,” diye düzelttim onu.

Yıllar içerisinde gücümün bilinçsizce körelttiğim yanları olmuştu. Tek bir bakışla kurbanlarımı tuzığa düşürme yeteneği de onlardan biriydi.

Doğamı gücendiren yanı, aynı zamanda benim bu parçamdan da korkuyordu. Kötücül, güçlü, cezalandırıcı parçamdan. Gördüğüm ilgiden zaten hoşlanmıyordum. Daha fazla ilgi çekmek istemiyordum.

İşte bu yüzden Peel Akademisi’nde bile hep yalnızdım. Kendimi göze batmaktan men etmişim. O zamanlar bunu yaptığının farkında değildim ama bir şekilde yapmışım.

Ve çok sonraları da aynı şeyi yapmaya devam ettim.

Şimdiye dek.

Bir anda büyümün bütün gücünü odaya saldım. Tenim parladı ve gücüm odayı doldurdu.

Düzinelerce peri ayaklandı, parlayan gözlerle bana baktı. Birçoğu yanıma yaklaşmaya çalışarak sandalyelerin üzerinden atlamaya başladı. Temper bile tahtıma doğru hareketlendi.

“Herkes olduğu yerde kalsın.” Seyircilerim emrime itaat ederek oldukları yerde durdular.

Eski Gece Kralı’na döndüm. Aniden yerimden kalkıp adım adım basamaklardan indim ve birkaç metre önünde durdum.

“Şimdi ne görüyorsun?” diye sordum.

Bir sirenin avlanması böyle bir şeydi.

Öne doğru bir adım attı, gözleri parladı, bakışları kapana kısılmış gibiydi.

“Sen... Söyleyecek söz bulamıyorum,” dedi, bana olan nefretini unutmuştu. Başını hayretle salladı. “Bunca yıllık hayatımda senin gibisini hiç görmedim.” Bir adım daha attı. “Tanrılar neden oğluma böyle bir ödöl bahşediyor da bana etmiyor?”

Bir dakika kadar önce köleydim. Şimdiyse ödöl. Hep sahip olunması gereken bir nesne.

Eski Gece Kralı gelecekle ilgili vaatler mırıldanmaya başladığında gözlerimi kapattım. “Yeniden kral olduğumda burada yaşayabilirsin... Hırsız bu krallığa dokunamaz... Benim cariyelerimden biri olabilirsin... Seni gözdem yaparım... İstedığın her şeye sahip olabilirsin...”

İstedğim tek şey artık burada değildi.

Bana birilerinin kâbusu olmayı öğret, demiştim Des’e.

Gücüm tenimde dalgalandı.

Memnuniyetle.

Gözlerimi açtım.

“Diz çök,” diye emrettim.

Galleghar bana kötü kötü bakmaya cesaret edemedi. Onu

avucumun içine almıştım; şimdi iradesini yöneten tek şey *arzuydu*.

Eski Gece Kralı'na kaşlarımı çatarak baktım. Her şeyi başlatan kötülük tohumu bu adamdı. Gallegghar'ın bencilliği olmasaydı Ötedünya'nın tarihi çok farklı olurdu. Des'in annesi de üvey kardeşleri de hayatta olurdu. Hatta harika bir hayatı bile olabilirdi.

Benimle hiç tanışmayabilir ve belki vaktinden önce de ölmeyebilirdi.

Gerçek aşkın bu kadar korkunç olmasının sebebi de buydu; Des'i hayatta tutacağını bilsem *bizi* tarihten silerdim.

Yavaş yavaş büyümün etkisini azalttım. Gallegghar'ın ona yaptığım şeyden ahmakça zevk almasını istemiyordum. Çok ama çok huzursuz olmasını istiyordum.

Saniyeler içinde eski kralın ifadesi şehvetten şaşkınlığa ardından da öfkeye dönüştü.

“Seni sürtük,” diye hırladı.

“I-ıh,” diye azarladım onu. “Bir daha benim hakkımda—ya da başka herhangi bir konuda— nahoş bir şey söyler ya da yaparsan sana kendi dilini yediririm. *Bunu gerçekten yaparım.*”

Uzanıp Gallegghar'ın yanağını okşadım.

Onun tadına bakmak, mahvetmek bizim hakkımız.

Elimi itmek üzere zincirli ellerini kaldırdı.

“Hayır,” dedim. “Bana karşı çıkmayacaksın, benden kaçmayacaksın. Burada oturacak, sorularıma cevap verecek ve sana istediğim gibi dokunmama müsaade edeceksin.”

Üstdudağı kıvrılırken elleri indi. Gallegghar çok güçlüydü

–gücün içinde titreştiğini hissedebiliyordum– ama yine de bana karşı tamamen savunmasızdı.

Elmacıkkemiğini okşadım. “Çok güzelsin,” dedim, “zalim bir güzellik seninki. Güzelliğin dışında beş para etmiyor olman ne kötü.” Çenesini kavradım ve başını öne-geriye oynatarak onu farklı açılardan inceledim. “O zaman belki sana faydalı olacağın bir iş bulabiliriz. Artık eşim öldüğüne göre beni kendi haremimi kurmaktan alıkoyan hiçbir şey yok.”

Üzerine eğildim. “Benim odalığım olabilirsin. Ama seni uyarmalıyım, haremime girersen *eğer* senden rahatsız edici pek çok istekte bulunabilirim. Sirenler seks ve kandan keyif almalarıyla bilinirler. *Umarım* hassas biri değilsindir.”

Bakışlarındaki nefreti görünce hafifçe gülümsedim. Daha önce kendi numaralarını ona karşı kullanan biriyle karşılaştığından şüpheliydim.

Çenesini serbest bırakıp, “Sakin ol, puşt, sana asla elimi sürmem,” dedim.

Bu kadar oyun yetmişti.

Doğrudum. “Ruh Hırsızı’na şahsi bir ziyarette bulunacağım. Ona nasıl ulaşabilirim?”

Galleghar kahkaha attı. “Önce ölmen gerek.”

Kahkahalarının son bulmasını bekledim.

“Tek yol bu mu?” diye sordum.

Duraksadı.

“Bu mu?” diye üsteledim.

Nefret dolu bakışı geri gelmişti. Büyüme karşı direnişini izledim; bir, iki, üç, dört, beş saniye geçti.

Sonunda dişlerini sıkarak, “Hayır,” dedi.

Nabzım çılgınca atmaya başladı.

Haklıydım. Oraya gitmenin başka bir yolu daha vardı.

“Bana Ölüm ve Yeraltı Diyarı’na giden diğer yolla ilgili bildiğin her şeyi anlat.”

Gücümle savaşıırken Galleghar’ın dudakları seğirdi. İlk kez onun direnişini izlemek keyifli gelmedi. Cevap vermek için uğraştığı her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Sabırsızlıkla gücümün etkisini arttırdım. “Bana cevap vermek *istiyorsun*,” dedim, hipnotik bir sesle. “Şimdi, *söyle bana*.”

Gözlerindeki kötücül bakış kayboldu, artık bana eşsiz bir hazineymişim gibi bakıyordu. “Kâbuslar Diyarı’nda bir orman var,” dedi.

Kâbuslar Diyarı...

Bu nereden tanıdık geliyordu?

Memnos. Hatırlamıştım. Kâbuslar Diyarı, Gece Krallığı’nın süzülen adalarından biri olan Memnos’un diğer ismiydi. Des’in beni götürmediği tek adaydı ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Orası kâbuslardaki yaratıkların yaşadığı yerd.

“Ormanın derinliklerinde Çukur var.” Galleghar bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. “Çukur’a git ve cesaret edebildiğin kadar derinlere in, orada Ölüm ve Yeraltı Diyarı’nı ve Hırsız’ın ta kendisini bulacaksın.”

Nefesimi verdim.

İşte, uzun zamandır peşinde olduğum cevap buydu. Kalbim yeniden atmaya başladı. O kadar umutlanmıştım ki gülmek istedim.

Des'i oradan çıkarıp yaşayanların diyarına getirecektim ve hiç kimse beni durduramayacaktı. Hırsız'ın kendisi bile. Beni defalarca kurtarmış olan eşimi bir kez olsun ben kurtaracaktım.

Temper'a baktım. Odadaki periler gibi o da büyümenin etkisine kapılmıştı, gözleri parlıyordu. Ama yine de vahşice gülümsemeyi başarabildi.

Galleghar'a döndüm, gücümün etkisini düşürdüm.

Bu dünyanın en doğal şeyi gibiydi; sihrimi güçlendirmek ya da hafifletmek. Bir de sirenim üzerindeki kontrolümün zayıf olduğunu düşünürdüm. Aktif olarak kullanıyor olsam bile tüm bu zaman boyunca gücüm üzerinde böyle hâkimiyet kurabildiğimi hiç fark etmemiştim. En azından, yıkıcı doğamı dizginlemeyi umursamayayı bıraktığım şu ana dek.

Galleghar'ın ifadesi, üzerindeki hâkimiyetim zayıflayınca değişti. Suratı öfkeyle asıldı. Ona daha önce böyle davranan biriyle karşılaştığından şüpheliydim.

Dizlerinin üzerinde durmaya devam eden eski kralı inceledim. Tutsak olmasına rağmen hâlâ kaliteli ketenler giyiyor ve birkaç yüzük takıyordu.

“Ellerini görmeme izin ver.”

Büyümle mücadele etti, elleri titriyordu ama nihayetinde onları bana doğru uzattı. Galleghar üç tane bronz yüzük takıyordu, birinde ustalıklı işlenmiş hilal ve yıldızlar, diğlerinde siyah bir taş ve sonuncusunda da basit bir halkanın üzerine ağzı çığlık atıyor gibi açık, dağınık saçlı bir kadın yüzü kabaca oyulmuştu.

Parmaklarım o yüzüğe kayd.

Galleghar dokunuşumla irkildi. Tepkisini görmezden gelerek yüzüğü parmağından çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Açık değil mi?” dedim, melodik bir sesle. “Yüzüğünü senden alıyorum.” Yalnızca bir bakışım la dize getirdiğim kraldan, gücünü korkunç şekilde kötüye kullanan adamdan bir anı. Artık güçsüzdü. Belki de anormal derecede uzun yaşamı boyunca ilk kez böyle bir duruma düşmüştü.

Ağzı, muhtemelen bana küfürler yağdırmak için açıldı ama sonra sanırım uyarımı hatırladı.

Sana kendi dilini yediririm.

Söyleyeceği her sözcük sıkıca kenetlediği dişlerinin ardında kalmaya devam etti. Sonra bana biraz daha kötü bakmaya karar verdi. Gözlerindeki nefret hafif bir acıyla harmanlanmıştı. Güçsüz kalmak berbat bir şeydi, küçük düşürücü bir duyguydu. Des de ben de bunu biliyorduk. İkimiz de daha önce güçsüz kaldığımız durumlara düşmüştük, ikimiz de babalarımızın zalimliklerinin kurbanı olmuştuk. Sekiz yıl önce, Des babamla uğraşmıştı; şimdi o günkü iyiliğinin karşılığını verme zamanıydı.

“Söyle bakalım, düşmüş kral,” dedim sohbet eder gibi, “kaç tane çocuğunu öldürdün?”

Bana hırladı, sözcüklerle mücadele ediyordu. Bekledim, dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Sonsuza dek mücadele edemezdi.

“Ben... Bilmiyorum.” Sözcükler boğazından koparak çıkmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. “O kadar çok yani.” Uzun zaman

önce ölmüş, babaları peşlerine düştüğünde bazıları henüz çocuk ve bebek olan o vârisleri düşünmek gerçekten acı vericiydi.

“İşlediğin bu suçlar yüzünden hiç yargılandın mı?”

Odadaki herkes mest olmuştu, bu korku gösterisinin sonuçlanmasını izliyordu.

“Hayır,” dedi dişlerini sıkarak.

“Öyleyse cezalandırılma zamanın geldi.”

Galleghar öfkeyle kaşlarını çatı.

“Gece Krallığı sayısız kadını zorla haremine sokan adamlara ne ceza veriyor?” diye sordum. “Faydalandığı, çocuklarını katlettiği kadınlar... Ruh Hırsızı’nın binlerce askeri kaçırmaya ve onlara tarifi mümkün olmayacak şekilde zulmetmesine izin verenlere bunun bedelini nasıl ödetiyoruz?”

“Böyle bir şey için nasıl bir adalet sağlanır?” diye sordum ona.

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu, ikimiz birbirimize baktık.

Sonunda, söylemime cevaben, “Sağlayamazsın,” dedi Galleghar tükürür gibi.

O anda gülümsedim, birazcık.

“İşte,” dedim sakince, “bu konuda yanılıyorsun.” Gözlerim kapının yanında duran askerlere kaydı. “Muhafızlar, Bog’u bulun ve buraya getirin.”

Galleghar’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, öfkenin yerini artık panik almıştı. Eski Gece Kralı’nın yüzü kızarmıştı, büyümle mücadele ederek özgür kalmaya çalışıyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, bunu başaramazdı.

Temper'in gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmiştim, şaşkınlığını ve onayını adeta iliklerimde hissedebiliyordum. Arkadaşım Bog'un ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey yapmak üzere olduğumu biliyor ve bunu sorun etmiyordu. İkimiz de içimizde birer canavar barındırıyorduk, bu yüzden Temper hislerimi anlıyordu.

Odanın kalanına gizemli bir ruh hali hâkimdi. Havaya yayılan sihrin kokusu korku, beklenti ve şeytani bir zevki andırıyordu ama perilerin yüzünde duygudan eser yoktu.

Yaratığın gelmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü. Tüm bu süre boyunca Galleghar'a bakmaya devam ettim. Bog'un gelişi canavarın kendisinden çok odada yankılanan seslerden anlaşılmıştı.

Sonunda canavarın koridordan sürünerek geldiğini gördüm.

Desmond ya da bir başkası adına doğru bir karar mı vermiştim yoksa içimdeki kötülük beni ele mi geçirmişti bilmiyorum ama suçluluk hissetmiyordum.

Hem de hiç.

"Korkularının ne olduğunu bilmiyorum," dedim Galleghar'a, "ama Bog'un en az benim kadar tadını çıkaracağını umuyorum."

Onu öldürmek bizim hakkımız, diye isyan etti siren.

Ama bizim öldüreceğimiz başka bir yaratık vardı.

Galleghar'ın üstdudağı öfkeyle kıvrıldı, hâlâ emirlerim doğrultusunda yerine sabitlenmiş haldeydi. "Umarım Bog sana acı çektirir," dedim Bog'un gölge şeklindeki formu ona doğru sürünürken.

Eski kralın dikkati benden yaklaşmakta olan canavara kaydı. Nefesi kesildi.

Gözleri yeniden bana kaydı. Yalvarmayacaktı –şu anda bile yersiz bir gurur yapıyordu– ama gözleri bana merhamet dilenir gibi bakıyordu.

Merhamet vakti çoktan geçmişti.

“Bilmeni isterim ki,” dedim, “bunu, yanlış yaptığın her kadın, öldürdüğün her çocuk, incittiğin her kişi için yapıyorum. Ama en çok da Des ve annesi için, *kendim* için yaptığımı bilmeni istiyorum.”

Bog’a döndüm. “Yut onu.”

BÖLÜM 40

SENİ KURTARACAĞIM, DES.

Gece Kralı'nın sarayında ilerlerken aklımda bu sözleri tekrar ediyordum. Müslin elbisem arkamdan sürükleniyordu.

Üzerimi değiştirmem gerek.

“Kızım, bu çok *acımasızcaydı*,” dedi Temper birlikte taht odasından uzaklaşırken.

“Sen de aynısı yapardın.”

Burnundan güldü. “Ben daha *kötüsünü* yapardım. Hepimizin bildiği üzere aramızdaki iyi polis sensin.”

Eskiden öyleydim. Şimdiyse tam tersi...

“Des’in babası öldürülemiyor,” dedim.

En azından Hırsız doğal olmayan ömrünü uzatmaya devam ettiği sürece Galleghar öldürülemezdi. Bu da Bog’un düşmüş kralın ödünü bokuna karıştıracağı ama bu deneyimin sonunda Galleghar’ın ölmeyeceği anlamına geliyordu.

“Siktir,” dedi Temper. “Yani o yaratığın midesinde çürümesine izin mi vereceksin?”

“Hayır.”

Ne yazık ki.

“Hâlâ Galleghar’a ihtiyacım var.”

Temper bana sorgulayan bir bakış attı.

“Beni Çukur’a götüreceksin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ah, *siktir*. Des’i kurtarmaya çalışacaksın.”

Çalışmak değil. Onu *kurtaracağım*.

Boynunu çıtlattı. “Daha önce hiç yeraltına inmedim. Eğlenceli olacak.”

“Sen gelmiyorsun.” Bunu söylerken ona bakmadım.

Bir an için sessizlik oldu.

Sonra...

“Ne? Tabii ki geliyorum. Alınırım.”

Koridorun ortasında durup ona döndüm. “Temper, muhtemelen orada öleceğim.”

Ve bunu yaparken onun hayatını riske atma düşüncesine katlanamıyordum.

“Birincisi,” dedi Temper, “ölmek falan yok. Bu bir intihar görevi değil, öyle olsa seninle gelmek için hazırlanmak yerine o kıçını sarayın çevresindeki aptal mermer heykellerden birine zincirlerdim.

“İkincisi de, evet, bu tehlikeli bir iş. Ruh eşini kurtarmak ve hazır oraya inmişken de o puşt Hırsız’ı öldürmek istiyorsun. Bunu nasıl yapacağından bile emin değilim. Bildiğim tek şey, sana yardım edecek bir büyücüye ihtiyaç duyduğun. Ürkütücü yaratıkları korkutabilirim ve genel olarak ortalığı kül edebilirim. Bu yüzden, seninle geliyorum.”

İkimiz koridorda öylece dururken kem küm etmeye başladım. Temper benim en sadık arkadaşımdı. Korkunç bir

güce sahip düşmanla karşı karşıya kaldığınızda yanınızda öfkeli bir büyücünün bulunmasından daha iyi bir şey olmazdı.

Ama asıl sorun, Hırsız'ın sınırsız güce ve etkiye sahip olmasıydı.

“Temper, bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ve ben senin...”

Senin ölmeni istemiyorum.

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten de bu siktiri boktan herifin beni devirebileceğini mi sanıyorsun? İşte şimdi gerçekten alındım.” Gözleri gücünün etkisiyle hafifçe alevlendi.

Öf, Temper tam bir baş belasıydı.

“Tamam, benimle gel o zaman.” Bunun için onunla tartışmayacaktım.

Alçak bir kahkaha atıverdi ve dili altdudağının üzerinde gezindi. Bu kadını çok seviyor olabilirdim ama şu anda çok şeytani görünüyordu.

“Kızım,” dedim, “hadi gidip o piçe yaptıklarının bedelini ödetelim.”

Temper'la odama doğru ilerlerken, “Silaha ihtiyacım var. Çok ama çok silaha,” diye emir verdim muhafızlardan birine. “Ve de deri savaş kıyafetlerine. İki takım getirin.”

Büyücü kendi adına heyecandan kıpır kıpırdı. Her an Des'in kızgın sesiyle arkamda ortaya çıkmasını bekliyordum.

Onu kurtarana dek, sesini bir daha duyamayacak, yüzünü göremeyecektim.

Birkaç dakika sonra birkaç Gece askeri kolları çeşitli silah ve zırhlarla dolu olarak odama geldi. Onları yatağıma bırakıp geri çekildiler.

Kapı arkalarından kapandığında Temper'la üzerimizi değiştirmeye başladık.

Sihriyle yardım edecek bir Des olmadığı için hazırlanmam en az on dakika sürdü. İkimiz savaş kıyafetlerimizi üzerimize geçirdikten sonra silah kuşanmaya başladık; bir kılıç buraya, bir hançer şuraya.

Ben güvenilir hançerlerimi kalçalarımın iki yanında kınlarına sokarken Temper da çift taraflı bir balta aldı.

“Bak,” dedi, “bu tam benim küçük parmaklarıma uygun, kadınlara göreymiş.”

Güldüm. Gerçekten de *küçüktü*. Temper baltayı sırtındaki askıya yerleştirdi. Sanırım küçük boyutlu olması işe yarayabilirdi.

Uyluk kemerini bacağıma sabitleyip doğruldum.

Artık korku yoktu. Üzüntüden umutsuzluğa, ondan da hissizliğe geçiş yapmıştım ve şimdi de bu haldeydim.

Acımasız, sert bir kararlılıkla hareket ediyordum.

Öz öze. Nefes nefese. Zayıf yönlerimden sıyrılınca altından böyle bir şey çıkmıştı.

Ölü ya da diri, eşimi geri getirecektim. Tanrılar yardımcım olsun, bu uğurda gerekirse evreni yok ederdim.

Ta ki karanlık yok olana dek, Des.

İki saat sonra Temper'la birlikte inleyen Galleghar'ın önünde duruyordum, bedeni mukus benzeri şeffaf bir sı-

vıyla kaplıydı, bunun Bog'un mide asidi olduğunu varsayıyordum.

Bog, şu anda, bir keresinde Des'in onu serbest bıraktığı o gösterişsiz kutunun içinde güvendeydi.

Başını tutmakta olan Galleghar'a kaşlarımı çatarak baktım.

"Ayağa kalk," diye emrettim, tenim parlıyordu.

Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Beni ve Temper'ı gördüğünde vahşi bir öfke ve kör edici korkuyla karışık bir çığlık kopardı.

Büyücü ona yaklaştı. "İki kölenin senin hayatını sikeceğini düşünmezdin, değil mi?"

Yalnızca iki köle de değil, iki *kadın*, ki bu Galleghar için daha da kötüydü.

"Seni öldüreceğim," dedi Galleghar öne doğru atılarak.

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın," dedim sakince. "*Yapacağın* şey; bir duş almak, temiz kıyafetler giymek ve bize yardım etmek olacak."

"Seni kaçık sürtük..."

"Diline ihtiyacım *yok*, bu yüzden onu kaybetmek istemiyorsan benimle ve büyücü arkadaşımınla saygılı bir şekilde konuşacaksın."

"Bana 'Yüce Tanrıça' diye hitap etmesini istiyorum. Bunu sağlayabilir misin?" diye sordu Temper bana.

Galleghar'a bakarak, "Bugünden itibaren büyücüye 'Sikiklerin ve Diğer Sihirli Şeylerin Yüce Tanrıçası' olarak hitap edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Galleghar ateş püskürtebilseydi eğer şu an yapardı. Bunun yerine sert bir şekilde başıyla onayladı, burnundan soluyordu.

“Güzel,” dedim. Yakınlarda duran askerlere işaret verdim. “Lütfen bu haine banyo yaptırıp temiz kıyafetler verin ve bir de yiyecek bir şeyler. Olacaklar için gücünü toplaması gerek.”

“Ne olacak?” diye sordu gözlerinde korku parıltılarıyla.

“Sana söylemedim mi?” dedim. “Bizi Memnos’a götüreceksin.”

Memnos’un ürkütücü bir yer olabileceğini düşünmüştüm ama ufukta karanlık adanın görüntüsü gözüme iliştiğinde tek hissettiğim soğuk bir heyecan olmuştu.

Artık yaklaşıyorduk.

Des’in danışmanları ve askerleri buraya yalnızca bir insan ve hainle gelmeme izin vermek istememiş, kalan son orduyu da benimle birlikte göndermeyi önermişlerdi, hem de Ruh Hırsız’ının canı isterse onları gördüğü an uyutacağını umursamadan.

Bu yüzden tavsiyelerini görmezden geldim. Sonuçta ellerinden pek bir şey gelmemişti çünkü benim onlara karşı kullanabileceğim etkileme büyüm vardı.

Üçümüz adaya yaklaştık; Temper, Galleghar’ın kollarının arasındaydı. Eskinin kudretli kralı şimdi bizim ayakçımızdan başka bir şey değildi. Yüzünde zehirli bir bakış

vardı ama sihrim karşısında emirlerimin kölesiydi. Bu yüzden itaatkâr bir şekilde bizi süzülen adaya yönlendirmeye devam etti.

Oraya ulaştığımızda küçük bir şehrin üzerinden geçtik. Altımızda ışıklar sönüktü, havada kan ve kara büyüünün kokusu vardı. Tehlikenin karadan adeta yayıldığını hissedebiliyordum.

Binalar yerini, derinliklerinden garip bir ışığın parıltıdığı, sık ağaçların gölgelediği rutubetli bir ormana bıraktı. Orman, yalnızca kötülük yansıtan garip bir kale ya da bir kulübe tarafından bölünüyordu.

Ayaklarımın üzerine indim ve Galleghar önümde alçalırken kanatlarımı katladım.

Temper'ı nazik bir şekilde yere indiren kolları titriyordu. Arkadaşımı fena halde yere fırlatmak istediğini görebiliyordum ama sihrim onun Temper'a zarar vermesini engelliyordu.

“Çukur nerede?” diye sordu Temper etrafına bakarak.

“İleride... Sikiklerin ve Diğer Sihirli Şeylerin Yüce Tanrıçası.” Son kısmı mırıldanarak söylemişti.

“Konuş,” diye emrettim.

Bakışları beni delip geçti. “İleride dedim... Çok Büyük Bir Şerefsiz Olduğumu Düşünen Karanlık Kraliçe.”

Temper sıırttı. “Adın neydi senin?” diye sordu ona.

Galleghar ona dudaklarını büktü.

“Callie?” dedi Temper, birazcık yardım isteyerek.

“Ona cevap ver,” diye emrettim.

Galleghar dişlerini sıktı. “Galleghar O'Malleghar, Göt-

leklerin Kralı, Siki Kalkıkların Efendisi, Bir Çuval Sik Yi-yip Ölmesi Gereken İmparator Çakması.”

Unvanlar biraz kontrolden çıkmıştı.

Onu öldüremez ya da adalete teslim edemesek de onunla sonuna kadar dalga geçebilirdik.

Etrafı işaret ettim. “Bizi Çukur’a götür.”

Orman fazla sessizdi... Fakat bu sessizlik çok geçmeden bozuldu.

İlk önce yalnızca kızgın bir yaratığın uluması duyuldu. Ardından buna bir karganın ötüşü eklendi. Dakikalar içerisinde ormandan tıslamalar, ulumalar, inilti ve hafif kızgın çığlıklar yükselmeye başladı.

Temper yanımda, “Lanet olsun, çok ürkütücü,” diye fısıldadı.

Buradaki en kötü şey sesler değildi. Seyrek ağaçlarla çevrili ormanda ilerlerken bir düzine farklı gözü üzerimde hissediyordum. Hâlâ bir fener gibi parlıyordum ve gücüm perileri etrafımıza çekiyordu. Kara büyü havada hissediliyor, gittikçe daha da ağırlaşıyordu.

Ağaçlığın sonundaki açıklığa ulaştığımızda Çukur’u gördüm.

Devasa bir şeydi; tabanı karanlığa gömülü bir obruğu andırıyordu. Oraya baktıkça karanlığın hareket ettiğini, içinde canlı bir şeyin ya da sihrin kıpırdadığını gördüm.

Oraya inmek istemiyordum.

Tüm bedenim ona daha fazla yaklaşmayı reddediyordu.

Karanlıktan gölgemsi iki yaratık çıktı. Bize yaklaşırlarken onları inceledim. Sıradan bir periden daha uzun ve inceydiler ama onlardan peri sihrinin kokusunu alabiliyordum.

“Bunlar ne?”

“*Reaveler*,” dedi Galleghar hiçbir hoşnutsuzluk duymadan. “Onlar Çukur’un bekçileri... Çok Büyük Bir Şerefsiz Olduğumu Düşünen Karanlık Kraliçe.”

“Unvanları bırakabilirsin,” dedim.

“Ama benimkini söylemeye devam etse iyi olur,” dedi Temper.

“Onunki hariç bütün unvanları söylemeyi bırakabilirsin,” diye düzelttim arkadaşımı işaret ederek.

Galleghar homurdandı.

Reaveler bize doğru daha da yaklaştı, görünüşleri kollarındaki tüyleri diken diken etti. Ölüm ve Yeraltı Krallığı’na gitmek için pek kıymetli Çukur’larını kullanmamla ilgili ne hissettiklerini bilmiyordum ama bundan hoşlandıklarından şüpheliydim.

Yanımıza gelince durdular, içlerinden biri havayı kokladı. Tanrım, ne gudubet bir çiftti. Uzuvarları uzun, gözleri boncuk gibiydi, dudakları ise gergin ve solgundu.

Havayı kokladıktan sonra, “Eski kralımız, bir insan ve... Yarı ilginç bir şey,” dedi bakışlarını bize çevirerek. O yoğun, iğrenç büyüünün etrafımızda harekete geçtiğini hissettim.

Des’in babası öne çıktı. “Tahtın gerçek vârisi olarak...”

“Orada dur dostum,” dedim. “Bu iki hoş *reaveler* ile konuşacak kişi sen değilsin.”

Bu hoş *reaveler* bizi canlı canlı yemekten çekinmeyecekmiş gibi görünüyordu.

“Gece Kralı o çukurun dibinde,” dedim çukuru işaret ederek. Oradan garip, insani olmayan sesler geliyordu.

Orada *yaşayan* şeyler her ne ise bu dünyaya ya da diğere ait değıl gibiydi. Ve ben birazdan onlarla karşı karşıya kalacaktım.

*Reave*lerden biri o çarpık ağızıyla, “len herkes çukur’un dibini boylar,” dedi.

“Yanlış anladınız,” dedim sakince. “Size kralınız orada dememin sebebi öldüğü için değıl, o deliğ inip onu oradan çıkaracağım içindi.”

“İnemezsin,” dedi biri. “Yasak.”

Diğərinin burun delikleri genişledi, yeniden havayı kokladığına dair bir izlenime kapıldım.

“İneceğim ve,” diye ısrar ettim, “ne siz ne de başka biri, hiçbiriniz beni durduramayacak,” diye buyurdum, sesim harmonik çıkmış büyüm havada yoğunlaşmıştı.

“Orada yolunu bulamazsın,” dedi diğeri ve yolumdan çekildi.

“Dua edin ki bulayım,” dedim, “yoksa sizi de oraya kendimle birlikte srklerim.”

Karanlıkta bazı yaratıklar tısladı, çukur’dan heyecanlı sesler yükseldi.

Seslerden birinin, “Taze kan,” dediğini duydum.

Evet, diye mırladı sirenim, *dökülecek çok fazla taze kan var.*

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu *reave*.

“Aynen yle,” dedi Temper. “Sen bizi dinlemiyor musun?” Büyücünün gücü çatırdamaya başladı.

Burada tartışarak zaman kaybediyorduk. Her geçen dakika Des benden daha da uzaklaşıyordu.

Gücümü sonuna kadar serbest bıraktım, vücudum sihrin atışıyla zonkluyordu. “Çukur’a gidiyorum ve kralınızla geri döneceğim. Kimse beni durdurmayacak ve bana ya da insan arkadaşşıma zarar vermeyecek.”

“Beyaz saçlı perinin ağzına sıçabilirsiniz,” diye ekledi Temper asabi bir şekilde ve karşılığında Gallgehar’dan kötü bir bakış aldı.

Emirlerime karşılık olarak *reaveler* gözlerinde kötücül bir parıltıyla geri çekildi.

Temper’a bakış attım. “Burada ayrılıyoruz.”

“Ne demek ‘burada ayrılıyoruz?’” diye sordu sitemkâr bir şekilde.

“Peşimden Çukur’a inmeyeceksin,” diye emrettim.

Gerçekten de ölümler diyarına girmesine izin vereceğimi mi sanmıştı?

“*Sakın* beni burada bırakayım deme.” Öfkelendiğinin belirtisi olarak sihri teninde kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. “Bu işler böyle *yürümüyor*.”

Bu işler arkadaşşımanın ölümüne izin vermeyeceğim şekilde yürüyordu.

“Seni seviyorum, Temper ama bu benim savaşımlarım.” Arkadaşımlarım bugün ölmeyecekti. “Yirmi dört saat içinde geri dönmezsem o zaman beni aramak için peşimden gelebilirsin.”

Tanrım, lütfen bana tükürdüğümü yalatma.

“Hayır, beklemeyeceğim,” diye karşı çıktı.

Kolunu yakaladım. “Bunu yapmam gerek, Temper.” Ona resmen yalvarıyordum.

Bir an için bana baktı ve sonra kolunu elimden kurtarıp bana sıkıca sarıldı. “Kendine dikkat et, en azından bana bunun sözünü ver.”

Ona sıkıca sarıldım. “Söz.” Bu, ikimizin de duymaya ihtiyaç duyduğu bir yalandı.

“O orospu çocuğunu öldür,” diye ekledi.

Omzuna doğru başımı salladım. “Öldüreceğim.” Ya da en azından deneyecektim. Ölümsüz bir şeyi nasıl öldürecekimden ben de henüz emin değildim.

Temper’ı bırakıp geri çekildim. Beni durdurmaya kalkışmadı ama yüzündeki buruk ifade neredeyse vazgeçmeme neden oluyordu.

Arkasından peyda olan ateş gözüme ilişti. Des’in babası, alevlerden bir yılan gibi uzaklaşmaya çalıştı.

“Galleghar, dur,” diye emrettim.

Adımının ortasında durdu.

“Yanıma gel.”

Robotik bir şekilde yanıma döndü, büyümle mücadele ederken adımları temkinliydi.

Kurbanlarım büyümle mücadele edemeyeceklerini asla öğrenemiyorlardı.

Önümde durunca başımı yana eğerek ona baktım. “Gerçekten de gitmene izin vereceğimi mi sandın?”

Tutarsız bir şeyler söylendi.

“Ne hoş,” dedim. Bunun Des’in söyleyebileceği türden bir şey olduğunu fark edince kalbim sızladı. “Rehberim olacaksın derken beni ta en dibe kadar götüreceğini kastetmiştim.”

Bana kötü bir bakış atsa da itaatkâr bir şekilde Çukur'un ucuna kadar ilerledi.

Peşinden gittim. Düzinelerce perinin meraklı bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım, hepsi bir sonraki adımımızı bekliyordu.

Des'in babası zifiri karanlığa doğru baktı.

"İlerle," dedim. "Hırsız'ın krallığına giden yolu göster."

"Bunun bedelini canınla ödeyeceksin," diye yemin etti.

Ben daha cevap veremediğim Galleghar'ın kanatları ortaya çıktı. Bu görüntü karşısında boğazımda bir yumru belirdi. Koyu renkli ve pençe uçluydular.

Des'inkine çok benziyor.

Galleghar uca geldi ve karanlığın içine daldı.

Teninde kıvılcımlar çakmaya devam eden Temper'a bir bakış attım, gücünü zar zor kontrol altında tutabiliyordu. Arkada bırakıldığı için çok içerlemiş görünüyordu.

Ona doğru elimi kaldırdıktan sonra Çukur'un ağzına yanaştım.

Kanatlarım ortaya çıktı ve kontrollü bir şekilde aşağı inebilmem için genişçe açıldı.

Galleghar'ın yol göstereceğini düşünerek hata yapmıştım. Çukur'un karanlığı, Galleghar da dahil *her şeyi* yutmuştu sanki. Toprağın altındaki bu oyuğu aydınlatan tek şey bendim ve tenimin parıltısı burada yaşayan ürkütücü perilere yansıyor.

Duvarlara yapışmış tüysüz, çıplak yaratıkların vücutları bir deri bir kemik kalmış, uzun süredir kullanılmayan kanat-

ları buruşmuştu. Yanından geçerken biri bana hırladı, ağzını kocaman açmış olan bir başkası havayı kokladı.

Bu periler gerçekten de kâbuslarda yer bulan şeylerdi.

Kanatlı, pericik benzeri yaratıklar havada hışımla ilerleyerek ön cama yapışan böcekler gibi bana çarptılar, gücüm ve parıltım onları üzerime çekiyordu.

“Zarar görmeden geçmeme izin verin,” diye emrettim. Aşağı inerken, etraftaki diğer periler de duysun ve itaat etsin diye bu emri defalarca tekrarlamam gerekti.

İndikçe indim, buranın bir dibi varmış gibi görünmüyordu. Tahminime göre bu çukurun dibi beni ya süzülen adanın kalbine götürecekti... Ya da eli boş bir şekilde, doğruca adanın dışına, gece göğünün altına çıkaracaktı. Ama Çukur’un bizi doğrudan Hırsız’ın krallığına götürmesi gerekiyordu.

Ancak o zaman inanacaktım.

Sıcaklık düştü, hava gitgide soğumaya başladı. Dibe doğru indikçe yaratıkların dış görünüşleri değişiyordu; buradaki garip görünümlü periler kördü, vücutları solgun ve tombuldu, karanlıkta işlevsiz kalmaktan gözleri perdelenmişti.

Nihayetinde hava duruldu ve artık etrafta peri göremez oldum. Arada uluma ya da tiz bir çığlık duysam da çok geçmeden onlar da kesildi.

İşte bu, ölüm gibi bir histi. Sessiz bir mezar, durgun bir hava. Parıltımla beliren toz zerrecikleri havada donmuş, ısıldıyordu.

Bir anda yer altımda belirmeye başladı.

Bir yığın kemiğin üzerine düştüm, kırılğan kemikler

ağırlığının altında ufalandı. Bir toz bulutu yükselip yoğun bir şekilde havaya saçıldı.

Üzerimi çırpıp etrafıma bakındım. Kemikler, kemikler ve kemikler... Onun dışında pek bir şey göremiyordum. Kafatasları, uylukkemikleri, kaburgalar ve daha birçok iskelet parçası. Bakmaya devam ettikçe aralarında kararmış zırhlar olduğunu fark ettim. Metal bir kalkanın üzerine hilal işlenmişti. Başka bir miğfer de aynı işareti taşıyordu.

Gece askerleri.

Siktir.

“İşte buradasın.”

Başımı hızla kaldırdığımda Galleghar’ın karanlığın içinden çıktığını gördüm. Kanlar içindeydi, kıyafetleri paramparça olmuştu. Derisinin her yerinde ısırık izleri vardı ve bazı bölgelerde eti kopmuştu. İyileşiyordu ama her bir yarası, Çukur’da yaşayan perileri uzaklaştırmak için etkileme büyüm olmasaydı başıma geleceklerin acımasız birer hatırlatıcısıydı.

Dönüp kemiklere baktım.

“Gece askerleri neden buraya gelmiş?” diye sordum.

Galleghar gereksiz bir tavırla kemiğe tekme atıp kenara fırlattı.

“Uzun zaman önce Ölüm ve Yeraltı Krallığı’nı işgal etmiştim.”

İçim dehşetle doldu. Bütün o kemikler, Galleghar’ın buraya —ölmeye— getirdiği perilere aitti.

“Burayı aydınlat,” diye emrettim ona.

Galleghar birkaç saniye boyunca yalnızca bana baktı. Sonra elini kaldırıp bir ışık küresi meydana getirdi. Işık kü-

resi düşmüş kralın avucundan yükselerek havada süzülmeden önce büyüdüğü büyüdü ve parlaklaştı.

Artık etrafa daha iyi bakma şansı bulmuştum. Göz alabilirdiğine kemiklerle dolu bir okyanus gibiydi. Burada *binlerce* ceset olmalıydı.

“Neden?” diye sordum kemiklere göz gezdirirken.

“Hırsız’ın hükümdarlık edeceği bir diyara ihtiyacı vardı.”

Hışımınla Galleghar’a baktım. “Ne demek Hırsız’ın hükümdarlık edeceği bir diyara ihtiyaç vardı?”

Des’in babası bana gizemli bir şekilde güldü. “O bir işgalciydi.”

Gözlerim önümdeki mezarlığa kaydı. “Ve sen de ona yardım ettin.”

Galleghar krallığı ele geçirmek için buraya bir ordu getirmişti. Hırsız çalıntı bir tahta geçebilsin diye bu askerlerin ölmesine izin vermişti.

Yüce Tanrım.

Burayı eskiden başka bir hükümdar yönetiyordu. Şu anda muhtemelen Hırsız’ın buyruğu altında olan bir hükümdar. Onlar için ölümden sonraki dünyanın nasıl bir yer olacağını düşününce ürperdim.

“Ettim.”

Galleghar benden uzaklaştı, eski askerlerinin kemikleri ayaklarının altında çatırdadı. Ama o bunu umursamadı bile. Neden umursayacaktı ki? Ona göre periler yalnızca işe yaradıkları sürece değerliydi.

“Bu taraftan,” dedi omzunun üzerinden. “Tabii fikrini değiştirmediyse.”

Bu ürkütücü mezarlığın içinden ilerledik. Ölen askerlerin yanı sıra, burada yaşamış ve ölmüş yaratıklarında da kemikleri vardı. Daha önce böyle bir şey gördüğümden ya da bir daha görebileceğimden emin değildim.

Galleghar'ın aydınlattığı ışık tepemizde bizimle birlikte hareket ediyor, önümüzdeki devasa kemeri aydınlatıyordu. Bulunduğumuz tarafa ölülerin kemikleri yayılmışken diğer taraf görüşümüzü engelleyen, yoğun, kıvrılarak yükselen bir dumanla kaplıydı.

Düşmüş kral arkasına bile bakmadan kemerin altından geçti ve içine girdiği duman dalgalandı.

Tereddütte kaldım.

Bir planım ya da Ruh Hırsızı'nın sonunu nasıl getirebileceğime dair bir bilgim yoktu. Sahip olduğum tek şey kararlılığım ve silahlarımdı.

Umarım bunlar yeterli olurdu.

Derin bir nefes alıp kemerin altından geçtim ve resmi olarak Ölüm ve Yeraltı Krallığı'na adım attım.

BÖLÜM 41

BİR BAHÇE GÖRMEYİ BEKLEMİYORDUM. Gerçi içindeki bitkilerin isimleri muhtemelen kankökü ya da şeytan zehriydi ama yine de bahçeydi işte. Üzerinde durduğum taş yolun iki yanında bitkiler uzanıyordu.

Galleghar yirmi adım kadar ötemde, arkasına bakma zahmetine bile girmeden taş yolda yürüyordu. Uzaklarda, soluk taştan yapılmış bir saray gece göğüne doğru uzanıyor, kuleleri bir canavarın kemiklerini andırıyordu. Kale bir okyanusun kıyısına kondurulmuştu.

Ölümden sonraki hayatta bir *okyanus* vardı. Sirenim bunun üzerine kıpırdandı.

Hava hâlâ buz gibi ve hareketsizdi ama burası, bakımlı bahçeleri ve tepesindeki gece göğüyle tıpkı Ötedünya'daki diğer yerler gibi görünüyordu. Hayal ettiğim ölüm diyarına hiç benzemiyordu.

Saraya giden taş yolda Galleghar'ı takip ettim. Tüm bu süre boyunca da tek bir ruh bile görmedik.

Hırsız burada bir yerlerdeydi. Onun kara büyüünün her yönden baskı yaptığını ve görünmeyen gözlerinin üzerim-

de olduğunu hissedebiliyordum. Yakınlardaysa eğer kendini göstermiyordu.

Galleghar devasa kapılara doğru yürüdü. Gidip yanında durdum.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

Cevaben devasa kapılar açılmaya başladı.

Galleghar bana ürkütücü bir şekilde gülümsedi.

“Önden buyur,” dedi, ilerlememi işaret ederek.

Ve o arkamda mı kalacaktı? Hiç sanmıyorum.

“Yolu göster,” diye emrettim.

Düşmüş kral bana uzun uzun baktı, sonra kalenin içine adım attı ve ben de onu takip ettim.

İçeride ayak seslerimiz yankılanıyordu. Bir hol, yanlarda masalar, goblenler ve kalenin duvarlarında biten garip bitkiler vardı. Kısaca ölülerin krallığının kalesi de bulunduğum diğer peri sarayları gibi görünüyor ve yaşadığım bu deneyimi ürkütücü derecede gerçek kılıyordu.

Ölüm ve Yeraltı Kralı’nın sarayına adım attığım anda kendi faniliğimin farkına vardım. Sanki yaşayanların diyarından fazla uzaklaşmışım gibi geliyordu.

Ama sonra kalbim atmaya başladı ve Des’le aramızdaki bağın hafif çekimini hissettim. Neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Şaşkınlık dolu hafif bir sesle elimi göğsüme bastırdım.

Onu hissediyordum. Zayıf bir histi ama onu *hissedebiliyordum*.

Pazarlıkçım. O ortadan kaybolduğu anda dünyam dönmeyi kesmişti. Şimdiyse yeniden dönmeye başladığını hissedebiliyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlik her yerimi kaplamıştı. İçime odaklandım, eşimin nerede olduğunu bulmak için bağımızı kullanmayı denedim.

Bunu daha önce bir defa yapmıştım ve işe yaramamıştı. Oysa şimdi içgüdülerimle hareket ediyordum. Galleghar'ın yanından ayrılıp içinden geçtiğim odaların farkına bile varmadan, Ölüm ve Yeraltı Diyarı'na girdiğimden beri içimde yeniden uyanan o sihirli bağa odaklanarak kalenin içinde ilerledim.

İnanmayacaksınız ama Des'le aramdaki çekimin gittikçe güçlendiğini *hissedebiliyordum*.

Bunu yapabiliyordum. Gerçekten de bağımız aracılığıyla eşimin izini sürebiliyordum. Bunun düşüncesi bile neredeyse nefesimi kesiyordu.

Adımlarım etrafta yankılandı. Gittikçe yaklaşıyordum. Hissedebiliyordum.

Girdiğim sonraki oda yerden tavana kadar, her biri kavanozlar, iksir şişeleri, başlıkları altın yaldızlarla işlenmiş kitaplar ve ne işe yaradığından emin olamadığım aletlerle dolu raflarla çevrelenmişti. Odanın tam ortasındaysa karmaşık işlemeler oyulmuş mermer bir sunak duruyordu ve üzerinde yatan...

"Des." İsmi dudaklarımdan istemsizce döküldü.

Koşmaya başladım.

Çok hareketsizdi. Ölü gibiydi.

Ölmüş olamazdı. Burada, ölümün diyarında ölmüş olamazdı. Burası perilerin ölüm sonrası hayat sürdüğü yerd.

Mermer sunağın yanına vardığımda durdum. Bağımız bir

kez daha kıpraştı ve gördüklerimin bir yanılsama olmadığını doğruladı.

Titreyen elimle ona uzandım. Ona dokunmaya adeta korkuyordum. Boğazıma büyük bir yumru oturdu.

Des'i bulduğumda sevineceğimi düşünmüştüm. Ancak bunun yerine onu yeniden kaybediyorum gibi hissetmişim.

Uzun kirpikleri yanaklarını gölgelemiş, beyaz saçları etrafına saçılmıştı. Masalarda büyülenerek sonsuz bir uykuya dalan o insanlara benziyordu. Çok güzeldi ve ona bakmak yüreğimi parçalıyordu.

“Des,” dedim yeniden, yalvaran bir sesle. Titreyen elimle yanağına dokundum, teni nemli ve soğuktu. “Uyan.”

Hareket etmedi.

Parmaklarım yüzünde aşağı doğru kaydı, çenesinden boynuna doğru ilerledi ve kalbinin üzerinde durdu. Avucumu bastırdım. Elimin altında kalbi ağır ağır atıyordu.

Yaşıyordu, şu anda yaşamak ne anlama geliyorsa artık.

Birkaç saniyelik bir rahatlamadan sonra uyuyan askerlerin de teknik olarak yaşadığını ama buna benzer bir koma halinde olduklarını hatırlayınca gücümün çekildiğini hissettim.

Bu düşünceyle bir parçam öldü. Gece Kralım ne hale gelmişti.

Arkamdan bir adamın dilini şaklattığını duydum.

“Sen buraya ait değilsin.”

Bu tanıdık sesle tüylerim diken diken oldu.

Döndüm, titreyen meşale ışıklarının ve şamdanların anormal karanlığı aydınlattığını ilk kez fark ettim.

Ruh Hırsız tam orada duruyordu; tıpkı rüyalarımda göründüğü gibiydi. Simsiyah saçlar, çekik, boş bakışlı gözler. Solgun bir ten ve yüzünün geri kalanına tezat oluşturan yumuşak dudaklar.

Nihayet yüz yüze gelmiştik.

Alkış tutmaya başladı. “Aferin, aferin, büyücü. Beni nasıl bulacağını çözdün. Ben de senin problem çözemeyen biri olduğunu düşünüyordum. Yalnızca doğru” –gözleri Des’e kaydı– “*teşvike* ihtiyacın olduğunu bilmeliydim.”

Tenim hâlâ parlıyordu, şu anda gücümü sonuna kadar serbest bırakmıştım.

“Eşimi uyandır,” diye emrettim.

Hırsız’ın gözleri ilgiyle parladı. Des’e doğru yürüdü ve bir an için eğilip Gece Kralı’na baktı. Bir elini Pazarlıkçı’nın yüzünün üzerinde havaya kaldırdı. Kara büyünün avucunda toplandığını hissettim ama sonra elini kapatıp büyüü geri çekti.

“Sanırım canım yapmak istemiyor,” dedi.

Bize nasıl karşı koyabilir?

“Şaşırmış gibi bakma,” dedi. “Sihrinin benim üzerimde işe yarayacağına gerçekten de inanmıyordun, değil mi?” Hırsız’ın gözleri parladı ama büyümden etkilenmiş bir peri gibi görünmüyordu.

Bana doğru yürürken onu öfkeli gözlerle izledim.

Tam önümde durdu. “Söyle bakalım, beni öldürmeyi ve eşini geri almayı nasıl planlıyorsun?” Bir parmağıyla silah kılıflarımdan birini kaldırdı. “Sanırım bu silahlarla? Onları bana karşı kullanmayı mı umuyordun?” Hırsız’ın dudakları

kıvrıldı. Bıçağı kınından çıkarıp bir kenara fırlattı. “Sana bu haberi vermek istemezdim ama getirdiğin bu minik oyuncakların herhangi biriyle beni öldüremezsın.”

Ve... Planlarım böylece suya düştü.

Hırsız ağır ağır etrafımda dönerken uzanıp diğer silahları da topladı. Tüm bu süre boyunca sıkkın ve umursamaz görünüyordu.

Konu kapanmıştı. Buraya eşimi kurtarmaya gelmiştim ve Hırsız elimdeki hiçbir silahla ona zarar veremeyeceğimi kanıtlamıştı.

Ondan uzaklaştım, üzerimdeki silahların hepsini almamış olmasına rağmen gitmeme izin verdi. Bacağıma bağlı olan hançer hâlâ yerinde duruyordu ve baldırımda da bir başka bıçak kılıfı asılıydı. Beni bu kadar silahla serbest bıraktığına göre ona karşı gerçekten işe yaramaz olmalıydılar.

Dikkatim yeniden Des’e döndü. Gece Kralı hâlâ ölü gibi yatıyordu. Kalbim tam burada, bu sunağın üzerinde yatmıyormuş gibi davranabilirdim ama Hırsız bunu çoktan anlamıştı.

Ellerimi ruh eşimin kollarının üzerine yerleştirdim, ürkütücü derecede soğuktu. “Ona bunu neden yaptın?”

Hırsız yanıma geldi. “Niyetimi anlasaydın bu sorunun cevabını da bilirdin.”

Karşılık vermek için Hırsız’a döndüm. Ama o, tıpkı Des ve Galleggar’ın yaptığı gibi birdenbire ortadan kayboldu.

Onun kara, acımasız büyüsunü çevremde hissettim. Peri büyüsunün de ötesinde bir vahşiliği vardı. Havada toplandı ve sonra aşağı, Gece Kralı’na doğru kaydı, *eşimin* içine yerleşerek tamamen yok oldu.

Parmaklarımın altında Des'in kolu seğırdi. Bu hisle irkildim ve sonra kollarını daha sıkı kavradım.

“Des?”

Gözleri kıpraştı ve dudakları sanki bir şey mırıldanıyormuş gibi hareket etti. Ama aksine aramızdaki bağ daha da zayıflamış gibi görünüyordu.

Yüce Tanrım, ne oluyordu?

Vahşi, kötücül büyü Des'ten uzaklaştı ve o, bir kez daha hareketsiz kaldı.

Bağımız yeniden güçlenirken göğsümü ovuşturdum.

“Eh, denemeye değerdi.”

Hırsız arkamda belirince irkildim.

“Birkaç günüm daha olmasını ummuştum,” dedi. “Belki o zaman formum” –gömleğini düzeltti– “biraz daha... Senin zevkine uygun olurdu.”

Ona doğru döndüm. “Neden bahsediyorsun sen?” Bu soruyu sorarken aniden anladım.

Hırsız eşimin bedenini istila etmeye çalışıyordu.

İçim dehşetle doldu.

Niyeti bu muydu? Tıpkı Yeşil Adam'da olduğu gibi Des'in bedenine girmek? Gece Kralı'nın vücuduna girip eşimin yüzüyle bana korku salmak?

Onun kötülük dolu ifadesine bakarken midemden boğazıma safra yükseldi.

Sakın, diye uyarmak istedim onu. Aşılabilir çizgiler ve *asla aşılmaması gereken çizgiler* vardı. Ruh eşim olarak ortalıkta gezmek ikinci kategoriye giriyordu.

Ama elbette bunu dile getirmediğim çünkü korkularımı ne

kadar açık edersem Hırsız'ın onlardan faydalanma olasılığı o kadar artıyordu.

Bunun yerine, "Bu senin gerçek yüzün mü?" diye sordum.

"Gerçek bir yüzüm olduğunu kim söyledi?" diye cevapladı.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Bu, olmayı seçtiğim şekil, yani şimdilik," dedi Hırsız.

Ayak sesleri konuşmamızı böldü.

Galleghar hafif sinirli bir şekilde odaya girdi. Ya da bu onun normal ifadesiydi.

Muhtemelen normal ifadesiydi.

Galleghar ilk önce sunağın üzerinde yatmakta olan oğluna sonra da bana çok yakın duran Hırsız'a baktı.

Ortağına bakarken gözleri kısıldı. "Beni nasıl bu insanın ellerine bırakırsın?" diye suçladı.

Ruh Hırsız'ı benden uzaklaşarak Galleghar'ı süzdü. Bu bakışların ardında ne bir dostluk belirtisi ne yumuşaklık ne de bu ikisinin yakın olduğunu belli edecek herhangi bir şey vardı, en ufak bir duygu belirtisi hissedilmiyordu.

"Tam olarak ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu Hırsız. "Gece Kraliçesi askerlerimi uyuşturdu."

"O bir kraliçe *değil*," dedi Galleghar öfkeyle.

"Kraliçe," diye ısrar etti Hırsız.

Galleghar bana açık açık onunla aynı fikirde olmadığını belli eden bir bakış attı.

"Onu öldürmen gerekirdi," dedi Des'in babası. "O siktiğimin planına ne oldu?"

Barbos'taki saldırıyı hâlâ hatırlıyordum, Hırsız orada öl-

meme izin vermemiştir. Görünüre göre buna şaşıran tek kişi ben değildim.

Havada bir şeyler kıpırdandı ve Hırsız'ın büyüü girdap haline dönmeye başladı. Şiddetli bir şekilde hareket ediyordu.

“Onu öldürdüm. Mara'nın ormanında,” diye cevapladı Hırsız sakince.

“Ama hâlâ karşıda duruyor,” dedi Gallagher. “Barbos'ta eline mükemmel bir fırsat geçmişti ama yapamadın. Daha da kötüsü, şansın varken yapamadığın halde onun işini benim bitirmeme de izin vermedin.”

İkisi birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Bense ölümümü konuştukları halde tüm bu durum karşısında garip bir şekilde sakindim.

“Buraya gelerek hata yaptın,” dedi Hırsız.

“Hayır,” Galleghar'ın sesi yükseliyordu, “bu aptal ölüm-lüyü takıntı haline getirerek o lanet hatayı yapan *sensin*. Bir planımız vardı ama sen kararları sakinle almaya başladın.”

Oda adeta güçle çatırdıyordu. Bir şeyler olmak üzereydi.

“Öldür onu,” dedi Galleghar bize yaklaşarak. “Ya da bırak ben yapayım.”

Hırsız ona bıkkın bir bakış attı.

“Öldür onu,” diye ısrarcı bir şekilde tekrarladı Des'in babası.

Büyüsü havayı dolduruyordu ama Hırsız yine de kıpırdamadı.

Bu yeterli bir cevaptı.

Galleghar'ın üstdudağı kıvrıldı. “Bir *yemin* etmiştin. Pa-yına düşünme yap ve öldür.

“Hayır.”

GÜM!

Büyü havayı yardı ve Galleghar geriye doğru savruldu. Bedeni duvardaki raflara çarptı ve kitaplar, kemikler ve şişeler etrafa saçıldı. Galleghar yere yığıldı ve inlemeye başladı.

Hırsız’ın şekli bir serap gibi dalgalandı, büyüğü o kadar güçlüydü ki ışığı büküyordu. Hırsız’ın etrafında bir karanlık toplanarak odayı kararttı.

Bu Hırsız’ın Galleghar’dan ödünç aldığı güç müydü yoksa kendisinin miydi bilmiyordum ama Des’inki gibi olağanüstüydü.

Des’in babası yattığı yerden şok olmuş bir halde bakıyordu. “Yeminbozan,” diye fısıldadı.

“Neden bu kadar şaşırdın bilmiyorum,” dedi Hırsız. “Yani sen kendin demedin mi, Barbos’ta şansım varken onu öldürmedim diye.”

Galleghar’ın sesi yükselmeye başladı. “Bir anlaşma yapmıştık!”

“Bir yeminin beni bağlayabileceğini mi sanmıştın?” Hırsız elini kolunu sallayarak Galleghar’a doğru yürüdü. “Doğam hakkında bu kadar şey öğrendikten sonra bile bir yeminin yeterli olacağını mı düşündün?”

“Seni özgür bıraktım,” dedi Des’in babası.

Hırsız bir el hareketi yaptı ve sihir, Galleghar’ın göğsünü kemiklerine kadar kesti.

Bu ani saldırıyla irkildim, Des’in babası bile şok içerisinde çılgılık attı.

Bana döndü. “Beni azat et!” diye yalvardı Galleghar.

“Azat etmek mi?” diye sordum. *Neyden?*

“Sihrin beni hâlâ bağlıyor,” diye açıkladı. “Beni büyü-
den azat et.”

Hırsız güldü. “Ortadan kaybolmanın seni kurtaracağını
mı sandın? Evrenin en karanlık köşesine de kaçsan seni bu-
lurum. Benden kaçacak güvenli bir yer yok.”

Sözlerini doğrularcasına büyüyle darbe ardına darbe
indirdi. Galleghar’ın vücudu her biriyle sarsılırken darbeler
etini parçaladı. Eski kral acıyla ya da öfkeyle çığlık attı.

Doğrulamaya çalıştı. “Lütfen,” diyerek bana tekrar yal-
vardı.

Hırsız güldü. “Şimdi de köleye mi yalvarıyorsun? Akıntı
nasıl da tersine dönüyormuş, dostum. Ben de onu öldürmek
istediğini düşünmüştüm.”

Ruh Hırsız, yüzünde hafif tebessümle bileğini ileri geri
oynatmaya devam ederek Galleghar’ı santim santim kesti.

“Ödediğin bedelden pişman mısın?” diye sordu.

Ama Galleghar’ın söyleyecek sözü kalmamıştı, yüzü ke-
siklerle doluydu. Nasıl bir yenileyici güce sahipse, onu ya
kullanamıyor ya da kullanmak istemiyordu.

Bir noktadan sonra yüzümü çevirdim. Ben de her yaratık
kadar kana susamıştım ama intikamla sadizm arasında ince
bir çizgi vardı. Bu ikincisiydi.

Arkamdan gelen boğuk sesleri duymazdan gelerek mer-
mer sunağa, Des’e döndüm.

Usulca yanağını okşadım. *Bizi buradan nasıl çıkaracağım?*

“Pazarlıkçı,” diye fısıldadım, “bir anlaşma yapmak isti-
yorum.”

Hiçbir şey olmadı. Bir şey olmasını da beklemiyordum zaten ama yine de hayal kırıklığı yaşadım.

Diğer elim Des'in kolunun üzerinde yukarı kaydı, bronz savaş nişanelerinin soğukluğunu tenimde hissettim. Uyumlu tacı başının üzerinde duruyordu. Kral gibi görünmesi gereken bir an olsaydı, o tam da şu an olurdu, burada ölü gibi yatarken.

Galleghar sessizleşti, eti kesilirken çıkan o ıslak ses durdu. Sessizlikte Hırsız'ın ayak sesleri tehlike çanları gibi yankılandı.

Yanıma gelip laubali bir şekilde elimi tuttu ve beni Des'ten uzaklaştırdı.

“Gel,” dedi, “Sana gösterecek pek çok şeyim var.”

Direndim. “Onu uyandır.”

“Peki.”

Tepkisine şaşırarak dönüp onunla yüz yüze geldim.

Hırsız bana çok yakın duruyor, beni sunağa bastırıyordu.

“Söyle bana,” dedi, “eşini uyandırmak için ne yapardın?”

Her şeyi.

Cevap vermedim. Vermeme gerek de yoktu. Hırsız zaten biliyordu.

Bana doğru eğildi. “Eşinle birlikte sık sık oynadığınız küçük bir oyun vardı; doğruluk ve cesaret. Neden biz de demiyoruz?”

Üstdudağım öfkeyle kıvrıldı.

Bu bizim küçük oyunumuz ve güven bana büyücü, daha yeni başlıyoruz.

“Ee, doğruluk mu yoksa cesaret mi?” diye sordu, ifadesiz gözleri parlıyordu.

“İkisi de değil.”

“Korkarım böyle bir seçenek yok,” dedi. “Neden basit bir cesaret oyunuyla başlamıyoruz: Dokun bana.”

“Hayır.”

Hırsız durakladı ve sonra gülümsedi. İşte o anda benim itaatsizliğimi her şeyden daha çok istediğini anladım.

Des’e döndü. Bakışlarını izlerken mideme bir huzursuzluk çöktü.

Aniden Gece Kralı’nın sırtı yay gibi kasıldı ve bağırmaya başladı.

Bu ses karşısında neredeyse dizlerimin bağı çözüldü.

Çok fazla acı çekiyordu. Bağımızda yankısını hissedebiliyordum.

“Dur,” diye fısıldadım.

Hırsız beni duymazdan geldi ve Des bağırmaya devam etti, gözleri hiçbir şey görmüyordu. Ses boğazımı düğümledi.

“Dur!”

Tepki vermemeye devam etti.

Nefretimi ve öfkemi yuttum. Bir an için, karanlık, ulaşılmaz ve hiçbir şeyin zarar vermediği Des gibi olduğumu hayal ettim.

Hırsız’a baktım. Hayatım boyunca kimseyi öldürmeyi bu kadar çok istememiştim. Ama onu öldürmek yerine elimi kaldırıp Hırsız’ın yanağını okşadım.

Des’in çığlıkları hâlâ devam ediyordu.

Hırsız’ın gözleri bana kaydı. “Daha fazlasını yap,” diye emretti. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

Kişiyi kontrol etmenin birçok yolu vardı ancak şantajla kontrol altında tutmak bunların en kötüsü olabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp eşimin dehşet verici bağırtılarını duymamaya çalıştım. Hırsız'ın yüzüne yaklaştım ve çok hafif bir şekilde dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Hırsız'ın kara büyüsünün tadını az da olsa alabiliyordum. Bu, beni kendisini öpmeye zorladığı geçmiş günleri hatırlattı.

Adeta kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Des'in bağırışları nihayet dindiğinde elimi indirip pcğe son verdim.

Hırsız bana gülümsedi. "Sanırım ben bu oyunu çok ama çok sevmeye başladım."

Bunun için onu geberteceğim.

"Ah, bana öyle bakma, Callie. Sen de bunu sevmeyi –ya da bununla *yaşamayı*– ğreneceksin. Ne de olsa eşinin anlaşmasının bir kısmı da buydu."

Ne?

"Des seninle bir anlaşma mı yaptı?" Kalbim tekledi. Dönüp eşime baktım, yüzü sakindi.

Seninle bir anlaşma yapmıştık, demişti Hırsız'a.

"Ah Desmond, ah, hep sır saklıyor," dedi Hırsız. "Seni kurtarmak uğruna neleri göze aldığını sana söylemedi mi?"

Eşimin uyuyan haline bakmaya devam ettim. Titreyen ışık teninde gölge oyunları yaratıyordu. Belki sadece hayal görüyordum, bilmiyorum, ama sanki karanlık bile onun için yas tutuyordu.

Des, sen ne yaptın?

Des'in kurguladığı ve planladığı her şeyin onu buraya, bu duruma düşürmesi beni kahrediyordu. Pazarlıkçı'yı alt edecek biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Bu şekilde değil.

Hırsız benden uzaklaşarak sunağın etrafında döndü. Onun, böylesine savunmasızken Des'e odaklanması beni ürkütmüştü.

“Gece Kralı'nın meşhur pazarlıklarıyla ilgili çok fazla şey duydum. Ne kadar sinsi, ne kadar kurnaz ve ne kadar merhametsiz olduğunu. Görünüşe göre aşk onun çöküşü olmuş.

“Yakın zamanda bana geldi, sana bunu anlattı mı? Bana geldi ve bir anlaşma yaptı: Onu ya da kıymetli eşini öldürmediğim sürece benim tutsağım olmaya razı gelecekti.”

Oda hafifçe kararır gibi oldu, bir elimi sunağa dayamak zorunda kaldım. Gözlerim Des'e kaydı.

Bu yaşamak değildi. Bu yaşamın gülünç bir taklidiydi.

Ama Des bunların olacağının farkında olmalıydı. Uyuyan askerleri görmüştü ve Hırsız'ın gerçek anlamda yaşamalarını izin vermeden kişileri hayatta tutabileceğini biliyordu.

O zaman neden böyle bir anlaşma yapmıştı?

Hırsız, Gece Kralı'na baktı. “Eşin şu noktayı kaçırdı: Gerçek acı yaşamaya devam etmektir, ölmek değil.”

Des *asla* böyle bir noktayı kaçırmazdı.

Soru şuydu: *Ben* ne kaçıırıyordum?

“Biliyor musun,” diye devam etti Hırsız, “o hâlâ burada. Akli, diğer her şeyi yerinde. Belki onu uyandırırım...” Hırsız'ın beyninde çarkların döndüğünü görebiliyordum.

Hafifçe yutkundum. Eşimin gözlerini açtığını görmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama Hırsız'ın zoruyla değil. Des'in Hırsız'ın yapmaya kalkışacağı şeyi görmesini istemiyordum.

Hırsız aramızdaki bakışmayı bozdu. "Belki bu heyecan verici fikri daha sonra tekrar ele alırsınız."

Yeniden elimi tuttu.

"Onu burada bırakmıyorum," diye itiraz ettim. Bırakmazdım. Şimdi nihayet onu bulmuşken Des'den uzaklaşma fikrine katlanamıyordum.

"Bırakacaksın," diye directti Hırsız, keyfi biraz kaçmıştı. Dişlerimi sıktım. "Zorla da görelim."

Hâlâ parlıyordum ve gücüm sayesinde hâlâ tehlikeliydim.

Güldü, sesi kollarımdaki tüylerin ürpermesine neden oldu. Hırsız'ın tutuşu sertleşti, beni adeta kendine zincirlemişti. "Tıpkı eşine yaptığım gibi seni de uyuşturabileceğimin farkındasın değil mi? Bunu binlerce farklı periye yaptım. Sen de artık leylak şarabının tadına baktığına göre, onlardan farklı sayılmazsın."

Haklıydı. Beni kolayca etkisiz hâlâ getirebilirdi. Tehdidi başımın üzerinde asılı bir bıçak gibi kaldı.

Yüzünü inceledim. "Bunu mu yapacaksın? Tıpkı diğer perilere yaptığın gibi kara büyünü zorla üzerimde mi kullanacaksın?"

Cevabı duymak için konuşmasına gerek yoktu.

"*Yapmayacaksın.*" Aman Tanrım, her şeyi yapacaktı ama bunu yapmayacaktı. Hırsız, sapıkça nedenlerden dolayı dibe vurmamı izlemek istiyordu.

Eli bileğime, altın sarısı pulların tenimi kapladığı yere kaydı. Etimi acı verecek kadar sıktı.

“Bunu hissediyor musun?” diye sordu.

Bir an için bileğimdeki baskıdan bahsettiğini sandım ama sonra göğsümde bir kıpırdanma oluştu. Ne oluyordu? Elim kalbime gitti ve yabancı bir büyü Des’le bağımıza hücum edince sırtım büküldü.

Bir anda paylaştığımız bağ sanki yeniden hayata döndü. Sunağın üzerinde Des kıpırdandı.

Bu his geldiği gibi geçti, eski haline, sönmekte olan bir kora dönüştü. Ruh eşim yeniden hareketsiz kaldı.

“İşte sana da bu şekilde işkence edeceğim,” dedi Hırsız.

Ondan nefret ediyordum. Tanrım, ondan gerçekten nefret ediyordum.

Des’in hayatı avuçlarının içindeydi ve eşimi doğrudan öldürmeyecekse bile bağımızı kullanarak bana şantaj yapacaktı. Emrine uymam için yapması gereken tek şey buydu.

“Şimdi şöyle olacak,” dedi Hırsız, “sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Yoksa Des’i parça parça kaybedersin.” Niyetini vurgulamak ister gibi kara büyüğü havada yoğunlaştı ve Des’in sırtı yeniden büküldü. Korkunç bir rüya gibi eşim tekrardan çılgılık atmaya başladı.

“Dur... Dur!” diye bağırdım, alev alev yanan büyüüm her yere ve her şeye ulaştı. Ancak bu bile pek bir fark yaratmadı.

“Anladın mı?” dedi Hırsız sakince. Acı çekmeye devam eden Des böğürtü koparmayı sürdürdü.

Hiddetim damarlarımda toplanıyordu ama o bağırışlar; sanki bir parçamı öldürüyordu.

“Anladım,” dedim boğuk bir sesle.

Des titredi ve vücudu küt diye taş sunağın üzerine düştü.

“Bunu yaptığına pişman olacaksın,” dedim, zar zor zapt ettiğim bir öfkeyle.

“Hayır, büyücü, bana bir daha karşı gelersen pişmanlık duyacak kişi sen olacaksın.”

BÖLÜM 42

HİRSİZ, DUDAKLARINDA ZAFER DOLU bir gülümsemeyle beni odadan çıkarıp kalenin içinden geçirirken sağda solda bir şeyler gösterdi. İkimiz de biliyorduk ki çalıntı kalesinde eziyet ettiği zavallı ruhlar dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Şu an yalnızca çektiğim acının keyfini çıkarıyordu.

Gözlerini oyacak, dilini keseceğiz...

Hırsız beni sarayın içine doğru götürürken sirenim tüm yol boyunca suçlarının bedelini ona ödeteceğini fısıldayıp duruyordu.

Onu keyfin doruğuna çıkarıp sonra da yok edeceğiz, tıpkı düşmanlarımızı yok ettiğimiz gibi.

Sonunda Hırsız beni balkona yönlendirdi. Durduğumuz yerden ucsuz bucaksız okyanus görünüyordu. Gecenin perdesi altında mürekkep gibi görünen deniz, göz alabildiğine uzanıyordu.

Yanımda duran Hırsız'ın konuşmak üzere olduğunu hissettim.

“Neden buradayım?” diye sordum ona dönerek. “Neden

beni öldürmüyor ya da karşılaştığım diğer periler gibi aciz bırakmıyorsun?”

Öylesi daha kolay olurdu.

Hırsız duraklayıp beni inceledi.

“Neden?” dedi sonunda. “Neden, neden, *neden*? Siz yaratıklar ve sizin düzgün, mantıklı cevap arayışınız. Bir insan âşık olduğunda bunda mantık arar mısınız? Ya da körü körüne nefret mantıklı mıdır? En derin dürtüleriniz bir *hiç* üzerine kuruluyken benden açıklanamaz bir şeyi açıklamamı istiyorsun.”

Böyle bir cevap beklemiyordum. Ruh Hırsız felsefe yapıyordu.

Yaklaştı. “Beni anlamaya çalışmayı bırak. Nedenlerimi asla anlayamazsın. Ben sen ya da herhangi biri gibi değilim.”

Onu inceledim. “Benimle ne yapmaya niyetlisin?”

İşte o anda şeytani gülümsemesi geri döndü. Bir dakika önce neredeyse medeni biri olduğunu düşünürken şimdi hiç öyle gelmiyordu.

“Canım ne isterse onu,” dedi.

Denesin de görelim.

“Eh, o kadarını anladık ama tam olarak ne?”

“Beklenti seni öldürüyor değil mi, büyücü?” Saçımın bir tutamına dokundu, eli aşağı kaydı. “Bu, sana en korktuğun şekilde sahip olacağım, seni becereceğim, o büyüleyici küçük vajinanın tadına bakacağım ve beni ağzına almanı sağlayacağım anlamına geliyor. Ama bununla bitmeyecek. Beni memnun edebileceğin çok fazla şey var. Sana yapmaktan memnun olacağım çok fazla şey. İstedğim şeyleri yapamayacak hale gelene kadar devam edecek.”

Yani ruhum tamamen paramparça olana kadar demek istiyordu.

“Asıl soru, ilgim karşısında senin ne kadar süre hayatta kalacağın. Hayatın artık on yıllarla değil yüzyıllarla ölçülüyor. Zihnini, insan olduğun zamana göre daha dirençli. Ve elbette bağın, aklını kaçırmayı önleyecek ve seni tam da olmanı istediğim vaziyette tutacak. Bana öyle geliyor ki buna uzun bir süre dayanacak.”

Korkunç gerçek şuydu ki Hırsız’ın bağımı bana karşı kullandığının ikimiz de farkındaydık, avucuna düşmüştüm. Çünkü Des’i öyle acı çekerken görmek, ellerimden kayıp gittiğini hissetmek paniklememe neden olmuştu.

“Eğlenceli bir tutsak olmadığımı göreceksin.” Daha önce tutsağıyken de eğlenceli olmamıştı, şimdi de olmayacaktı.

“Aksine, bence fazlasıyla eğlenceli olacaksın.”

Benim için planladığı geleceği hayal dahi edemiyordum. Tüm o dakikaları, saatleri, günleri, yılları, hatta *yüzyılları*. Hepsi ürkütücü, çarpık bir korku gösterisiydi.

Belki burası cehennemdi ve bu da oraya yaklaştığının ilk işaretiydi.

Kaşlarımı çatarak okyanusa göz attım. Geceye doğru uzanıyordu, ötesinde ne olduğu –bir şey varsa eğer– net olarak görünmüyordu.

Kale arazisinden uzayan iskelede, yelkenleri paramparça olmuş ve gövdesinin bir kısmı suya gömülü yalnız bir gemi demir atmıştı. Şiddetli bir şekilde yan yatmıştı, arması gevşek bir şekilde öylece sarkıyordu, bayrağı hareketlendirecek tek bir esinti bile yoktu.

Bir anda durumun tuhaflığıyla şaşkına döndüm.

Ölüm ve Yeraltı Krallığı'nın neden garip bir okyanusun hemen yanında bir sarayı vardı? Neden orada bir gemi vardı? Ve neden o gemi böylesine hasar almıştı?

Cehennem ve ahiret demişken...

Etrafıma bakındım. "Bütün ölümler nerede?"

Kanlı canlı ya da hortlak olarak bu koridorları dolduracaklarını düşünüyordum ama Des, Galleghar ve tabii ki Hırsız dışında tek bir ruh bile görmemiştim.

Hırsız bana baktı. Zihni çok gizemli bir yer olmalıydı. "Yakında onları sana göstereceğim."

Bu gizemli cevapla beraber elimi tuttu ve beni yeniden, yara izi gibi görünen kırmızı sarmaşıkları ve solgun taş duvarları olan sarayın içine yönlendirdi.

Birkaç odanın yanından geçtik. Her biri bir öncekinden farksızdı. Sonuncusunun da öyle olmasını bekledim ama değildi. İçine girdiğimizde tanımadığım birini gördüm.

Demir prangalara vurulmuş bir peri; boynu, bilekleri, ayakları. Kalın demir zincirler prangaları birbirine bağlıyordu.

Kabaran derisini görünce nefesim kesildi.

Peri yalnız değildi. Yanında ruhani parıltıya sahip bir kadın vardı.

Şaşkınlıkla kadının öldüğünü fark ettim.

Gizemli cevabından hemen sonra Hırsız'ın bana ölümleri göstereceğini tahmin etmemiştim.

Ölüm böyle görünüyorsa eğer...

Des ölü değildi. Ölmediğini düşünüyordum ama emin değildim. Bu yer gerçeklik algısını çarpıtıyordu.

Prangalı adam bizi tamamen görmezden gelip ölü kadının yanında dikilmeye devam etti.

“Bu adam kim?” diye sordum ikisinin yanından geçerken.

“Kayıkçı Kharion.”

Kayıkçı mı?

“Ölüleri taşıyan adamdan mı bahsediyorsun?” Yeryüzü’nde biz insanların da bununla ilgili efsaneleri vardı. Öte-dünya’da da ölümden sonraki yaşamın bu şekilde işleyebileceğini tahmin etmemiştim.

“Tek silahının güzellik olduğunu düşünürken beni sonsuz bilginle şaşırtıyorsun,” dedi Hırsız.

Gözlerim kısıldı.

“Neden prangalı?” diye sordum.

“Anlaşmazlık yaşadık.”

Ben daha fazla soru soramadan Hırsız beni oradan çıkartıp yola devam etti.

“Nereye gidiyoruz?”

Sabrim taşmaya başlamıştı. Sirenim hâlâ karanlık tehditler fısıldıyordu ama bunların hiçbirini gerçekleştirmeye kalkışmadım; çünkü korkarım hiçbir şey Hırsız’ı durdurmazdı. Sabretmek ve onu şaşırtmak dışında hiçbir şey...

“Nerede kalacağımızı görmek istersin diye düşündüm.”

Ben kalmıyordum. İlk fırsatta Des’i alıp buradan gidecektim yoksa Temper kıcımızı elimize vermek için buraya gelecekti.

Gotik tarzda bir kapının önüne vardık, Hırsız’a şöyle bir bakıp kaşımı kaldırdım. Karşılık olarak bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kapı meşum bir çatırtıyla açıldı.

“Odamıza hoş geldin.”

Odamız.

Gözlerim içeride gezinirken kanım dondu. Cesur ve öfkeli olsam da karşımdaki manzarayla ürperdim. Kırmızı çarşafı yatağın etrafındaki dört direğe, benim için oldukları çok açık demir prangalar ve zincirler takılmıştı.

Odada demirden bir çivili tabut, tavandan sarkan insan boyutlarında bir kafes ve bir tane da işkence çarkı vardı. Duvarlardan ve tavandan zincirler sarkıyordu, her yer demirle ya da deriyle kaplıydı.

Sanki BDSM zindanıyla Engizisyon hapishanelerinin karışımı gibi bir yerdi.

Elim bacağımdaki hançere kaydı.

Öldür onu, o bizi zincirlemeden önce öldür onu.

Hırsız yanımdan ayrılıp çarka doğru ilerledi. “Bunu denemek ister misin?”

“Tarzım değil,” dedim.

Ölümünü izlemek öyle ama.

“Hiç denedin mi?”

Tabii ki hayır. Hafta sonlarımı işkencelerle geçirmiyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum nahoş bir şekilde.

“Bence denemeden nelerden zevk aldığını bilemezsin.”

“Benim zevk almamın senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

Elini çarktan çekti ve bana doğru gelip yanımda durdu. “Öyle olduğunu umsan iyi edersin, büyücü. Yoksa hayatının sonraki iki yüz yılı çok ama çok kasvetli geçer.”

Gerilerek Hırsız'ın uzayan nezaketini bozmasını bekledim. Onun gibiler pek dayanamazdı, asla dayanamazdı. Nezaketini bozmak için bu boktan odadan daha iyi yer mi olurdu?

Ama hiç bozmadı. Elimi tutup beni odadan çıkardı ve koridorun sonuna yönlendirdi.

Saray turunun sonuna geldiğimi düşünerek yanılmıştım.

Yürürken gayet sıradan bir şekilde, "Ölüm Krallarının yollarını nasıl yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

Bu kalede bana başka ne göstermeyi umduğunu bilmiyordum. Belki zindanları? Hırsız gibi puştların bile bir sürü korkunç sürprizi olurdu.

"Onlar –biz– gelinlerini kaçırmak zorunda kalırdı," dedi. "Bir peri için bu çok da sıra dışı bir şey değil. Fark ettiysen, genç erkekleri ve bakireleri kaçırmaktan daha çok hoşlanıyoruz. Olayın heyecanı burada."

"Ancak Ölüm Kralları, şey, onlar işleri daima biraz farklı yapardı. Gelin ve damat seçerken, bir ölünün kılığına bürünüp yeraltından çıkarlardı. Ötedünya'da hep bir peri festivali olurdu. Bu eğlenceler ölüm hükümdarlarının her zaman en sevdiği avlanma yerleri olmuştur."

Gündönümü'nü düşününce tüylerim ürperdi. Yeşil Adam'ın tekrar tekrar beni buluşu...

"Perilerin gizemli yabancıları bu kadar çok sevmesi şaşırtıcı gerçekten. Onlara eğlence ve dans verin, sonra bırakın büyü ve şarapla sarhoş olsunlar... Birkaç söz fısıldayıp bir periyi cezbetmek çok kolaydır."

Her şey yerine oturmaya başlamıştı.

“Ölüm Kralları, isteksiz eşlerini Ölüm ve Yeraltı Diyarı’na çeker, onları Diriliş Havuzu’nda vaftiz eder ve ilelebet kendilerine bağlarlardı.”

Hırsız’ın eli omzuma kaydı, parmakları etime gömüldü. “Ve sonra o gelin ve damatlar burada yaşardı, tıpkı senin yaşayacağın gibi.”

Tabii, öyle bir şeyi rüyada görürsün.

“Elbette beden değiştirmek eş kaçırmaktan daha kolaydır. Ölmüş sevdiğinin bedenine girerek herhangi bir periyi kandırabilirsin.”

Uyuyan askerleri kastediyordu.

“O perileri tek tek yakaladım, hepsi bir bir avucuma düşene kadar onları becerdim ve sihrimi bedenlerine üfledim.”

Uyuyan askerlerle ilgili korkunç gerçeği zaten biliyordum ama Ruh Hırsız’ının anlattıklarını duymak midemi kaldırmıştı.

“Erkekleri sakladım. Ama kadınlar... Bebeklerini onlardan aldım ve bedenlerini geldikleri yere gönderdim.

“Onlar benim ordumdu, karanlığımı yukarıdaki dünyaya taşıdım ve büyümesini bekledim.” Başparmağıyla altdudağını ovuşturdu ve sonra bir kahkaha koyuverdi. “Doğrusunu istersen, tüm bunlar fazla sıkıcı bir hal almıştı... Ta ki Gece Kralı’nı ortadan kaldırma zamanı gelene kadar. İşte o zaman kralın alımlı eşini fark ettim.

“Gölgeler senin hakkında susmak bilmiyorlardı. Gördükleri en güzel insandın. Gece Kralı’nın ruh eşine tapıyorlardı. Konuşturmayı bilersen *eğer* hoş sohbetlerdir.”

Sendeledim ve durdum, Hırsız'ın eli omzumdan kaydı.
 “Gölgelerle konuşabiliyor musun?”

Yüce Tanrım.

Hırsız sinsi sinsi gülümsedi. “Eşinin gölgelerle konuşabilen tek kişi olduğunu mu sanıyordun? Değil. Gölgeler bana da fısıldıyor.”

Bu... Hiç ama hiç iyi değildi. Ama aynı zamanda Hırsız'ın bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini de açıklıyordu. Gölgeler ona casusluk yapıyordu.

Bir kez daha omzumu kavradı ve beni tekrar yürümeye zorladı.

Zırhlar, sergilenen kılıçlar ve yükselen yapılar; yanlarından geçerken onların zar zor farkına varabiliyordum.

“Senin hakkında bilmem gereken her şeyi bana onlar anlattılar,” dedi Hırsız. “Boktan hayatın hakkındaki her şeyi duydum, benim güzel kuşum. Üvey babanın sana defalarca tecavüz ettiğini biliyorum. Onu öldürdüğünü ve yiğit Desmond Flynn'in gelip seni kurtardığını da biliyorum. Sevgili Babacığını dirilttiğini biliyor muydun?”

Öyle mi yapmıştı?

Aniden Hırsız'ın sözlerinden şüphelendim. Böyle bir şey olsa Des bana söylerdi.

“Elbette,” diye devam etti Hırsız, “bunu yalnızca adama yeniden işkence ederek öldürmek için yaptı. İyi bir cinayeti takdir ederim. Des'in o zamanlar sırf seni becermekten kaçınmak için onurlu davranıp gitmesi ne kötü olmuş.”

Başka bir odaya girdiğimizi yeni fark etmiştim, adımlarımız taş duvarlarda yankılanıyordu.

“Gece Kralı’nın büyüünün sizi yedi yıl ayrı tuttuğunu biliyorum,” diye devam etti. “Birbirinize aşk *dolu* yeminler ettiğinizi biliyorum, Gece Kralı romantizmi gerçekten iyi biliyor. ‘Karanlık sona erene dek’... Gerçekten, duyduğum en tatlı söz.

“Biliyor musun, bu sözle ilgili tek bir sorun var o da...”

Durdu ve bana döndü.

“Ben.”

BÖLÜM 43

KAŞLARIM ÇATILDI. “Neden bahsediyorsun sen?” diye sorarken bir yandan da etrafıma göz attım.

Aniden bir şeyi fark ettim, *daha önce buraya gelmiştim.*

Kemikleri andıran sütunlar, karanlık gece göğünden oluşan bir tavan. Sihirle uğuldayan o huzursuz edici havuz ve Hırsız’ın tahtı. Taht mum ışığında ışıldayıp titreşiyor, sivri arkılığı keskin ve ölümcül görünüyordu.

Burası Ölüm Kralı’nın taht odasıydı.

Bu odalarda asla iyi bir şey yaşanmaz.

“Kim olduğumdan bahsediyorum,” diye yanıtladı.

Etrafımda daire çizmeye başladı. Tenim her zamankinden daha aydınlık bir şekilde parlıyordu.

“Kapımdaki bütün o düşmüş askerleri gördün. İkimiz de bu krallıkta doğmadığımızı, burayı istila ettiğimi, yüzyıllardır yaşadığımızı ve Galleghar’ın kendi hayatını kurtarmak için beni kullandığını biliyoruz.”

Etrafımda dönmeyi kesti ve tekrar önümde durdu.

“Peki ben kimim?” dedi. “Herkesin cevabını merak ettiği soru.”

Mekân ürkütücü bir hareketsizlik içerisindeydi, tek ses odanın diğer ucuna kadar uzanan havuzdan geliyordu.

“Bir fatih değil,” dedi başını iki yana sallayarak, “kral da değil. Ben böyle şeylerden çok daha eski bir zamandan geliyorum.

“Görüyorsun, bir insan da değilim. *Tanrırım.*”

Tanrı... mı?

“Bu kadar şaşırmana gerek yok, büyücü. Karanlıkla konuşan bir kadın, karanlığın onunla konuşmasına gerçekten de şaşırmalı mı?”

İnançsızlığa ya da Hırsız’ın iddiasını sorgulamaya vakit yoktu. Vücudu gözlerimin önünde genişlemeye başladı ve şekli karararak erkek bedeninden başka bir şeye dönüştü. Karanlığın derinliklerinden minik ışıklar –yıldız gibi görünüyorlardı– parıldamaya başladı. Tüm bunların arasında şeklini zar zor seçebiliyordum.

Durdum, hava hareket edip çalkalanmaya başladığında bir adım geriledim.

Etrafımızdaki mum ışıkları titreşti ve havuzun uğultusu daha da yükseldi.

“Tüm bu zaman boyunca kim olduğumu bilmek istedim. Ben Euribios’um.” İsmi bir büyüünün ürpertisi gibi tenimin üzerinde gezindi. “Ben *tarih öncesinden* gelenim.”

İşte şimdi büyüünün kötülüğünü değil de *vahşiliğini* hissetmiştim.

Ona bakarken içerideki güç dalgası büyüdüğü büyüdü. Oda kararmaya başladı, bedeni ışığı emiyordu.

Tüm bu karanlığın içinde gülümsediğini hissedebiliyordum. Bu, iliklerime kadar ürpermeme neden oldu.

“Başlangıçta Ölüm ve Gece diye bir şey yoktu. Ortada hiçbir şey yoktu.”

Gölgeler odayı kapladı, Hırsız’ın eski formu kaybolmaya başladı.

“Başlangıçta, dünya henüz çok yeniyken, henüz daha hiçbir şey var olmamışken her şeye ben hükmederdim.”

O anda aklıma Euribios adını ilk nerede duyduğum geldi. Janus bir sanat eserinden bahsederken ona atıfta bulunmuştu.

O karanlığın tanrısıydı.

Hassiktir. Hırsız yalnızca bir tanrı değildi, en büyük tanrılardan biriydi.

“Ve yeniden hükmedeceğim gün gelecek,” diye devam etti. “Krallıkları bir bir yok edeceğim, dünyada geriye ne hayat, ne ahiret kalacak. Güneşi yerinden sökecek, toprağı tüketeceğim.”

Bu düşünceyle iliklerime kadar titredim.

Bahsettiği şey bir yok oluştu.

“Ama korkma ölümlü, son öyle çabuk gelmeyecek. Çünkü dünya yok olduğunda geriye beni eğlendirecek bir şey kalmaz.”

Onun sonunu getirmeliyiz. Bu artık intikamdan öte bir şey. Dünyayı korumak için bunu yapmalıyız.

“Gündönümü’nün ilk akşamında,” dedi Euribios, “Mara’nın ne dediğini hatırlıyor musun?”

Konuştukça büyümeye devam etti, boyu başı tavana de-
gecek kadar uzamış, bedeni karanlıkla bir olmuştu.

“Gecenin rahminden doğduk ve bedenimiz ölüp teni-
miz soğuduğunda, ruhlarımız yine gecenin derinliklerine
dönecek.”

Bu sözlerle beraber oda karardı.

Euribios, ben ve yeraltı dünyasındaki diğer her şey yarat-
tığı sonsuz boşluk tarafından yutuldu.

“Başlangıç ve son Ben'im,” diye devam etti. “Ölüm ve
karanlık Ben'im. Sonsuz Ben'im. Tarih öncesinden gelen ve
sonsuzlukta var olacak kişiyim.”

Kendimi kaybettiğimi hissediyordum. Karanlık her şeyi
yutuyordu. Bedenimi, aklımı, bağımı.

Onu kaybedemem.

Sükûnet sona ermiş, sabrım taşmıştı.

Hırsız'ın kibrinden dolayı benden almadığı, uyluğumda-
ki ve baldırımdaki hançer kılıflarına uzandım.

Bıçaklarımı doğrultarak korkunç karanlığın içine yürü-
düm, kanatlarım sırtımda açıldı. Euribios'u göremiyordum
ama hissedebiliyordum, bedeni büyüünün merkeziydi.

Kanatlarımı çırpıma başladım ve bir sıçrayışta havaya
yükseldim.

Karanlık tarafından kör edildiğimden Euribios'a yaklaşt-
mak için diğer duyurularımı kullandım. Koku, ses ve büyü-
yü hissetme yeteneğimi.

Bıçaklarımı doğrultmuş halde ona yaklaştım.

Darbeyi indirmeden hemen önce Des'le aramızdaki ba-
ğın kırıldığını ve sonra da... *Uyandığını* hissettim.

Des.

Neredeyse duraklamama neden oluyordu. Bu hisse Des'in neden olduğuna inanmak istiyordum ama bunun sebebi kukla ustası Euribios'tu. Bağımızı avuçlarında tutan Euribios, beni sahip olduğum her şeyi kaybetmekle tehdit eden Euribios.

Ve tek bir hareketle o *her şeyi* kaybedebilirdim.

Sakın kendinden korkma, Melek. Sen tam da olman gerektiği gibi birisin.

Tek bir güçlü darbeye bıçakları korkunç karanlığa sapladım. *Bir şeye* çarptılar; direnci hissettim. Et değildi ama boş hava da değildi.

Silahlarımı geri çektim. Onları yeniden o garip dokuya sapladım. Vücudum tüm bu süre boyunca parlıyordu, vahşi bir şekilde gülümsedim, sirenim tüm bedenimi ele geçirmişti.

Des'le aramızdaki bağ hâlâ güçlü bir şekilde yanıyordu, bunun için korkmalıydım. Hırsız'ın istediği de tam olarak buydu; sahip olduğum şeyi fark etmemi sağlıyordu ki daha sonra kaybın acısını derinden hissedebileyim. Ancak aksine, bu his bana güç veriyordu.

Onu alt edeceğiz.

Euribios karanlığın içinden kahkaha attı. Bir an sonra hançerlerimi kabzalarından yakaladı.

“Hâlâ beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu başını yana eğerek. “Ben bir tanrıyım.”

Hançerleri elimden çekip kenara fırlattı.

Pençelerimi düşüncesizce ona doğru savurdum, sirenim beni ele geçiriyordu.

Euribios'un derisi bizimkiler gibi değildi. Neyi kestiğimden bile artık emin değildim. Tek bildiğim, karanlıkta bile varlığının özünü sürdürüyordu.

Tüm bu zaman boyunca bağım kalp gibi atmaya devam etti. Diğer ucunda Des'i hissedebiliyordum.

"Yeter," dedi Euribios.

Etrafımdaki sihir hareketlendi, ben de onunla birlikte hareket ederek karanlık güçten kaçındım.

Tekrar karanlığa daldığımda büyü ve tenle karşılaştım. Hemen pençelerimi önümdeki bedene —o her neyse artık— geçirdim. Vücut formunun yerini alan parıldayan yıldızlar dışında hiçbir şey göremiyordum ama bu bile yeterliydi.

Hırsız'ın garip şeklini pençelerimle çizdiğimde parmaklarımın arasından kana benzer bir şeyin aktığını hissettim.

Sihir arkadan yeniden üzerime çullandı.. Hemen elimi çektim ve alçalarak büyü darbesinin başımın üzerinden geçip saçlarımı uçuşturmasına izin verdim. Hırsız'ın büyüğü diğer büyüyle çarpıştığında bir çatırtı duydum.

"Beni yok edemezsin." Sesi karanlıkta gürledi. "Yok edebileceğini düşünmen büyük aptallık."

Pençelerimi açarak yeniden havaya yükseldim ve bir kez daha karanlığa karşı saldırıya geçtim.

Bu şeyin bir kalbi var mıymış bakalım.

Vücudunu göremiyordum ama sol tarafında karanlığın içinde bir şey vardı. Parmaklarım garip tenini keserek, organlarına uzanmak için etini deşti.

Bu hareketimle tısladı.

Kalbini bulacağız, kalbini bulacak ve onu yerinden sökeceğiz.

Kemik ve kanı hissettim...

Euribios'un büyüü bana çarptı. Belki de eliydi; yarı insan yarı gölgeden oluşan bir şeye dönüştüğü için böylesi bir karanlıkta anlamak imkânsızdı.

“Yeter!”

Beni yere fırlattı, düşmenin şiddetiyle kemiklerim çatırdadı.

İnledim.

Bir şeyler... Kırılmıştı. Kanatlarımdaki kemikler, kaburgalarım.

Onu öldüremedik. Öldürmeye yaklaşamadık bile.

Euribios'un o sonsuz karanlık şekliyle üzerime geldiğini ve gücüyle beni olduğum yere sabitlediğini hissedebiliyordum.

Geri çekilmeye çalıştım. Sihrim içimde hareket ediyor, ilerledikçe kemikleri ve dokuları tedavi ediyordu. Leylak şarabını içtiğimden beri bedenim kendi kendini iyileştirebiliyordu. Bunun güzel bir şey olmadığını söylemiyorum tabii.

Kemiklerim yerlerine yerleşirken dişlerimi sıktım, bednim hızlı iyileşmenin etkisiyle zonkluyordu.

Bu sırada bağım nabız gibi atıyordu.

Sırtımda bir ayak hissettim. Bir an sonra yan tarafıma bir tekme inerek beni sırtüstü devirdi. Kanatlarım yok oldu, bunun neden olduğu acı ve baskı dayanılmazdı.

Kör gibiydim ama yine de Euribios'un ruhsuz, boş gözlerinin bana dikildiğini görebiliyordum.

“Seninle mücadele etmeye asla son vermeyeceğim,” dedim.

“Ben de öyle yapacağımı düşünmüştüm, büyücü.”

Tanıdık bir büyü –Des’in büyü– bağımızdan uzanarak benimkine dokundu. Bu hisle beraber neredeyse ağzımdan boğuk bir çığlık kopuyordu.

Des?

Şşşş... Gölgeler fısıldıyor gibiydi.

Bir anda karanlık dağıldı. Dumanlı, gölgeli budakları olan odanın köşelerine çekildi. Kemik ve çürüme kokusunu alabiliyor, solgun taş duvarları ve Hırsız’ın çalıntı tahtını görebiliyordum. Titrek bir nefes aldım. Arkamdaki havuzun sessiz uğultusu yeniden odayı doldurdu.

Bir hile...

Akıllıca bir hile...

Her yanımdan fısıltılar geliyordu, aklımı kaçıırıyormuş gibi hissediyordum.

Hırsız’ın şekli yavaşça görünür hale geldi. Bedenindeki yıldızlar bir bir söndü ve karanlık yerini solgun bir tene bıraktı.

O bilmiyor...

Euribios hâlâ tepemde dikiliyordu, ayağını göğsüme dayamıştı. Göğsünden duman gibi havaya karışarak yok olan mürekkep siyahı kan damlıyordu. Ona bakarken son pençe izlerinin de iyileştiğini gördüm.

Ona söyleme...

Neyi söylemeyeyim?

Ama sonra fısıltılar geldiği hızla geri gittiler.

Euribios başını yana eğdi. “Haddini aşmanı neyle cezalandıralım?”

Sertçe yutkunarak geri çekilmeye çalıştım. Neler döndüğünü bilmiyordum ama Hırsız'ın kalbini oymaya çalışmam muhtemelen eşimin cezalandırılmasına neden olacaktı.

Gölgeler etrafımızda dalgalandığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Uzaktan Des'in çığlıklarını duymayı beklerken... *Hiçbir şey olmadı.* Çığlık gelmedi ya da bağımız zayıflamadı.

Hırsız sarsıldı, ayağını göğsümden çekti. Bakışlarını benden uzaklaştırıp kapıya döndü.

Tekrar benimle yüz yüze geldiğinde kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hımm... Bir daha düşündüm de..."

Euribios ayağını çekip bana elini uzattı.

Temkinli bir şekilde eline baktım.

Elini tutmayınca bana gülümsedi. "İyi."

Bir eliyle başıma uzanıp diğeriyle ağzımı kapattı. Saçlarımdan kalın bir tutamı kavrayarak beni havuza doğru sürüklemeye başladı.

Çığlık attım ama ağzımı kapatmıştı, bileğini pençeledim, kafatasımdaki korkunç baskıyı hafifletebilecek her şeyi yapmaya hazırdım.

"Geleneklere göre Ölüm Kralı'nın getirdiği her gelinin Diriliş Havuzu'nda vaftiz edilmesi gerekir."

Havuza yaklaştıkça uğultu yumuşak bir ağıda dönüştü. O titreşen parıltılı su sirenimi çağırıyordu.

Tam ucuna geldiğimizde, vaftiz edileceğim havuzu görebileyim diye beni ayağa kaldırdı.

Suyun yüzeyi dalgalandı ve sonra derinlerinde bir şey hareket etti.

Oraya girmeyeceğim, demeye çalıştım ama ağzım hâlâ kapalıydı.

Bir şey daha hareket etti, bir giysi parçası gözüme ilişti. Baktıkça, daha detaylı gördükçe, ince bir kol, sonra bir yüz, ardından bir yüz ve bir yüz daha fark ettim. Bu yüzlerin sahibi olan perilerin ağızları sanki ıstırap çekiyorlarmış gibi açıktı.

Tanrım.

Yüzeyde toplandılar, sanki oradan kaçmalarını engelleyen bir bariyer varmış gibi ellerini suya dayamışlardı. Aralarında tanıdık bir yüz görünce nefesim kesildi. Euribios'un koridorundan geçerken gördüğüm peri kadın, şimdi orada, kim bilir daha başka hangi ruhlarla beraber kısılıp kalmıştı.

Hırsız beni yanına çekti. "Ölülere ne olduğunu bilmek istemiştin. Uzaklarda aramana gerek yok."

Ölüler bana uzandı.

Bu tehlike karşısında kanatlarım ortaya çıktı, Hırsız bunu fark etmiş olmalıydı.

"Korktun mu, büyücü?" diye sordu dudaklarını kulağıma değdirerek. "Çünkü korkmalısın. Seni oraya attığımda, kurtulmak için mücadele etmen gerekecek."

Onu baştan ayağa deşecek, iç organlarından kolye yapacağım, diye tısladı sirenim.

Euribios beni haşın bir şekilde havuza itti.

Sertçe suya çarptım ama dibine batmadım, hemen değil. Başım ve omuzlarım hâlâ suyun yüzeyindeydi.

İşte o anda bu havuzda yaşayan hayaletleri hissettim.

Saydam tenleri üzerimden kayıyor, cılız parmakları deri kıyafetlerimi kavrayıp beni havuzun dibine çekiyordu.

“Bırakın beni,” diye emrettim.

Beni tutan eller yerinden kıpırdamadı.

Bu kadarı yetmişti.

Kendimi Hırsız’ın hain bir gülümsemeye beni izlediği suyun kenarına doğru sürükledim. Bacaklarımı, ayak bileklerini ve gövdeyi kavrayan eller çoğaldıkça çoğalıyordu.

Ölüler bana yapışmıştı!

Bütünüyle dehşete düşmüştüm.

Bundan fazlasını yapmıyorlardı gerçi. En azından şimdilik.

Hırsız’a uzanmak ve beni kurtarması için yalvarmak istiyordum. Ama öfke ve gurur elimi dilimi bağlamıştı. Bunun yerine ona kötü kötü bakmakla yetindim.

Bana doğru sırttı, formu hafifçe karardı.

Onun bir tanrı olduğuna inanamıyordum. Kötülük dolu, lanetli bir tanrı.

Ben suyun kenarına doğru yüzerken, “Biliyor musun,” dedi sohbet eder gibi, “Bir keresinde bir siren tanımıştım. Senin gibi güzeldi. Ve yine senin gibi bir eşi vardı. Ama benzerlikleriniz bu kadardı.”

Bir el kuvvetli bir şekilde bileğimi çekiştirildiğinde neredeyse dengemi kaybediyordum.

Şu anda sikik bir hikâyeye dinlemek umurumda bile değildi. Yalnızca o ölü perilerin beni çekiştirip durmayı kesmesini istiyordum.

Euribios'un kaşları çatıldı, uzaklara dalan bakışları yumuşadı. "Ama bu çok eskilerde kaldı," dedi hâlâ anılara dalmış halde.

Hayaletler etrafımda dolaşırken titredim. Suyun altından üzgün gözlerle bana bakıyorlardı. Parçalara ayırdıkları savaş zırhımı alıp uzaklaştılar ve beni Somnia'da üzerime geçirdiğim gömlek ve pantolonla bıraktılar.

Ama bu bile ilgilerini yitirmeye yetmedi.

Etrafımda toplanıyor, gücüme ya da cazibeme doğru çekiliyorlardı. Bu havuza kaç hayaletin hapsedildiğini tahmin dahi edemiyordum. Onları Hırsız'ın ıstırabından ölüm bile kurtaramamıştı.

Euribios yanındaki sütuna yaslandı. Beni izlerken bir elini kaldırdı ve ağzının içinde bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Durakladı ama eli hâlâ hareket ediyor ve dönüyordu. "Korumaları kaldırıyorum."

Korumaları kaldırmak mı? Ne koruması?

"Büyünün beni hiçbir şekilde etkilemediği dünyalar var," dedi sohbet edercesine. "Ve bu dünyalardan biri de burası."

Yani aslında büyü onu etkiliyordu? Ve bu bahsi geçen koruma, onun çevresine yerleştirilmiş bir şey miydi? Şu anda kaldırabileceği bir şey?

Öyleyse eğer, *bu*, işleri değiştirirdi.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" Bir kol gövdeme dolanıp beni suya çekerken sözlerimin ortasında sesim dalgalandı.

"Şarkı söylediğini duymak istiyorum," dedi işini bitirirken.

Korumalar kalkarken havadaki ince kıpırtıyı hissettim. O kadar ustaca yaratılmıştı ki varlığını hissetmemiş, kalktığını bile zar zor fark edebilmişim.

“Kural mural yok,” diye devam etti Euribios. “Senin türünün buyruğu altında ölen adamların ne hissettiğini bilmek istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Benim büyüme karşı bağışıklığın yok mu senin?” diye sordum tenim parlamaya başladı. Beni aşağı çekmeye çalışan bir ölü ordusu olduğundan kavramam biraz zaman aldı ama *hassiktir*.

Hafifçe gülümsedi ve gözlerini kıstı. “Yapabilirsen büyüle bakalım beni.”

Sirenim yüzeye çıktı.

Onu büyüleyebiliriz.

Kanatlarım ortaya çıktı, pençelerim sivrildi, kollarımdaki pullar eski yerini aldı. Büyüm tenimde uğuldadı ve boğazımı sardı.

Bu görüntü karşısında etrafımdaki ölüler daha da çıldırdı ve telaşla beni kapmaya, suyun altına sürüklemeye çalıştılar.

Onlarla mücadele ettim ama savaşı kaybediyordum.

İşler garip bir hal almaya başladı.

Elbette, bunun bütün nedeni Hırsız’ın korumayı kaldırmasından kaynaklanıyordu. Ben hiçbir tehlike teşkil etmediğimde büyümü görmek istemişti.

Elimize düşerse ona tehlikeyi gösteririz.

Boynum suyun altına kayd, yalnızca çenem suyun yüzeyinde kalmıştı. Dudaklarımı araladım. Hırsız’dan istediğim

yalnızca iki şey vardı: Birinci Des'i serbest bırakması ikincisi de ölmesi.

Yenilmez görünüyordu. "Beni öldürmeye her girişimin boşa çıkacak. Benim de kendimce numaralarım var, büyü."

O zaman Des'i kurtarmaya bakacaktım. Havuzdaki ruhlar beni çekiştirmeye devam ederken parçaları doğru sıraya dizmeye çalıştım. Ağzım yüzeyin altına kaydı ve konuşabilmek için başımı geriye doğru yatırmak zorunda kaldım.

Zaman doldu.

"Suda bana katıl," dedim ve sonra suyun altına sürüklendim.

Kan damarlarıma hücum ediyor, sirenim ben bir tanrıyı yanıma çağırırken şarkı söylüyordu. *Yanımıza.*

Bu, yıllardır içimde var olan bir şeydi. Bu, yapmak için doğduğum şeydi.

Ancak şimdi nihayet sirenin çağrısına kulak veriyordum.

Bazı ruhlar beni serbest bırakıp Euribios'a yöneldi. Büyüme rağmen ölülerin onu daha ilginç bulduklarını görebiliyordum. O bir tanrıydı ve bu da onu yalnızca yaşayan bir şeyden daha fazlası yapıyordu. O ebediydi.

Onu öldürmek ilginç olacak.

Ölüler ellerini üzerimden çektiği anda bir kez daha suyun yüzeyine yükseldim ve tam o sırada onu tutan ellere aldırmayan Euribios'un bana doğru geldiğini gördüm. Merak ve

arzu onu esir almıştı. O, tam da karşısındakinden bir şeyler alan, alan ve alan türden bir yaratıktı.

Ruhlar çabalarını iki katına çıkararak beni çekiştirdi, artık başımı suyun yüzeyinde tutmak güçleşiyordu.

“Fazla cüretkârsın,” dedi Hırsız beni ıslıl ıslıl parlayan gözlerle süzerek, “savaşmanın boşa olduğunu bildiğin halde.”

Beni dibe çekmeye çalışan hayaletlerden mi bahsediyordu yoksa onun tutsağı olmamla ilgili genel sorunumdan mı, bilmiyordum.

Dudaklarım bir kez daha yüzeyin altına çekildi.

Euribios omuzlarımdan yakaladı. “Yardım etmeme izin ver,” dedi ve bir an için beni yukarı çekeceğini sandım.

Ama sonra...

“Seni ölüm suyuyla kutsuyorum.”

Beni havuzun derinliklerine daldırmadan önce ciğerlerime hava çekecek zamanı bulamadım.

Suyun altında binlerce ruh uluyordu, etkisini yitirdikleri sihirlerinin kıvılcımını tenimde hissediyordum.

Bizi tutsak ediyor.

Yüzyıllardır huzur bulamadık.

Asla sona ermiyor.

Ruhlar beni dibe, daha dibe, karanlık sulara doğru sürükledi.

Adağa ihtiyacımız var.

Onu bize ver.

Parlayan tenimi tırmaladılar.

“Onu öldüreceğim,” dedim lanetli sulara doğru. Sesim

kesin ve net çıkararak suyun içinde ürkütücü bir yankı oluşturdu.

O sırada ölülerde bir hareketlilik sezdim, açlık ve öfkenin yanı sıra başka bir şey.

Heyecan.

Beni tutuşları hafifçe gevşedi.

Onu bize ver, diye tekrarladılar.

İçimdeki siren gülümsedi.

“Vereceğim.”

Euribios beni bir kez daha yüzeye çekti. “Kalk, eşim,” dedi.

Sarsılmıştım. Suyun derinliklerinde ölüleri duymuş ve hissetmiştim. Hırsız’ın hükümdarlık ettiği yüzyıllarda ölenlerin burada, bu küçük havuzda çürümeye terk edilmemiş olması gerekirdi.

Şimdi aklıma o hasarlı gemi gelmişti. Gemi kalenin rıhtımında öylece duruyordu, ötesinde de koca bir okyanus bekliyordu. Kaptan, kayıkçı ya da ruhları taşıyan her kimse, artık bu işi yapmıyordu ve şimdi bunun acısını ölen periler çekiyordu.

Ama bu, sona ermeliydi.

Ruhlar beni serbest bırakmıştı ama Hırsız’ın elleri hâlâ üzerimdeydi ve bakışları parmaklarını takip ediyordu. İçimdeki insan onu kendimden uzaklaştırmak, sirenim ise yaklaştırmak istiyordu.

Bir sirenle suda oyalanacak kadar kendini beğenmiş.

Fazlasıyla kendini beğenmiş... Ve pervasız.

Des'i kurtar. Bu canavarı öldür. Şu anda aklımdaki tek hedef bunlardı. Artık büyümün Hırsız üzerinde işe yaradığımı bildiğim için bu hedefler kışkırtıcı şekilde daha kolay geliyordu. Ama Galleghar'ı Barbos'ta pusuya düşürmeye çalıştığımda da böyle düşünmüştüm. Şüphesiz burada da beni bir tuzak bekliyordu. Söz konusu Hırsız olduğunda hiçbir şey kolay değildi.

Dünyada iki çeşit yırtıcı vardır. Biri avının peşinden koşar, diğeri ise avının ayağına gelmesini bekler.

Euribios gibi bir tanrı ona verilecek her türlü zarara karşı dayanıklı olmalıydı. O çok büyük ve çok güçlüydü.

Bu onun sonu olacaktı.

Ama aceleci davranmamak gerekiyordu.

Bırak durumu kontrol altına aldığını düşünsün. Onu usulca kandır.

Hırsız'a baktım. "Vaftiz edilecek tek kişi ben miyim?"

Gözleri parladı. Cevaben bana bir adım yaklaştı, bakışlarını yüzüme sabitlemişti. "Sen... Çok eşsizsin. Her zaman böyleydin." Üzerinde bıraktığım etkiden dolayı huşu içerisindeydi. "Beni vaftiz etmek istiyorsan, siren, o zaman bana emri vermen yeter."

Ölmek için kaşınıyor!

Elini tuttum. "Gel, benim avcı kralım."

Onu havuzun derinliklerine doğru çekerken kanım damarlarımda hareketlendi. Kurbanımı suya çekmemi isteyen o kadim dürtüyü hissediyordum.

Su...

Aylar önce türümün kökeni hakkında düşündüğümü hatırlıyordum.

Sirenler denizcileri denize çekmekle bilinirlerdi. Bu hikâye hiçbir zaman mantıklı gelmemiştir. Tüm bu olayın arkasındaki o sapkın zulüm. Kurbanın sıradanlığı ve ölüm şekli.

Ama hiç de sıradan değildi.

Deniz kana açtı.

Ben de kana açtım.

İntikam, şehvet ve kan arzusu, hepsi beni kendine çekiyordu.

Sabırlı ol...

Belki de denizciler öyle ölmeyi hak etmişlerdi. Belki de etmemişlerdi.

Ellerimi Euribios'un omuzlarına yerleştirdim. Dudaklarımı izliyor, bir sonraki emrimi bekliyordu.

Sabır...

Ona doğru eğildim, dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe kaldı.

“Boğul,” diye emrettim.

Sabırım taşmıştı.

Hırsız kahkaha attı, rahatsız edici bir şekilde etkilenmemiş görünüyor. “Önlemimi aldığım konusunda seni uyarmışım.”

Midem korku ve hayal kırıklığıyla buruldu.

Çok acele etmişim. Tabii ki bu kadar kolay olamazdı.

Hırsız'ın formu titreşti ve sonra kayboldu.

Bir an sonra gölgeler onu yeniden şekillendirdiğinde yü-

zündeki bir şey değişmişti. Belki kafa karışıklığı belki de şaşkınlıktı. Her neyse artık, Euribios'un aldığı önlemlerin olması gerektiği gibi işlemediği belli oluyordu.

Odanın karanlık köşelerine göz attı.

“Gölgeler,” diye suçladı Hırsız.

“... *sana ihanet ettiler*,” diye tamamladı tanıdık bir ses.

Yerimden sıçradım, bakışlarım hızla sesin geldiği yöne çevrildi.

Ve işte oradaydı.

Des.

BÖLÜM 44

DES.

Kalbim acı verecek derecede çarpıyordu.

Yüce Tanrım, *Des*.

Tam burada, bir taş atımı mesafedeydi.

Gece Kralı, sanki birkaç saniye öncesine kadar ölü gibi yatmıyormuşçasına kendini Euribios'un tahtının üzerine bırakıp sırtını kolçaklardan birine yasladı ve bacaklarını da diğer kolçağın üzerinden sarkıttı.

Bağım, tıpkı Hırsız gerçek gücünü ve kimliğini açık ettiği andan itibaren olduğu gibi zonklamaya başladı.

Bu bir numara olmalı, acımasız ve sinsî bir numara. Euribios, Des'in hayatını avuçlarının içinde tutuyordu.

Ancak şu anda biraz korkmuş gibi görünüyordu. Hâlâ büyümenin boyunduruğu altında olmasına rağmen hışımla yüzünü Pazarlıkçı'ya döndü.

Büyüme karşı bu kadar dirençli bir yaratıkla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Des kaşlarını kaldırdı. "Gölgelerin seni satmasını beklemiyordun, değil mi?"

Gece Kralı tahttan atladı ve havuza doğru yürüdü. Bakışları kısacık bir an benimle buluştuğunda içlerinde binlerce şey gördüm. En çok da özlem; çok büyük bir özlem.

Aynısını ben de hissediyordum.

Pazarlıkçım.

Ona sanki bir hayalmiş gibi baktım. Yoluma devam edebilmek için üstesinden gelmeye çalıştığım onca acı... Sanki yaram yeniden açılmış gibiydi. Ancak şimdi acıya eşlik eden bir de umut vardı. Öyle bir umut ki, neredeyse nefesimi kesiyordu.

Belki bu bir numaraydı... Ama burada oyun oynanan kişi ben olmayabilirdim.

Hırsız büyüme karşı mücadele ediyor, üzerine yapışmış ölüleri kendinden uzaklaştırıyordu. Havuzdan kurtulmaya çalışıp suyun kenarına ilerleme sırası ondaydı.

Tüm gücümü sesime yansıtarak, “Sen havuzda kalıyorsun, Euribios,” diye emrettim arkasından.

Des, gözlerini Euribios’tan ayırmadan bana doğru ilerledi. Eşimin benden tarafa bakmamak için çok çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Artık büyüme karşı bağışıklığı yoktu ve zaten ben de güçlerimi kontrol altında tutmuyordum.

Aramızda bulunan Hırsız’ın ilerleyişi yavaşladı.

Omzunun üzerinden bana baktı. “Daha sonra bunu ödeyeceksin,” dedi zehir gibi bir sesle.

Des’in öfkesiyle oda karardı.

Bizim gibiler birilerinin kâbusudur.

Gözlerimi kısarak Hırsız’a diktim ve hafifçe gülümse dim. “Hiç sanmıyorum.”

Gece Kralı havuzun kenarına gelerek çömeldi ve düşmanımızı inceledi. Hırsız onu dibe sürükleyen ruhlarla mücadele etti.

En sonunda Des, “Güçlü olabilirsin Euribios,” dedi, “ama hesaba katmadığın tek bir şey var.”

Kalbim hızla atıyordu. Des bunu kurgulamıştı.

“Sadakat.”

Euribios’un sırtı bana dönüktü, bu sinsî canavarın şu anki yüz ifadesini görmek için her şeyi verirdim.

“Gölgeler ve ben yüzyıllar içerisinde çok yakın sırdaşlar olduk.”

Des, *Gölgeler benimle konuşuyor*, diye itiraf etmişti Yeryüzü’ndeysen. Bunca sırrı o şekilde öğrenebiliyordu.

“Bunun onlar için bir şey ifade ettiğini mi sanıyorsun? Ya da benim için?” dedi Hırsız. “Ben daha şafak yaratılmadan önce vardım.”

Etrafımızdaki gölgeler titremeye ve büyümeye başladı.

“Bana ne söylediler biliyor musun?” diye sordu Des.

Euribios sessizliğe büründü.

Des’in ifadesi sertleşti. “Gölgeler bile ihanet edebilir, tanrılar bile ölebilir.”

İşte o zaman Des bana baktı ve patlayan bir fırtına gibi bunu iliklerime kadar hissettim.

Aşk. Gece kadar sonsuz bir aşk. Gözlerinde tek görebildiğim buydu.

“Şimdi, kraliçem,” dedi Gece Kralı bana, “nerede kalmıştın?”

Meşaleyi bana verdi ve başladığım bu sinsî göreve devam etmeme izin verdi.

Yüzüme usulca ürkütücü bir gülümseme yerleşti.

Nihayet, intikam.

Çenemi dikleştirdim. “Des, bundan sonra vereceğim emirleri duymazdan gel.”

Gözleri şeytani bir zevkle parladı. “Sen nasıl istersen, tatlı sirenim.”

Bu son sözle birlikte gözden kayboldu ve onunla ilk tanıştığım günden beri pek çok kez yaptığı gibi karanlığa karıştı. Bağımız şarkı söylüyordu, diğer ucunda Des’in kendinden emin ve güçlü olduğunu hissedebiliyordum.

Bakışlarım Hırsız’a kaydığında tüm tavrım değişti. Bir an için Des’in sağ salim döndüğü gerçeğini bir kenara bıraktım.

Şimdi intikamımı almam gerekiyordu.

“Bana dön, Euribios.”

Tanrı yavaşça etrafında döndü, şaşırmış görünüyordu.

Başkalarına o kadar uzun süre hükmetmişti ki şu anda düştüğü konuma muhtemelen inanamıyordu.

“Bunu sana zevkle ödeteceğim...” diye yemin etti.

“Beni tehdit etmeyi *keseceksin*,” dedim. “Ve ben ya da bir başkası üzerinde hiçbir şekilde büyüünü kullanmayacaksın. Şu anda *güçsüzsün*.”

Ölüm Kralı’nın dudakları memnuniyetsiz bir şekilde kıvrıldı. “Ben asla güçsüz olmam, büyücü,” dedi bana ulaşmak

için ruhların arasından geçerek. Hâlâ az önceki emrime direniyordu. Korkmuş görünmüyordu. Zaten Hırsız'ın korkunun ne olduğunu bildiğini de sanmıyordum; hayatında bir kez olsun korkması gerekmemiştir ki.

Bana doğru hareket ederken mırıldanmaya başladı. Havada yoğunluk oluştuğunda onun koruma büyüsünü yeniden yaptığını hissettim.

Çok geç, Ölüm Kralı.

“Boğul,” dedim hipnotik bir sesle.

Hırsız yaptığı işi kesintiye uğratan bir kahkaha patlattı. “Beni öldüremezsin...”

“Ben istediğim *her şeyi* yapabilirim. Hadi gel bakalım,” dedim suyun derinlerine inerken. Ruhlar yanımdan geçti. “Dalgaların altında beni bul. Islak öpücüğümü hisset. Kollarımda boğul. Benim için öl, ölümsüz kralım.”

Meşum. Tahrik edici. Bir siren size tatlılıkla sunduğunda ölüm bile cezbedicidir.

Hırsız bana doğru yüzmeye devam etti, ama bu kez gövdesi suyun altında gözden kaybolmaya başladı.

“Ben ölemem.”

“Hayır,” dedim, “ölebilirsin.”

Havuzun ortasına doğru ilerledim, büyümü damarlarımda ve suda hissediyordum. Euribios parlaklığını yitiren gözlerini bana dikti. Su omuzlarına kadar ulaşmıştı. Bir kez daha mırıldanmaya başladı.

“Benimle suyun derinliklerinde buluş,” dedim onu tatlı mı tatlı bir dille kandırarak. “Korkacak bir şey yok. Nefes al. Boğul.”

Sözlerim ağır bir darbe indirdi.

Hırsız'ın nefesi kesildi ve gözlerinde bir parıltı belirdi; korku değildi, o bu tür duygulara çok yabancı bir yaratıktı, şoktu belki, ya da aldatılmış gibi hissediyordu.

Belki de ölümle bu kadar iç içeyken bu sonsuz deneyimin kendi başına geldiğine inanamıyordu.

Ama inansa iyi ederdi.

Her nasıl bir koruma yapıyorsa, havada bitmemiş halde duruyordu. Şu durumda işe yarayıp yaramayacağı bile belli değildi. Gözlerim, bedenim, sihrim; tüm varlığımla onu kendime çağırıyordum.

Suyun altında bize katıl.

Ne onun bir tanrı olup olmaması ne de sonsuz gücü karşısında benimkinin önemsiz kalması sorundu. Ona güzel bir hayal, güzel ve ölümcül bir hayal vadediyordum, bundan daha güçlü ne olabilirdi? Hayallerin, arzuların; en çok istediğin şeyi elde etmek için neler yapmazdın?

Suyun altına daldım. Etrafımı saran o uğultulu hayale-timsi varlıklar Hırsız'ı yakalamaya ve tutmaya çalıştı.

Bana zarar vermediler; verebileceklerini hiç düşünmemiştim ama Euribios'a zarar verip derisini kestiler. Teni iyileşmeden mürekkep rengi kanı suya karıştı.

“Boğul, boğul, *boğul*.” Suyun altında bile bunu fısıldadım.

Su boynuna ve sonra da çenesine kadar yükseldi.

Sonra kendiliğinden mi battı yoksa onu aşağı çekiştiren güçle mücadele etmeyi mi bıraktı, bilmiyorum ama başı bir anda suyun altına gömüldü.

“Boğul.”

Hırsız –Euribios– ağzını açtı ve suyu içine çekti.

Bu, ruhların etrafını sarması, aç hayvanlar gibi tanrının üzerine saldırması için yeterli olmuştu. Az önce ona zarar verdiklerini düşünmüştüm ama şu anki saldırılarının yanın-
da o hiçti. Onu parçaladıklarında kemiklerini ve kasları or-
taya çıktı.

Daha da rahatsız edici yanı, ruhların Euribios'un ağzına doğru ilerlemesiydi.

Hırsız'ın gözleri açıktı ve tüm bunlar olurken arzu ve korkuyla dolu keskin gözleri bana bakıyordu. Bana uzandı, kolunun etrafında su kanıyla gölgelenerek karardı.

Uzattığı elini asla tutmadım, ruhlar öylesine yoğun bir şekilde toplanmıştı ki birkaç dakika içinde Hırsız tüm o ru-
hani bedenlerin ardında gözden kayboldu.

Göz temasını kaybettiğimiz anda çığlık atmaya başladı, su ve zorla ağzına girmeye çalışan ruhlar nedeniyle sesi bo-
ğuk çıkıyordu.

Kulaklarım onun ölüm çığlıklarıyla bayram ederken su-
yun altında oyalandım. Bağırtiları gittikçe gücünü yitirmeye
başladı ve sonunda tamamen kesildi.

Ve sonra...

BAM!

Hırsız'ın büyüü havada patlayıp dışarı doğru dalgalandı
ve bana çarpıp savurduktan sonra taht odasının diğer ucuna
doğru ilerledi.

Bunun sonucunda ruhlar Hırsız'ın yakasından düştüler.
Ancak geriye Hırsız'dan bir şey kalmamıştı. Ne bir beden,

ne bir kemik vardı; yalnızca birkaç damla siyah kan. Kara büyüünün kalıntıları suyun içine yayılıp dağılarak yok oldu.

Ölümü ona verdiğim tatlı sözlerdeki gibi olmamıştı. Acılı ve vahşiceydi. Olması gerektiği gibi.

Gitmişti.

Hırsız nihayet ölmüştü.

Karanlık ve gölge daim olacaktı belki, ama bunların hepsi güneş battıktan sonra ortaya çıkacaktı. Gece daima dünyayı yutmayı bekleyecekti belki, ama bugün...

Karanlık yok olmuştu.

BÖLÜM 45

SUDAN ÇIKTIĞIMDA RUHLAR kıyafetlerime yapışmış beni bırakmak istemiyorlardı. Sonunda, istemeseler de bırakmak zorunda kaldılar. Onlara istedikleri kanı vermiştim ne de olsa.

Yeraltı dünyasına hükmedenlerin onlarla ilgili vereceği kararı bekledikleri havuzlarına geri döndüler.

Hırsız artık ilelebet yok olduğundan, etkileyici büyüğü havadan çekilmiş, oda aydınlanmıştı.

Sirenin vahşi doğası hâlâ beni yoğun bir şekilde ele geçirmiş durumdaydı. Öpmek, dokunmak, tatmak ve acı çek-tirmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki kanatlarım ve pençelerim sızlıyordu.

Henüz bir-iki adım atmıştım ki Des birkaç adım ötemde belirdi.

Aniden durdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Hareket ettiğim anda bozulacak bir büyü gibiydi.

Bir dakika kadar birbirimize baktık, sonra iki dakika daha geçti. Ve sonra büyü bozuldu.

Des gözden kaybolup tam önümde tekrar belirdi. Gece

Kralı, sanki ihtiyacı olan her şey benmişim gibi beni kendine doğru çekti.

Dudakları benimkileri bulduğunda gömleğini avucumla kavradım. Aniden tekrar nefes almaya başlamıştım. Gece Kralı Desmond Flynn sağ salim kollarımda olduğu için dünyam yeniden renklenmiş, yaşama amacım ve neşem yerine gelmişti.

Tadı büyü ve kaos gibiydi. Gülmek istiyordum ama ağzımı açarsam ağlayacağımdan emindim. Karşımdaki Des bir rüya değildi, Hırsız'ın eğlencesi sona erdiğinde yok olacak bir yanılsama da değildi.

Bir şekilde ölümü alt etmişti.

Öpücük sona erdiğinde ona baktım. O solgun, gümüş gözleri, dudaklarındaki yumuşak ifade, yüzünün her bir düzlemi yürek parçalayıcıydı; hayatımda hiçbir şeyi bu kadar özleyebileceğimi sanmıyordum.

“Sen gerçeksin, değil mi?” diye fısıldadım.

“Gerçeğim.” Gece Kralı bana tapılmaya değer bir şeymişim gibi hissettiren o gözlerle baktı.

“Seni kaybettiğimi sanmıştım...” Sesim çatladı.

Des'in dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, bana şefkatle baktı. “Hayat belirsizliklerle dolu, Melek, ama kesin olan tek bir şey var: Ben daima sana geri dönerim.”

Des yalnızca karanlık değildi. O ay ışığı ve yıldız tozuydu; o gece göğü kadar engin bir aştı. Bir macera, bir hayaldi.

Ve buradaydı, *yaşıyordu*.

Yaşıyordu.

İçimden ani bir öfke kıvılcımı yükseldi ve onu hafifçe ittim. “Öldüğünü sanmıştım.”

Gülümseyip bileğimi yakaladı. “Melek,” dedi. “Kızma.”

“Bana, *Melek* falan deme, Des,” dedim bileğimi elinden kurtararak. “Neler yaşadığımı bilemezsin,” dedim boğuk bir sesle. “*Bilemezsin.*” Bundan daha korkunç bir kâbus hayal edemiyordum. Saatlerce yasını tutmuştum.

Des aramızdaki son mesafeyi de kapattı, yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü. “Biliyorum, Callie. Ben de bir keresinde neredeyse seni kaybediyordum.” Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Çok üzgünüm.” Gözlerini yeniden açtığında alev alev yanıyorlardı. “Seni kandırdığım ve böyle bir deneyim yaşamaya mecbur bıraktığım için. Cehennemden daha kötü bir yer yok.”

Gerçekten de yoktu.

“Ve seni Hırsız’la bir başına yüzleşmek zorunda bıraktığım için de üzgünüm.” Elimi ellerinin arasına aldı. “Bir daha asla,” diye yemin etti ciddi bir sesle.

Derin bir nefes alıp kendimi topladım. Des artık hayatta olduğu için tenim nihayet sönmeye başladı, kanatlarım, pençelerim ve pullarım gözden kayboldu.

“Senden bir söz ve özürden çok daha fazlasını bekliyorum,” dedim.

Tam olarak neden bahsettiğimi anlayan Des’in gözleri parladı ve dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

Bileğini öne getirdi. İpek ipliğin şekillenerek koluna dolanışını ve ardından donuk, siyah bir boncuğun ipe dizilişini izledim.

“Bu yeterince adil mi?” diye sordu.

Bir anlaşma. Talepte bulunabileceğim bir şey.

Ona şüpheci bir bakış attım. “Bir boncuk mu? Ruh eşimi ölümden kurtarıp bir tanrıyla yüz yüze geldim ve karşılığında aldığım tek şey bu tek boncuk mu?”

“Talepkâr siren. İstedığın gibi olsun.”

İlkinin yanında ikinci bir boncuk belirdi.

Des’i bir kez daha hafifçe ittim, ağızımdan bir kahkaha kaçtı. Kahkaha hıçkırığa dönüştü. Hıçkırık da yerini çirkin gözyaşı seline bıraktı.

Böylece korkusuz siren kendini, Ölüm Kralı’nın taht odasında, Pazarlıkçı’nın kucağında oturur halde, başını onunki-ne dayamış, eşinin bir peri ninnisi mırıldanmasını dinlerken buldu.

Bu eninde sonunda olacaktı. İçimdeki son cesaret damlasını da Euribios’u öldürürken harcamıştım. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Seni seviyorum, Melek,” diye mırıldandı Des. “Bir perinin herhangi bir şeyi sevdiğinden çok daha fazla.” Gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi.

Ona doğru başımı salladım.

“Bileziğe bir sıra –hatta birkaç sıra– daha boncuk eklerim, yeter ki ağlama. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum.” Elimi alıp avucumu öperek sözlerini sonlandırdı. Sonra her bir parmak ucumu öptü, bu o kadar saçma şekilde tatlı bir hareketti ki tekrar ağlamaya başladım.

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Kendimi toparlamam fiziksel güç gerektirse de sonunda başarabildim.

Gözlerimi açtım ve Des'in yüzünü avuçladım. "Seni seviyorum." Bunu söylediğim sırada hafifçe gülümsedi.

Ayağa kalkıp Pazarlıkçı'yı da arkamdan çektim. Hâlâ tacını takıyor ve her yönüyle bir peri kralı gibi görünüyordu.

Elimi sıktı, sanırım bu odadan ayrılmaya hazır olup olmadığına anlamaya çalışıyordu. Tanrım, hem de nasıl hazırdım ama gitmeden önce birkaç metre öteye fırlatılmış gömleği fark ettim. Bu Euribios'un gömleği, havuza girmeden önce çıkarmış olmalıydı.

Oraya gidip elime aldım. Ben gömleği eğip bükmeye halat haline getirmeye çalışırken Des merakla beni izledi. Daha sonra bu halatı kemer gibi belime taktım.

Bunun yeri kutuydu, zemini kumlu, tezgâhında çatlaklar olan evdeki kutu. En değerli hatıraların girdiği kutu.

"Bu bir hatıra," dedim Hırsız'ın gömleğini belime bağlarken.

Des'in bakışları değişti. "Okyanusta yaşamıyor olabilirsin Callie, ama sen her zerrenle bir sirensin."

Eski okul kitaplarında öğrendiğim birkaç bilgi ve kendi kendime öğrendiklerim dışında sirenlerle ilgili pek bir şey bilmiyordum ama kurbanlarımla ilgili kötü hatıralar toplamamın sirenlere özgü bir şey olduğu doğrudur.

Pazarlıkçı'nın bakışları havuza kaydı. Su hâlâ uğulduyor, ses tüylerimi ürpertiyordu.

Bakışları bana döndü. "Hiç Hırsız'ı alt ettiğinde olduğun kadar korkutucu olmamıştın," dedi.

Sihrimin damarlarımda şarkı söylediğini, kurbanımın,

ölüm emri vererek ölümsüz hayatını çaldığım tanrının irade-me boyun eğişini izlerken duyduğum heyecanı anımsadım.

“İzliyor muydun?” diye sordum.

Des’in benden korkması gerekirdi, etkilenmesi değil. Ama sanırım kocamın soğukkanlı bir katil olduğu gerçeğini unutmuştum.

“Nasıl izlemeyebilirim? Ben inanılmaz meraklı bir yaratığımdır.”

Yani beni birini öldürürken izlemişti. Şu anda bana farklı bir gözle bakıyor mu diye merak etmeden duramadım.

Bizim gibiler birilerinin kâbusudur.

Belki de bana her zaman farklı gözle bakıyordu; sonunda onun karanlık düşlerindeki Callie gibi davranmaya başlamıştım.

Taht odasından ayrılıp sarayın içine geri döndük.

Des’in bakışları etrafta gezindi. “Demek Ölüm ve Yeraltı Sarayı burası,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse daha farklı olmasını beklerdim.”

“Nasıl daha farklı? Daha fazla hayaletle dolu olmasını mı?”

Çünkü ben *yeterince* görmüştüm.

O küçük sikik hayaletleri uzun bir süre aklımdan atabileceğimi zannetmiyordum.

“Annem bana ölümler diyarında pusuya yatan canavarlar hakkında pek çok hikâye anlatırdı.”

Adım gibi eminim Hırsız uzun zaman önce sırf keyfi öyle istedi diye o canavarları avlamıştı.

“Bana nasıl yaptığını anlatacak mısın?” diye sordum düşüncelerini bölerek.

Des bana sinisi bir bakış attı. “Ruh Hırsızı’nı nasıl oyuna getirdiğimi mi?”

“Hayır, ıslık çalmayı nasıl öğrendiğini. Tabii ki, onu nasıl oyuna getirdiğini soruyorum.”

Bu çok sinir bozucuydu. Bu adamın ağzından sır koparmak için bu uzun yeni hayatımın her yüzyılı uğraşmak zorunda kalacaktım.

Tavrım karşısında gözleri keyifle parladı; Des beni pençelerimi gösterdiğim halimle daha çok seviyordu.

“Sırların bedeli olduğunu biliyorsun, Melek.”

“Des!”

Güldü. “İki kelime: Ateşli seks. Bunu kabul edersen bül-bül gibi şakıyarak sana her şeyi anlatacağım.”

İkimiz de neredeyse ölüyorduk ve tüm dünya Hırsız’ın eline geçiyordu ama onun şu anda tek düşündüğü şey bu muydu? Ateşli seks?

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Keyif alacağına söz veriyorum, karıcığım. Seni dairemizdeki havuzun kenarına sıkıştırdığımı ve dilimle o parıldayan...”

Tenim parlamaya başladı ki bu çok utanç vericiydi.

“İyi. Ama bana her şeyi anlatacaksın.”

“Her şey Gündönümü’yle başladı.”

Des hikâyeyi anlatabilsin diye yürümeye ara verdik.

“Ruh Hırsızı’nın –Euribios’un– büyüüne karşı savunmasız olman için sana leylak şarabı içirmek istediğini anladığımda üç şeyi fark ettim: Birincisi, Hırsız zeki piçin tekiydi. İkincisi, seni istiyordu. Ve üçüncüsü ise, görünüşe göre hiçbir peri onun büyüüne karşı bağışık değildi. Askerlere yaptığı gibi herhangi birimizi de uyutabilirdi; onu bundan alıkoyan tek şey kurduğu entrikalardı.”

Söylediklerini dinlerken aklım hızla çalışmaya başladı.

“Hırsız’ın planlarını gerçekleştirmek için doğru zamanı beklediğinin farkındaydım –o planlar neyse artık– ve bunun olmasına izin veremezdim.” Des’in bakışlarının ağırlığı üzerime indi. “Seni istediğini bilirken olmazdı.

“Bu yüzden seni ve Ötedünya’yı kurtaracak bir plan yapmaya başladım. Hırsız’la ilgili yeni bilgiler edindikçe de planımı değiştirdim. Onun yalnızca bir tanrı değil aynı zamanda *karanlığın tanrısı* olduğunu öğrendiğimde gücümün ona karşı işe yaramaz olduğunu anlamıştım.”

Ama yine de, Euribios bir şekilde ölmüştü.

Des parmaklarını benimkilere doladı. “Sana anlatmadığım için özür dilerim, Callie. Ama yapamazdım. Çünkü gölgeler aracılığıyla bizi gözetliyordu.”

Haklıydı. Des planlarını bana anlatmış olsaydı Hırsız bunu öğrenecek ve planlar başarısızlığa uğrayacaktı.

“Babamın kehaneti...” diye devam etti. “Orada bahsettiği insanın sen olduğunu biliyordum, bu yüzden yalnızca Galleghar’ın değil beraberinde Hırsız’ın da alt edileceğinin farkındaydım.”

Kaşlarım çatıldı. “Kehanet nasıl oluyor da benim hakkımda oluyor?” diye sordum.

Des’in dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Bana yalnızca gölgeler sırlar anlatmıyor. Pericikler, kâhinler ve paylaşacak sırları olan her türden peri var.”

Yani eşim Galleghar’ı durdurmanın kaderim olduğunu biliyordu. Gerçeğin ağırlığı üzerime çöktü. Katil olmak daha ben doğmadan yüzyıllar önce kaderime yazılmıştı. Bu düşünceden silkinmeye çalıştım.

“Bir noktadan sonra Euribios’u aslında nasıl durdurabileceğimi anladım.”

Dramatik bir edayla duraksadı.

Ona yakıcı bir bakış attım. “Sonra?”

Güldü. “Sabırsızlandığında çok tatlı oluyorsun.” Beni kendine doğru çekti ve saçımın bir tutamını eline doladı. “İki anlaşma yaptım, birini Ruh Hırsız’yla diğerini ise gölgelerle. Hırsız’la yaptığım anlaşmayla sen ya da ben ölene dek onun tutsağı olmayı kabul ettim.”

Hırsız bu anlaşma yapılana dek Des’i ele geçirememişti. Gece Kralı onun kontrol ettiği perileri öldürmeye devam ettiği sürece yapamamıştı. Bu yüzden Des ona gidip kendisini güçsüz ve çaresiz kılacak bir anlaşma yaptı. Ve Euribios tüm o egosu ve gücüyle buna inandı.

“Gölgelere ise,” diye devam etti Des, “Onu kandırmaya hazırlarsa eğer onları Euribios’tan ilk ve son kez kurtarmak için söz verdim.”

Ruh Hırsız hakkında ser verip sır vermeyen gölgelerden bahsediyordu.

“Bu büyük bir söz,” dedim. “Gölgeler bunu nasıl yaptılar?”

“Hırsız’ı nasıl kandırdıklarını mı soruyorsun?”

Başımla onayladım.

“Peri güçlerinin kendi hisleri vardır, bu yüzden kendi kararlarını da verebilirler.”

Des’le ikimiz bunu herkesten iyi biliyorduk. Bizi yedi yıl boyunca ayrı tutan şey buydu.

“Gölgeler de bu hislerin birer parçasıdır,” diye devam etti Des, “benim gibi Euribios da gücünü onlardan alıyordu.

“İşte bu, Hırsız’ın ölümcül hatası oldu. Karanlığın tanrısı ikimizin de gücünün kaynağının aynı şey olduğunu unuttu; kendi iradesi olan bir güç. Sonra gölgeler ve ben... Onu kandırdık.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Gölgelerle yalnızca Hırsız’ın beni duymayacağından emin olduğum zamanlarda konuştum, yani senin rüyana girdiği zamanlarda.”

Des’in durduramadığı o korkunç rüyalar... Durduramıyordu ancak onları Hırsız’a karşı kullanmıştı.

“Gölgeler bana bilmem gereken her şeyi anlattılar. Euribios’la anlaşma yapmama yardım eden onlardı. Ve vakti geldiğinde Hırsız’ın üzerimdeki hâkimiyetini çözen de gölgeler oldu.”

Onun için önemli olan her şey için gölgelere güvenmişti...

“Sence gölgeler neden sana yardım etti?” diye sordum. Yıllar boyunca Hırsız hakkında tek kelime etmeye yanaşmamışlardı.

Des gözlerini bana dikti, bakışlarında yoğunluk vardı. “Gücümü tam olarak kullanmaya başlamadan önce bile gölgelerle konuşabiliyordum. Onlar benim ilk arkadaşlarımdı.”

Her ne kadar yaşadığı zorluklar onu sevdiğim adam haline getirse de Arestys’te yaşayan o solgun saçlı yalnız oğlanı düşününce kalbim sızladı.

“Euribios perilere nasıl acımasızca davrandıysa gölgelere de aynı şekilde davrandı. Çağlar boyunca onlara işkence etti, ta ki Işık Tanrısı onu alt edip gölgeleri azat edene kadar. Sonra babam gelip Euribios’u serbest bıraktı ve gölgeler onun gücü karşısında bir kez daha sinmek zorunda kaldı.

“Vefasızlık gölgelerin doğasında yoktur –bu korkunç bir yaratık olsa bile– ama onlar korkusuz yaşamının nasıl bir şey olduğunu bir kez tatmışlardı ve bundan vazgeçmeleri mümkün değildi.”

Des’in eklemediği şey, gölgelerin fikir değiştirmesinin asıl nedeninin yalnızca korku olmadığıydı. Desmond Flynn gölgeler tarafından sevilen biriydi.

“Yani, senin yardımınla,” dedim, “gölgeler tanrılarına sırt çevirdi.”

Des elimi sıktı ve gözleri perilere özgü bir şekilde parladı.

“Tam olarak öyle yaptılar.”

Pazarlıkçı planını anlatmayı bitirdikten sonra saraya dönüş yolumuza devam ettik. Des’in bana anlattıklarıyla düşüncelerim her dakika daha da uzaklaşıyordu. Sahte ölümler,

vefasız gölgeler ve hepimizin hayatını kurtaran sırlar. Bu düşünceleri aklımdan ancak Des'i bulduğum odaya girdiğimizde atabildim. Sunak, o iksir rafları, tıbbi aletler ve kitaplarla birlikte en son gördüğüm yerde duruyordu. Kenara atılmış silahlarım ve raflardan düşerek paramparça olmuş objelerin kalıntıları yerlere saçılmıştı.

Ama her nasılsa, bunların hiçbirisi Pazarlıkçı'nın ilgisini çekmedi.

Bakışları odanın diğer ucundaki yere yığılmış forma kitlenmişti. Bir anda yanımdan kayboldu ve kanatları açık bir halde Galleghar Nyx'in bedeninin yanında belirdi.

Kenara atılan silahlara doğru yürüdüm ve onları kemeriime sıkıca bağladıktan sonra Des'le babasına yaklaşmaya cesaret edebildim. Bir yanım Galleghar'ın hayatta olduğuna dair korkuyla doluydu. Des'in kötü kalpli babası ölümü alt etmenin yollarını biliyordu. Hatta bu durum tam bir *déjà vu* gibiydi, yalnızca Des'le rollerimiz değişmişti.

Pazarlıkçı diz çöktü, ona yaşamı ve ölümü veren adama bakarken beyaz saçları çenesine doğru döküldü.

“Ölmüş mü?” diye sordum.

“Öyle görünüyor.” Des'in bakışları babasının üzerinde gezindi.

Pazarlıkçı babasının göğsündeki yaralara dokundu. Galleghar'ın yaralarını uzun bir süre inceledikten sonra nihayet başını kaldırdı. “Senden korkmakta haklıydı. Nihayetinde onu öldüren sen oldun.”

“Onu öldüren Hırsız'dı.”

“Sen Hırsız’ı öldürdün, onun ölümüyle aralarındaki bağ kırıldı. Hırsız artık Galleghar’ın ölümünü geciktiremezdi.”

Bir taşla iki kuş.

Hâlâ sormak istediğim çok fazla soru vardı; mesela Euribios, Galleghar’ı neden ve ne zaman uyandırmıştı, bu eski tanrı yemini bozabilecekken neden anlaşmalarına sonuna kadar sadık kalmaya karar vermişti... Ama cevap alamayacağımdan korkuyordum.

Des’in ölü babasına bakarken ruh, kendini Galleghar’ın bedeninden ayırdı.

Tanrım, nerede olduğumuzu unutmuştum.

Hırsız bir konuda haklıydı; ölümler siz onları Ölüm ve Yeraltı Krallığı’na sürdüğünüzde *gerçekten* ölmüyordu. Yalnızca formları değişiyordu.

Üzerimden bir ürperti geçti. Hırsız’a olan da bu muydu? Yalnızca form mu değiştirmişti?

Hayır, buna inanmayı reddettim.

Des ayağa kalkıp yüzünü buruşturarak önündeki adama baktı. “Ruhların ağzına sıçmak mümkün müdür diye merak ediyorum...”

Galleghar’ın ruhu bedeninden ayrılırken Des’in elini tuttum. “Babanı kendi kaderine bırak.” Ahirette bile kötülerin bir şekilde cezalandırıldığına emindim.

Bunu söyledikten sonra Des’le ikimiz babasını ardımızda bırakarak odadan ayrıldık.

Saraydan ayrılmadan önce kalenin zindanlarındaki mahkûm-

ları serbest bıraktık. Toplamda kırk dört kişiydiler, hepsi diyarın bir önceki hanedanına mensuplardı.

Vücutları yaralı ve zayıftı, gözleri umut kıvılcımını kaybetmişti. Onlara bir kez baktığınızda bu krallığın yaşayacağı son zorluğun Hırsız olmayacağı anlaşıyordu.

Yine de serbest kaldıktan bir saat kadar sonra bazıları rıhtıma inerek terk edilmiş geminin sağını solunu yoklamıştı. Daha önce karşılaştığımız Kayıkçı ise Diriliş Havuzu'ndaki ruhları bir bir yukarı çekiyordu. Bu, gördüğüm en garip şeydi ve şu durumda çok fazla anlam ifade ediyordu.

Des yanıma gelip parmaklarını benimkilere doladı. “Buradaki şenlikten her ne kadar keyif alsam da sanırım gitme vaktimiz geldi, Callie.”

Tanrım, ona daha fazla katılamazdım.

Kalenin içinde ilerleyip arka kapılardan çıktık.

Karanlık dağıldı. Ufukta güneş görünüyordu ve tepemizde de pamuk şeker gibi bulutlar vardı. Aydınlighta solgun bahçeler bile çok farklı, daha az kötücül, daha fazla huzurlu görünüyordu.

Kale girişinden daha önce geçtiğimiz kemere giden kıvrımlı patıkada ilerledik, yalnız giriş eskisi gibi görünmüyordu.

Önünde durduk. Devasa kemerin altına iki taş kapı yerleştirilmişti. Her iki yanından uzanan taş duvarlar saray arazisini çevreliyordu.

Önümüzdeki parmaklıklılı kapılara baktım. Ben daha onu kırıp geçmemiz gerekeceğini düşünmeden kapının kanatları gıcırdayarak açıldı ve ardındaki kapkaranlık Çukur'u ortaya çıkardı.

“Bu... Kolay oldu,” dedim.

Bütün efsanelerde ölüm diyarından kaçışın imkânsız olduğu söylenirdi. Ama zaten ben ne biliyordum ki? Kimse bana buraya giriş rehberi falan vermemişti sonuçta.

“Zor kısım daha gelmedi,” dedi Des meşum bir şekilde.

Girişten içeri geçerken kapıya yapılan büyülere karşı biraz mücadele etmem gerekti.

Çukur’a girdiğimizde Des etrafı aydınlattı. İskelet denizini görünce ıslık çaldı. “Ne çok ceset var.”

Üzücü bir görüntüydü ama en azından bu askerleri ölüme sürükleyen peri durdurulmuştu.

Des yanıma gelip bir elini belime doladı. Sırtında pençe uçlu kanatları dalgalanarak açıldı.

“Sıkı tutun, Melek,” dedi.

“Sen ne...”

Havaya fırlayınca soluğumla beraber sözlerim de yarıda kesildi.

Aşağı yaptığım yolculuğun aksine ne Des’e ne de bana dokunan biri oldu. Yaratıklar ya hâlâ benim büyümün etkisi altındaydı ya da krallarına zarar vermemeleri gerektiğinin farkındaydılar.

Ne kadar süre yukarı doğru yükseldik bilmiyorum ama büyüü hissedebiliyorduk.

Üzerimize çöküyor, tenimize baskı yapıyor, ölüm diyarında kalmamızı istiyordu. Yukarı yükseldikçe hava daha da ağırlaştı. Ardından bizi tamamen aşağı doğru itmeye başladı. İçimizdeydi, içten dışa etimizi tırmalıyordu. Üst so-

lunum yolu enfeksiyonu geçirdiğimde uçağa bindiğim zamanki gibi hissediyordum. Kulaklarım basınçtan patlayacak gibiydi, tenim batmaya başlamıştı.

Buradan asla sağ çıkamayacaktık.

“Bunu başarmanın kolay bir yolu yok, Melek, ama kısa süre sonra bitecek,” dedi Des.

Yani *daha da kötüleşecek* mi demek istedin?

Gerçekten de daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Ama Tanrım, gerçekten de kötüleşiyordu. İnlemeye başladığımda tenim parladı. Tüm bedenim büyüünün ağırlığı altında adeta eziliyordu.

Avazım çıktığı kadar çığlık atmak üzereydim...

Ve sonra...

Büyü patlayarak tenimi yalayıp geçti.

Ardından her şey sona erdi.

Ardımızda bıraktığımız sihrin kendini tazelediğini hissedebiliyordum. Öfkeyle karanlığa baktım. Ölüm diyarına dalmak bir küvete girmek kadar kolay olmuştu ama oradan kurtulmak, kolaylığın yakınından bile geçmiyordu.

Çukur'un içine baktığımda büyü bariyerin ardında mahsur kalmış bir çift gözün parıltısını gördüm. Bir an için bana baktıktan sonra zifiri karanlığın içine çekildi.

İçimden bir ürperti yükseldi. Çok şükür kurtulmuştuk.

Çukur'un zirvesine doğru çıkarken ağzına yüzlerce perinin toplandığını gördüm.

Öyle görünüyor ki Ölüm ve Yeraltı Kralı ile çarpışmaya geldiğimin haberi yayılmıştı.

En önde duran Temper fazlasıyla rahatlamış görünüyordu.

Kalabalık bizi gördüğü an tezahürat yapmaya başladı, gece alkış, ısıklık ve ışık huzmeleriyle doldu.

Temper'in önüne indik.

Beni tutup sıkıca sarıldı. "Neyse ki döndünüz," dedi arkadaşım. "Orada çok uzun süre kaldın."

Des yanımıza geldiğinde Temper onun için kollarını açtı. "Sen de buraya gel, Desmond. Artık aileden sayılırsın."

Des sinsi bir gülümsemeye geldi ve arkadaşım onu da kendine doğru bastırarak kucaklaşmamıza dahil etti.

"O piç kurusunu öldürdün mü?" diye sordu Temper bizi serbest bırakınca.

Gözlerimiz buluştu. "Sence?"

Bir an için bana baktı ve sonra kahkahayı koyuverdi. "Ha-ha, seni serseri sürtük. Umarım kışını dağıtmadan önce ona selamlarımı iletmişsindir."

Başımı salladım ve dudaklarım hafif bir gülümsemeye kıvrıldı.

Des bizden uzaklaşarak havaya yükseldi.

Yüzeye çıktığımızdan beri mırıldanan kalabalık sus pus oldu.

Eşimin gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. "Son on yıldır, krallığımız Ruh Hırsızı yüzünden rahatlık görmedi." Des'in büyüülü sesi yükselerek karanlığa karıştı.

"Askerlerimizi kaçırdı, kadınlarımıza tecavüz etti ve dünyamızda bir savaş başlattı. Barışımızı bozdu ve krallığımızın kutsallığına leke düşürdü.

“Kısa süre önce öğrendiğimiz üzere Ruh Hırsızı Ölüm ve Yeraltı Krallığı’na baskın düzenledi ve tahtı zorla ele geçirdi. Birkaç gün önce beni rehin alarak kalesinde tutsak etti.

“Bütün dünya benim öldüğümü düşündüğünde ruh eşim –kraliçeniz– Yeraltı Krallığı’nın kapılarına dayanıp Hırsız’la birebir çarpıştı.”

Kimse tek kelime etmedi ancak gözlerin üzerime çevrildiğini hissettim.

Des havada durduğu yerde ona katılmam için işaret etti. İsteksizce dediğini yaptım.

Yanına ulaştığımda bana baktı. Ay gibi ışıldayan gözlerinde tüm evreni görebiliyordum.

“Ama Gece Kraliçesi Callypso Lillis sıradan bir periyle karşı karşıya gelmedi. Ruh Hırsızı İlk Ölüm ve Karanlık Tanrısı Euribios’tan başkası değildi.”

Toplanan kalabalıktan şaşkınlık dolu sesler yükseldi, beni dikkatle inceledikten sonra sesleri düşünceli mırıldanmalara dönüştü.

“Kraliçeniz Euribios’un karşısına çıktı ve onu *yok etti*.”

Hayret nidaları yükseldi. Ölülerin elleri gibi kalabalığın bakışlarını üzerimde hissettim. Ancak beni asıl kendimden geçiren Pazarlıkçı’nın bakışları oldu. Bana usulca gülümse-dikten sonra kalabalığa, “Hırsız artık yok,” dedi.

Somnia’ya döndüğümüzde kraliyet hapisanesi uyanan ve kafası karışık askerlerle doluydu. Aralarında Janus ve Malaki de vardı.

Des onlara parmaklıkların ardından, “Ben yokken yaramazlık mı yaptınız?” dedi.

“Neler oluyor,” diye sordu Janus, demir kapılar kayarak açılırken.

Yanımdaki Temper, “Callie sizin en büyük ve yüce tanrılarınızdan birini öldürdü,” dedi. “Kabalık etmek istemem ama bu sürtük onu yenebildiğine göre zayıf bir tanrınız varmış,” dedi.

“Hey!”

“Ne?” dedi büyücü. “Şaka yapıyorum.”

“Temper.” Malaki’nin tok sesi arkadaşımı kendine getirdi.

Beni, Des’i ve zindanın koridorlarında dolanan diğer herkesi görmezden gelerek Temper’a yaklaştı. Gözleri arkadaşına sabitlenmişti ve kanatları... Kanatları dışarıdaydı.

Temper’ın yanağına dokundu ve bu onu yumuşatmaya yetti. Malaki’nin kollarına atıldı.

“Bana bunu bir daha sakın yapma,” dedi, “yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Des’in generali, Temper’a sıkıca sarıldı ve aralarında her ne varsa artık Temper’ın bu tehdidini ciddiye almadı.

Janus bize baktı. “Hadi ama, kimse bana neden Gece Krallığı’nın zindanında olduğumu söylemeyecek mi?”

Pazarlıkçı bileziğindeki boncuklarla oynarken bakışları bana kaydı. “Kraliçe ve ben seni zevkle aydınlatırız,” dedi Janus’a, “bir bedel karşılığında tabii.” Bana göz kırptı.

Sekiz yıl önce her şey ölü bir adam ve bir anlaşmayla başlamıştı. İşte yine buradaydık, payımıza birkaç ölü adam ve birkaç anlaşma daha düşmüştü.

Des'in elini tuttum ve grubu peşimize takarak zindandan çıktık.

Gece Kralı birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarına götürdü ve elime bir öpücük kondurdu. Gümüşü gözleri parlıyordu.

Bu adam.

Bu adam hayatımı tekrar tekrar kurtaran Pazarlıkçı'ydı. Hayatını bir ya da iki kez kurtarmak zorunda kaldığım o kraldı.

Bir düzenbaz, bir sır tutandı. O ayın karanlık yüzüydü. O benim güzel, korkunç gizemimdi.

Dostum. Ruh eşim.

Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, karanlık yok olana dek.

O benimdi ve ben de onun, *sonsuz* dek.

Sonsöz

7 yıl sonra

DES'LE ARKA BAHÇEMİZE İNDİĞİMİZDE kanatlarımız katlandı. Tepemizde yıldızlar parlıyor, arazinin çok çok aşağısında Pasifik Okyanusu'nun dalgaları kumsala vuruyordu.

Parmaklarımı Des'in parmaklarına doladım ve eve doğru yürümeye başladım. Gözlerim yosun kaplı çatı kiremitlerine ve yıpranmış dış cepheye kaydı. Boyası biraz soyulmuştu ama yeniden boyatmamıştım. On yıl önce bu evi satın aldığımda, en çok sevdiğim yanı kusurlarıydı ve tabii bir de arka bahçesinin okyanusa bakması.

Catalina Adası'ndaki evimiz çok güzel olabilirdi ama aslında burası bizim yuva dediğimiz yerd.

Des'i cam kapılara doğru götürdüm. Bir tıkırtıyla açıldı ve ardındaki yatak odamız gözler önüne serildi.

Duvarlar uzak şehirlerden fotoğraflarla kaplıydı. Tek or-

tak yanları hepsinde gülümseyen bir çiftin olmasıydı; aydınlık ifadesiyle Des ve yanında benim kasvetli yüzüm.

Pazarlıkçı'nın çizimlerinden bazıları fotoğrafların arasında serpiştirilmişti, çoğunda fotoğraf makinesinin uygun şekilde yakalayamadığı Ötedünya'nın şehirleri tasvir edilmişti. Tabii aralarında beni konu eden utanç verici karakalem resimler ve birkaç tane de neredeyse uygunsuz çizim vardı.

Pazarlıkçı'yla anlaşma yapmak için hevesli bir enayi olmanın bedeli buydu.

Odanın kalanı ise kimisi bu dünyadan kimisi öteki dünyadan süslü biblolarla doluydu. Çoğu da Des'in hileli cesaret oyunlarının sonucuydu, mesela şu duvara asılı olan fötr şapka gibi; beni bütün akşam boyunca onu giymeye zorlamıştı. Kitaplığımızda duran Kiklad heykelciği gibi bazı şeyler ise birbirimize verdiğimiz hediyelerdi.

Hepsi yaşadığımız muhteşem hayatın birer kanıtıydı.

Yatağın üzerindeki örtü yere kaydı.

Des'e şöyle bir baktım. “Kendine *biraz* fazla güveniyorsun.”

“Hayır, Melek. Kendime *tam* olarak güveniyorum.”

Pantolonumun üst düğmesi açıldı ve fermuarım aşağı indi. Tişörtüm kendi kendine yukarı doğru kalktı.

Tenim heyecanla parladı çünkü bunca yıla rağmen Des söz konusu olduğunda sirenim hâlâ çok hevesliydi.

Gece Kralı kahkaha attı ve sonra beni kucaklayıp hafifçe yatağa attı. “Vay be,” dedi. “Hâlâ iş görüyorum.”

Des bedenimin alt kısmına doğru eğildi, gövdesini rahat bir şekilde bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Ellerini uyluklarımın iç kısmında gezdirdi, bakışları be-

nimkileri yakaladı. Bileziğinin soğukluğunu tenimde hissettim. Bir benzerini ben de kendi bileğimde taşıyordum.

Birbirimiz için yaptığımız iyilikler.

Des hâlâ bir Pazarlıkçı olarak çalışıyor, ben de onun anlaşmalarına –muhtemelen gereğinden fazla– katılıyordum özellikle de Batı Yakası Araştırma Bürosu’nda Temper’la yarı zamanlı çalıştığım ve bir krallığın yönetilmesine yardım ettiğim düşünülürse.

Sihrin dokunuşunu hissettim ve Des’in giydiği Metallica tişörtü üzerinden soyuldu. Parmaklarım dövmelelerinin üzerinde gezindi. Kolundan yukarı doğru kıvrılan siyah boncukları tasvir eden dövmesine dokundum. Onları saymaya kalkışsam 322 tane boncuk bulacağımı biliyordum, tam olarak benim ona borçlu olduğum boncukların adedi kadar.

“Bana birkaç iyilik borçlusun, Melek.” Sözlerini boynumun çukuruna kondurduğu bir öpücükle noktaladı. Kasıkları bana doğru hareket ettiğinde merkezim alev aldı.

Parmaklarımı beyaz saçlarına dolayıp başını gözlerimiz buluşacak şekilde eğdim. “Senin de bana birkaç iyilik borcun var.”

Bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?” Tişörtüm üzerimden kayarken büyüsünün hafif soluğunu hissettim. “Şanslısın ki borçlarını silecek şeyin ne olduğunu biliyorum...”

Nefesinin esintisi tenime dokunup kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına yol açtı.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Umut, dilek ve hasret. Hayatın size asla istediğinizi ver-

memesi gerekiyordu, veriyorsa eğer en iyisi bunun sonsuza dek süreceğine inanmamaktı.

Ancak Pazarlıkçı ve biz hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da iyi bir hayat için gereken tüm bedelleri ve hatta fazlasını ödemiştik. Şimdiyse uzun hayatımızın geri kalanı boyunca bu güzel hayatı yaşayabilecektik.

Des aniden durdu, dudakları karnımla kasıklarımın arasındaki o can alıcı boşlukta kaldı.

Kalçamı daha sıkı kavradı. Yavaşça başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

İfadesini okuyamıyordum. İfadesini okuyamıyor ve gerçekten ama gerçekten aklından neler geçtiğini merak ediyordum; çünkü bana bakışında bir tuhaflık vardı.

Sonunda aramızdaki garip sessizliği bozarak, “Ne?” dedim.

Des gülümsedi; o kadar aydınlık, can yakacak kadar güzel bir gülümsemeydi ki ona bakmak adeta fiziksel olarak zordu.

Eğilip tenimi öptü.

“Ne?” dedim yeniden.

“Bir sırrım var.”

YAZAR NOTU

BİR SERİNİN SONUNA GELMEK daima çelişkili duyguları da beraberinde getiriyor. Özellikle de bu seride. *Rhapsodi* aslında romantik paranormal antolojisi için yazılmış, *Moonlight Rhapsody* isimli bir öyküydü. 2014 senesinin baharında başladığım Pazarlıkçı Serisi'ni bir üçleme olarak tamamlamam hayatımın neredeyse beş yılını aldı.

Sevgili okurlarım, bu macerada bana eşlik ettiğiniz için sizlere teşekkür ederim. Bu kitabı her birinize adıyorum. Beni bu hikâyeye devam etmem için cesaretlendiren sizlerdiniz. Daha en başında, yalnızca birkaç alıntı paylaştığım zamanlarda bile bu hikâyeyi bilgisayarımın derinliklerine gömüp tozlanmasına izin verebilirim diye düşünmüştüm. Ama sonunda Des ve Callie'nin hikâyesini tamamlamama yardım eden sizler oldunuz.

Bir seriyi bitirdiğimde en sık aldığım soruyu (Des ve Callie ile ilgili daha fazla kitap yazacak mısınız?) yanıtlamak gerekirse: Asla asla dememek gerektiğini düşünüyorum ancak şu anda bu seriye devam kitapları yazmak gibi bir planım yok.

Ancak, Des ve Callie'nin yaşadığı doğaüstü dünya(larda) geçmesini planladığım başka hikâyelerim var; yani paranormal ve fantastik (ve tabii ki romantik!) kitaplar okumaktan hoşlanıyorsanız şanslısınız.

Gelecek yıl (2019) yeni bir seriye başlıyorum, henüz ne hakkında olduğunu söyleyemem ancak şunu belirtebilirim ki düşmandan aşka temalı kitapları seviyorsanız sonraki seri tam size göre demektir!

Bu seriyi okuduğunuz için yeniden teşekkürler. Gerçekten, ne kadar teşekkür etsem az. Hikâyelerimin sizler tarafından değer görmesi beni fazlasıyla onurlandırıyor. Eğlenmek için bir sürü seçenekle dolu dünyada, kendini bir kitabın içinde kaybeden sizler nadir bulunan cevherlersiniz. Kelimelerimin hayatınıza dokunmasına izin verdiğiniz için teşekkürler.

Sevgiler ve keyifli okumalar,
Laura

REHBER

SAKLI ORMAN: Flora Krallığı'nda ilk ağacın kök saldığına inanıldığı yer, Yeşil Adam'ın doğduğu orman.

ARESTYS: Gece Krallığı'na ait çorak, kayalık bir kara parçasıdır. Mağaralarıyla ünlüdür. Gece Krallığı'na bağlı altı süzülen adanın en küçüğü ve en yoksul olanıdır.

AVALON: Gün Krallığı'nın başkentidir. Güneşin Şehri ve Işık Adası olarak da bilinir.

BARBOS: Hırsızlar Şehri olarak bilinir. Gece Krallığı'na bağlı süzülen adaların en büyüğüdür; kumarhaneleri, çeteleri, tavernaları ve kaçakçılık koylarıyla nam salmıştır.

BOG: Gölgemsî formu olan ve kurbanlarını canlı canlı yiyen bir Ötedünya yaratığı. Kurbanlarını en kötü kâbuslarıyla korkutarak öldürme yeteneğiyle korku salan bu yaratık Gece Krallığı'nda yaşar.

BORDERLANDS: Geceyle gündüzün buluştuğu yer; Gece ve Gün Krallığı arasındaki sınır.

DEĞİŞTİRİLENLER: Doğduktan sonra yerlerine Ötedünya'dan bir peri çocuk bırakılarak değiş tokuş edilen insan çocuklar.

BÜYÜ BAĞLAMA: Perilerin büyülerini paylaşma ya da takas etmesine denir.

KARANLIK PERİLER: Yasaları inkâr eden periler.

DESMOND FLYNN: Gece Krallığı hükümdarı; Gece Kralı olarak anılmanın yanı sıra Akşam Yıldızlarının İmparatoru, Sırların Efendisi, Gölgelelerin Hâkimi ve Kaos Kralı olarak da bilinir.

PERİ HALKI: Ötedünya'da yaşayan tüm varlıkları ifade eden bir terim.

PERİ: Ötedünya'da yaşayan varlıklar; sivri kulaklarıyla bilinirler ve çoğunun kanatları olur. Düzenbazlıkları, ketum doğaları ve ani öfkeleriyle tanınırlar.

ETKİLEME BÜYÜSÜ: Sihirli bir hipnoz halidir; kurbanı sözlü etkilemeye açık hale getirir. Bir çeşit zihin kontrolü olarak kabul edilir. Sirenler tarafından kullanılır; dünyevi varlıklar üzerinde etkili, dünyadışı varlıklar üzerinde ise etkisizdir. Man Adası Parlamentosu tarafından bir bireyin özgür iradesinin elinden alınması nedeniyle yasaklanmıştır.

YEŞİL ADAM: Flora Krallığı'nın kraliçesi Mara Verdanna'nın kral eşi.

MAN ADASI PARLAMENTOSU: Doğaüstü dünyanın yönetim organı; genel merkezi Man Adası'ndaki Castletown'da bulunmaktadır.

MAN ADASI: İrlanda'nın batısıyla Galler, İngiltere ve İskoçya'nın doğusunda bulunan İngiliz adalarından biri ve doğaüstü dünyanın genel merkezidir.

JANUS SOLEIL: Gün Krallığı'nın hükümdarı; Gün Kralı olarak anılmanın yanı sıra Geçitlerin Efendisi, Düzenin Kralı, Gerçekleri Söyleyen ve Işık Taşıyıcısı olarak da bilinir.

KARNON KALIPHUS: Fauna Krallığı'nın hükümdarı; Fauna Kralı olarak anılmanın yanı sıra Hayvanların Hükümdarı, Vahşi Kalplerin Efendisi ve Pençelerin Kralı olarak da bilinir.

GÜN KRALLIĞI: Gündüze ait her şeye hükmeden Ötedünya krallığıdır; zaman olarak güneşe bağlı bir krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak gündüzü peşinden sürükler. Gece Krallığı'nın tam karşısına konuşlanmış; halk, Gün Krallığı içerisinde bulunan on bir süzülen adada ikamet eder.

ÖLÜM VE YERALTI KRALLIĞI: Ölü olan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır ve yeraltına konumlanmıştır.

FAUNA KRALLIĞI: Tüm hayvanlara hükmeden Ötedünya krallığı; zamansal olarak sabit bir krallıktır.

FLORA KRALLIĞI: Tüm bitkilere hükmeden Ötedünya krallığı; zamansal olarak sabit bir krallıktır.

MAR KRALLIĞI: Su altında yaşayan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

GECE KRALLIĞI: Geceyi temsil eden her şeye hükmeden

Ötedünya krallığı; zaman olarak geceye bağlı bir krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak geceyi peşinden sürükler. Gün Krallığı'nın tam karşısına konuşlanmıştır; halk, Gece Krallığı içerisinde bulunan altı süzülen adada ikamet eder.

LEY HATLARI: Dünyalar arasında geçiş sağlayan büyülü yollar; belirli doğaüstü varlıklar tarafından manipüle edilebilirler.

LEPHYS: Âşıklar Şehri adıyla da anılır; Gece Krallığı'ndaki altı süzülen adadan biridir ve Ötedünya'daki en romantik şehirlerden biri olarak bilinir.

LOI DU ROYAUME: Bütün perileri bulundukları krallıkların kurallarına uymaya zorlayan bir Ötedünya yasası.

MARA VERDANA: Flora Krallığı'nın hükümdarı; Flora Kraliçesi olarak anılmanın yanı sıra Yaşamın Leydisi, Hasatın Hanımı ve Toprakta Yetişen Her Şeyin Kraliçesi olarak bilinir.

EŞ MÜSABAKASI: İki rakibin bir eş için düelloya tutuşması; eşlik bağları başkasına geçemediğinden genellikle yalnızca ritüel olarak gerçekleşir.

ÖTEDÜNYA: Perilerin diyarı. Dünyaya ley hatlarıyla bağlanır; şeytani yaratıkları ve sorunlu krallıklarıyla bilinir.

PEEL AKADEMİSİ: Man Adası'nda bulunan doğaüstü varlıkların gittiği bir yatılı okul.

PHYLLIA & MEMNOS: Birbirine bir köprüyle bağlanan kardeş adalar; Gece Krallığı'nda yer alır, Rüya ve Kâbuslar Diyarı olarak da bilinir.

PERİCİK: Aşağı yukarı bir insan eli boyutlarında olan kanatlı periler; meraklı ve ketumdurlar, haylazlıklarıyla bilinirler.

POLITIA: Doğaüstü polis gücü; küresel yargı organı.

GEÇİT: Ley hatlarına giriş kapılarıdır, birden fazla dünyayı birbirine bağlar.

KUTSAL YEDİ: Yasak günler olarak bilinirler; dolunay öncesi ve sonrasını kapsayan yedi gün için kullanılan bir terimdir. Şekil değiştirenlerin kendilerini toplumdan uzaklaştırması gerektiği günlerdir. Dolunaya yakın günlerde insandan hayvana dönüşümlerini kontrol edememeleri üzerine gelenekselleşmiştir.

SOMNIA: Gece Krallığı'nın başkenti; Uyku ve Hafif Ölümlerin Diyarı olarak da bilinir.

KÂHİN: Geleceği görebilen doğaüstü varlık.

ŞEKİL DEĞİŞTİREN: Form değiştirebilen yaratıkların bütünü için kullanılan bir terim.

SİREN: Olağanüstü güzelliğe sahip doğaüstü yaratıklar için kullanılan bir terim; kadın olurlar. Emirlerini yerine getirmeleri için tüm dünyevi varlıkları büyüleriyle etki altına alabilirler. Kötü kararlarıyla bilinirler.

BEDEN DEĞİŞTİRME: Başka bir varlığın bedenine bürünme yeteneği.

DOĞAÜSTÜ VARLIKLAR TOPLULUĞU: Yeryüzünde yaşayan her türlü büyülu yaratığı kapsayan bir topluluk.

RUH HIRSIZI: Peri savaşçıların ortadan kaybolmasından sorumlu kişi.

DİRİLİŞ HAVUZU: Ölüm ve Yeraltı Sarayı'nın taht odasında bulunan, ölüleri içine hapseden havuz; Ölüm Krallığı'nın hanedan üyelerini vaftiz etmek için kullanılır.

KURTADAM: Lycan ya da şekil değiştiren olarak da bilinirler; ayın evreleri tarafından kontrol edilerek kurda dönüşen insanlar için kullanılan bir terimdir.